

Giới thiệu Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)

Cardinia & #39s Royal Family #1

Chuyển ngữ: Thythy (Thy Phuong)

Chỉnh sửa: hikaruakira & Tamkhuc & bemagau

Đây là tác phẩm đầu tiên trong series Cardiniars của nữ tác giả Johanna Lindsey gồm 2 truyện: Once a princess (Ngôi sao lạc loài) và You belong to me (Anh là của em).

Truyện này cũng đã được Bách Việt xuất bản vào 01-2012 với cái tên Nàng công chúa lưu lạc cũng do bạn Thy Phuong dịch. Mời các bạn tìm đọc!

Hoàng đế của Cardinia sắp chết và chuẩn bị nhường ngôi cho người con trai duy nhất của ông, Thái Tử Stefan. Ông buộc Stefan phải đi đến Mỹ để rước vị hôn thê của anh, công chúa Tatania, là người đã được hứa hôn với anh từ thuở lọt lòng. Vì phải trốn tránh kẻ thù, Tatania đã được đưa đến Mỹ sống lúc cô vừa chào đời, nhưng éo le thay, người duy nhất đi chung với cô đã qua đời khi cả hai vừa đặt chân đến Mỹ. Cô được nuôi dưỡng bởi một kẻ được người đời gọi là rác rưởi, ông ta nuôi lớn cô trong một quán rượu và xem cô như là một kẻ nô lệ không mất tiền mua. Liệu Stefan có nghe lời cha anh, từ Cardinia đến nước Mỹ xa xôi ngàn dặm để rước cô không, khi mà đa số đàn bà đều kinh sợ anh, nếu không vì tiền hay vì địa vị của anh thì họ sẽ không lại gần anh? Liệu anh có tìm được vị hôn thê của anh không và liệu cô có tin mình là một cô công chúa không? Và làm thế nào Stefan mang được cô về lại Cardinia để hoàn thành di nguyện của cha anh, nếu cô không tin vào câu chuyện Cinderella này?...

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Cardinia, 1835

Vị Thái Tử của Cardinia dừng chân khi vừa bước vào gian phòng bên ngoài phòng ngủ của hoàng đế. Một mình Maximilian Daneff đang đợi anh ở đó, gọi lại những ký ức xấu đã xảy ra vào thời niên thiếu của anh, là những trừng phạt mà anh đáng phải nhận, đôi khi lại không đáng. Mỗi lần anh được gọi đến để giải thích về những hành động sai trái của mình, anh luôn phải đến đây, nơi không bị người hầu nào nghe lỏm được, trừ Bá Tước Daneff, là người luôn có nhiệm vụ hoà giải giữa hai kẻ ngoan cố, cứng đầu là anh và cha anh. Bây giờ Daneff đã là Thủ Tướng, trước khi được bổ nhiệm vào chức vụ này, ông đã là một người bạn, cũng là người cố vấn cho hoàng đế.

Ông nói bằng âm ngữ nhẹ nhàng, được thừa hưởng từ người mẹ gốc La Mã. “Thật cảm kích vì sự trở về của Ngài, thưa Bệ Hạ. Tôi sợ chúng tôi sẽ phải lừng sục hết các căn trại của dân gypsy để triệu ngài về.”

Giọng nói mang đầy sự chỉ trích, không cần che đậy như ông vẫn thường làm. Còn hơn cả hoàng thượng, Max không tán thành thái độ chỉ biết rong chơi, thanh thoi của hoàng tử. Nhưng như thường lệ, những lời chỉ trích của ông không ảnh hưởng gì đến anh, cũng không làm thay đổi sắc mặt hay thái độ của anh. Chỉ là cách ông xưng hô với anh, “Bệ Hạ” thay vì “Điện Hạ”, gọi sự chú ý của anh, khiến anh tái mặt.

“Lạy Chúa, cha tôi đã qua đời rồi à?”

“Không, không!” Maximilian kêu lớn, hoảng hốt khi ông đã tạo ấn tượng sai lầm nơi Thái Tử. “Nhưng ...” Ông ngừng lại, nhận thức được Thái Tử hình như còn chưa biết chuyện đã xảy ra. “... Sandor đã chính thức thoái vị trước sự chứng kiến của Grand Vezir của Thổ Nhĩ Kỳ.”

Con thịnh nộ tràn lên mặt hoàng tử. “Vậy tại sao tôi lại không được mời để dự sự kiện trọng đại này hả?”

“Vì sợ ngài sẽ không đồng ý ...”

“Dĩ nhiên là không! Tại sao vậy Max? Bác sĩ nói sức khoẻ của cha đã khá hơn rồi mà. Bộ họ giấu tôi hả?”

“Ông ấy có khá hơn, nhưng ... sẽ không được lâu nếu ông ấy cứ tiếp tục làm việc và hơn nữa, Ngài cũng biết – đã được cho biết – rằng ông ấy không còn bao nhiêu thời gian nữa. Cha Ngài đã sáu mươi lăm rồi. Tình trạng này đã ảnh hưởng đến tim mạch và cướp đi mọi sức lực của ông. Chúng ta chỉ có thể hy vọng nhiều nhất vài tháng nữa mà thôi.”

Khuôn mặt hoàng tử không biểu lộ sự đau khổ vì những lời vừa rồi, chỉ thấy anh nhắm mắt lại. Anh đã được cho biết những gì Max vừa nhắc nhở anh, nhưng cũng như bất cứ người con nào, khi đối diện với việc mất đi người thân duy nhất, anh đã phủ nhận những lời cảnh báo và bám víu lấy một tia hy vọng. Và những bác sĩ đã cho anh niềm hy vọng đó, niềm hy vọng hão huyền mà anh vừa nhận thức được.

“Đó là lý do tôi bị triệu kiến à,” Anh gay gắt hỏi, “để được báo tôi sẽ lên ngôi trước khi vị vua già qua đời à?”

“Tôi biết Ngài cảm thấy điều này không đúng ý Ngài, nhưng nó không giúp gì được đâu, vì đó là điều mà cha ngài mong muốn.”

“Ông có thể tạm thời đảm nhiệm chức quyền như ông vẫn làm, mỗi khi cha tôi rời khỏi nước mà. Ông ấy không cần phải từ bỏ ngai vàng trước khi bị thần chết bắt đi.”

Maximilian cười buồn, “Ngài thật sự tin tưởng rằng ông ấy sẽ không bị lôi cuốn vào những sự rối rắm trong triều, khi ông ấy còn thơ và lại vẫn nhận được đầy đủ các báo cáo ư? Cách duy nhất để ông ấy có thể nghỉ ngơi hẳn, là rời khỏi ngai vàng, có thể mới mong kéo dài được mạng sống. Ông ấy cũng biết vậy và ông đã làm vậy. Và đó là một trong những lý do Ngài được triệu kiến, nhưng không phải là lý do quan trọng nhất.”

“Còn gì hơn nữa à?”

“Sandor sẽ nói cho Ngài biết. Ông ấy đang chờ Ngài, mời Ngài hãy đến gặp ông. Nhưng tôi muốn khuyên Ngài một câu. Đừng tranh cãi với ông ấy về những gì đã xảy ra và không thể thay đổi. Ông ấy tự nguyện thoái vị và vui lòng nữa là khác, vì Ngài luôn là niềm tự hào của ông ấy. Tóm lại, hãy ráng kềm chế bản thân và tránh những cuộc cãi cọ, Ngài có thể dành những chuyện đó lại để đổ vào đầu tôi. Tôi sẵn sàng để đối phó với cả hai điều này, thưa Bệ Hạ”

Cách xưng hô được ông cố ý nhấn mạnh, đã khẳng định với anh rằng, bây giờ anh là một vị vua, nhưng Max cũng sẽ không đối xử với anh khác xưa, vẫn bằng tất cả lòng thương yêu cùng những lời khuyên răn nhẹ nhàng khi đối diện với những con thịnh nộ của anh. Con giận đáng sợ dâng lên ngùn ngụt trong lòng anh khi anh bước hẳn vào phòng ngủ của cha anh. Đạo sau này, Max biết anh ít khi để mất tự chủ. Dĩ nhiên anh có thể tranh cãi với bất cứ ai, bất chấp ngôi thứ, nhưng từ khi anh trưởng thành, anh đã biết tự kềm chế bản thân mình.

Vị vua vừa thoái vị của Cardinia đang ngã người trên giường. Con trai ông tiến lại gần giường cha, được đặt trên một cái bục cao có vài nấc thang, rồi anh bước lên vài nấc nữa để đến gần tấm nệm giường được phủ một lớp nhung mượt và đầu giường gắn một tấm biển bằng vàng rỗng với dấu tiêu ngữ của hoàng gia trên đỉnh. Toàn bộ căn phòng toát lên sự giàu sang quyền quý. Sàn nhà bằng đá hoa cương bóng loáng dưới ánh đèn cây, vách tường được treo những giải lụa sang trọng phù hợp với những bức vẽ của các danh họa Châu Âu, có bức trải dài từ trần đến tận sàn nhà, các khung hình đều được đúc bằng vàng rỗng. Nhưng nơi này cũng không khác gì các nơi khác trong cung điện, đâu đâu cũng đầy rẫy các đồ vật bằng vàng bạc, như để khẳng định với những vị quan khách rằng, xứ Cardinia, mặc dù nhỏ hơn so với các nước láng giềng, lại chứa đầy những mỏ vàng để trở nên một trong những vương quốc giàu có nhất ở Đông Âu.

“Lại khó chịu rồi ư?” Sandor cầu nhàu khi thấy con trai ông đến gần. “Vị phi tần cuối cùng của cha thú thật với cha, là con đã làm cô ta hoảng sợ đến chết khi con có sắc mặt như vậy.”

“Sắc mặt làm cho con nít phải thét lên và chạy tìm mẹ chúng à? Con không ngạc nhiên lắm đâu.”

Sandor thấy không được thoải mái mỗi khi bàn đến vấn đề này, đã có một sự thỏa thuận ngầm ngầm là không bao giờ được nói đến chuyện nhạy cảm này. Ông vội thay đổi câu chuyện với lời cam đoan, “Nếu Max đã đi quá giới hạn của mình, cha sẽ cho người cắt lưỡi ông ta.”

“Ông ta chỉ nói với con rằng con đã trở thành Hoàng đế.”

“Ồ!” Sandor lẩn tránh giọng điệu sắc bén của cậu con trai và ngã hẳn người xuống những chiếc gối, tay đập nhẹ vào nệm giường kế bên ông, “Đến đây, lại gần cha như con vẫn thường làm.”

Hoàng tử không ngần ngại bước lên bục, bóng dáng cao to của anh ở ngay bên chân giường. Anh chống một khuỷu tay lên nệm, mắt nhìn chăm chăm vào người cha với sự nhẫn nại phục tùng. Sandor biết rằng sự thoái vị của ông không còn là một vấn đề tranh luận nữa, cho dù con trai ông ghét cay ghét đắng về quyết định của ông. Ông thở dài nhẹ nhõm.

“Đúng vậy, con đã là Hoàng đế, sẽ được đăng quang trong vòng một tuần lễ, trước khi Grand Vezir chấm dứt chuyến thăm viếng của ông ta.”

“Cha nói gì? Không gọi những tấm thiệp mạ vàng cho những vị vua chúa ở Châu Âu à?”

Sandor nhe răng cười, không quan tâm đến giọng điệu mỉa mai của cậu con trai, “Hiện thời chúng ta đang có các vị quan khách đại diện cho tám vương quốc, ba vị công chúa, một công chúa nước Áo, một vài vị bá tước, một người bạn đáng kính từ Thổ Nhĩ Kỳ, và còn có một bá tước người Anh, người đã lần ra dấu vết của Abdul Mustafa trên lãnh thổ của chúng ta. Chúng ta sẽ mời họ chứng kiến sự kiện trọng đại này. Không một ai có thắc mắc gì về việc con là người kế vị của cha, việc trao quyền hoàn toàn hợp pháp lại còn rất hợp lòng dân – chỉ là còn thiếu một vị hoàng hậu bên cạnh.”

Hoàng tử gồng mình. Tận sâu thẳm trong lòng, anh đã đoán được điều này và anh đã đoán đúng.

“Cha vẫn sống vui vẻ mà không cần có hoàng hậu trong suốt mười lăm năm qua, kể từ khi mẫu hậu qua đời vậy.”

Những lời này khiến Sandor biết là hoàng tử đang cay cú. Thay vì phải la lối và giận dữ, anh đã nói một câu vô thưởng vô phạt, không đáp ứng cũng như không có ý nghĩa gì hết. Đúng vậy, bởi vì con ông đang cố kềm chế cơn giận đang dâng lên trong lòng, Sandor trả lời:

“Cha đã có Thái Tử rồi, cha cần một người vợ để làm gì, trừ khi đó là vì lý do chính trị, nhưng điều này chưa bao giờ xảy đến. Con không thể so sánh như vậy được.”

“Vậy thì hãy để con tự chọn.”

Anh thì thầm, giống như đang van xin cha. Sandor đã nghe câu nói này nhiều lần trước đây, lần sau cùng sự việc này được bàn đến là khi cậu con trai của ông trở về sau chuyến du lịch ở Châu Âu, khẳng định rằng anh đã tìm được người mà anh muốn cưới. Dĩ nhiên lần đó anh đã phản ứng không nhẹ nhàng chút nào khi bị ông từ chối. Lần này, Sandor nghĩ là ông không thể chịu đựng được những sự phản kháng như vậy nữa.

Để tránh việc đó, ông nói: “Đây là di nguyện sau cùng của cha nếu con có thể làm. Con đã được hứa hôn với Tatiana Janacek vào ngày con bé vừa được sinh ra. Cha của con bé là hoàng đế trước kia của chúng ta, ông có tâm nguyện và đã hạ chỉ là con sẽ lên ngôi bằng sự kết hôn với cô ấy. Ông có thể chọn bất cứ ai trong dòng dõi hoàng tộc ở Châu Âu, nhưng ông đã chọn con. Đó thật sự là một vinh dự lớn cho chúng ta ...”

“Vinh dự này sẽ không được thừa nhận nếu như có sự ra đời của một cậu bé thuộc dòng dõi Janacek, phải không?”

“Khi mà họ Stamboloffs đã thề rằng sẽ xoá sạch cả dòng tộc này à? Và khi chỉ trong vòng vài tháng sau, họ thật đã làm đúng lời thề ấy, với tất cả người Janacek, trừ con bé đó, người mà cha đã bí mật đưa ra khỏi nước. Cha thật ngạc nhiên, vì chưa từng nghe ai nói rằng ngôi thứ của cha cao hơn so với dòng họ Stamboloffs. Khi những người thuộc họ Janacek đều đã chết, cha được đưa lên ngôi vua.”

“Mối thù truyền kiếp đó đã là một truyền thuyết. Đâu có dính dáng gì đến chuyện bây giờ.”

“Nếu như việc người thừa kế sau cùng của dòng họ Stamboloff đều đã bị tiêu diệt là hoàn toàn chính xác, thì việc trở về của công chúa không còn bị nguy hiểm nữa, cô có quyền lên ngai vàng.”

“Cô ta đã mất đi quyền lợi đó, thưa cha. Không ai muốn có một nữ hoàng còn trong trứng nước, nhất là một người không có chút khả năng nào chống lại lần đạn của sát thủ. Cho dù cô ta còn sống, cha cũng vẫn được đăng ngôi. Dù bây giờ cô ta có trở về cũng không thể nào cướp lại được ngai vàng từ cha.”

“Nhưng có thể lấy lại từ con,” Sandor nhẹ nhàng nhắc nhở anh, “Cho dù tình thế ép buộc đã đưa con lên ngôi chứ không phải theo chiếu chỉ, cho dù con không cần phải cưới cô ta cũng được lên ngôi. Nhưng cô ta là dòng dõi vua chúa chính tông và như vậy, các con của con sẽ có lợi vì điều này.”

“Chúng ta cũng là dòng dõi vua chúa ...”

“Tất nhiên rồi, nhưng không phải huyết thống trực hệ. Lay Chúa! mười một người Janaceks phải chết đi để cha trở thành người thừa kế ngôi vị. Mười một người! Ngai vàng này không bao giờ nên thuộc về cha, vì cha không ham muốn nó, nó chỉ là gánh nặng mà thôi. Nhưng nó đã đến với cha và bây giờ lại thuộc về con. Và con, con trai của cha, là người cuối cùng của hoàng tộc – con và người sống sót duy nhất của dòng họ Janacek kia. Vì vậy, cho dù con có bất cứ lý do ngông cuồng nào trong đầu để không muốn cưới cô ta, điều đó cũng có nghĩa là con cố tình từ bỏ và đã không tuân theo di nguyện sau cùng của cha. Con phải đến nước Mỹ, nơi nữ nam tước Tomilova đang nuôi nấng con bé. Con sẽ mang cô ta về nước và làm đám cưới long trọng với cô ta theo nghi thức cổ truyền của hoàng gia. Và nếu Chúa ban ơn, cha sẽ còn sống đến tận ngày đó để chứng kiến mọi việc.”

Nếu không có những lời này, hoàng tử có thể sẽ tiếp tục ngấm ngầm chống đối, cũng có thể nói ra lý do anh không muốn cưới công chúa Janacek, cho dù anh không nắm chắc phần thắng, bởi vì lý do thật sự đã được che dấu tận cùng trong tâm khảm anh. Nhưng làm sao đây với những lời nói sau cùng, lại là hy vọng của một người sắp chết ...

“Cứ làm như vậy vậy.”

Maximilian Daneff không được anh đối xử nhẹ nhàng như thế. Không kể đến việc ông thấp hơn vị Thái Tử sắp lên ngôi cả nửa cái đầu và một thân thể gầy gò bên cạnh bóng dáng cao lớn của chàng trai trẻ, ông vẫn không hoảng sợ vì sự bùng nổ dữ dội đang ập đến ông, bên ngoài phòng ngủ của Sandor.

“Ai mà nhớ con quỷ cái đó còn sống chứ?” Vị hoàng tử gầm gừ sau khi anh đóng chặt cánh cửa.

Maximilian thúc tay anh đẩy ra ngoài, rồi khỏi tầm nghe của Sandor trước khi ông trả lời, “Tất cả mọi người có mặt tại cuộc hứa hôn đều nhớ, tôi không dám chắc lắm, nhưng lời hứa hẹn này không chỉ dựa trên pháp lý mà thôi, dù sao, đó cũng là một vinh dự cho Ngài.”

“Đồ già dịch!”

“Tôi hy vọng Ngài đã kèm chế bản thân mình trước cha Ngài.”

“Câm ngay, Max. Câm miệng ngay.”

Tiếng quát tháo gây sự chú ý nơi đám y vệ và người hầu, những người lúc này đã bị đuổi tạm thời khỏi phòng ngủ hoàng đế. Nếu Maximilian không dày mặt, ông sẽ cảm thấy bị sỉ nhục trước những thuộc hạ, khi họ mở to mắt nhìn hoàng tử giận dữ đi ngang qua. Nhưng ông hiểu, những người thuộc dòng dõi quyền quý thường có tính tự phụ, nhất là với một người cứng đầu như anh.

“Tôi tin là Ngài chưa nói ra rằng Ngài phản đối về điều gì,” Max nói với theo và cố gắng đuổi kịp những bước sải dài của hoàng tử, “Có thể nếu Ngài nói với tôi thì ...”

“Còn làm khác được sao? Cha đã nói lời yêu cầu cuối cùng. Không phải là một mệnh lệnh, nhưng là một di nguyện. Ông có biết nó có ý nghĩa thế nào không?”

“Dĩ nhiên. Ngài có thể không nghe theo mệnh lệnh, nhưng bây giờ Ngài sẽ để hết tâm trí để hoàn thành ước nguyện này.”

Vị hoàng tử xoay người lại, mắt long lên, “Ông có biết, ông ấy đã áp dụng điều đó một cách xảo quyệt không?”

Anh không đứng yên để nghe câu trả lời. Maximilian lại phải hấp tấp chạy theo và nói với theo.

“Không,” Ông nói, “Nhưng Sandor đã rất mưu trí khi nghĩ đến điều đó, vì bây giờ ông đã không còn đủ sức để ép ngài như trước kia.”

“Xéo đi, Max, trước khi tôi quên mất ông như là người cha thứ hai của tôi vậy.”

Max đột nhiên dừng lại, không phải vì lời đe dọa khủng khiếp, mà vì ông bị hụt hơi... và cũng vì vị vua mới đang nổi xung thiên, đã quên rẽ về hướng đông của cung điện, nơi ở của anh. Hành lang mà anh đang đi vào không có lối ra, chỉ vài phút trước khi anh nhận ra và quay đầu trở lại đã cho phép Max có đủ thời gian suy gẫm đến những gì cần nói, để khuyên chàng trai trẻ chấp nhận sự thật với một thái độ khác hẳn khi này.

Trước khi vị hoàng tử đến gần ông với cái nhìn đe dọa, Max nói, “Có thể ngài đang lo lắng, vì bị đưa đến một quốc gia không giống như xứ sở chúng ta, công chúa sẽ không có cùng suy nghĩ như chúng ta. Nhưng điều đó không thể xảy ra, không thể nào xảy ra với một người giám hộ như nữ nam tước Tomilova, người bạn thân nhất của mẹ ngài. Bà ta đã được trao cho một bảo vật, vì vậy bà ta sẽ giáo dục...”

“Và nuông chiều cô ta đến hư hỏng, không cần phải đoán nữa.”

“Cũng có thể,” Max cười, “Nhưng nhan sắc cô ta sẽ bù vào chỗ khiếm khuyết đó. Có thể ngài không còn nhớ cha mẹ cô ta, vì lúc đó ngài đang sống bên ngoài cung điện, nhưng họ là một đôi vợ chồng rất đẹp. Hoàng hậu rất nổi tiếng với vẻ đẹp của người Áo, bà đã có thể tuyển phu từ bất cứ một dòng dõi hoàng tộc nào trên lãnh thổ Châu Âu, nhưng bà lại chọn vua Janacek của chúng ta. Con gái họ không thể nào đẹp thua người mẹ.”

Điều này cũng không làm hoàng tử dịu lại như Maximilian đã hy vọng. Thay vào đó, hoàng tử càng nổi xung thiên, hét văng lên khi đi ngang qua Max, “Tôi phi nhô lên nhan sắc của cô ta, vì tôi rất ghét cái gì gọi là nhan sắc và cả cô ta nữa, vì mỗi khi cô ta xoay người nhìn tôi, cô ta sẽ để lộ sự kinh tởm.”

Nỗi đau hằn lên mắt Maximilian, cuối cùng ông đã hiểu. Lạy Chúa, ông chưa từng nghĩ đến điều này.

Alicia ngả người vào bồn tắm và ngạc nhiên khi hoàng tử xô mạnh cửa phòng. Chỉ cần nhìn thoáng qua, cô cũng hiểu nguyên do của sự ồn ào đó. Cô thờ nhẹ và ra dấu cho hai người hầu đi ra ngoài, họ rất vui mừng được rời khỏi đây. Cô không trách họ. Lần đầu tiên, khi cô nhìn thấy người đàn ông này nổi con thịnh nộ, cô đã sợ hết hồn, vì đôi mắt anh đỏ ngầu, làm những ai yếu bóng vía đều phải chết khiếp. Có một lần, cô nghe họ gọi đó là cặp mắt của ác quỷ. Nhưng thật ra, chính thân phận của anh mới là điều họ khiếp sợ, vì khi anh tức giận, anh có thể giết người, dù đó là do vô ý hay cố tình, không gì có thể cản trở anh được. Tất cả mọi người đều biết thế, ngay cả bản thân anh cũng vậy.

Lần đầu tiên cô biết đến con thịnh nộ của anh, đó là khi anh gây lộn với người bạn Lazar Dimitrieff vì một lý do rất ngớ ngẩn nào đó cô không còn nhớ. Nhưng lúc đó cô còn chưa hiểu về anh nhiều và đã tưởng bản thân cô đã làm sai điều gì đó, khiến anh nhìn cô dữ dội như vậy. Nhưng đó là chuyện của một năm về trước, sau đó không bao lâu, cô trở thành tình nhân của anh, và biết rằng, lúc đó cô đã không hiểu rành anh như bây giờ.

Lúc đó, cô đã nghĩ anh sẽ giết chết cô, vì khi vừa nhìn thấy cô, anh đã lại gần và kéo lê cô vào căn phòng kế bên, liệng cô lên giường. Nhưng thật ra, chỉ là vì anh muốn thỏa mãn nhu cầu tình dục mà thôi.

Đó là một hành động không dễ chịu gì. Dĩ nhiên, lúc đầu, vì quá sợ hãi, cô đã gồng mình cứng đờ và không đáp trả, nhưng vì cô có rất nhiều kinh nghiệm trên giường nên đã không làm hỏng cuộc chơi. Trên thực tế, lý do khiến cô khóc khi cuộc làm tình kết thúc, là vì cô thấy an tâm khi thấy anh không có ý giết cô. Nhưng anh lại không hiểu như vậy. Anh tưởng anh đã làm cô đau và cô cứ để anh nghĩ vậy, vì sự hối hận của anh sẽ được tính bằng vàng. Và đúng như vậy, anh đã tặng cô tới tấp các món quà giá trị để bù đắp.

Cô không còn sợ anh nữa, cho dù khi anh như thế này trông giống như là anh sẽ bóp cổ người đầu tiên mà anh đụng vào. Cô đứng lên từ bồn tắm để lộ thân thể trần truồng, cố tình khiêu khích anh, điều mà cô nắm chắc sẽ làm được. Và cô đã thành công. Anh lại gần cô, không nói một lời, kéo mạnh cô vào lòng và ẵm thân thể trần truồng đang ướt đẫm vào căn phòng kế bên.

Alicia cười, nhưng chỉ với riêng cô. Cô không ngu ngốc. Cô đã đòi anh mua cho một sợi dây chuyền bằng ngọc xafia từ tháng trước và bây giờ anh sắp đáp ứng điều đó, chỉ cần cô nhả vài giọt nước mắt sau khi xong việc. Một việc làm rất dễ đối với người đầy kinh nghiệm như cô

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2

Natchez, Mississippi

“Tanya, con quí cái lười biếng, bữa ăn sáng của tao đâu!”

Trong hành lang chật hẹp, cô gái đang mang một chiếc khay đựng đồ ăn nặng chịch dừng chân lại, tay bấu chặt chiếc khay. Wilbert Dobbs có một giọng nói đáng sợ và ông sử dụng nó thường xuyên. Giọng nói đó có thể xuyên qua cửa sổ đang mở của lão để vang vọng từ đầu đường cho đến cuối đường. Cô thật là xấu hổ vì mỗi khi ra ngoài là phải nghe những chỉ trích, bàn tán của mọi người. Hàng xóm của cô không phải là loại người biết thương cảm hay tội nghiệp cô, khi cô phải hứng chịu những lời sỉ vả hằng ngày. Và sau nhiều năm, cô hầu như đã chai sạn, không còn thấy xấu hổ nữa.

Mọi việc đã không còn tồi tệ như trước nữa kể từ khi căn bệnh của Dobbs buộc lão phải sống dựa vào cô. Cô đột nhiên mỉm cười với ý nghĩ đó, làm tươi hẳn khuôn mặt và làm đôi mắt màu xanh lơ của cô sáng long lanh. Cô vẫn còn chưa quen với sự thay đổi này. Nay Dobbs chỉ còn có thể chửi bới cô thôi, vì bây giờ lão nằm liệt giường, không thể nào đánh đập cô. Cô thấy dễ thở hơn kể từ khi lão phải nằm một chỗ và khi cô có thể đốt chiếc roi đã dính liền với lão trong suốt nhiều năm qua.

Cô co rúm người khi nhớ lại cây roi đó. Tình trạng của cô được cải thiện tốt hơn cả những mơ ước ngông cuồng của cô, nhưng hơn hai mươi năm bị đầy đọa, cô không dễ gì quên những ám ảnh ấy ngay được.

Cô mang cái khay đồ ăn lên cho lão, đặt mạnh xuống chiếc bàn bên cạnh giường, không quan tâm đến tiếng động ồn ào cô vừa gây ra.

“Tại sao lâu vậy, con quý?”

“Bia được giao tới sớm.”

Lão lẩm bẩm, cũng có nghĩa là lão chấp nhận lời bào chữa đó, trong khi sự thật là cô đã quyết định ăn sáng trước rồi mới mang lên cho lão.

“Tối hôm qua hốt được bao nhiêu?” Lão muốn biết.

“Tôi chưa cộng sổ.”

“Tao muốn coi sổ sách...”

“Sau khi tôi thu dọn sự bừa bãi của tối qua đã.”

Mặt lão đỏ lựng khi nghe cô trả lời. Cô càng đỏ hơn vì sự cá gan của mình. Cô không bao giờ dám nói chuyện với lão như vậy vào sáu tháng trước và cả hai đều biết vậy. Lúc trước, cô sẽ bỏ bất cứ công việc đang làm dở dang nào, hấp tấp nghe theo mệnh lệnh của lão và chắc chắn là cô sẽ không dám cãi ngang lời lão.

“Tôi xin lỗi,” Cô nói theo thói quen, “Nhưng tôi đang làm một lúc hai công việc, của ông và tôi và không lúc nào tôi có đủ thời giờ để hoàn tất nó. Chúng ta cần phải mướn...”

“Từ từ đã, mày đang làm một mình rất tốt mà. Chúng ta đã phải trả lương cho ba nhân viên rồi. Nếu mướn thêm người sẽ mất đi lợi nhuận.”

Cô muốn tranh cãi, cô thật sự muốn, nhưng biết rằng có nói cũng vô ích. Lão muốn lợi nhuận, lão luôn muốn vậy, nhưng lão lại rất keo kiệt, chưa bao giờ cho cô xài một đồng, cô không được xài tiền vào quán rượu, cũng không được xài riêng. Lão đang để dành tiền cho ai thế nhỉ? Lão đã sáu mươi tuổi và đang chết dần, nhưng có một điều không cần phải nghi ngờ, cô hoặc những người quen biết lão sẽ không đau lòng chút nào khi lão chết.

Trong mười năm đầu, Tanya cứ nghĩ người đàn ông này và vợ ông ta là cha mẹ ruột của cô. Sau khi biết không phải như vậy, cô đã vui mừng khôn xiết chứ không hề đau khổ. Cô không biết cha mẹ ruột của cô là ai. Iris Dobbs chỉ nói với cô là có một phụ nữ đã mang cô cho họ khi cô còn là một đứa nhỏ. Lúc đầu, người phụ nữ này nói là mẹ ruột của cô, nhưng sau đó lại nói là không phải, có lẽ những con nòng sốt đã làm bà ta mê sáng nói những điều cần rờ.

Iris chết cách đây tám năm. Bà là người thân duy nhất của Tanya, đã hứng chịu biết bao trận đòn hộ cô. Sự thật, một trong những trận đánh đó đã giết chết Iris, mặc dù sau đó Dobb đã thoát được tội, giết người, người ta cho đó chỉ là một tai nạn bởi vì bà là vợ của lão. Đánh vợ là điều mà một người chồng được phép làm, không cần phải thắc mắc. Và đó không phải là lần đầu mà Tanya thề rằng sẽ không để cho gã đàn ông nào chiếm hữu được cô, vì cô sẽ nhất định không lấy chồng. Nếu cô có học hỏi được gì sau nhiều năm sống chung với Dobbs, cô chỉ nhận được tầm quan trọng của một ít quyền lợi của cô và cô sẽ không từ bỏ nó vì bất cứ lý do nào. Cô ước gì mình biết về những quyền lợi này sớm hơn, ước gì cô biết được cách cô có thể rời khỏi nơi này khi cô muốn, mà không bị săn lùng như một kẻ nô lệ đang trốn chạy. Khi chuyện xảy ra với một người hầu rượu bỏ trốn, cô đã chứng kiến cảnh Dobbs dùng roi đánh cô ta, đó là lý do khiến Tanya phải ở lại.

Thực ra, có lúc Tanya đã dọa sẽ bỏ đi. Lúc đó, cô đã được mười tám tuổi, hoặc khoảng đó, và có thể dễ dàng tìm việc trong một quán rượu khác, vì cô biết mọi việc điều hành. Đó cũng là khi Dobbs ngon ngọt hứa cho cô cổ phần của quán Seraglio. Nhưng cô chỉ toàn nhận được những lời hứa miệng cho đến khi lão bị bệnh. Lúc đó, cô bắt lão phải viết rõ ràng xuống giấy, tờ giấy quí báu đó được cô giấu dưới miếng gỗ lót sàn trong phòng.

Quán Seraglio bây giờ toàn bộ đều thuộc về cô. Nó làm cho cô mệt mỏi và làm cô đau đầu hết lần này đến lần khác, nhưng nó đại diện cho sự tự do, yên ổn và quyền sở hữu, hoặc sớm hoặc muộn thôi... những thứ mà cô chưa từng bao giờ có, và cô đang thèm muốn cùng cực. Muốn có được nó, cô chỉ cần chăm sóc Dobbs trong những ngày còn lại, chả thấm gì so với những gì cô đã trải qua.

Tanya nhanh chóng rời khỏi lão, vì cô không nói dối. Cô không bao giờ có đủ thời gian để hoàn tất mọi việc cần làm cho quán rượu. Ba người giúp việc cũng không giúp gì được cô trong việc dọn dẹp. Dobbs chưa bao giờ muốn trả thêm tiền cho họ vì lão đã có Tanya, cô làm đủ mọi việc mà lão lại không

cần tốn các bạc nào. Họ về ngay lúc quán đóng cửa, cho dù trong quán bữa bãi giống như vừa bị một cơn bão thổi qua.

Quán rượu lúc nào cũng dơ dáy, bẩn thỉu, những cái cốc để đầy mặt bàn, bia rượu đổ lênh láng, ghé ngã chông gọng, một vài cái bị gãy, đầu thuốc xì gà trộn lẫn nước bọt rải đầy sàn gỗ. Thông thường, Tanya dọn dẹp tiệm trước khi đi ngủ vào buổi tối, nhưng đêm qua đã xảy ra một trận ẩu đả để tranh giành cô hầu bàn, Aggie, giữa con của một chủ đồn điền bản xứ và một gã thủy thủ đến từ tàu Lorilie, vừa mới neo bến sáng hôm qua. Lúc trước, Dobbs thường giải quyết những trận ẩu đả tương tự bằng cách một tay nắm đuôi cui, còn tay kia nắm súng. Bây giờ, Tanya phải dựa vào Jeremiah, người pha chế rượu, và dù Jeremiah có thể hạ gục được hai gã khách say rượu này, hẳn lại không dám làm.

Đây không phải là lần đầu Tanya đứng ra can ngăn hai kẻ gây rối kể từ khi cô nắm quyền điều hành quán Seraglio. Bị một vài vết bầm trước khi những kẻ đánh nhau nhìn ra cô cũng là điều thường xảy ra, nhưng tối qua là một ngoại lệ, vì cô đã rất mệt mỏi và không còn muốn nói lý lẽ nữa.

Thông thường cô không muốn để người khác chú ý, vì từ thuở ấu thơ, cô đã học được cách che dấu thân hình mảnh dẻ và thanh tú của mình bằng sự giản dị, cục mịch và cần cỗi, điều này có thể thực hiện bằng nghệ thuật trang điểm. Cô là người cần thiết của nơi này, cô giúp Aggie phục vụ khách hàng nếu cô ta quá bận rộn vì April đang trình diễn, hay làm bất cứ điều gì, như can ngăn một cuộc ẩu đả chẳng hạn. Cô cao chưa tới năm feet rưỡi, mái tóc được cột túm ngay gáy, mặc váy đồng phục màu đen và một chiếc áo xám cũ kỹ của lão Dobbs dài đến tận gối. Chiếc áo được thắt bằng một sợi dây nịt, một con dao trông dễ sợ được đeo lưng lửng bên hông kể từ khi lão Dobbs ngã bệnh, một con dao hơi ngắn cán hơn được cô giấu trong ống giày phải.

Tối qua, cô đã phải đem cả hai con dao ra dương oai, chém một vòng tròn lớn để ngăn hai kẻ hiếu chiến. Sau đó, cô không cần phải nói thêm tiếng nào. Gã con trai chủ đồn điền biết cô không bao giờ rút vũ khí ra, trừ khi cô đang sẵn sàng xài nó, hẳn vội xin lỗi vì đã gây rối và trở về chỗ ngồi. Còn gã thủy thủ kia, lần đầu đến quán, quá sốc nên không quậy phá gì thêm, và Jeremiah, tuy xông vào hơi muộn vì nhút nhát, cũng đã giúp cô tổng cổ hân ra khỏi quán.

Mặc dù đã ngăn chặn được trận ẩu đả ầm ĩ đó, cô vẫn phập phồng lo sợ cả đêm, nỗi lo lắng làm cô mất ngủ. Vì vậy cô đã đi nằm ngay sau khi đóng cửa quán. Cô thả đôi phó với bạo lực khi nó xảy ra ngay trên người cô, hơn là phải can gián người khác, vì cô đã quen bị đòn từ nhỏ, nên cô đã chai sạn rồi. Nhưng cô sẽ không ngần ngại xử sự như hồi hôm, khi cô thấy cần. Đúng là cô đã sử dụng chiêu này một vài lần trong những năm gần đây và hình như thường xuyên hơn trong sáu tháng qua.

Mặc dù cô đã xuất hiện với vẻ bề ngoài không có gì là hấp dẫn trước mặt khách ở quán Seraglio, nhưng với một người say rượu thì không cần nhìn ra điều đó. Hẳn chỉ cần nhìn thấy cái váy là nghĩ đã tìm được một con đàn bà. Cô đã từng bầu vẹo, cào cấu, và dùng những lời lẽ sắc bén hay tát vào mặt bọn họ. Nếu một gã say bị rượu làm cho mờ mắt thì cô thừa sức đối phó. Chỉ là những lần cô ở trong quán một mình hoặc trong kho chứa đồ hay trong bếp, hoặc trên đường cô từ chuồng ngựa trở về, với những gã đàn ông chưa quá chén, cô mới gặp khó khăn. Có lần, một gã theo cô vào tận phòng ngủ, lần đó cô đã chống chọi dữ dội để bảo vệ mình. Họ đều là những gã đàn ông biết cô quá ranh, không ngu ngốc để cô dùng bề ngoài che đậy và đã lợi dụng cơ hội khi lão Dobbs không còn khả năng nhúc nhích.

Điều tốt nhất của lão Dobbs mà cô có thể nói đến, đó là sự khỏe mạnh, tráng kiện của lão, đã làm cho những gã đàn ông mất hết can đảm nếu muốn đụng vào cô. Có lần, lão đã đánh bạn lão suýt chết vì hẳn muốn hôn cô và tin xấu này đã được truyền đi rất nhanh. Không phải lão muốn bảo vệ trinh tiết giùm cô, chỉ là lão ghét sự thông dâm và sẽ không cho phép điều đó xảy ra ngay trong quán của lão. Nếu Aggie và April muốn lên giường với khách, và thỉnh thoảng cả hai vẫn làm điều này, họ phải bí mật sắp xếp. Thường thì họ trốn xuống chuồng ngựa, nơi rất ít người qua lại. Phản ứng của lão Dobbs dĩ nhiên không phải bình thường nhưng buồn cười, vì có một lần Iris thú nhận là lão bị bắt lực. Đúng là Dobbs, lão không làm được, nên không muốn bắt cứ ai làm những gì mà lão phải bỏ tay.

Tanya nhìn căn phòng bữa bộn, thờ dài một cái rồi mới bắt tay vào dọn dẹp. Còn phải đi xem bia đã được mang lại chưa, chuẩn bị bữa ăn trưa và ăn tối, đặt mua thêm đèn cây, phải đi bộ mất ba con phố ngang qua những sông bãi, những nhà chứa và những quán rượu tồi tàn mờ cả ngày lẫn đêm, vì quán Seraglio nằm ở trong khu xấu nhất của Natchez. Và tệ hơn nữa, hôm nay, ngay trước giờ mở cửa, em trai của April mới ghé qua và nói với Tanya rằng, cô vũ công duy nhất này của quán Seraglio đã bị trặc gót và không thể biểu diễn vào tối nay hay trong vài ngày kế tiếp. Làm như đó là điều cô cần biết ngay trước giờ mở cửa. Đầu óc cô lập tức đau buốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

“Chúng ta đến đây để làm cái quái gì vậy, Stefan?” Lazar cầu nhàu hỏi gã đàn ông có hàm râu đỏ trong bộ đồ viền da hoẵng, đang đập ly bia cảnh cạch vào mặt bàn trống để thô lỗ đòi hỏi buổi biểu diễn phải bắt đầu ngay, “Chúng ta có thể đợi Serge ở khách sạn, ít ra ở đó cũng được thoải mái hơn mà.”

“Anh đã từng đến mấy chỗ như ỏ chuột ... ”

“Không phải những nơi mà thằng nào cũng mang vũ khí đầy người.” Lazar rít lên.

Stefan cười khoái trá, “Anh nói quá rồi, anh bạn ạ, cho dù vậy, cũng giống như Vasili, tôi đang cảm thấy rất bất an nên muốn tìm trò gì đó để tiêu khiển, bất cứ trò gì.”

“Ồ, lạy Chúa.” Lazar rên rỉ, ngồi sụp xuống ghế, “Nếu cả hai đều muốn tìm phiền phức thì chắc chắn sẽ có ngay đây.”

Stefan nhướn đôi mày rậm, “Ai nói là muốn tìm phiền phức chứ?”

“Trò tiêu khiển của các anh không có gì ngoài việc kích động để gây nên một vụ đánh đấm và tôi biết anh đang bực mình – chúng ta ai mà không bực mình sau những gì vừa biết được hôm nay. Nhưng xin phép cho tôi nói thẳng, anh là một gã ôn vật khó lường mỗi khi ở trạng thái này.”

Stefan khịt khịt mũi, không thấy méch lòng. Những người bạn thân thỉnh thoảng cũng được phép xúc phạm anh mà không bị trừng phạt.

“Tôi dám chắc với anh là tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì mà không có kết quả.”

“Tôi không cần đến sự bảo đảm đó.”

“Đừng lo lắng quá, Lazar. Chúng ta đến đây để giúp Vasili và cũng để bảo vệ chiếc cổ của chúng ta trong khi chờ đợi.”

“Và Vasili đang có ý đồ gì vậy?” Lazar thắc mắc, nhìn người mà anh đang nói đến đang thản nhiên đi xung quanh phòng, nói chuyện với khách hàng như là hần đã quen biết từ đời nào.

“Hần hiểu kỳ khi tên quán được nhắc đến trên tàu Lorilie và nghe diễn tả về buổi biểu diễn. Vì hần nhớ nhà quá nên hần sẽ vui lòng xem bất cứ buổi biểu diễn nào cho dù nó dở tệ, chỉ cần có một cái bụng nhấp nhô là được.”

“Nàng hầu mà Abdul tặng hần nhảy ác đạn thật, anh có thấy vậy không?” Lazar chắc lưỡi. “Cô ta nhảy trên giường còn hay hơn nữa kia.”

“Anh thử với cô ta rồi à?”

“Vasili thoải mái với anh em lắm... Ý anh nói là chưa làm với cô ta hả?”

“Dân nô lệ, cho dù là đã được trả tự do, dễ sai bảo quá nên không phải là mẫu người tôi thích.”

Lazar nhe răng cười nham nhở vì quan niệm đó. Theo anh nghĩ, thỉnh thoảng được phục tùng tuyệt đối cũng tốt, đặc biệt khi lên giường với một người đàn bà phóng đảng như cô ta vậy. Anh rất mừng là Vasili không mang cô ta theo, có lẽ hần không ngờ chuyến đi này bị kéo dài như vậy.

Không một ai trong bọn họ ngờ được, vì công việc lần này thật ra rất đơn giản. Họ chỉ cần liên lạc với bà Rousseau ở New Orleans, người mà Sandor đã sắp đặt từ nhiều năm trước, bà ta sẽ đưa họ đến gặp nữ nam tước Tomilova cùng cô gái đang được nuôi dưỡng. Chỉ cần một tuần cũng đủ để thu dọn hành lý của Công chúa và họ sẽ lên đường trở về nhà. Rất đơn giản... Tuy nhiên, bà Rousseau đã qua đời vào ba năm trước, và chồng bà lại dọn sang Charleston.

Họ mất thêm một tuần lễ nữa ở New Orleans để tìm kiếm nữ nam tước, nhưng bà ta giống như chưa từng bao giờ ở đó vậy, vì không một ai nhớ gì về bà ta cả. Vì vậy họ lại nhờ neo đến Charleston để gặp chồng bà Rousseau. Chỉ phí thời giờ vì ông ta đã thành một kẻ nát rượu sau cái chết của vợ. Ông ta hầu như không nhớ gì về người vợ, đừng nói chỉ đến người đàn bà khác mà ông ta có thể chưa bao giờ gặp hơn hai chục năm về trước. Sau một hồi bị bọn họ cật vấn, ông ta chỉ có một đề nghị duy nhất là kêu họ đi nói chuyện với người em vợ, người mà ông ta nghĩ, nếu ông không nhớ lắm, thì là người đã sống với họ lúc xảy ra chuyện. Vấn đề là bà ta đã lấy chồng cách đây mười năm và dọn về Natchez, Mississippi.

Họ lại phải theo tàu trở về New Orleans, với hy vọng mong manh là trí nhớ của lão Rousseau còn chính xác, rồi theo sông Mississippi để đến thành phố cổ Natchez. Ngoài cách đó ra, họ còn cách nào nữa chứ? Tatiana Janacek đã phải chờ đợi biết bao nhiêu năm để được rước về lại Cardinia, nơi cô ra đời. Họ phải tìm cho ra được cô, không cần biết phải mất bao nhiêu thời gian.

Nhưng cho đến lúc này họ đều mang một tâm trạng thất vọng. Tất cả bọn họ đều cảm thấy vậy, ngoại trừ vị hoàng đế của Cardinia, vì vậy, họ không được phép bỏ cuộc, cho đến khi ông thấy chán và thâu hồi mệnh lệnh. Nhưng đó là chuyện trước khi họ đến gặp em bà Rousseau sáng nay tại nông trại của bà ta, nằm về hướng nam của thành phố, sau đó họ gần như tuyệt vọng vì những lời kể khó tin của bà.

Bây giờ Lazar thật sự bỏ cuộc và kết luận một cách đơn giản rằng thảm kịch đã xảy ra với đứa bé Janacek. Serge sẽ phải tìm người khác thế vào vị trí của cô ta, một người theo đúng ý thích của hoàng đế, nhưng khó khăn ở chỗ, công chúa có một vết xăm bên hông trái mà chính Sandor đã làm dấu. Và hai người anh em họ, Stefan và Vasili, vẫn quyết lần theo mọi dấu vết, dù mờ nhạt, cho đến khi họ không còn đường nào để kiếm nữa mới thôi, không cần biết phải mất bao nhiêu ngày tháng. Và bây giờ họ không có gì hơn, ngoài tên của người sau cùng đã gặp nữ nam tước lúc còn sống.

Họ được biết Tomilova chết ngay sau khi rời khỏi nước không lâu, vì bị cú sốc quá lớn khi thay đổi cuộc sống. Bà chỉ được phép liên lạc với Sandor trong trường hợp khẩn cấp, nếu không thì không được liên lạc, vì sợ bọn Stamboloffs bắt được tin sẽ tìm đến và hủy diệt người sống sót duy nhất của dòng họ Janacek. Việc bà sắp chết không phải là một trường hợp khẩn cấp sao? Nhưng ai mà nghĩ được bà sẽ chết chứ. Và tệ hơn, lại chết trước khi một đứa trẻ đủ lớn để tự lo được cho bản thân hoặc đủ chưa đủ lớn nhưng cũng đủ hiểu biết để báo với một ai đó?

Theo lời em dâu bà Rousseau, nữ nam tước và đứa bé, được cho là con của bà, đã ở với họ không quá hai ngày, nên bà Rousseau không biết gì nhiều. Nhưng nữ nam tước đã không được khoẻ vì vừa bị một cơn sốt mà bà mắc phải trên đường đến nước Mỹ. Bà ta nói đã bị cướp hết tiền bạc và đá quí ngay đêm đầu tiên, khi vừa đến New Orleans. Khi bà ta biết dịch sốt vàng đang lan tràn khắp New Orleans làm chết rất nhiều người, không phân biệt ai, bà ta rất sợ, khẳng khái nói không thể ở đó thêm một ngày nào nữa.

“Chỉ tôi khuyên mấy bà ấy cũng không nghe,” người nắm giữ hung tin báo với họ, “Bà ấy nhất định thu xếp đồ đạc, một mình rời khỏi thành phố, nhưng khi biết là bà ấy sẽ đi chung với ai và đi đâu, chúng tôi đã hết sức ngăn cản. Người đàn bà mà bà ấy muốn đi chung đã nổi tiếng khi cưới một gã rác rưởi.

Nhưng nữ nam tước không thèm nghe cho, hơn nữa, nơi bà ấy định đến lại là nơi vô pháp kỷ nhất nước. Chúng tôi nghi ngờ bà ta bị sót lại vì bà ta cư xử rất thất thường. Chúng tôi còn sẵn sàng trông giữ hộ đứa bé, chỉ là để bảo vệ nó, nhưng bà ta không thèm nói lý lẽ. Chúng tôi không ngạc nhiên lắm khi xác bà ta được mang đến chỗ chúng tôi để được an táng đằng hoàng một tuần sau đó, bởi vì tấm danh thiếp của chị tôi là món duy nhất tìm được trong bóp bà ta. Bà ta đã bị bỏ lại bên lề đường, bị đá che lấp, có vẻ như người đàn bà họ Dobbs kia ít ra cũng đã cố chôn cất bà ta.”

Lại thêm một cái tên nữa phải dò tìm. Theo hướng điều tra, người đàn bà họ Dobbs phải ở trong thành phố Natchez này. Nhưng liệu bà ta có còn ở đây khi hai mươi năm đã trôi qua? Em bà Rousseau chưa bao giờ nghe thêm được tin tức gì về bà này nữa, dù chính bà cũng đã sống ở đây được 10 năm. Và nếu thật sự bà kia đang sinh sống ở đây, liệu bà ta có biết chuyện gì đã xảy ra với đứa bé không?

Serge đã đi gặp chính quyền thành phố ngay khi họ trở lại đây, với hy vọng tìm được câu trả lời. Nếu như không, bắt đầu từ ngày mai, họ sẽ phải lùng sục khắp thành phố, một công việc buồn tẻ vì họ quá hiểu về New Orleans. Công việc tìm kiếm thì như vô tận, nhưng bây giờ họ đều đang nghĩ đến một sự thật đau buồn, là có thể sẽ không bao giờ tìm thấy công chúa được nữa, có thể cô đã bị chết, và cho dù vị vua mới kế vị này có ghét cay ghét đắng việc phải đến đây để rước cô về, anh cũng không muốn trở về cung điện với hai bàn tay trắng.

“Tôi quyết định chọn chiếc bàn ở đằng kia, đó là chỗ nhìn lên sân khấu tốt nhất.” Vasili nhận xét khi anh quay lại với bọn họ, “Chúng ta nên mua chuộc bọn người đang ngồi ở đó... hay là ép buộc họ nhỉ? Vì xét cho cùng, đó là một đặc quyền dành cho hoàng gia. Ngay cả những kẻ thường dân này cũng có thể hiểu được điều đó mà.”

“Khi mà chúng ta đều dấu tên khi đến đây à?” Stefan khô khan phản đối.

“Đúng vậy.” Vasili thờ dãi. “Vậy thì tôi đề nghị chúng ta cứ chiếm đoạt lấy. Chúng ta có quyền đó mà.”

“Anh đúng là khủng điên.” Lazar rít lên, đứng bật dậy, “Chỗ ngồi của tôi không bị cản khi nhìn lên sân khấu. Này, anh hãy ngồi đi!”

“Nếu anh đã ép tôi, anh bạn ạ.”

Stefan nhe răng cười vì thủ đoạn xảo quyết của Vasili. Lazar nghiêng rằng chịu đựng và tự an ủi, làm như vậy anh sẽ không cần phải rút kiếm ra để bảo vệ họ. Bọn họ đều là những kẻ kiêu căng, tự phụ, Stefan thừa nhận tính cách này, và Vasili thỉnh thoảng lại sử dụng nó như một vũ khí, với một kỹ năng chính xác và rất tài tình. Lazar biết chứ. Làm sao anh không biết được, khi mà họ cùng nhau lớn lên, cùng học chung một thầy, cùng rèn luyện và cùng có chung kẻ thù. Họ suy nghĩ giống nhau, họ rất giống nhau, họ là những người bạn rất thân. Nhưng vì Lazar không thể lo được nhiều việc cùng một lúc và hiện giờ, anh biết chắc là cả hai người, Vasili và Stefan, đang muốn quây để giảm bớt sự thất vọng trong lòng và anh quyết tâm ngăn chặn nếu có cuộc xung đột nào xảy ra.

Lazar không biết rằng, Vasili đã kiếm được cách để giảm căng thẳng – đó là buổi biểu diễn tối nay. Thật tình anh mong có được chỗ ngồi ngon như Lazar. Anh đã bị kích thích bởi sự hưởng ứng nhiệt liệt của đám đông, giờ đang mất ngủ vì buổi biểu diễn đã bị đình trệ.

Buổi biểu diễn lẽ ra đã được bắt đầu rồi mới phải. Một vài vị khách đang đập ầm ầm, la ó. Có thể sự chờ đợi này cũng đáng giá, vì cô vũ công này múa bụng hay như lời đồn chẳng? Hay bọn họ chỉ nói giỡn với anh thôi? Biết đâu cô gái này chỉ được xếp vào hạng nghiệp dư, cô ta không diễn đạt hết được điệu nhảy lừng danh này, mà bọn Mỹ ở đây thì đâu biết phân biệt hay dở gì, nhưng may là Vasili cũng dễ thỏa mãn. Stefan đã lo không biết ai sẽ phải trả giá nếu sự háo hức của Vasili lại biến thành thất vọng.

Vasili nghiêng người về phía Stefan thì thầm, “Tôi nghe nói chỉ cần tốn vài đồng là có được con vũ công này. Nếu cô ta chỉ bằng một phần mười Fatima của tôi thì tôi sẽ yêu cầu một cuộc biểu diễn riêng tư đấy.”

Lazar nghe thấy, cần nấn, “Anh đang đùa giỡn vận mạng mình vì mấy con điểm đấy, Vasili ạ. Ba con ở New Orleans, một con trên tàu, bây giờ thì à múa bụng này. Không chừng anh sẽ mang một kỷ vật từ quốc gia này về nước, nó sẽ làm xước da anh...”

“Lazar cứ lải nhải như đàn bà từ khi chúng ta bước vào đây.” Stefan cắt ngang, trước khi tánh khí thất thường của Vasili trở nên tồi tệ. Cả hai đều nổi tiếng về việc đấu chọi nhau đến mức như muốn giết người trước khi nhận thức được sự việc và sau đó lại lăn ra cười nghiêng ngà. “Hắn không thể tin rằng chúng ta chỉ muốn đến đây để nốc cái thứ nước đá ngựa này, thứ mà họ gọi là bia và xem con đàn bà ngu ngốc kia làm trò cười trên sân khấu.”

“Phải nói rằng bản thân tôi còn nghi ngờ điều này chứ nói chi là hắn.” Vasili nói, anh quay sang Lazar, đôi mắt nâu của anh ánh lên vẻ trêu chọc, “Anh xem, những lời lải

nhải của anh đã ảnh hưởng đến chúng tôi như thế nào rồi? Anh biết Stefan có thể trở thành kẻ xấu xa nhất khi hắn bực mình mà.”

“Lạy Chúa, Vasili,” Lazar ngồi sụp xuống chỗ ngồi mới, rên rỉ một cách cường điệu, “Sao anh không nói hắn sẽ xé chúng ta ra thành từng mảnh?”

Vasili quay sang Stefan, mắt mở to thơ ngây, “Bộ tôi đập trúng đuôi anh hả, anh bạn thân mến?”

“Anh đang thử đó,” Stefan trả lời một cách bí hiểm, “Nhưng những tiếng kêu be be của một con lừa chưa bao giờ làm tôi khó chịu.”

“Tôi biết anh nói gì rồi, Lazar.” Vasili co người, “Hắn đang cay cú.”

“Nếu hai anh không cảm hòng lại thì sẽ không xem được gì đấy.”

Vasili nhìn lên sân khấu và chồm người tới, quên hẳn chuyện chọc ghẹo. Cùng lúc, đám đông vỗ tay ầm ĩ làm Lazar đứng bật dậy cảnh giác và rồi cũng người nhìn lên sân khấu. Ngồi bên cạnh, Stefan nhìn buổi biểu diễn theo chiều hướng khác. Anh còn chờ đợi gì nữa, sao anh không nghĩ anh sẽ giành con

điểm này cho riêng anh?

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Cô ta mảnh dẻ, thanh tú và mong manh như là một thiên sứ đến từ Babylon. Stefan và những người đàn ông khác trong phòng đều bị mê hoặc, không thể rời mắt khỏi cô ta. Điệu nhảy này đáng lẽ ra phải được nhảy một cách kịch động, dâm dục, nhưng cô gái này di chuyển một cách duyên dáng dễ thương, nhìn rất ngây thơ. Có thể cô ta làm vậy để giữ mình, khi phải biểu diễn trước một đám đàn ông. Nhưng nó không có tác dụng gì hết đối với Stefan. Cô ta có thể là mẫu phụ nữ có thể khiến những gã đàn ông nổi điên lên vì lòng tham muốn và muốn che chở cho cô, nhưng ngay bây giờ, anh chỉ cảm thấy thèm khát mà thôi.

Anh lấy làm kinh ngạc bởi bộ trang phục của cô ta – nó chẳng hề hang giống như của một người múa bụng thật sự chút nào, người mà rốt cuộc cũng chỉ là loại gái bao hay là một nô lệ, họ nhảy để lôi kéo sự chú ý của chủ nhân những nô lệ khác. Đây là xứ Mỹ, nơi đàn bà thường ăn mặc kín đáo, ít ra là nói về những người đàn bà đức hạnh. Nhưng ả này là một con diêm, ả nhảy để phục vụ khán giả đàn ông, vì vậy, ít nhất ả ta cũng phải để tay trần, khoe một chút chân và vì tính cách của điệu nhảy, ả phải khoe cả bụng nữa. Nhưng tất cả những đặc điểm này đều không thấy.

Chiếc quần nhảy của ả bắt đầu ngay dưới rốn, ôm chặt lấy eo và bụng, nhưng rộng thùng thình xuống hai chân, được túm lại ngay mắt cá. Màu vải tím nhìn không thấu qua được nhưng rất mỏng, dính sát vào chân mỗi khi cô ta lắc người. Chiếc áo cùng loại vải mỏng, ngắn, mặc dù không đủ ngắn như khán giả mong muốn, dài đến ngang lưng quần. Tay áo dài và rộng, túm ngay cổ tay. Chiếc áo bó sát bộ ngực căng tròn, lắc lư theo điệu nhảy. Bộ trang phục được điểm một vài xâu bạc nhỏ, chiếu lấp lánh dưới ánh đèn cầy, một đồng vòng đeo ngang hông, cổ tay, cổ chân kêu leng keng theo nhịp điệu của cô ta, chứng tỏ cô ta không phải thuộc dân nghiệp dư. Nhìn cách cô ta lướt trên sân khấu cũng có thể nhìn ra được điều này một cách dễ dàng.

Cũng loại vải tím đó được sử dụng làm mạng che, phủ dài từ tóc đến eo lưng, nhưng tóc ả hơi dài hơn, được buông xõa, những lọn tóc đen dài rũ ngược qua vai và rớt nhẹ trở lại mỗi khi ả hụp xuống và xoay người. Một chiếc mạng khác ngắn hơn, che gần hết khuôn mặt ả, trừ đôi mắt, không tạo được ấn tượng gì. Nhưng sau khi nhìn ả một cách chăm chú, Stefan cuối cùng cũng nhận thức được rằng, ả đã sử dụng phần còn khá nhiều, tạo cho người khác có cảm tưởng ả rất đổi tâm thương và thật kỳ lạ khi ả cứ nhìn xuống mà không nhìn thẳng mặt khán giả. ả đi chân trần, đó là chỗ da thịt duy nhất để lộ ra, trừ một hay hai in-sơ ngay rốn thỉnh thoảng được phô bày khi ngực ả uốn ra trong lúc biểu diễn.

Hy vọng Vasili sẽ thỏa mãn với chút ít da bụng như trên người đó, vì hẳn sẽ không thấy được thêm gì hơn, cho dù Stefan có muốn giúp, tuy không phải giúp ngay tối nay. Nhưng làm sao ả thoát được khi Vasili đã tuyên bố ý định của hẳn? Trực tiếp gặp ả là dễ nhất, vì vậy anh thực hiện ngay khi ả chấm dứt màn trình diễn và biến mất qua cánh cửa đằng sau sân khấu.

“Đạo này anh ngon nhiều rồi đấy, Vasili. Hãy để con này cho tôi.”

“Tôi sẽ làm vậy à?” Người đàn ông tóc vàng xoay người, ngạc nhiên, “Anh có nghe gì không, Lazar? Hẳn muốn cuỗm con diêm trên tay tôi kia.”

“À, nhưng cô ta còn chưa nằm trong tay anh mà và hẳn ta nói đúng.” Lazar đồng tình.” Đạo này, anh đã tọng nhiều rồi. Bên cạnh đó, đối với anh thì con đàn bà nào cũng như nhau thôi, nhưng Stefan của chúng ta thì có khẩu vị đặc biệt khác đấy.”

“Tôi sẵn sàng cho hẳn xài chung.”

“Tôi không làm vậy đâu.” Stefan cố nói nhẹ nhàng.

“Vậy là đủ sao?” Vasili hỏi gặng, nửa căm phẫn, nửa buồn cười, “Vậy sao anh không nói sớm? Anh cứ tự nhiên đến với cô ta – thử xem cô ta có thèm anh không?”

Lời nói đến một cách tự nhiên nhưng khi nghe Lazar chắc lưỡi bực mình, Vasili nhận ra những lời chế nhạo của mình quá tàn nhẫn, dù rằng anh không cố ý và mặt anh trở nên nhợt nhạt. Stefan là người đẹp trai nhất trong bọn họ. Đàn bà từng sùng bái hẳn vì điều đó và lúc trai trẻ, bọn họ hay ghẹo hẳn, bảo rằng hẳn sẽ là chúa tể của bọn họ. Nhưng đó là trước khi Stefan bị huỷ dung vì muốn cứu người em trai duy nhất khỏi một đám chó sói đói.

“Tôi không ...”

Vasili quá giận bản thân mình nên không nói hết câu. Anh đẩy mạnh ghế ra sau và sai những bước dài ra khỏi quán mà không ngoái nhìn lại.

“Anh ấy chỉ nói đùa thôi.” Lazar ngập ngừng nói trong khi sự im lặng bao trùm chỗ họ đang ngồi, “Anh ấy cũng sẽ nói như vậy vào mười năm trước.”

“Bộ tôi ngốc đến nỗi không biết hả?”

“Lạy Chúa, Stefan,” Lazar phàn nàn, “Nếu anh không giận dữ về điều này...”

“Hãy đi tìm hẳn đi, trước khi hẳn tự cắt cổ mình vì nghĩ đã làm tổn thương tôi. Cho hẳn biết da mặt tôi dày hơn hai người nghĩ.”

Nhưng không đúng vậy. Vasili vừa nhắc nhở với anh rằng đàn bà, dù đẹp hay xấu, đều muốn lặn sâu, trốn tránh anh. Giống như những người đàn ông khác có thừa khả năng tài chánh, Stefan hưởng thụ đàn bà mỗi khi anh muốn, nhưng họ toàn là những con điếm hay những người đàn bà thấy vàng là sáng mắt. Tuy thế, anh vẫn cảm giác được sự miễn cưỡng của họ, điều này làm anh mất đi nhiều ham mê, thích thú.

Anh lấy làm kinh ngạc, tại sao mình lại quên mất chuyện này khi thấy cô tiên bé nhỏ kia bắt đầu nhảy. Có phải vì điệu nhảy đó làm anh muốn chiếm hữu cô ta? Hay vì đã lâu rồi anh không gần đàn bà? Cô ta đã đánh thức những gì tiềm ẩn trong anh và mĩa mai thay, anh lại không thấy màn vũ đó có sức khiêu dâm. Bây giờ thì điều đó không có nghĩa gì nữa hết, sự thôi thúc đã qua.

Nhưng anh cũng không muốn quay về khách sạn, nơi Vasili và Lazar đang chờ anh và để họ biết được là anh đã thay đổi ý định về cô gái đó.

Anh vẫn còn ngồi đó, nghiền ngẫm lòng mình trong khi nhìn những người trong quán. Khi anh vừa uống xong ly bia, một cô phục vụ khác bước vào. Anh không biết tại sao mình lại để ý đến cô ta. Cô ta không có gì hấp dẫn, với khuôn mặt hốc hác không che dấu được, với mái tóc rối được buộc đằng sau và trong trang phục đàn ông. Nhưng mắt anh theo sát cô khi cô nhặt cái khay và dọn dẹp chiếc bàn vừa mới được bỏ trống. Bước đi thông dong, cử chỉ nhanh nhẹn – quá nhanh so với một người nhìn có vẻ như rất mệt mỏi.

Tanya cũng phát hiện ra anh ngay tức khắc và đang cố không làm dấu thánh giá. Nếu trên đời này có ma quỷ, thì hẳn sẽ có đôi mắt giống người đàn ông này, cháy vàng rực như lửa của địa ngục.

Tưởng tượng thôi. Nhất định là cô đã mệt hơn cô tưởng, tuy nhiên lúc này cô cảm thấy rất vui sướng. Đã lâu rồi cô không được nhảy, chính xác là 6 năm. Cô cứ sợ là mình sẽ quên, nhưng cô chưa quên và tại sao lại quên được nhỉ? Xưa kia, cô đã từng nhảy mỗi đêm trong suốt nửa năm vì Dobbs có nài nỉ cô nhảy, sau khi Leila bỏ trốn theo một con bạc.

Leila là người vũ công đầu tiên của tiệm, cũng là người dạy Tanya nhảy. Cô ta đến thành phố này với một đoàn tài tử, vì tranh chấp với một người trong bọn nên quyết định ở lại. Đó là ngày may mắn nhất của lão Dobbs, vì Leila và điệu nhảy ngoại quốc của cô ta đã xoay ngược tình hình kinh doanh của quán, từ một thương vụ không đủ tiền để xoay sở đã trở nên một dịp hốt bạc. Lão cuối cùng cũng có một màn trình diễn hấp dẫn để cạnh tranh với những nhà chứa và sòng bạc chung quanh quán của lão. Lão còn thay đổi tên quán để phù hợp với màn nhảy này. Và lão đã tức điên lên khi Leila bỏ đi.

Lúc đó Tanya đã biết nhảy, cách nhảy đặc biệt của riêng cô, nhưng cũng quá đủ cho Dobbs, vì cô là tất cả những gì lão có thể sử dụng để giữ khách. Lúc đó cô còn nhỏ, nhưng đã có một thân hình nảy nở và Leila đã dạy cô cách xài phần son như một diễn viên chuyên nghiệp để thay đổi diện mạo. Điều này rất quan trọng bởi vì Dobbs không muốn ai biết cô đang biểu diễn trên sân khấu, cả Tanya cũng không muốn. Khi một vài khách quen phát hiện ra cô vũ công của quán là Tanya, Dobbs đã tìm một đứa con gái khác để cô truyền dạy cho điệu nhảy đó.

Cô rất vui mừng khi được từ bỏ công việc này dù cô rất thích nhảy, nhưng cô lại ghét cái cách bọn khán giả đàn ông nhìn cô và càng ghét những lời nhận xét thô lỗ khi cô biểu diễn. Nhưng bây giờ, cho đến lúc chân April April bình phục, cô sẽ phải tiếp tục nhảy, nếu không muốn khách hàng bỏ đến những quán bên cạnh. Cô phải bảo vệ những gì sắp sửa thuộc về cô. Và cô thề rằng, khi nào quán Seraglio thuộc về cô, cô sẽ huấn luyện một vài vũ công nữa, khi đó, cô không cần phải lộ diện để bị phát hiện một lần nữa.

Cô rùng mình, biết cặp mắt ma quỷ đó đang bám sát cô. Và mặc dù mọi bản năng trong cô như réo ầm lên “đừng nhìn hắn nữa”, cô vẫn cứ lên nhìn và bị hắn gọi đến bàn với một cái vẩy tay ra hiệu.

“Đừng điên rồ như vậy chứ. Hắn không phải là ác quỷ, hắn không phải.” Nhưng cô chưa bao giờ chậm chạp như thế này trong đời, khi cô bước tới chỗ người đàn ông có khuôn mặt ngăm đen, ăn mặc sang trọng này đang ngồi. Và rồi cô gần như phải gập người cười khúc khích vì sự lo sợ của mình, bởi vì khi chỉ còn cách anh ta hai bước, cô đã nhìn thấy ánh đèn cây phản ánh trong mắt anh ta, khiến cho tia nhìn của anh ta có vẻ dữ tợn. Mắt anh không phải màu vàng, chỉ là màu nâu lợt, giống màu rượu xêret và tuyệt đẹp, thật vậy, trái ngược với khuôn mặt màu đồng đậm.

Cô mỉm cười khi đến gần anh, cảm thấy rất an tâm. Đó là điều cô chưa bao giờ cảm giác được mỗi khi ở trong phòng này, bởi vì cách nói chuyện vui vẻ không thích hợp với vẻ bề ngoài mệt mỏi mà cô đang cố gắng diễn đạt, để làm người khác tin rằng cô đã lớn tuổi và là con gái của một bà cô không chồng của lão Dobbs. Tuy nhiên, người đàn ông lạ này hình như đến đây bằng tàu và sẽ rời khỏi vào sáng mai, vì thế cô không cần phải lo lắng nhiều về hắn.

“Tôi có thể làm gì được cho ông, thưa ông?”

Nụ cười làm Stefan bối rối, không phải là vì nó không hợp với khuôn mặt phờ phạc của cô, nhưng vì đàn bà ít khi cười với anh với cái nhìn đầu tiên. Họ thường thấy ái ngại vì bị bắt gặp đang nhìn vào những vết sẹo kinh tởm trên mặt anh, điều mà tất cả mọi người, kể cả đàn ông, đều để ý đến trước hết. Nhưng cô hầu bàn này hình như không để ý đến những vết sẹo đó, hoặc nếu cô ta có... cô cũng không thấy anh có gì đáng ghê sợ vì bản thân cô ta cũng quá bình dị chẳng?

Anh rất vui vì cách cư xử của cô đối với anh, nhất là sau những suy nghĩ tăm tối của anh, nhưng nó cũng không làm cho anh mù quáng đến độ không thấy được sự bất thường ở cô ta, có cái gì đó đang nhắc nhở trong đầu óc anh.

Cô ta có đôi mắt của một đứa trẻ vui vẻ, không phù hợp với vẻ bề ngoài của cô ta hoặc vì hàm răng trắng đều lộ ra khi cô mỉm cười, nhưng vì anh có một cặp mắt hơi khác người cho nên anh tạm bỏ qua điều này. Cô ta mặc cái váy màu xám và chiếc áo ghi lê đàn ông rộng và xấu xí, chiếc áo đen như trang phục của nông dân, có một con dao thắt bên hông – cô ta cần đến nó để làm cái quái gì nhỉ? Đôi bàn tay nhỏ, đỏ và bị chai sần một bên, màu hồng đào ở bên kia, tương phản với làn da tái xanh trên khuôn mặt, được điểm thêm vài dấu vết như kiệt quệ – một sự tương phản nữa mà anh vừa nhận thức được.

Trực giác nổi dậy và anh đoán mò, “Phấn màu đen để vẽ mắt có thể chùi được rồi, phải không?”

Anh phá lên cười khi thấy cô há hốc miệng, và cười lớn hơn khi cô cố sửa những gì cô không nhìn thấy mà chỉ dựa theo lời anh ám chỉ, bằng cách chùi lia lia vào mắt. Bây giờ anh đã thấy đúng thật là cô ta. Trên sân khấu, cô ta nguy trang khuôn mặt, chỉ chừa đôi mắt màu xanh lơ và hàm răng trắng đều. Dưới sân khấu, cô ta lại nguy trang thân mình bằng một bộ trang phục, dù rộng thùng thình, nhưng cũng để lộ một thân hình rục rữa. Hiển nhiên cô nàng đang đóng hai vai, một vũ công làm điểm điểm thêm tiền và một cô hầu bàn không muốn bị người khác quấy rầy.

“Không mắc cười chút nào, thưa ông.”. Cô nói cộc lốc, bực bội, nhìn anh sau khi cô biết chắc mình đã lau hết các vết bẩn trên mặt.

Vẫn chắc lưỡi, Stefan hỏi, “Cô có cần tôi giúp không?”

“Ý ông là vẫn còn hả...? Thôi, cảm ơn,” cô nói móc.

Lần này cô kéo lai áo lên và chùi tiếp, không biết rằng cô đã cho anh cơ hội nhìn thấy một phần bụng khi sợi dây nịt bị kéo lên cùng với cái áo. Stefan quên bằng việc chọc ghẹo, anh thấy lòng thêm khát đang dâng tràn và thôi thúc.

Khi cheo áo cô được trả về chỗ cũ, quả thực có một vài vết đen lờ mờ trên nền vải, mặc dù thật ra Steven đã không nhìn thấy phần còn sót lại trên mắt cô. Bây giờ mắt cô trông hơi sưng, quầng thâm dưới mắt nhợt nhạt hơn vì cô vừa chùi bớt phần làm lương tâm anh bị cắn rứt và sẵn sàng trả giá cao hơn để có được cô.

“Anh đã chỉ ra những sơ sót của tôi, bây giờ anh có thể cho tôi biết anh muốn gì. Tôi còn có khách...”

“Cô.”

“Nói vậy là có ý gì?”

“Tôi muốn cô.”

Vậy là cô đã nghe anh sàm sỡ ngay phút đầu! Nhưng chắc là anh ta muốn đùa chơi với cô thôi. Cô biết bây giờ cô đang giống cái gì. Cô đã mất hết 7 năm để nguy trang một cách hoàn hảo mà chỉ cần vài phút trang điểm. Bề ngoài của cô cố ý đẩy xa bọn đàn ông ra, chứ không phải kéo họ lại gần. Phải, anh ta trông đẹp trai và hơi thô lỗ, giống như một viên ngọc chưa được mài dũa. Một thân thể cường tráng, chiếc áo khoác màu xanh ôm chặt đôi vai to lớn đã nói lên được điều đó. Sự kết hợp giữa tiền tài và vẻ đẹp khiến anh thuộc về hạng những người đàn ông chưa bao giờ để mắt đến cô.

Ngay cái nhìn đầu tiên, cô nghĩ anh là người Tây Ban Nha hay Mễ Tây Cơ gì đó, bởi vì da anh ngăm đen và giống người nước ngoài. Cô phân biệt được giọng Tây Ban Nha nhưng cô không nhận ra được giọng này ở anh ta vì anh nói tiếng Anh rất chuẩn. Có thể anh ta đến từ miền Bắc. Người từ miền Bắc không đến đây nhiều, vì họ sẽ rất khó chịu với đám đông thô lỗ thường có mặt ở quán Seraglio. Gã này cao ráo, thân hình như chim ưng, với chân mày rậm dày và đen, môi thẳng và mỏng, quai hàm bạnh ra. Làn da láng mịn, trừ những vết sẹo dài khoảng nửa inơ nằm rải rác bên má trái và bên dưới quai hàm, giống như anh đã bị thú dữ cào lên, còn bị cắn cả một bên mặt nữa nhưng may là đã được cứu kịp thời.

Những vết sẹo làm cô cảm thấy tội nghiệp anh ta. Anh ta hẳn rất đau khổ vì chúng và cô hiểu rất rõ sự đau khổ ấy như thế nào. Nhưng lòng tội nghiệp đó không đủ để cô chấp nhận sự cợt nhả của anh ta.

Câu nói trắng trợn của anh ta không đáng trả lời, vì vậy cô chỉ nói, “Tôi nghĩ Aggie sẽ lấy đơn đặt hàng của anh. Tôi sẽ gọi cô ta đến.”

Cô xoay người rời khỏi, nhưng anh đã tóm lấy sợi giây nịt và kéo ngược cô lại. Cô ngã vào đùi anh ta. Trong chớp mắt, cô giật mình, không cử động và không nói được lời nào.

Sau đó, cô ngước lên, cảnh cáo, “Anh đang đùa với vận may của mình đó”

“Xi,” Anh cười toe toét. “Cô không cần phải giận dữ đâu.” Và anh bỏ năm đồng vàng hai chục lên đùi cô.

Tanya nhìn chằm chằm vào những đồng vàng, chưa bao giờ có ai cho cô nhiều như vậy. Cô biết chắc rằng April và Aggie chỉ được trả 1 hay 2 đồng mỗi khi ngủ với khách, nhưng như vậy cũng là khá nhiều so với mức lương Dobbs trả cho bọn họ mỗi tối. Khi cô nghĩ đến việc cô có thể làm được những gì với số tiền này, như mướn thêm người phụ việc, mua quần áo mới mà trước giờ cô chưa từng được mua... Nhưng anh ta không đùa chứ?

Xin Chúa cứu vớt cô, cô chưa bao giờ bị cám dỗ như thế này. Sự ham muốn dữ dội được nắm lấy các đồng tiền vàng này... Hẳn đúng là ác quỷ khi bắt cô có sự chọn lựa. Cô chỉ cần cho anh ta sự trinh nguyên của mình, dầu sao chẳng nữa cô cũng không cần để dành cho bất cứ ai vì cô không định kết hôn và chắc làm vậy không xấu lắm? Ở mức độ va chạm khá gần, anh ta có mùi rất tuyệt. Cô lưu ý thấy anh ta sạch sẽ, ăn mặc gọn gàng, và không có gì đáng ghét lắm. Cô nên hưởng... Ô, Chúa tôi, cô đang nghĩ gì thế này?

“Anh đúng là đồ ôn vật,” Cô nói một cách lạnh lùng, nhưng chỉ đối với riêng cô chứ anh thì không thấy gì lạ.

Anh không hiểu cô có ý gì nhưng anh cũng trả lời, “Có nhiều người cũng nói vậy.”

Đôi mắt màu xanh của cô nheo lại. “Ít ra anh cũng phải chối bỏ chứ!”

Anh cười. “Tại sao tôi phải làm vậy?”

“Bởi vì, bởi vì... ồ, đừng để ý đến nữa.”

Cô cố đứng lên, nhưng tay anh vẫn ôm chặt hông cô và không cho cô đứng dậy. Mắt cô nheo lại nhiều hơn. Anh ta vẫn cười toe toét.

“Này anh bạn, anh đã chọn làm người...”

Cô bị cắt ngang bởi một giọng nói khác đầy kích động. “Stefan, tôi không cảm thấy ân hận chút nào vì những lời nói ngu ngốc...”

“Không phải là lúc này, Vasili,” Stefan gầm gừ. “Hãy sử dụng cặp mắt để biết rằng tôi đang bạn.”

Tanya xoay đầu nhìn sừng sốt vào những gì cô thấy được, hẳn chỉ có thể được tả như là một Adonis tóc vàng, tóc vàng và quần, da vàng và cặp mắt màu nâu giống như màu mắt của gã đàn ông đang ôm cô. Nhưng người mới đến này, Vasili, như hóp hóp cô vì anh ta là người đẹp trai nhất mà Chúa đã tạo ra, dĩ nhiên là người đẹp trai nhất mà cô từng gặp.

Anh ta cũng nhìn Tanya và không thể tin vào mắt mình, nhưng anh chỉ làm bầm hơi gắng người bạn của anh, “Anh bỏ cuộc trước khi thử phải không? Nhưng anh đâu cần phải chụp đại cái thứ này, vì Chúa,” Anh kinh tởm nói, hất đầu về phía Tanya, “Tôi sẽ tìm mua con vũ công kia giùm anh.”

Phải mất một lúc Tanya mới hiểu cô đang bị lãng nhục. Cô biết bây giờ mình không được đẹp cho lắm, nhưng cũng lịch sự chán, đủ khiến một gã đàn ông chả phải phàn nàn gì cả. Nhưng cô lại có cảm giác như mình không xứng bằng tắm thắm dưới chân hắn ta. Cảm giác này làm cô nhức nhối hơn những gì cô có thể tưởng tượng. Cô phát giác ra mình rất dễ bị tổn thương, những lời thiếu tế nhị từ một gã lạ mặt đã làm cô tức điên lên. Hai cảm giác không thích hợp đến cùng lúc, sôi sục trong lòng cô.

Họ nghĩ họ là ai chứ, những kẻ lạ mặt này, một người thì tin chắc sẽ mua được cô, còn người kia thì nghĩ, chỉ có kẻ khùng mới muốn mua cô? Cô muốn chui xuống đất. Cô muốn trả thù nhưng trước hết cô phải đứng lên cái đã.

Cô sẽ nhắm vào hai trong ba người bọn họ, vì bàn tay gã đang ôm chặt cô bây giờ đang nói dối. Cô đứng lên bằng thái độ hết sức chững chạc mà cô có thể làm, cẩn thận đặt những đồng tiền vàng lên bàn, xoay người rời khỏi và lo lắng nghĩ tới trận ẩu đả tối qua và không muốn nó diễn ra một lần nữa. Một quyết định sáng suốt mà cô rất tự hào nhưng đột nhiên cô nổi giận và thật ngoạn mục, cô xoay người và dùng hết sức tát vào mặt gã Adonis tóc vàng.

Mọi việc xảy ra quá nhanh không ai kịp trở tay. Vasili đưa tay lên như muốn tát trả cô nhưng Stefan đã đứng lên chụp lấy tay anh trong khi Tanya rút dao ra đưa ngang cổ cô. Cô không cần biết nó đang cứa vào cổ họng cô, cũng không yêu cầu họ phải rời khỏi quán. Trong khi bọn họ đứng yên, mắt nhìn vào con dao trên tay cô, Tanya quay lui và chạy trốn sau cánh cửa.

Khi cô vừa biến khỏi tầm nhìn, Stefan xoay mình lại đối diện với bạn, gầm gừ, ” Vasili, anh nhảy cảm như một con heo ấyl” Cùng một lúc, Vasili thét lớn, “Con quỉ cái đó dám rút dao hù tôi!”

“Có gì đáng ngạc nhiên đâu khi anh muốn tát cô ta,” Stefan cảm phẫn nói.

“Đáng bị tát vì cô ta dám bặt tai tôi.”

“Đó là điều anh đáng phải bị.”

Vasili nhún vai rồi cười toét miệng, “Cái đó không quan trọng, chỉ cần anh tha thứ cho cái miệng lảm lòi của tôi. Bây giờ anh muốn tôi tìm con vũ công đó cho anh không?”

“Thật là đần độn, cô ta chính là con nhỏ vũ công.”

Vasili trợn mắt ngạc nhiên rồi hách dịch nói, “VẬY thì tôi đã trở về để cứu anh kịp thời. Sau này anh sẽ phải cảm ơn tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sau khi nghe Serge báo lại một tin không thuận lợi, rằng người đàn bà họ Dobbs, đầu mối duy nhất của họ, cũng đã chết từ nhiều năm qua, tối qua Vasili đã muốn trở lại quán Seraglio nhưng Stefan khuyên anh nên đợi đến sáng hôm sau. Nực cười thay, họ đã đến gần mục tiêu mà vẫn không hay biết. Nhưng họ hy vọng chồng bà ta, ông chủ quán rượu, có thể biết chút ít gì về Tatiana, vì lão đã sống ở đây hơn hai mươi năm. Lão ta không thể bỏ đi đâu được.

Thật ra Stefan cảm thấy hổ thẹn khi phải gặp lại cô vũ công nhỏ bé đó một lần nữa, khi anh đã ngồi yên mặc cô bị những lời trịch thượng của Vasili làm tổn thương. Cứ cho là anh không ngờ Vasili lại nói những lời thiếu tế nhị như vậy, nhưng anh cũng không có lý do để tự bào chữa. Anh đã chọn cô vào tối qua, vì vậy anh có trách nhiệm phải bảo vệ cô hay ít ra cũng phải nói vài lời bênh vực cô ta chứ.

Đĩ nhiên anh không mất nhiều thời giờ để tìm hiểu vì sao bạn anh lại trở nên khó chịu đến mức không đếm xỉa gì đến người khác như vậy. Vasili xem mọi việc xảy ra là lỗi của hắn, vì câu nói của hắn trước đó, nên hắn đã vội vã cố gắng sửa chữa sai lầm của mình, và cũng vì là một người quá hoàn hảo nên hắn đã đối xử với cô ta một cách khinh miệt như vậy.

Dù sao, Stefan cũng không muốn trở lại quán rượu cho đến khi anh biết chắc cô ta không còn ở trong quán đó nữa, đó là vào buổi sáng, khi quán rượu chưa mở cửa làm ăn. Nhưng người ra mở cửa để đáp lại tiếng gõ ồn ào của Serge lại là người mà Stefan muốn tránh mặt. Vừa thấy họ, cô lập tức đóng sập cửa lại, không một chút nhân nhượng.

Đây là một kinh nghiệm mới mà bốn người họ nhận được, bị một cánh cửa đóng sập vào mũi và mỗi người có một phản ứng khác nhau.

Serge trở nên hung hăng hỏi, “Muốn tôi phá cửa không?”

Trước khi mọi người trả lời, Vasili bày tỏ sự căm giận của mình, “Lại thêm một hành động táo tợn nữa của con điếm. Anh còn muốn nói là cô ta không đáng bị trả về vị trí thực sự của cô ta nữa không, Stefan?”

Stefan vì đang tự trách nên phản ứng phản ứng đầu tiên của anh là cảm thấy nhẹ lòng khi cánh cửa bị đóng sập lại, tâm lý này có vẻ hèn nhát, nhưng ai có thể nói gì anh? Vì vậy, anh quát ngược lại, “Và nơi ở của cô ta là nơi nào vậy, anh bạn? Cô ta không phải là thường dân của Cardinian, anh biết mà.”

“Cô ta là một thường dân của Mỹ. Vậy thì có gì khác biệt?”

Lần này thì Lazar cười lớn, anh thấy thật buồn cười và trả lời, “Tôi biết chết liền, nhưng tôi dám chắc cô ta có thể cho anh biết. Tại sao chúng ta không đi hỏi cô?”

“Để làm được điều này chúng ta phải phá cửa đó ” Serge nhắc nhở bọn họ.

“Tôi không nghe ỏ khóa xoay chiều,” Vasili nói, “Chỉ cần đẩy cửa...”

Tiếng ỏ khoá vang lên cái tách ngay khi anh dứt lời, vì vậy Serge hỏi, “Tôi có nên phá cửa không?”

Phác một cử chỉ khó chịu, Stefan bước tới đập mạnh vào cánh cửa, gọi lớn, “Cò à, chúng tôi có việc cần bàn với ông Wilbert Dobbs, chứ không phải với cô. Xin vui lòng...”

“Dobbs bị bệnh,” một giọng nữ hét lên, “Chỗ này do tôi điều hành, vì vậy anh phải bàn với tôi và điều đó có nghĩa là anh nên rời khỏi đây.”

Câu trả lời quá nhanh, hiển nhiên cô ta đang lắng nghe từ phía trên kia cánh cửa, điều này làm tăng thêm sự hổ thẹn của Stefan, nhưng sự bướng bỉnh của cô ta khiến anh nổi giận. “Trừ khi cô muốn bàn công việc mà không có cái cửa này, nó sẽ phải cần người đến sửa đây, vì vậy, tôi khuyên cô nên mở cửa, cô nương!”

Những lời này hình như có hiệu lực. Cánh cửa được mở ra, nhưng cô đứng ngáng ngay cửa, hai tay chống nạnh, một tay đặt trên chuôi dao đang đeo bên hông. Con dao còn chưa rút khỏi vỏ nhưng Vasili và Stefan biết rõ, nó sẽ được rút ra ngay khi cần, ánh mắt thách thức của cô ta đã nói lên điều này. Áo quần của cô ta cũng gần giống như bộ cô mặc tối qua, chỉ khác áo có màu xám ảm đạm. Nhìn không hợp với cô chút nào trong ánh sáng ban ngày.

“So với một người nước ngoài, anh nói tiếng Anh khá đấy” cô nói trực tiếp với Stefan, không buồn nhìn những người khác. “Nhưng coi bộ anh không hiểu nhiều lắm. Tôi đã nói là Dobbs bị bệnh. Có nghĩa là lão không muốn bị những người như các anh quấy rầy.”

Stefan hùng hổ bước lại gần cô nhưng cô vẫn đứng yên một chỗ. Dừng khí thật đáng nể, nhưng trong tình thế này, cũng thật là ngu ngốc. Vì hiển nhiên, anh cao hơn cô một cái đầu và khỏe mạnh hơn và cô còn chưa biết anh có khả năng làm được những gì. Mặt anh long lên bực tức, dù rằng anh không hề hay biết điều này, nhưng nó lại làm hai bàn tay cô ướt đầm mồ hôi.

“Nếu cô hiểu tiếng Anh,” anh đe dọa, “vậy thì hãy hiểu rằng chúng tôi muốn nói chuyện với Wilbert Dobbs bởi vì chúng tôi cần gặp ông ta gấp, và cô không thể nói hoặc làm gì để thay đổi được chuyện này. Nếu tôi không làm, tôi tin rằng cô có thừa thông minh để né qua một bên.”

Cô chần chừ giây lát, chăm chú nhìn anh trước khi nói, “Vậy thì đi đi, đi mà quấy rầy một người sắp chết. Lương tâm anh sẽ bị cắn rứt chứ không phải là tôi.” Và cô xoay người, rời cánh cửa và bọn họ một cách nhanh chóng.

“Ít nhất anh phải hỏi cô ta là lão ta đang ở đâu chứ!” Vasili cầu nhàu khi cả bọn theo Stefan bước vào bên trong.

Lazar chắc lưỡi, cảm thấy mọi việc rất thú vị,” Vasili, chúng ta đi tìm hắn còn dễ hơn là hỏi tin tức gì từ cô ta. Suy cho cùng, chúng ta đâu cần phải lục tung cả một cung điện đâu, chỉ là một vài căn phòng rác rưởi.”

“Vậy thì làm liền đi. Thật khó chịu khi đến nơi này vào ban ngày.”

Thật ra trong quán toàn mùi xà bông hơn là mùi bia ôi. Những chiếc bàn được đẩy qua một bên, ghế úp lên trên và sàn nhà vẫn còn ẩm ướt vì mới vừa được lau chùi. Quán rượu sạch sẽ hơn bao giờ hết, Vasili phát giác ra anh muốn lộn giọng chẳng qua là vì tâm trạng bực bội của anh, bắt đầu bằng sự đón chào khiêu khích không mong đợi từ cô gái.

Lối lên trên lầu là một cầu thang chật hẹp, lối xuống dưới lầu lại càng chật hơn. Giọng nói của Wilbert Dobbs vang lên, cần nhẩn về bữa ăn sáng chậm trễ

của lão, dẫn bọn họ đến thẳng phòng lão. Giọng nói này không có vẻ của một người bệnh mà giống của một người đang nổi giận vì bị bỏ đối.

Lazar vẫn thấy toàn bộ sự việc thật là thú vị, chỉ có Vasili là không cho như vậy. Anh mỉm cười và thắc mắc, “Anh có nghĩ con rồng mắt xanh dưới lầu là con qui lười biếng mà hần đang gọi không?”

“Có thể là con qui cái, chứ không lười biếng” Serge đáp trả, “Cô ta đã làm việc gần chết, nếu như anh hỏi tôi. Cô ta chỉ cách thần chết khoảng 2 bước nữa thôi.”

Serge nói chuyện còn lỗ mắng hơn cả Vasili, điều này làm Stefan càng thêm hồ thẹn vì sự cay nghiệt của mình đối với cô lúc này. Cô ta đúng là làm việc quá sức, có lẽ vì vậy đã khiến cô bức bối nên đã phản ứng dữ dội như hồi hôm. Dù sao, anh không thể để cô ta chống chọi lại anh.

“Các anh đang làm gì thế?” Vasili bức mình hỏi, “Con qui cái lão xược đó không đáng để chúng ta thắc mắc, nhất là khi việc Công chúa ở đâu có thể biết được trong chốc lát.”

“Hoặc là không,” Serge nói thẳng, tay nắm lấy vặn cửa, ” Và tôi nghĩ cơ hội “không” thì nhiều hơn.”

“Con mụ nó, Tanya!” Họ được chào hỏi khi vừa đẩy cửa vào trong, ” Mày có lý do gì... ”

Lão ngưng bật khi thấy bốn người họ bước vào làm chật cứng căn phòng. Wilbert Dobbs giật mạnh người trên giường, không để gì với thân thể sung vũ của lão.

“Chúng mày làm thế nào vào đây được?” Lão quát tháo, nhưng giọng nói hơi có chút nhún nhường vì sự sang trọng của bọn họ, ” Tanya biết tao không muốn tiếp khách mà.”

“Nếu như ông đang nói đến con diêm dưới kia thì ông không nên trách, vì cô ta đã gắng hết sức mình đuổi chúng tôi đi, ” Lazar trả lời.

“Còn chưa đủ,” Dobbs khụt khịt, “Vậy được, nói cho tao nghe đi. Những nhà quý tộc như chúng mày muốn gì ở tao?”

“Chúng tôi đến đây vì một việc có liên quan đến người vợ quá cố của ông,” Lazar trả lời.

Iris? Cái gì vậy? Gia đình giàu có của bà ấy đã để lại cái gì đó, mặc dù họ đã từ bỏ vì đã cưới tao à?”

Dobbs cười hờ hững với ý nghĩ đó, cuối cùng lão cũng được trả chút ít cho sự sai lầm hồi trước của mình. Iris đã liều mạng cưới lão vì bị người tình giàu sang bỏ rơi khi bà dính bầu. Dobbs nghĩ bà ta sẽ có ích cho quán rượu mà lão mới mở ở Natchez, vì vậy lão nhảy vào chụp lấy cơ hội. Nhưng bà ta bị mất đứa nhỏ và sau đó biến thành một người đàn bà lụm thuộm, vì vậy, cả hai đều không lợi dụng được nhau nữa.

Hy vọng thừa hưởng gia tài của lão nhanh chóng bị dập tắt. “Chúng tôi không biết gì về gia đình bên vợ ông, ông Dobbs,” cũng người đàn ông đó trả lời lão. “Chúng tôi chỉ muốn biết về người đàn bà rời khỏi New Orleans cùng với vợ ông gần hai chục năm trước.”

“Mụ đàn bà nước ngoài điên khùng ấy hả?”

“Vậy là vợ ông có nhắc đến việc này với ông hả?” Lazar hỏi.

“Tao cũng có gặp mặt bà ấy khi bắt được Iris.”

Lão không muốn nhắc đến khoảng thời gian ấy, khi vợ lão định trốn về nhà bà ở New Orleans để van xin họ chấp nhận lại bà, nhưng lão đã đuổi theo kịp. Lão có ý định đánh bà ta như từ, dù bà đã chịu theo lão trở về. Và người đàn bà ngoại quốc ấy đã chết vài tiếng sau, khi lão bắt kịp bọn họ cùng với đứa con của bà ta. Chuyện này làm lão quên đánh vợ, sau đó, Iris một mực muốn nuôi đứa bé và lão đã bằng lòng chỉ vì lão biết, một vài năm nữa, cô bé sẽ trở thành nô lệ cho lão mà lão không cần tốn xu nào.

Trí nhớ đưa lão trở lại với Tanya, nét mặt lão trở nên đề phòng và giọng nói trở nên gay gắt, ” Tao không biết gì nhiều để nói về người đàn bà đó. Bà ta không một xu dính túi nhưng đã xin Iris cho đi chung đường, mặc dù không dễ được chấp nhận khi phải dùng xe ngựa. Nhưng Iris luôn là người nhẹ dạ.”

“Đường đi đó song song với bờ sông, nối liền New Orleans và Natchez, tại sao vợ ông lại dùng xe ngựa khi không có người hộ tống?” Lazar hỏi.

“Bà ấy không mua được vé tàu, nhưng đó không phải là chuyện của mày. Bà ấy đi bằng xe ngựa, mà chiếc xe ngựa là xe của tao. Bà ấy thật may mắn vì đã chưa bán nó...” Dobbs đột ngột dứt câu, nhận thấy lão đã nói nhiều hơn những gì họ cần biết, lão đã tiết lộ khá nhiều, lão thú thật, “Mụ ấy bỏ trốn, nhưng rồi không có chỗ để đến. Mụ ấy đang trên đường trở về thì bị tao bắt gặp khi mụ dừng chân bên đường dọc bờ sông, đang cố gắng cho người đàn bà ngoại quốc đó ăn. Nhưng bà ta nóng sốt dữ dội và la hét những chuyện quái gở, nào là sát thủ và vua chúa gì đó, những thứ mà chúng tao chưa bao giờ từng nghe qua và nhất là việc bà ta đã không giữ nổi trọng trách hay cái gì đó. Bà ta chết trong lúc ngủ vào tối hôm đó, tao chỉ có thể kể bấy nhiêu đó thôi.”

“Tôi không nghĩ vậy, ông Dobbs,” gã đàn ông da ngăm đen với đôi mắt dữ dằn rít lên. “Ông quên nhắc đến đứa bé.”

Hơn hẳn mấy người đồng hành đang nhìn lão một cách dữ tợn, người này còn làm Dobbs sợ run với tia nhìn khác thường như xuyên thấu tìm người khác. Anh ta dường như đang kiềm chế sự xúc động mãnh liệt, nhưng cũng đang rất lo lắng. Cả bọn họ ai cũng xúc động mãnh liệt, nhưng ở người này thì dễ nhìn thấy hơn, khiến Dobbs thắc mắc, không biết tin tức họ đang tìm quan trọng đến mức nào và tại sao sau nhiều năm dài, họ mới bắt đầu tìm kiếm.

Lão vẫn đề phòng, nhưng giọng nói đã dịu hơn, “Tao không quên. Đó là một chuyện rất đau lòng khi tao nhớ lại. Có một đứa bé, đúng vậy, cũng bị nhiễm sốt từ người mẹ. Tao và Iris không làm gì được để cứu đứa bé, mặc dù tụi tao đã cố gắng hết sức.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

“Chết rồi?”

Cùng một lúc, tiếng la ngơ vực đến từ hai hướng khác nhau. Lão không biết có nên giải thích thêm những gì lão vừa nói hay không, hay yêu cầu họ trả lời những câu hỏi của lão. Nhưng bàn tay lão bắt đầu toát mồ hôi, trán cũng vậy, vì lão đang nói dối, cũng có thể là vì đôi mắt cú vọ kia đang nhìn xuyên thấu qua đầu lão, lão không biết chắc.

Lão hắng giọng, lén lút chùi tay vào mền, “Tại sao lại quan tâm đến đứa bé? Bọn mày đều rất trẻ để xưng là cha của nó, phải không?”

Không có câu trả lời làm lão càng lo sợ hơn.

Và rồi gã tóc vàng, người mà lão không để ý đến vì hắn quá đẹp trai và không có vẻ dữ dằn như những người khác, vặn lại lời lão, “Chỉ tìm thấy có một ngôi mộ thôi, ngôi mộ của người đàn bà. Và tất cả chỉ là một đồng đá có thể sập bất cứ lúc nào.”

Sự khinh miệt trong giọng nói đó như ám chỉ Dobbs đã cố tình làm vậy khiến lão giận điên.

“Vậy mày muốn tao làm sao, liệng mụ ấy xuống sông à?” Dobbs hỏi gặng, “Khi mà mày không có lấy một cái xẻng, mày cũng sẽ làm vậy thôi.”

“Nhưng chỉ có một ngôi mộ thôi, ông Dobbs,” Gã có đôi mắt xanh quan tâm.

“Đứa bé không chết cùng một ngày. Tụi tao đã tiếp tục lên đường.”

Những câu hỏi liên tục phát ra từ tất cả bọn họ, làm lão không đủ thì giờ để nghĩ ra câu trả lời trước khi bị hỏi câu kế tiếp.

“Sau đó bao nhiêu ngày?”

“Một vài ngày.”

“Chính xác?”

“Hai, mẹ kiếp!”

“Lúc mấy giờ?”

“Làm sao tao nhớ được?”

“Cậu bé chết lúc mấy giờ, ông Dobbs?”

“Cậu bé? Cái gì mà cậu bé. Nó là đứa bé gái. Làm gì thế này hả? Điều này chẳng thay đổi được gì, hoặc việc con bé chết lúc mấy giờ cũng chẳng quan trọng. Nó chết rồi. Đó là điều mà chúng mày cần biết!”

“Tôi sợ không phải vậy, ông Dobbs. Chúng tôi cần có chứng cứ.”

“Chúng có mà ông phải đưa ra, ông Dobbs, vì ông đã xác nhận là ông đã chôn cô bé.”

Cũng có nghĩa là, ông Dobbs, ông phải đưa chúng tôi đến ngôi mộ của cô bé.”

Dobbs nhìn chăm chăm vào ba kẻ vừa nói xem họ có giống những người điên không. Nhưng họ rất nghiêm túc, nghiêm túc một cách đáng sợ. Gã có nước da ngăm đen với đôi mắt như ác quỷ không nói tiếng nào trong suốt cuộc thẩm vấn. Gã chỉ quan sát và lắng nghe, khiến Dobbs cảm thấy bất an vì sự im lặng của gã.

“Tao không dẫn ai đi đâu được hết,” Dobbs bảo với bọn họ, lần đầu tiên lão cảm thấy an tâm vì đó là sự thật. “Tao chưa rời khỏi căn phòng này trong sáu tháng qua, từ khi...”

“Căn bệnh của ông không có gì trầm trọng cả,” lão được cho biết không một chút thương xót, “Chúng tôi sẽ cung cấp phương tiện di chuyển cho ông và trả tiền vì đã làm phiền ông.”

“Vô ích thôi,” Dobbs cố chấp. “Tao đã chôn đũa bé dưới đất vì nó không cần gì ngoài một cái mộ bé tí, tuy nó rất dễ đào từ những đồng đá, nhưng không có gì để làm dấu cả và sau hai mươi năm, cho dù nó chỉ cách không xa những ngôi mộ khác, tao cũng chưa bao giờ đi tìm...”

“Ông không cần phải giải thích thêm,” người có nước da ngăm đen cắt ngang. “Cảm ơn vì đã làm phiền ông.”

Sau đó, cả bọn xoay người rời khỏi phòng. Dobbs ngả người xuống gối, lau mồ hôi trán. Lão không thể đoán được họ muốn gì, nhưng lão hy vọng chuyện này không bao giờ xảy ra nữa.

Tại nấc thang trên cùng, Stefan dừng lại và nói một điều hiển nhiên, “Hắn đang nói láo.”

“Đúng vậy,” Lazar đồng tình, “Nhưng tại sao?”

“Có thể còn có lý do khác, “Serge nói.

Họ nghĩ cùng một hướng và đi đến một kết luận khùng khiếp. Vasili là người la lên trước, “Đừng bao giờ nghĩ vậy! Cô ta là một con điểm ở quán rượu, lạy Chúa. Và quá xấu xí.”

“Cô ta có đôi mắt rất trùng hợp,” Lazar chỉ ra.

Bây giờ anh không còn cảm thấy thú vị nữa.

“Có cả trăm người đàn bà có cặp mắt xanh giống như cô ta ở trong thành phố này,” Vasili cố chấp, “Hon nữa, ả đàn bà ghê tởm dưới lầu không thể nào chỉ mới hai mươi tuổi được. Ắ phải gần ba mươi rồi.”

“Sự cực khổ làm người ta chóng già, “Serge nói, “Và ngay cả tên cô ta, Tanya, là...”

“Đủ rồi!” Stefan rít lên. “Chúng ta đều biết chúng có cần tìm. Tôi đề nghị chúng ta nên bắt tay vào việc tìm chúng có hơn là phải bàn cãi hoặc đoán mò.”

Vasili vẫn phản đối, “Nhưng đúng là điên rồ nếu nghĩ là cô ta.”

“Không có gì để cân nhắc cả nếu cô ta là người chúng ta cần tìm, Vasili. Anh và tôi đều biết rõ điều này.”

“Vậy tôi sẽ tìm hiểu thật nhanh để biết là không phải, “Vasili trả lời, “Nhưng tôi vẫn không tin một chút nào, rằng cô ta chính là người đó. Một vài sự trùng hợp sẽ không có ý nghĩa gì cả.”

“Nhưng dấu mặt trăng hình lưỡi liềm trên mông trái cô ta sẽ...”

“Chết tiệt, Stefan! Được rồi, nếu anh cứ khẳng định tìm nó thì anh sẽ tìm mà không có sự giúp đỡ của tôi đâu. Tôi phản đối đến gần con điểm thú vị đó một lần nữa.”

“Tôi không cần sự giúp đỡ của anh, “Stefan nói chắc nịch, “Tôi tin mình chỉ cần tốn vài đồng là đủ để con điểm đó vén váy lên.”

Mặt Vasili đỏ ửng khi nghe những lời này. Anh cũng đã từng nói những lời như vậy, gọi cô ta là con điểm nhiều lần, nhưng không giống như khi nghe từ miệng của Stefan. Làm sao người anh họ của anh lại nghĩ con điểm này có khả năng trở thành Hoàng Hậu của Cardinia?

Lazar nhảy vào trước khi hai người anh em họ chuẩn bị choảng nhau vì bất đồng ý kiến. “Tại sao chúng ta không đi tìm cô ta và hỏi xem cô ta có dấu xăm khác thường nào trên người không?” Anh đề nghị, “Nếu cô ta có thể diễn tả được cái hình mặt trăng quái quỷ đó thì cô ta không cần thiết phải bị mất mặt, và chúng ta cũng vậy.”

“Cô ta sẽ không trả lời câu hỏi riêng tư như vậy một khi chưa biết vì sao bị hỏi,” Serge nói, “Và nếu chúng ta cho cô ta biết, lỡ đâu cô ta sẽ tự khắc một cái lưỡi liềm trên mông, nhân cơ hội này để đòi đòi?”

“Chúng ta sẽ không nói cho cô ta biết chúng ta muốn kiếm cái gì, Serge,” Lazar nói một cách nhẫn nại, “Cô ta phải nói với chúng ta...”

“Các anh còn ở đây hả?” một giọng nữ vọng lên từ dưới chân cầu thang, cô đang bưng một cái khay đựng đồ ăn. “Cánh cửa ở đằng kia, còn không cút mau? Dobbs đang đợi bữa ăn sáng của lão.”

“Chúng tôi có nghe nói,” Stefan nói, bước xuống cầu thang. “Đem lên cho lão đi.”

“Nhưng, Stefan...”

Một bàn tay ra dấu cho Lazar im lặng.

Tanya đợi đến khi tất cả bọn họ đi xuống hết mới bước lên vì cầu thang quá hẹp. Cô lo lắng, bồn chồn, chiếc khay nặng trĩu trên tay, ngay lúc này cô không thể tự bảo vệ mình. Đôi mắt ác quỷ ấy lại sáng rực lên, nhưng bây giờ không phải là cô nhìn lầm như tối qua. Nó quả thật sáng rực, dù không có ánh đèn cầy vì bây giờ đang là ban ngày mà.

Đôi mắt gã đẹp trai cũng sáng rực, mặc dù... xin Chúa hãy cứu cô, nó cũng phát sáng như gã kia, chỉ là không giống mắt qui sa tăng thôi. Nhưng nó đang đốt cháy cô. Không biết lý do gì khiến gã đàn ông này căm thù cô nhỉ? Có thể vì cô đã tát vào mặt hắn lúc hắn tỏ vẻ khinh thường cô. Sáng nay hắn nhìn như muốn xóa sổ cô trên mặt đất này. Được thôi, cả hai đều có cùng ý nghĩ như nhau đấy. Cô đã trải qua một đêm đau đớn đến lịm người vì những gì hắn đã gây cho cô, sự cảm nhận bị coi rẻ cắt sâu vào da thịt khiến cô có thể khóc ra máu. Cô thà bị cây roi của lão Dobbs quất vào người còn hơn là phải đau đớn vì sự khinh bỉ đó. Vì ít ra, nỗi đau thể xác dần dần sẽ khỏi, còn mối nhục tối qua cô không thể quên.

Hai gã đàn ông kia không đáng sợ bằng hai gã cô đã biết. Một người thì cao và gầy, vôi mái tóc nâu đen và cặp mắt xanh đang nhìn cô từ đầu đến chân, cứ như là hắn biết cô đang che giấu cái gì đó và quyết tìm cho bằng được. Cô không quen với sự xăm soi này. Gã kia thấp hơn khoảng 1 in so với thân hình chắc nịch, tóc và mắt đen, nước da đẹp. Tanya có thể thề rằng cô đã nhìn thấy sự thương hại trong mắt anh ta, khiến cô đứng thẳng người hơn, hai môi mím chặt mặc dù cô đang run.

Sau khi họ bước xuống bậc thang cuối cùng, cô vội chạy lên, cầu mong rằng đây là lần cuối cùng cô gặp họ. Cô không biết mình đã bị bốn đôi mắt nhìn theo khi cô leo lên cầu thang, cũng không biết một trong bọn họ đã được lệnh đi theo cô. Cô chạy vội vào phòng Dobbs và đá mạnh vào cánh cửa để đóng nó lại sau lưng, như để xóa bỏ mọi căng thẳng đang dâng lên trong lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

“Khi cô ta hỏi đến, hắn nói rằng, việc của chúng ta không dính dáng gì đến cô ta cả,” Lazar kể khi anh trở lại nhà dưới sau khi nghe lén bên ngoài phòng lão Dobbs. “Nhưng lão khuyên cô ta nên tránh xa chúng ta nếu chúng ta có quay trở lại.”

“Còn gì nữa không?”

“Không còn gì liên quan đến chúng ta. Hắn cảm rằm một lúc, nhất là về buổi ăn sáng bị đưa lên trễ, và còn vô số những việc khác nữa. Coi bộ cô ta điều hành nơi này thật như lời cô ta nói và không có sự giúp đỡ nào khác.”

“Đó là lý do chính đáng khiến lão không muốn rời khỏi cô ta.” Serge bình luận.

“Có thể, nhưng lão đâu biết chúng ta muốn gì ở cô ta?” Stefan nói xong quay sang hỏi Lazar, “Anh nghĩ cô ta sẽ ở đó lâu không?”

“Tôi không nghĩ vậy. Với cách lão nói chuyện với cô ta, mắng mỏ đủ điều, nếu tôi là cô ta thì tôi sẽ không ở lại lâu trong căn phòng đó nếu như không bị bắt buộc.”

Anh vừa nói xong họ đã nghe có tiếng đóng cửa. Và cô ta chạy xuống cầu thang, khuôn mặt lại hiện lên vẻ mệt mỏi. Cô vương chân vấp té ngay nấc thang cuối cùng. Khi nhìn thấy họ, tay cô đặt lên cán dao mà không cần biết điệu bộ này để lộ rằng cô đang lo sợ.

Stefan cười gập người, muốn nói toẹt ra với cô rằng con dao nhỏ đó không làm được gì đối với những người đã từng được huấn luyện để đánh trận như bọn anh. Anh không muốn giật lấy vũ trang tự vệ của cô, nhưng rất thích thú khi nhìn thấy một người đàn bà cố chứng tỏ rằng cô ta đang sẵn sàng chiến đấu.

“Sao các anh sao còn chưa xéo đi?” Cô hỏi, mắt nhìn thẳng Stefan.

Anh lờ đi như không thấy sự cáu kỉnh của cô. “Chúng tôi cần nói chuyện với cô.”

“Anh nói rằng anh đến đây chỉ để bàn công chuyện với lão Dobbs và anh đã làm xong điều này rồi mà.”

“Nhưng chúng tôi còn chưa thỏa mãn.”

Đôi mày đẹp của cô nhướng lên, “Tôi hy vọng anh không nghĩ là tôi quan tâm đến việc anh có thỏa mãn hay không.”

Lazar huyệt sáo, cười thích thú. Vasili làm một cử chỉ bực bội nhưng anh không mở miệng nói câu nào. Stefan nhún mày.

“Chúng tôi có vài câu hỏi ...”

“Tôi không có thời giờ ...”

“... cần câu trả lời của cô.”

“Tôi đã nói...” cô định lập lại câu nói lúc nãy nhưng bị cắt ngang.

“Đủ rồi, cô nương! Chúng tôi xin lỗi vì cứ chỉ tới qua. Chúng tôi cũng xin lỗi vì sự thất lễ lúc nãy. Nhưng bây giờ chúng tôi yêu cầu cô hợp tác.”

Lời xin lỗi gắt gỏng không làm vấn đề trở nên dễ chịu hơn đối với cô. Và trong khi Stefan một mình nói tiếng xin lỗi, những gã còn lại chỉ đi tới đi lui trong phòng, dĩ nhiên không quan tâm đến việc xin lỗi cùng với Stefan. Nhưng cô đã làm. Cô cứ nghĩ bọn họ không quan tâm đến câu chuyện giữa cô và Stefan, nhưng thật ra bọn họ lại cố tình chia nhau cắn hết lỏi đi. Ngay cả gã to con lực lưỡng cũng đang đứng sát cô ngay chân cầu thang để ngăn cô chạy về hướng đó.

Hiển nhiên là Tanya không thể đi đâu được cho đến khi cô chịu “hợp tác”. Đó là điều cô luôn từ chối mỗi khi bức mình. Dĩ nhiên cô có thể bước bình ngời một chỗ cho đến khi bọn họ chán nản bỏ đi. Họ không thể nào ép cô nói chuyện, phải không? Nhưng nếu cô muốn đuổi bọn họ đi càng nhanh càng tốt, thì cô phải trả lời những câu hỏi đáng nguyên rủa của họ. Và cô sẽ không giả vờ như có hứng thú hoặc nếu cô có thể trả đũa bọn họ được một chút nào thì cô nhất định sẽ làm. Cô vui mừng vì cơ hội đến với cô ngay lập tức.

Vì cô chán chừ không muốn trả lời cho nên Stefan mặc cả, ”Nếu cô lo lắng về việc mất thời giờ của cô, chúng tôi sẽ trả tiền cho cô,” và anh quăng một đồng tiền về phía cô.

Tanya đưa tay chụp lấy theo phản xạ, nhưng liệng trả trở lại, ”Hãy giữ lại tiền của anh. Anh muốn lấy tin từ tôi thì chỉ cần một lời xin lỗi của ”hắn”

Hắn” cô nói đến chính là gã Adonis tóc vàng. Những người còn lại đều nhìn anh ta và chờ đợi, như là đã đồng ý với điều kiện của cô. Khuôn mặt anh ta càng lúc càng đỏ rần lên vì tức giận, ánh mắt trừng trừng nhìn Tanya như muốn giết người.

Cô không nghĩ hắn sẽ làm theo yêu cầu của cô vì tính ngạo mạn của hắn và vì những người khác đã có thái độ như xin lỗi giùm hắn rồi, nhưng cô vẫn muốn thử. Và bây giờ cô thấy như bị dồn vào đường cùng vì điều kiện hợp tác của mình. Cô phải rời khỏi đây ngay. Lòng tự trọng của cô bảo vậy. Cô chỉ hy vọng họ không lỡ mồm khi ngăn cản cô.

Cô đợi một hồi rồi xoay người hướng về cánh cửa ở phía sau nhà. Gã đàn ông tóc nâu xắn tới cản đường y như cô nghĩ nhưng cô không dừng lại. Cô rút dao ra, ngạc nhiên với bản thân mình và cả anh ta cũng vậy, vì không nghĩ rằng cô sẽ làm đến mức này để bảo vệ lòng tự trọng của mình. Cô thấy giận cho cảm giác bại trận của mình vì cô đã từng bị nhiều trận đòn trong suốt nhiều năm qua. Hôm nay cô có thể bị giết vì gã này đã quyết không lùi bước. Lý do duy nhất cô không yêu cầu hai gã đàn ông rời khỏi quán tối qua, sau khi cô rút dao, là vì cô cảm nhận được họ sẽ không bao giờ làm vậy. Và gã đàn ông này cùng một giuộc với họ.

“Vasili!”

Tanya không biết ai trong bọn họ dám cả gan đối đầu với anh ta, giọng nói rất giận dữ, nhưng cô chỉ nghe Vasili gầm gừ trả lời, “Ồ, được rồi,” rồi lớn tiếng hơn, một cách cao ngạo, anh ta nói tiếp, “Xin phép được xin lỗi cô vì bất cứ những gì tôi đã làm hoặc đã nói, khiến cho cô cảm thấy bị sỉ nhục chỉ vì cô “quá nhạy cảm””.

Hắn phách lỏi cả khi phải nói lời xin lỗi và tìm cách hạ nhục cô một lần nữa bằng cách gián tiếp nói cho cô biết rằng, hắn không biết mình đã làm gì sai. Nhưng Tanya hiểu mình sẽ không nghe được gì khác từ miệng của hắn nhưng ít nhất hắn cũng tạo cơ hội cho cô cắt con dao đi. Đôi mắt màu xanh trước mặt cô dường như thấy nhẹ nhõm hơn. Còn cô, cô hy vọng có thể che giấu được sự an tâm của mình.

Vì vậy, cô xoay người và cười với Vasili, “Cảm ơn, anh đã quá khách sáo. Tôi chỉ muốn chứng minh là tôi đã nhìn anh không lầm.”

Vasili nhíu mày, biết cô ta cũng không thành thật gì mấy với lời cảm ơn này, cũng giống như anh khi xin lỗi cô. Nhưng anh cũng không thể nghĩ ra được là cô ta vừa sỉ nhục lại anh nên anh không nói gì thêm.

Stefan hắng giọng, khiến cô nhìn sang anh. “Cô hài lòng rồi chứ, cô nương?”

Cô mỉm cười, “Ồ, dĩ nhiên. Tôi chỉ là một con điểm trong quán rượu, rất ngu ngốc nên không thể hiểu hết những gì hắn vừa hùng biện thì tại sao tôi lại không thỏa mãn chứ? Anh không cần phải hỏi câu này.” Nụ cười biến mất cùng với giọng điệu hiền xỏ. Giọng nói và cử chỉ của cô lại trở nên lãnh đạm, ”Hãy hỏi những gì anh cần hỏi và rời khỏi đây cho sớm.”

Vasili lại đỏ mặt, nhưng những cái nhìn cảnh cáo từ ba người đàn ông kia đã giữ cho anh im miệng.

“Cô cũng có tài hùng biện lắm, cô nương,” Stefan nhận xét, tiến lại chiếc bàn gần nhất và kéo những chiếc ghế xuống, ” Ai dạy cô tài bất chước lợi hại này?”

“Lợi hại?” Cô lặp lại, mắt nheo nheo “Tôi không có bất cứ...”

Anh nhanh chóng cắt ngang, “Đề tôi nhắc lại. Cô sử dụng từ ngữ càng lúc càng khá. Cha cô đã cho cô ăn học à?”

“Cha tôi? Nếu ý của anh là lão Dobbs thì ông ta không tin vào trường học hay bất cứ cái gì khác, nếu nó chiếm mất thời giờ làm việc quý báu. Nhưng Iris Dobbs là một người đàn bà có ăn học. Những gì tôi biết là học được từ bà ta.”

Anh đẩy một chiếc ghế ra mời. “Cô ngồi đi, cô nương?”

“Không, cảm ơn.”

“Cô không ngại nếu tôi ngồi xuống chứ?”

Môi cô cong lên, “Cứ tự nhiên. Tôi quen nhìn xuống bọn đàn ông rồi.” Anh định không ngồi xuống vì câu nói này, nhất là khi nghe Lazar chặc lưỡi sau lưng. Stefan cho rằng cô đang nói đến việc khi cô phục vụ rượu cho đàn ông, họ thường là đang ngồi, nhưng nó còn có một ý nghĩa khác. Anh ngồi xuống, nhưng lại đứng lên ngay và bước tới trước mặt cô.

“Vậy Wilbert Dobbs không phải là cha cô hả?”

“Không Tạ ơn Chúa.”

Anh thắc mắc muốn biết vì sao cô lại mừng như vậy, nhưng anh biết anh sẽ không hỏi thêm được gì từ cô, ” Vậy cô chỉ làm việc ở đây thôi hả?”

“Tôi sống ở đây từ lúc mới lọt lòng.”

“À, vậy vợ lão Dobbs là mẹ cô rồi.”

Tanya nhú mày. “Anh muốn biết gì về những người nhà họ Dobbs? Iris chết rồi còn lão Dobbs thì gần như vậy.”

“Đợi tôi một chút, cô nương, và chúng tôi sẽ hoàn tất việc này sớm hơn. Hãy trở lại câu hỏi lúc nãy, Iris Dobbs là mẹ cô hả?”

“Không, không phải. Iris nói mẹ tôi chết lúc tôi còn bé tí.”

“Vì sao bà ta chết?”

“Bị dịch sốt vàng.”

“Cô biết tên bà ta không?”

“Tên mẹ tôi hả?” Cô nhú mày, không phải vì anh đang hỏi đến chuyện riêng tư của cô mà vì cô thấy thái độ căng thẳng trước giờ cô chưa từng thấy ở anh. “Việc này thì có quan hệ gì đến anh nhỉ? Một là anh tiếp tục hỏi về lão Dobbs mà anh đã “lịch sự” bảo tôi trả lời, hai là tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào khác.”

“Những gì tôi hỏi cô đều quan trọng, cô nương,” anh nói nghiêm nghị, “Nếu những câu hỏi của tôi có vẻ riêng tư quá thì là vì cô đã sống với Wilbert Dobbs suốt cuộc đời. Bây giờ hãy cho tôi biết tên mẹ cô.”

“Tôi không biết,” Cô trả lời cứng cỏi, không thỏa mãn với những giải thích mập mờ của anh và không cần biết anh đang cau mày bực bội.

“Còn cô tên gì? Tanya, phải không? Đó có phải là tên thật mà mẹ cô đặt cho hay là tên do Iris Dobbs đặt cho cô lúc bà ấy nhận cô về nuôi?”

“Có thể nói là cả hai. Iris được cho biết tên tôi, nhưng bà ta nghĩ nó không bình thường lại không dễ nhớ, cho nên tên tôi được đặt lại, lấy một phần của tên chính thức, nhưng nghe hơi giống, thà có còn hơn không ấy mà.”

Anh dừng lại trước mặt cô, nhìn cô chăm chăm một lát rồi nói, “Cô biết tên gọi chính thức của cô là gì không?”

“Stefan.” Một giọng nói nhắc nhở vang lên từ phía sau lưng Tanya, ” Chỉ khi nào cần thiết thôi.”

Anh nhìn người đàn ông đứng sau lưng cô, ” Điều này rất cần thiết, Lazar. Anh còn muốn nghe cái gì khác nữa chứ?” Anh được trả lời bằng sự im lặng. Mắt Stefan lại nhìn về phía Tanya, “Cả hai người nhà họ Dobbs đều ở chung với mẹ cô lúc bà mất hả?”

“Vâng,” cô trả lời, vẫn chưa hiểu anh muốn hỏi gì.

“Tại sao vậy?”

“Lúc đó họ đang đi chung với nhau.”

“Từ đâu?”

“New Orleans.”

“Bằng tàu thủy hả? ”

“Không, bằng xe ngựa, ” Anh nhìn Lazar với vẻ đắc thắng. Tanya không thể kèm chế được sự ngờ vực của mình, “Bộ... bộ anh biết ai là cha mẹ tôi hả?”

“Có thể... Nếu cô có một... vết bớt... bẩm sinh.”

Cô không thấy sự do dự của anh khi nói những lời rồi vì cô đang cố gắng kèm chế trạng thái kích động của mình, bởi những gì anh ta nói không có vẻ gì là thật cả. Và thật ra, kể từ khi cô biết mình không có quan hệ gì với lão Dobbs và Iris, cô luôn nghĩ đến cha mẹ ruột của mình, họ từ đâu đến, họ nhìn như thế nào, quan trọng nhất, họ là ai?

Cô giận như điên khi Iris không thể cho cô biết thêm chút gì, không thể nhớ tên mẹ cô cho dù bà đã được cho biết, bà cũng không thể nhớ tên cô, nguyên tên. Nhưng lúc đó Iris cũng gặp nhiều vấn đề khó khăn cộng thêm một người đàn bà sắp chết cần bà giúp đỡ. Vì vậy mà Tanya không thể trách bà vì đã không nhớ những điều quan trọng đó. Nhưng nó làm cô thất vọng cùng cực và không sao vui được.

Những người khác ai cũng có một thân phận rõ ràng, đầy rẫy chi tiết và màu sắc. Còn cuộc sống của cô là một tờ giấy trắng bắt đầu từ quán rượu. Bây giờ, bốn người lạ mặt này đang nói đến điều mà cô vẫn khao khát được biết, khao khát còn hơn cả sự tự do của cô. Cuối cùng cô cũng có một thân phận, một gia đình, có thể có một vài người bà con còn sống, hoặc cô có một ngày sinh chẳng hạn! Điều này tuyệt vời đến khó tin, và nếu cô đặt hy vọng càng nhiều, biết đâu cô lại bị thất vọng càng cao. Và điểm mấu chốt lại là một vết bớt.

Tanya đang nhìn bộ ngực rộng trước mặt thì suy nghĩ miên man của cô bị gián đoạn. Sau nhiều năm kinh nghiệm, khi thấy bóng của một cánh tay vươn lên nâng cằm cô để kêu gọi sự chú ý của cô, cô hát mạnh ra theo bản năng, trước khi những phần son cô cố tình bôi lên bị xóa mất. Nhưng Stefan hiểu hành động này một cách khác.

Mặc dù đã quen với việc bị từ chối, anh vẫn cảm giác đau đớn vô cùng khi cô không thể chịu đựng được sự đụng chạm của anh, dù vậy, không giống những người khác, anh cảm thấy rất vui mừng vì cô có thể là người họ muốn tìm. Dĩ nhiên anh đã luôn quên rằng cô là một con diêm và không xứng để trở thành hoàng hậu. Anh sẽ không bao giờ quên nữa.

Anh xoay người rời khỏi cô và đổi chỗ với Lazar, cộc cằn ra lệnh, “Anh đi hỏi cô ta đi.”

Cho đến lúc này, Lazar bị thuyết phục hoàn toàn và nghĩ họ không cần hỏi tiếp nữa. Những người khác hiển nhiên đều nghĩ vậy, vì Vasili vẫn đứng tựa người vào tường, nhắm mắt, đầu gối nhẹ nhàng vào vách. Serge vẫn đang ngồi ngay nấc thang cuối, cúi đầu vào hai tay, hai vai rũ xuống. Stefan như giận điên lên. Ai mà trách anh chứ. Bây giờ cô ta còn khinh miệt anh, như bọn họ vừa thấy, tương tượng xem cô ta sẽ làm cao đến mức nào khi biết mình là ai.

Lazar tất nhiên cũng không vui mừng hơn những người khác. Đúng là một điều rủi ro vì cô ta không đẹp như mọi người suy đoán, nhưng cái đó cũng không quan trọng so với những việc cô đã làm, một vũ công, một người hầu rượu rồi lại là một con diêm. Lạy Chúa, sự thật này có thể giết chết Sandor, khi ông biết đứa bé mà chính ông đã đưa đi và bây giờ ép con trai ông cưới làm vợ, đã trở nên như thế nào.

Không, bản thân Lazar không cần những câu trả lời hoặc chứng từ nào nữa, nhưng anh cần thu thập hồ sơ. Cho nên anh tặng cho Tanya một lời chào lễ phép, lời chào đầu tiên cô nhận được từ bọn họ. Đứng trước mặt cô, anh cúi đầu trang trọng chào, rồi giới thiệu về anh, tuy vậy anh vẫn giấu đi tước hiệu của mình. Anh định sẽ nắm tay cô đưa lên môi hôn, nhưng cô đang khoanh tay trước ngực và nheo mắt nhìn anh như muốn đuổi khéo. Mất vài giây, anh mới nhận ra là cô nghĩ anh đang chọc ghẹo cô. Tròng cười nhạo báng của Vasili đằng sau cũng không làm cô tỉnh ngộ nên Lazar quyết định không thử.

“Cô có thể nói cho chúng tôi rõ, cô nương, cô có mang một vết bớt đặc biệt nào không?”

“Một, nhưng tôi không nghĩ nó có gì đặc biệt.”

“Xin làm ơn diễn tả nó.”

“Một vết màu hồng trên da tôi, cỡ như nốt ruồi, nhưng láng hơn.”

“Và nằm ở đâu?” Khi cô đỏ mặt, Lazar đoán cô sẽ không diễn tả đúng và nhắc cô, “Chỗ của nó rất quan trọng, thưa cô”

“Nó ở... ở chỗ...”

“Cô có thể chỉ chỗ đó là được,” anh đề nghị khi thấy mặt cô càng đỏ lên.

Vì quá mắc cỡ, cô trở nên bực mình, cô hét “Cánh tay tôi đang che nó nè.”

“Đang che?” Anh nhướn mày nhìn ngực cô. “Nhưng... không, cô còn một vết bớt nữa.”

“Không, tôi không có.”

“Nhưng cô phải có,” anh cố chấp.

“Tôi không!”

Tanya nổi giận thật sự. Vì cô biết, cô đã đoán biết được sự việc như thế này, mọi hy vọng của cô đã bị sụp đổ vì hiển nhiên cô không có cái mà họ muốn tìm.

“Tôi không hiểu...”

“Vì Đức Chúa Trời, Lazar,” Vasili cắt ngang “Anh đã có câu trả lời, được lặp lại hai lần. Chúng ta hãy nên vui vẻ mà rời khỏi đây trước khi sự việc thay đổi.”

“Một ý kiến hay,” Tanya đồng tình, mặc dù không một ai nghe cô nói.

“Điều này thật khó hiểu. Mọi việc chỉ...”

“Ngẫu nhiên trùng hợp, giống như tôi đã nói.”

“Với hai người đàn bà chết một cách giống nhau, thời gian gần nhau, và lão già trên lầu chôn cất cho cả hai à?”

“Đĩ nhiên là khó tin, nhưng không thể không xảy ra,” Vasili nói.

“Các anh có bao giờ nghĩ rằng,” Stefan bình luận, “vị trí của vết bớt, cô ta không thể nhìn thấy được nó?”

“Đĩ nhiên rồi!” Lazar chắc lưỡi.

Vasili không lấy làm thích thú, “Chết tiệt, Stefan, tại sao anh không thể để yên mọi việc cho êm chuyện chứ?”

“Bởi vì chúng ta phải tìm cho ra sự thật, không cần biết sự thật này ghê tởm như thế nào.”

Tanya cứng đờ mình, nhận thức được cô vừa bị lảng nhục một lần nữa. Stefan bước tới đứng trước mặt cô, mắt anh chiếu lên một tia nhìn dịu dàng mặc dù anh vẫn còn đang tức giận vì lúc nãy đã bị cô cự tuyệt. Con thịnh nộ của cô không làm anh nản chí. Thật ra anh rất khoái chí vì anh đã làm được điều này.

“Chúng tôi nắm chắc thân phận thật sự của cô, cô nương. Vết bớt sẽ khẳng định điều này nếu như cô thấy được một vết bớt bên hông trái. Tôi nghĩ cô cần phải nhìn vào gương mới thấy được nó, vậy thì hãy đi ngay và nhìn một cách cẩn thận nhé, vì cô sẽ phải diễn tả lại cho chúng tôi khi cô quay trở lại.”

“Và nếu như tôi không làm thì sao?”

“Vậy thì cô có thể sẽ thấy xấu hổ hơn nếu chúng tôi tự tìm nó, để chấm dứt mọi nghi ngờ, cô hiểu chứ?”

Cô chợt nhận ra anh cũng thô lỗ như Vasili trong cách nói chuyện. Hai má cô nóng bừng, cô rít, “Đồ ôn vật,” nhưng anh chỉ nhướn mày nhìn cô, chứng minh với cô việc anh muốn thỏa mạ cô một lần nữa không khó. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu như vết bớt có ở đó?”

“Vậy thì cô sẽ trở về Cardinia với chúng tôi.”

“Nơi đó là ở đâu vậy?”

“Nó là một nước nhỏ nằm ở Đông Âu. Đó là nơi cô ra đời, Tatiana Janacek.”

Một cái tên. Tên cô? Lạy Chúa, sự thật lại ẩn hiện một lần nữa, hy vọng của cô lại cháy bùng một lần nữa, “Đó có phải là lý do anh đến đây không? Để mang tôi về?”

“Phải.”

“Vậy thì tôi có một gia đình ở đó hả? Họ gọi anh đến tìm tôi?”

“Không.” Giọng nói anh nhẹ nhàng hơn, “Rất tiếc, cô là người cuối cùng của dòng họ.”

Những hy vọng đã dâng lên rồi sụp xuống. Tại sao cô lại để những chuyện không thể có đó lôi cuốn chứ? Được rồi, không còn gia đình. Nhưng một cái tên, một thân phận... Nếu như họ nói thật, và nếu như cô có vết bớt đó?

Những hy vọng đã dâng lên rồi sụp xuống. Tại sao cô lại để những chuyện không thể có đó lôi cuốn chứ? Được rồi, không còn gia đình. Nhưng một cái tên, một thân phận... Nếu như họ nói thật, và nếu như cô có vết bớt đó?

“Nếu như tôi không còn người thân nào, vậy thì tại sao anh lại tìm tôi?”

“Những câu hỏi này sẽ không đi đến đâu, cô nương, cho đến khi cô chứng minh được cho chúng tôi và bản thân cô nữa, rằng cô có mang một vết bớt để chứng minh họ của cô là Janacek.”

“Tôi không cần biết anh thấy câu hỏi của tôi có lý hay không, nhưng tôi sẽ không đi đâu cho đến khi tôi biết lý do thật sự đã đưa anh đến đây.”

Stefan bước lại gần hơn nhưng cô vẫn không cử động. Anh nhìn cô, “Không có lý do nào cả ngoại trừ tìm ra cô và mang cô...”

“Tại sao?”

“Để tham dự lễ cưới của cô.”

“Cái gì của tôi?”

“Cô sẽ làm lễ cưới với vị vua vừa lên ngôi của Cardinia.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Tanya bước lùi lại, nhìn cả đám người họ. Những người đàn ông ăn mặc sang trọng, có thể đã được huấn luyện ở West Point hay một trường huấn luyện sĩ quan nào đó, điều này giải thích được tại sao họ lại di chuyển nhanh gọn và nhiều sức chịu đựng như vậy. Nhiệt huyết tuổi trẻ mà, mặc dù họ hơi già hơn so với sự đánh giá này, vì bọn họ đều ở vào lứa tuổi ba mươi. Nhưng cô hiểu hạng người này. Giàu sang, quyền thế, và buồn chán, không cần nghĩ ngợi gì về điều này... khiến họ có những trò đùa hơi quá đáng.

Cô phải biết việc họ nói đến là không có thật. Chắc họ nghĩ rất vui khi bị được một đứa con gái nghèo nàn, ngu dốt, dễ tin vào những câu chuyện thần thoại. Thật ác độc, bởi vì hầu hết bọn con gái sẽ không nhận thức được đây chỉ là một trò đùa tinh vi, không biết cho đến khi họ bị tổn thương. Chính bây giờ Tanya đã gặp một trò đùa tương tự và cô có thể dễ dàng giải thích được chuyện này.

Dobbs, lẽ dĩ nhiên, đã móm cho họ những tin tức họ cần biết về mẹ cô, có thể họ chỉ cần tốn vài đồng. Ngay cả vết bớt trên mông cô, nếu như nó có thật, có thể họ đã thấy qua cửa sổ phòng cô; tối qua cô đã quên kéo màn cửa khi vội vã thay đổi trang phục dùng để biểu diễn. Cô xấu hổ vì bọn đàn ông đã leo lên cái cây già cỗi bên ngoài cửa sổ phòng cô để cùng nhau nhìn trộm và đã nhìn thấy những gì trên thân thể cô mà chính cô còn không biết nó có ở đó.

Hy vọng bọn họ nhìn nhầm và thật ra không có gì ở đó cả, nếu vậy, chuyện đùa cợt này sẽ chóng kết thúc. Cho đến khi cô thực sự nhìn thử thì bọn họ sẽ có được một khoảng thời gian khoái chí, vì biết rằng nếu cô càng vui mừng thì cô càng cảm thấy thất vọng khi sự thật được phơi bày, cô sẽ không được kết hôn với một vị hoàng đế như trong truyện thần thoại.

Nhưng họ đã chọn trúng cô, người không muốn quì xuống và hôn chân ai đó được gọi là hoàng đế và sẽ kết hôn với cô; bởi vì cô sẽ không bao giờ kết hôn với bất cứ người đàn ông nào, cho dù đó là một vị hoàng đế nếu Ngài có thật sự hỏi cưới cô. Nếu bọn người này không làm quá đáng bằng cách đưa ra một vị hoàng đế, lạ Chúa – họ có thể sẽ thành công đấy. Nhưng biết đâu đó cũng là chủ ý của họ để cô tin tưởng vào một chuyện thật khó tin.

Thật ra, sự đùa giỡn này đã đến cao điểm. Vừa rồi, có lúc cô đã tin câu chuyện của bọn họ, hy vọng cô sẽ biết được tin tức về gia đình thực sự của cô, lý lịch của cô, biết tất cả những điều mà cô khao khát muốn biết, chứ không phải vì cô sẽ có một cái đám cưới sang trọng, vui vẻ. Nhưng họ lại không hiểu cho cô. Đúng là cô đã khờ dại, cả tin một cách ngu ngốc. Nhưng cô không muốn họ biết rằng cô đã tỉnh táo lại rồi.

“Hoàng đế à?” cô nói, mắt mở to kinh ngạc, “Trời, còn hơn hẳn sự tưởng tượng của tôi.” Cô biểu hiện nỗi vui mừng một cách nhạt nhẽo, sau đó cô đổi sang giọng hoài nghi, với chút coi thường, muốn biết họ sẽ đi xa đến đâu để thuyết phục cô, “À?” Cô hỏi Stefan, “Anh hả? Không phải, anh không đủ kiên cường. Nhất định là anh ta.”

Cô nhìn Vasili. Những người còn lại đều nhìn Stefan để coi phản ứng của anh về việc có thể xem như là một sự cự tuyệt này.

“Đúng vậy,” Stefan nói, “Vua Vasili của Cardinia. Điều này làm cô vui mừng chứ, cô nương?”

“Tôi phải vậy hả?” Cô trả lời, mắt vẫn dán chặt vào Vasili, người mà cô vừa đề cập đến, “Vậy anh là vua thật hả?”

Vasili đứng thẳng dậy, trước tiên, anh nghiêng người chào Stefan rồi đến Tanya, “Hình như là vậy, cô nương.”

“Và tại sao anh lại muốn cưới một người như tôi?”

“Tôi dám chắc rằng là tôi không muốn.”

“Cô được định hôn từ lúc mới sanh,” Stefan vui vẻ nói với cô, “Cho dù hoàng thượng muốn hay không muốn, anh ta vẫn có bổn phận phải cưới cô – nếu cô có một vết bớt trên mình. Cũng là lúc chúng ta định đoạt...”

“Tôi không nghĩ vậy,” Tanya cắt ngang. “Đây là lúc nên chấm dứt trò đùa này, và các anh hãy rời khỏi đây. Các anh đã làm mất quá nhiều...”

“Cô không tin rằng cô thuộc dòng dõi hoàng gia hả?” Vasili chen ngang, môi nhếch lên thích thú.

Tanya khịt mũi, “Tôi không biết cái gì đã làm cho anh có ý nghĩ là tôi ngu ngốc, nhưng tôi dám chắc rằng tôi không ngu đâu.”

“Đó là đề tài hay nhất để tranh luận đấy, cô nương,” Vasili quạt lại. Anh nói với Stefan, “Tại sao anh không vén váy cô ta lên và làm cho xong chuyện này đi cho rồi?”

Tanya lập tức nắm lấy cán dao. “Cái tay nào đụng vào tôi sẽ bị chặt đứt ngay,” cô hăm he, “Bây giờ tôi muốn các anh ra khỏi đây ngay!”

Stefan thờ dãi, không biết tại sao một việc đơn giản lại trở nên rắc rối như vậy, “Chúng tôi không thể nào rời khỏi đây như ý cô mà vẫn còn hồ nghi. Xin cô hãy hiểu rõ tình thế của chúng tôi...”

“Tôi hiểu rất rõ. Tôi chỉ là không tin thôi...”

“Chúng tôi bịa chuyện để làm gì?”

“Tôi có thể ngờ đến nhiều nguyên nhân không tốt đẹp lắm. Anh có thể là một diễn viên đang diễn tập một màn hài kịch ngu ngốc có liên quan đến vua chúa chẳng hạn. Nếu là vậy, anh cần phải học thêm về mọi thứ, đừng phách lối mà nên nhã nhặn với người khác. Anh làm những điệu bộ này rất là hay đấy.”

“Cái bốt...”

“Tôi không cần biết về cái bốt quái quỷ đó!”

“Chúng tôi cần!”

Bây giờ đến lượt Tanya thờ dài, “Vậy thì để tôi nói cách khác khi anh vẫn khẳng khái nhắc đến nó. Tôi sẽ không kết hôn với hoàng đế của anh, dù anh có trả bao nhiêu tiền cũng không. Vì vậy, tôi có hay không có cái bốt thì cũng chả liên quan gì đến anh cả.”

“Nếu như cô có, cô nương, thì cô “sẽ” kết hôn với Hoàng Đế của Cardinia. Mong muốn của cô không thể tính vào đây, vì cha cô đã định hôn cho cô rồi.”

“Người cha mà anh nói lại đã chết rồi, vậy đâu có gì khác biệt với tôi nếu như ông ta có định hôn hay không. Và anh nên tin rằng, mong muốn của tôi phải được tính đến đây. Tôi không thể bị ép kết hôn với bất cứ người nào.”

“Cô phải tuân theo mệnh lệnh, cô nương.”

“Đi chết đi!” cô hét, “Tôi không nghe mệnh lệnh của bất cứ ai nữa đâu, cho dù là của lão Dobbs cũng vậy.”

“Cô là người Cardinia...”

“Tôi là người Mỹ!”

“Không tính đến nơi cô lớn lên,” Stefan bảo cô, “Cô đã được sinh ra ở Cardinia, điều này khiến cô phải tuân theo mệnh lệnh của hoàng thượng.”

Nếu những gì anh ta nói là sự thật, Tanya sẽ kẹt cứng. Cái gã Adonis hèn hạ kia à? Cô sẽ phải kết hôn với anh ta, trong khi anh ta không thích cô và không quan tâm đến việc cô đã biết về điều này à? Không, cô không tin, không thể tin được. Nhưng tại sao họ lại không chấm dứt trò chơi này đi, khi mà cô đã bảo với bọn họ là cô không muốn cưới vị hoàng đế đẹp trai của họ? Thật là khó hiểu.

Cô không thêm tìm hiểu nữa, “Những việc điên rồ này đã đủ rồi,” cô nói, và quay người đi về phía cánh cửa sau nhà.

“Cái bốt, thưa cô!” Cô nghe nhắc một lần nữa, lần này giọng điệu rất hung hăng, “Tôi không muốn nhắc lại lần nữa là chúng tôi phải biết cô có cái bốt hay không và hoặc là cô diễn tả nó cho chúng tôi, hoặc cô ép chúng tôi phải tự mình nhìn thấy nó.”

Cô tròn mắt nhìn Lazar, người chặn đường cô từ nãy đến giờ. Lạy Chúa, bọn họ có cần nhìn cô và nói chuyện nghiêm túc như vậy không chứ? Họ chắc là đã chơi trò này rất nhiều lần nên thực hiện mọi chuyện có vẻ thuyết phục lắm.

“Thôi được,” cô nghiêng rặng, xoay người lại và đi lên lầu, “Chúng ta sẽ chơi theo cách của các anh. Nhưng khi tôi trở lại và nói rằng tôi không tìm thấy vết bốt nào hết, thì các anh hãy cút xéo ngay khỏi đây và... không được trở lại!”

Serge hầu như không né kịp khi cô giận dữ bước qua anh để lên lầu. Stefan nhìn cái váy cô đang đưa mỗi khi cô bước đi và tưởng tượng đến cánh cô đang tốc nó lên và xem xét nơi mà anh sẽ rất rảnh nếu như mọi chuyện tồi qua đã diễn ra khác đi và anh ước gì nó xảy ra như anh tưởng tượng.

“Tôi đồng ý như vậy,” Vasili cười chế nhạo.

Lazar chắc lười, “Anh giận dữ chỉ là vì cô ta đã không ngắt đi vì quá vui mừng khi tưởng rằng đã chiếm được trái tim của anh. Và có thể cô ta sẽ ngắt thật, nếu cô ta tin vào những gì chúng ta đã nói. Nhưng nếu anh còn chưa nhận ra, bạn thân ạ, cô ta đã hoàn toàn không tin chút nào.”

“Vậy thì cô ta sẽ thay đổi thái độ khi cô ta nhìn thấy cái bốt,” Serge phỏng đoán.

“Chúng ta không biết cô ta sẽ có thái độ gì,” Lazar nói, “Ai dám nghĩ là cô ta dám miệt thị ngay cả hoàng đế? Và nghe đây anh bạn, cô ta không muốn anh chút xíu nào.”

Giống như Stefan nói, cô ta quả là không bình thường.” Vasili nhận xét.

“Phải, cho nên dù cô ta có tìm được cái bốt đi chăng nữa, tôi cá là cô ta sẽ trở ra và nói là không có cho mà xem. Chúng ta có nên tin cô không?”

“Anh cũng biết rõ như tôi, cô ta chính là Tatinana Janacek,” Stefan nói.

“Nhưng cô ta luôn chống đối chúng ta, Stefan, tôi sẽ không ngạc nhiên nếu cô ta hủy cái bốt, chỉ cốt để cản trở chúng ta. Nếu vậy thì chúng ta có thể

không bao giờ biết được sự thật.”

“Và hãy nghĩ thử xem, Stefan,” Vasili nói thêm, “Cô ta có thể là đang cố tình làm điều đó đấy.”

“Tại sao?”

“Nếu cô ta không phải là Tatiana Janacek và dĩ nhiên không hề có cái bớt đó, làm cách nào tốt hơn để cho chúng ta phải nghĩ chính là cô ta nên cô ta đã cố tình có thái độ như vậy, phải không? Cô ta có thể xẻo một ít thịt trên mông để qua mặt chúng ta và khẳng định nói cái bớt không có ở đó. Cô ta nói như thật, cứ để chúng ta nghi ngờ và rồi thừa hưởng tất cả những gì chúng ta có thể mang đến cho cô ta, trong khi thực sự nó không thuộc về cô.”

Stefan không muốn tin vào những gì họ vừa nói, nhưng trên thực tế, biết đâu điều đó cũng có thể xảy ra; vì muốn trở thành hoàng hậu, người ta dám xẻo một chỗ kín trên thân thể, nơi chỉ có người chồng nhìn thấy. Với một tương lai bấp bênh, cô ta dám làm vậy lắm chứ. Ngược lại, người đã phản đối dữ dội không muốn kết hôn, dù là với hoàng đế, lại là người cứng đầu, nóng tánh, cô ta dám xoá mất cái bớt trên cái mông để thương kia để khỏi phải kết hôn. Thế mà họ đã để cho cô ta lên lầu với một con dao bên mình.

Stefan bật chữi thề, mắt nhìn Lazar và quát lên, “Tôi cần thêm một nhân chứng” và anh chạy vội lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Tanya tính đợi năm phút sau mới quay xuống dưới. Đến lúc ấy, bọn họ ắt sẽ đi hết vì cũng như cô, họ biết chắc cô không có cái bớt đặc biệt nào ở trên mông. Vậy là trò chơi được kết thúc... cô hy vọng vậy. Còn nếu không, nếu cô có cái bớt thật, cũng chỉ vì họ đã nhìn cô qua cửa sổ nên đã nói trúng, vậy thì khi nào họ mới chấm dứt trò chơi này?

Cô nghĩ đến một lý do và cô tái mặt. Có những cô gái bị bắt cóc ở một thành phố này và bị bán vào nhà chứa rất xa để bọn chủ chứa có đủ thời gian tìm bắt về nếu các cô gái bỏ trốn. Bỏ trốn không phải là một phương pháp hay ở những nơi ấy vì có rất nhiều người canh gác và toàn là những gã vô lương tâm, chuyên sống bằng nghề cung cấp gái. Không biết những người đàn ông dưới lầu có thuộc loại vô lương tâm không nhỉ?

“Mi thật sự đã nghĩ quá xa rồi, giống như đã nghĩ Stefan là qui sa tăng vậy. Ai mà thêm mi chứ, mi nhìn góm ghẹo quá mà.”

Nếu gã ác ôn đó muốn bán cô, và khi hắn đã muốn như vậy thì những người kia cũng sẽ muốn vậy. Không, ba người kia không nghĩ cô đáng giá vậy đâu, nhưng tại bọn họ còn chưa biết cô là chính là vũ công tối qua mà thôi. Màn nhảy múa chết tiệt! Stefan đã biết cô là vũ công tối qua và như vậy cô hẳn là bảo vật trong bất cứ nhà chứa nào. Và để đạt mục đích, đâu có gì dễ hơn là làm cho cô tin tưởng và bằng lòng đi chung với họ? Xin Chúa cứu cô...

Cánh cửa phòng bật mở khiến Tanya hoảng sợ nhảy vọt trên giường nơi cô vừa ngồi. Cô càng hoảng sợ hơn khi nhìn thấy Stefan đứng án ngay cửa, quắc mắt nhìn cô.

“Cô không tò mò chút nào để coi thử nó có nằm ở đó không hả?”

Cái gì? Cái bớt ấy à? Sao họ vẫn cứ nói đến cái bớt nhỉ? Vậy thì nó chắc phải có ở đó rồi, cô rầu rĩ. Và họ cho rằng sẽ khiến được cô thu dọn hành lý để vui vẻ đi theo họ à?

“Anh nghĩ phải mất bao lâu để xem xét một chỗ nhỏ xíu như vậy?” Cô chống chế, “Tôi đã xem rồi. Không có cái gì hết. Tôi chỉ định ngồi đây để chờ cho các anh thấy chán rồi bỏ về thôi. Nhưng tôi thấy tôi hy vọng quá nhiều rồi.”

“Đúng vậy,” anh nói một cách bình thản, cổ kèm chế con giận dữ hằn sâu lên mắt.

“Cũng vì sự ngu ngốc của cô. Chúng tôi đã nhấn mạnh tầm quan trọng của thân thể cô đối với chúng tôi và đây là cách duy nhất để khẳng định.”

“Vậy thì tôi khẳng định rằng tôi không phải là người mà các anh muốn tìm.”

“Tôi sợ tôi không tin cô được.”

“Vậy thì thôi...”

“Đúng... nhưng chỉ với cô thôi. Còn bây giờ, chúng tôi phải tự giải quyết chuyện này vậy.”

“Tự giải quyết...? Ồ, không, anh không thể!”

Con dao được cô rút ra ngay trước khi cô nói dứt câu. Stefan thở dài, anh đã đoán được điều này.

“Cô nương, người duy nhất có thể bị thương vì vũ khí của cô chính là bản thân cô đó. Đặt nó xuống và đưa chứng cứ ra đây và tôi sẽ cố gắng không làm cho cô phải xấu hổ.”

“Chỉ vậy thôi sao? Lạy Chúa, anh đúng là khủng khiếp. Vậy thì hãy lại đây xem thử coi ai sẽ bị thương?”

Môi anh hơi nhếch lên, “Tôi rất tán thưởng sự dũng cảm của cô đấy, cô nhóc, nhưng tôi có thể nào đề nghị một phương pháp khác không?”

Mắt cô nheo lại ngờ vực, “Tôi nghĩ anh đã không còn cách nào khác.”

“Chỉ có một. Chúng ta có thể ngủ với nhau.”

Lạy Chúa, có phải là vì cách anh ta nói chuyện hay cách anh ta vừa nhìn cô, những lời đó như thấm sâu vào cô tạo nên một niềm xúc cảm ngọt ngào? Cô cố tình gạt bỏ nó nhưng cảm giác đó vẫn còn dai dẳng. Và cô biết đó là cảm xúc gì. Xin Chúa cứu cô, người đàn ông này vừa mới làm được một chuyện mà chưa ai từng làm được với cô. Anh ta vừa khêu dậy dục vọng trong cô. Anh ta? Lên giường ngay bây giờ? Ồ, Chúa tôi, anh ta đúng là đồ qui sứ.

“À,” anh nói, mắt chăm chú nhìn cô, “Tôi thấy lúc này, đó không phải là một ý kiến hay.”

“Hoặc bất cứ lúc nào,” Cô nghiêm khắc nói.

Sự giận dữ lại hiện lên mắt anh, cho cô biết rằng cô vừa làm anh phát cáu, “Ngược lại đấy, cô nương. Trước khi cuộc hành trình của chúng ta chấm dứt, tôi sẽ chiếm được cô mà không cần biết phải trả một cái giá cao như thế nào.”

Bộ anh ta quên mình đang đóng kịch à? Cô quyết định nhắc nhở anh với vẻ nhạo báng. “Cho dù tôi sắp sửa làm đám cưới với bạn anh à?”

“Ồ, Vasili không quan tâm đến chuyện này đâu. Xét cho cùng, cô còn chưa kết hôn với anh ta và không còn là một trinh nữ nữa, vì vậy thêm một người đàn ông nữa trước lễ cưới sẽ không thành vấn đề, phải không? Một khi cô đã ngủ với rất nhiều người rồi ”

Nếu như những lời lăng mạ vừa rồi là để chọc tức cô thì Stefan đã thành công hơn anh tưởng. Cô phóng tới, đưa con dao lên nhắm ngay tim anh. Cỗ tay cô bị anh nắm chặt, anh nắm tay cô một lúc lâu, như để cho cô thấy cố gắng chống lại anh là một việc vô ích. Khi cánh tay còn lại của cô đưa lên định đánh vào mặt anh, nó cũng bị nắm lại. Và cho dù cô chống trả, chỉ cần vài giây là con dao của cô đã bị rút xuống sàn nhà.

“Bây giờ chúng tôi sẽ tốc váy cô lên, cô nương. Rất tiếc vì chúng tôi không còn cách nào khác.”

“Đồ vô lại!” cô chửi, “Anh không thể làm như vậy!” cô la lên khi anh bắt đầu kéo lê cô lại giường.

“Dĩ nhiên là tôi có thể,” anh trả lời bằng giọng quả quyết và bắt đầu chứng minh lời mình.

Cô bị đẩy xuống chiếc giường nhỏ hẹp, rồi bị lật sấp lại và trước khi cô có thể la lên, anh đã ngồi lên lưng cô. Cánh tay phải cô còn bị nắm giữ. Cánh tay trái lại không thể với tới anh ta, hoặc giúp cô vùng dậy.

“Tôi sẽ giết chết anh,” cô thề, trước khi bàn tay cô, dưới sự hướng dẫn của anh, bị ép chặt vào đầu, ấn mạnh cô vào chiếc gối để ngăn cô rít những câu tương tự.

Cô có cảm giác mát lạnh ở chân, váy cô đã bị kéo lên. Rồi cô nghe một tiếng la kinh ngạc và lập tức cái váy được trả lại chỗ cũ.

“Lazar!” anh bật kêu thảng thốt.

Tanya chợt biết Stefan không phải vào một mình. Cô xoay đầu nhìn về phía cửa và thấy Lazar đang đứng án ở đó. Lạy Chúa, những người khác có ở đằng sau anh ta không vậy, bọn họ đều muốn chứng kiến sự nhục nhã của cô à?

“Anh tìm được rồi hả?” Lazar hỏi, mắt anh chỉ nhìn Stefan.

“Chưa. Hãy để chúng tôi một mình.”

“Tôi nghĩ anh cần nhân chứng mà.”

Stefan đã từng nghĩ vậy, nhưng anh cứ tưởng chỉ cần phoi ra một vùng nhỏ để Lazar giám định mà thôi, chỉ một vùng da nhỏ nằm giữa vải và đống ten. Nhưng cô lại không mặc một bộ đồ lót nào, ngay cả một cái váy lót cũng không.

“Có một nhân chứng thì tốt hơn, nhưng cô ta trần truồng bên dưới cái váy. Vì vậy tôi tin rằng anh sẽ chấp nhận lời nói của tôi về vấn đề này?”

“Dĩ nhiên, không cần phải hỏi,” Lazar trả lời, nhưng anh lại chắc lưỡi khi đóng cánh cửa lại.

Một sự yên lặng đáng sợ rơi xuống trong khi Tanya cố không khóc, sự nhục nhã này thật quá lớn. Cô thấy khó thở vì bị anh ta đè trên lưng. Bây giờ cô đang ở một mình trong phòng, nằm trên giường với một người đàn ông mà chỉ vài phút trước đã đề nghị ngủ với cô.

Stefan cũng thấy rõ tình cảnh này, tuy nhiên, để đẩy nó ra khỏi đầu, anh chế giễu, “Cô quả thật không muốn mất thời giờ nhỉ? Khách hàng của cô chắc

cảm thấy vui lòng lắm bởi vì khỏi cần tốn nhiều thời gian để cời đồ.”

“Đi chết đi,” Tanya hét lên và định không nói thêm gì nữa. Nhưng cô lại nói như để biện hộ, “Nếu như có tiền để mua đồ lót thì tôi đã mặc rồi. Nhưng chuyện đó không phải là chuyện của các anh.”

“Tôi tin rằng trong chốc lát chúng ta sẽ biết được rằng, mọi thứ liên quan đến cô đều là chuyện của chúng tôi.”

Anh nghiêng người như muốn nói với cô là anh sẽ đụng vào váy cô một lần nữa, và cô không thể làm gì để ngăn cản được, trừ khi ... Làm ơn” Cô ghen ngào, “Đừng.”

Anh chần chờ. Cô lại hy vọng. Nhưng cái váy vẫn bị kéo lên từ từ.

Tanya cắn chặt răng, rất vui mừng vì mặt cô đang giấu trong gối. Anh đã làm cô hổ thẹn ghê gớm. Nhưng là vì cái gì chứ? Có phải họ muốn đóng cho trọn vở kịch để việc bắt cóc cô được dễ dàng hơn, vì cô đã khẳng định là họ sẽ không bao giờ thành công không. Vậy thì cô chỉ có một kết luận duy nhất. Người đàn ông đang ngồi trên người cô là một kẻ bệnh hoạn, thích nhìn người khác hổ thẹn bằng cách này.

Stefan không do dự nữa, sự thật, anh đang cảm thấy ngược lại. Sự ngượng ngùng của cô là một điều anh không nghĩ đến, nhất là vì anh cần tìm cái bót đó. Cái váy của cô được kéo lên từ từ. Cảnh tượng này nhìn thật không thích hợp với một người đàn ông trừ khi anh ta đang muốn làm tình với một người đàn bà, vì vậy, không có gì ngạc nhiên lắm khi cảnh tượng này lại làm một người đàn ông nóng máu lên, cho dù hân lạnh máu đến đâu.

Cô kêu lên một tiếng kinh tởm kéo anh trở lại thực tại, nhưng anh vẫn không vội vã. Không có gì trong lúc này, luôn cả lương tâm hay sự dấn đo, có thể ngăn cản việc anh đưa tay lên cặp mông rắn chắc và tròn lẳn của cô.

Cô găm giữ, lần này lớn hơn lần trước, gần như là phát điên lên. Stefan thờ dãi hối hận nhưng vẫn tiếp tục, anh vuốt tay lên khoảng da thịt trắng mịn đó để nhìn cho rõ. Hình mặt trăng lưỡi liềm đang nằm ở đó, giống như anh đã nghĩ, nhưng điều mà anh không nghĩ tới, đó là phản ứng của mình khi nhìn thấy nó.

Anh thay đổi cách ngồi, không buồn kéo váy lại cho cô. Anh nắm cánh tay trái của cô để xuống nệm, sau đó nghiêng người thì thầm vào tai cô, “Nó có ở đó... tất cả chúng có cần thiết để buộc cô phải nghe theo chúng tôi.”

Tanya định hét mạnh đầu để đập vào mặt anh, nhưng cô chưa kịp làm, Đồ...!” thì cô đã bị lật ngửa trên nệm và môi cô bị môi anh chiếm lấy, nụ hôn dữ dội và nồng cháy. Cô chưa chuẩn bị cho một cuộc tấn công như vậy. Cô đã từng bị cưỡng hôn và cô đã quá quen với hành động này, nhưng cảm xúc giống như vậy thì cô chưa từng có. Nụ hôn quá hấp dẫn, cô muốn đáp trả, một hành động điên rồ mà phải mất một khoảng thời gian dài cô mới gạt bỏ được. Cô cắn mạnh xuống, nếm được mùi máu, nghe tiếng chữ thê và khuôn mặt cô bị hai bàn tay anh ôm chặt.

Không phải là một cặp mắt sáng rực như quỷ từng làm cô hoảng sợ nhưng là một cặp mắt nhìn cô một cách giận dữ. Khi tay anh rời khỏi mặt cô, cô biết chắc rằng sự nguy trang tài tình của mình trong suốt mấy năm qua sẽ bị phát giác. Để kéo dài chuyện này, cô không đẩy anh ra ngay lập tức, tuy rằng cô không chắc cô có thể kéo tay cô ra khỏi cánh tay anh không.

“Những con điểm thường không kén chọn như vậy,” anh găm giữ nhỏ, “Tại sao cô lại làm vậy?”

Cô rất bức mình vì cứ bị gọi là một con điểm, nhưng phủ nhận thì cũng chẳng có kết quả gì, vì anh rất cố chấp để chứng minh mọi thứ, cũng như anh đang đòi chứng cứ cho chuyện này và cô không thể tưởng tượng được anh muốn làm những gì để đạt mục đích.

Làm ra vẻ can đảm, cô nói cay độc, “Tôi không chấp nhận những người đàn ông mà tôi có ý định giết chết khi có cơ hội.”

Anh thích thú cười, trở nên đẹp trai hẳn lên khi khuôn mặt dịu xuống với nét tươi cười đó, một sự thật mà Tanya không vui mừng chấp nhận trong giờ phút này.

Dứt trận cười, anh nói, “Một dấu xăm trị giá bằng ngôi vị Hoàng Hậu tương lai của Cardinia. Tôi thật ghen tỵ với cô đấy, Tatiana.”

Bây giờ anh đang ghẹo cô, “Anh có thể đi bán rao câu chuyện thần thoại của anh ở những nơi khác, thưa anh. Tôi đã nói tôi không phải là một người dễ tin đâu.”

“Nhưng đã có chứng minh và không còn nghi ngờ gì nữa, cô chính là Tatiana Janacek.”

“Tất cả điều đó chứng minh rằng một người trong số bọn anh biết leo cây và rình trộm qua cửa sổ.”

Anh cười lớn hơn, “Một ý tưởng hay nhưng không đúng. Hãy trở lại vấn đề, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?”

Cô há hốc miệng khi mắt anh lại nhìn vào môi cô, “Anh dám hôn tôi một lần nữa coils”

“À, đồ điểm” Anh nói một cách tiếu rề, ” Tôi hy vọng, từ từ cô sẽ hiểu được là không nên thách thức, dọa dẫm tôi như vậy.”

“À, đồ điểm” Anh nói một cách tiếu rề, ” Tôi hy vọng, từ từ cô sẽ hiểu được là không nên thách thức, dọa dẫm tôi như vậy.”

Lần này cô cố cắn anh khi môi anh vừa đụng vào môi cô, nhưng anh tránh được hàm răng cô gần cả phút trong cuộc chiến tình dục này. Anh lại cười khi dừng lại. Gã qui quyet này rất thích thú với việc mình đang làm.

“Cô phải tha lỗi cho tôi thôi, Tatiana, vì tôi biết chắc cô sẽ đồng ý rằng mọi chuyện không phải hoàn toàn là lỗi của tôi, khi cô mặc đồ ít quá, nó kêu dậy thói đa tình của tôi. Cô còn may vì tôi đã không phàn nàn gì. Khi chúng tôi sắm áo quần mới cho cô, tôi nhất định sẽ nhớ để không cần mua những thứ đó.”

Cô cảm thấy mặt mình đỏ lựng lên, “Tại sao anh còn chưa chấm dứt trò chơi này ngay bây giờ?” Cô nhỏ giọng hỏi, “Tôi biết tôi không phải là Tatiana mà các anh đã bịa ra và anh không cần mua áo quần mới cho tôi. Và anh chắc chắn sẽ không ép tôi kết hôn với gã đàn ông lảm nhảm đó. Tôi sẽ không nhận áo quần anh cho, hoặc bất cứ cái gì khác, và tôi sẽ không, tôi nhắc lại một lần nữa là, sẽ không đi đến bất cứ nơi nào với các anh. Cũng đừng bao giờ gọi tôi bằng cái tên quái quỷ đó nữa...”

“Đủ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10

Tanya nghĩ cô đã đi quá xa, đưa ra vô số điều mà cô nghi ngờ cùng một lúc, lại khẳng định bắt Stefan phải thừa nhận và lưu ý đến. Nhưng cái câu “Đủ rồi!” không chắc chỉ là sự nổi giận nhất thời của anh. Cô lo là cô đã đụng chạm đến một điều gì khác, lần này không phải cố ý và cô biết rằng đó không phải là một việc làm thông minh, khi mà nửa thân người cô còn đang nằm bên dưới anh ở trên giường.

Nhưng cô không cần phải lo lắng nữa – ít ra là một lần nữa. Bất cứ điều gì đã làm anh nổi giận, tâm trạng của anh bỗng thay đổi. Sau cái nhìn dài như đe dọa, anh xoay người đi thẳng ra cửa.

Một lúc sau Tanya mới nhận ra được là mình rất may mắn, anh ta rời khỏi cô nhanh đến mức không kịp nhìn mặt cô sau khi bỏ tay ra. Cô lập tức xoay mặt vào tường vì sợ anh đổi ý quay trở lại, nhưng anh chỉ nói một câu như ra lệnh. “Nếu cô cần mang gì theo thì hãy thu dọn ngay đi. Cô sẽ không trở lại nơi này nữa đâu.” Nói xong anh đập mạnh cánh cửa sau lưng anh.

Đó chỉ là suy nghĩ riêng của anh ta, gã quỷ kiêu căng. Nhưng Tanya không mất nhiều thời gian để nghĩ về mệnh lệnh cộc lốc đó hay né tránh nó. Việc cần phải làm ngay bây giờ là phải sửa lại khuôn mặt đã bị tay anh ôm chặt lúc nãy. Thật may mắn khi cô chỉ cần một hay hai phút thôi để bôi thêm phấn.

Cô nhảy xuống giường, chạy lại chiếc bàn trang điểm mà cô tự chế từ nhiều năm trước từ những thanh gỗ cũ, dùng để đựng những hộp phấn, kem và một miếng kiếng bị bể mà cô lượm được từ thùng rác của ngôi nhà kế bên. Nhưng khi cô nhìn từ hông đến chân cô trong kiếng, cô thấy tò mò. Không thể cưỡng lại, cô xoay người, giở cái váy lên và ngoái nhìn sau lưng – và cảm thấy máu dồn lên mặt nóng bừng. Lạy Chúa, anh ta đã nhìn thấy cô như vậy à? Cô cảm thấy xấu hổ hơn bao giờ hết và còn một cảm giác khác nữa, một cảm giác mà cô không thể đặt tên.

Tanya biết tất cả những gì gọi là việc thông dâm, vì cô đã làm trong quán rượu quá lâu, nơi những gã đàn ông không phải hạn chế việc sử dụng ngôn ngữ hay về đề tài của các câu chuyện. Cô cũng chính mắt nhìn thấy một hay hai lần, vì đã vô tình đi qua những chỗ mà bọn gái hầu rượu đang đi khách, những chỗ mà Dobbs không thể tìm được chúng. Cô cũng được một con điểm miêu tả chi tiết cùng cảm giác ra sao khi làm điều đó.

Nhưng một “sự chuyển động ở bộ phận bên trong thân thể, ngay giữa thân người” là những gì cô được kể lại, và nó rất khác với điều cô đang cảm giác được, một luồng nước ấm rỉ ra đã cho cô cảm giác cực kỳ khoái lạc, ở chỗ còn thấp hơn giữa thân hình cô, khi cô hình dung gã ác ôn đó nhìn thấy cô như thế này và vuốt ve...

Giống Stefan, trong chốc lát, cô quên mình đang định làm gì. Nhưng không giống anh, khi cuối cùng cô đưa tay rời cái mặt trắng lười liềm nằm lọt trong khe phía hông trái cô, cô lại cảm thấy thật xấu hổ, không nghi ngờ gì nữa, cô biết bọn đó đã nhìn qua cửa sổ và thấy nhiều hơn là phần thân thể trần truồng phía sau của cô. Nhưng là ai? Stefan à? Sự xấu hổ hình như giảm đi đôi chút, nhường lại cho một cảm giác lạ lẫm vào.

“Đồ ngớ ngẩn, mi không thể nào thích việc anh ta đang rình...”

“Cái quái gì đây?” Anh hét vào mặt cô trước khi cánh cửa đập mạnh vào vách tường trong phòng, một lời cảnh báo muộn màng cho cô biết là gã quỷ mất vàng đã trở lại.

Tanya lập tức thả váy xuống, cô từ từ quay lại đối diện với Stefan. Chúa cứu cô, lần này cô sẽ bị đốt thành than bởi sự nhục nhã vì đã bị anh bắt gặp cô đang tự vuốt ve mông mình. Nhưng khi cô nhìn anh, cô thấy anh không nhìn cô. Anh đang nhìn vào bàn tay mình, mà anh đưa ra trước mặt giống như anh đã mọc thêm một vài ngón tay nữa ở đó. Và đối với cô gái đang chuẩn bị sửa lại khuôn mặt, không cần phải đoán “cái quái” mà anh đang nói là gì, những ngón tay dài của anh đã bị dính đầy phấn xăm.

Cô nhanh trí biết là anh sẽ nhìn cô nếu như anh còn chưa biết được chuyện, vì vậy cô xoay lưng lại và cẩn thận xoa vuốt lại những gì trên khuôn mặt nguy trang đã bị anh phá hoại. Cô không dám cúi xuống nhìn vào gương, sợ sẽ làm anh chú ý vào khuôn mặt cô và anh sẽ tìm thấy câu trả lời ngay, điều mà cô đang lo lắng và hy vọng anh sẽ quên.

Cố gắng đánh lạc hướng, cô nói, “Nếu anh không biết cách gõ cửa, tôi rất vui lòng dạy anh.”

“Tôi tin rằng tôi đã hỏi cô một câu, đồ điểm thúì.”

“Còn tôi thì tin anh đã hỏi quá nhiều trong một ngày. Tôi không thấy thích...”

Gáy cô bị tóm chặt dù cô không nghe được bước chân anh tiến lại sau lưng cô.

“Cô cho tôi biết lập tức, tại sao khi tôi đụng vào cô, bàn tay tôi bị dính màu.”

“Tro à?” Cô ước mồi làm như điều này có thể xảy ra, “Tôi đang dọn lò sưởi sáng nay.”

“Và chùi mặt cô vào đó?”

“Không, nhưng...”

“Đĩ nhiên, nó có thể là tro,” anh nói và chùi những ngón tay vào nhau, “Nó cũng giống lắm.” Khi cô vừa thả lỏng người, đầu cô bị vịn qua một bên, rồi ra đằng sau đến khi cô quay mặt nhìn anh, “Nhưng không biết tại sao tôi lại nghi ngờ về điều đó. Nói tôi biết, tại sao tôi lại nghi ngờ đi, đồ điểm,” anh ra lệnh, trong khi ngón tay quẹt một vệt xéo trên má cô.

Tanya nhắm mắt trong chốc lát, chống lại sự xúc động hoảng loạn gây ra từ ánh mắt anh. Anh ta đã biết và giận điên lên, mặc dù cô không biết tại sao anh lại giận. Đánh rằng cô giả trang cốt để người khác không nhận ra mặt thật của cô, nhưng đúng ra, cô mới là người phải khó chịu vì bị phát hiện, sao lại là anh ta chứ.

“Đĩ nào...”

Búi tóc trên đầu cô bị kéo ngược lại tưởng chừng như muốn dứt khỏi đầu cô, nước mắt cô bắt đầu ứa ra cùng với tiếng thét đau đớn nhưng cô thấy được là anh không quan tâm. Thật ra, cô sợ anh sẽ giật mạnh hơn nhưng anh đã không làm vậy. Anh thả lỏng tay và Tanya không để mất cơ hội, cô nhảy khỏi tầm tay anh, cô vẫn bị đau một chút vì anh vẫn còn chưa thả hết tóc cô ra. Nhưng cô cũng thoát được và bàn tay anh bị trượt sau lưng cô, kéo luôn búi tóc xuống. Tóc cô xổ tung ra trên vai khi cô xoay người trốn mắt nhìn anh.

“Tôi sẽ rất may mắn nếu tôi còn sót lại một vài cọng tóc đấy, đồ ôn vật!” cô khóc, hai tay đưa lên xoa đầu, “Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

Câu hỏi của cô bị anh lờ đi và cô lại mất đi khoảng cách cô vừa có được vì anh đã bước tới, nắm lấy cằm cô, ép cô quay đầu lại.

“Nói thật đi, đồ điểm thúì. Cô về mặt là để làm nổi bật... hay để che đây?”

Mặc dù anh hỏi cô nhưng mắt anh dường như muốn tự tìm đáp số. Tanya gồng người và hất tay anh ra nhưng nó chỉ rớt xuống vai cô, giữ cho cô không thể xoay lưng lại.

Đến lúc này cô không còn gì để mất nữa nên cau có, “Anh muốn biết sự thật và muốn lấy mất cả lòng tự trọng còn lại của tôi chứ gì? Tôi không làm gì để nhìn được khá hơn, nhưng chắc anh cũng đã đoán ra, phải không? Anh đúng là đồ độc ác, xấu xa, ép tôi phải nhận.”

Cô nói như thể lòng tự trọng của cô bị thương tổn, trong khi thật ra, cô chỉ cảm thấy tức giận nhưng cô không biết ứng xử như thế nào mới đúng.

Anh nói chế giễu, “Cô xạo từ đầu cho đến chân, cô nương, nhưng điều đó sẽ chấm dứt tại đây và ngay bây giờ. Tôi cho cô đứng năm phút để rời khỏi phòng này với bộ mặt thật của cô. Không nghe lời, tôi sẽ tự mình lau cho cô, và phết vào mông cô vì cô đã gây phiền toái cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tanya mở to mắt ngạc nhiên, không tin vào những gì đã xảy ra, sau khi Stefan đóng cánh cửa sau lưng anh, lần thứ hai anh để cô lại một mình trong phòng. Phết vào mông cô à? Có giống như cô đã nghĩ không? Cô muốn anh làm thử. Nhưng sau khi nghĩ kỹ, cô lại không muốn.

Cô nhìn xuống cái thau rửa mặt mà anh đã kéo cô lại gần trước khi rời phòng. Anh đã biết được sự thật, cô chẳng còn có lý do nào nữa để không rửa sạch mặt mình, trừ một lý do duy nhất, cô không muốn rửa và đối với cô, đó là lý do có giá trị nhất. Bây giờ, không một ai có quyền ra lệnh cho cô nữa và sự tự do mà cô mới có được, kể từ khi lão Dobbs bị bệnh, là một điều quá quý giá để từ bỏ nó. Dobbs có thể nghĩ rằng lão ta vẫn đang làm chủ, nhưng Tanya có thể làm bất cứ cái gì cho quán rượu, chỉ vì cần phải làm và chỉ làm vì cô thích, không phải vì người nào đó ra lệnh cho cô.

Bây giờ, gã ác ôn này làm như anh ta có đủ quyền hạn nào đó để điều khiển cô, lấy đi sự tự do và chọn lựa của cô, cho dù đó chỉ là sự chọn lựa về bề ngoài của cô và lại còn hãm he cô, đe dọa cô sẽ phải nhận những hậu quả kinh khủng, nếu cô không nghe theo lời anh ta. Phết vào mông à, lạy Chúa, ý nghĩ phong phú thật. Cô đã từng bị những trận đòn đau đớn đến mức làm cô phải nằm liệt giường mất mấy ngày, có khi không thể cử động được. Và bây giờ cô lại sợ sự trừng phạt dành riêng cho trẻ con ư? Không sợ một chút nào, nhưng cô không muốn tên ác ôn đó đứng sau lưng cô một lần nữa, để

phát vào móng cô hay làm bất cứ điều gì khác.

Tuy vậy, cô không nghi ngờ một chút nào, là anh ta sẽ làm đúng như những gì anh đã nói. Và anh ta đã chứng minh bằng sức mạnh của mình để ép buộc cô phải tuân theo. Vì vậy, cô sẽ không cho anh ta một cơ hội nào để làm điều đó một lần nữa mới được.

Cô bắt đầu hành động, đầu tiên cô lấy con dao ra, xong ló đầu ra cửa sổ với hy vọng mong manh rằng có thể có cái gì ở sẵn đó. Nhưng khung cảnh giống y như những gì cô đã biết, mặt đất cách quá xa để cô có thể nhảy xuống và cái cây cạnh cửa sổ lại quá tầm với, cho dù cô có đẩy bật cách cửa sổ và đu người ra.

Cô xoay người quay lại nhìn cánh cửa, và vừa bước tới, vừa thầm cầu nguyện rằng Stefan không đợi cô ở ngay bên ngoài cửa phòng. Chỉ có một cầu thang để đi xuống dưới lầu, nhưng có một căn phòng ở phía bên kia hành lang, kế bên phòng của lão Dobbs. Cả hai phòng đều quay ra đường lộ và có những cửa sổ chỉ cách mái nhà của tầng trệt một vài feet, cái mái nhà mà cô rất quen thuộc vì cô đã từng leo lên và chính tay thay một vài miếng ngói. Từ cái mái đó, cô sẽ nhảy xuống mặt đất một cách dễ dàng. Sau đó, cô chỉ cần biến đi cho đến khi bốn gã ác ôn kia mệt mỏi vì chờ đợi, phải bỏ đi để kiểm tra những đứa con gái xui xẻo khác.

Khi còn nhỏ, cô thường mất tích một vài ngày, có lần nguyên cả tuần lễ, khi cô biết lão Dobbs đang kiểm tra cô với cây roi của lão. Rồi cô đã quay về nhà để bị những trận đòn dữ dội hơn, không phải vì cô không thể sống một mình bên ngoài mà vì cô cảm thấy lẻ loi. Nhưng lần này cô sẽ không đi lâu, một vài tiếng đồng hồ là nhiều nhất. Và cho dù cô có biến mất một vài ngày, bây giờ cô đã trưởng thành, cô dám chắc sự cô đơn không còn là một vấn đề với cô nữa.

Cô định sẽ nói vắn tắt cho lão Dobbs biết về tình trạng tiến thoái lưỡng nan của mình nhưng cô bác bỏ ngay hành động đó. Cho dù lão muốn giúp cô, nhưng lão có thể làm được gì trong tình trạng này? Lão ta, trên thực tế, có thể lại giúp những tên ác ôn kia hơn là giúp cô nếu như lão được trả tiền và cô đã thấy Stefan vùng tiền dễ dàng như thế nào.

Với con dao trên tay, Tanya áp sát tai vào cửa nhưng không thể nghe thấy gì. Theo sự tính toán của cô, cô chỉ cần mất hai phút để biến đi. Anh ta có đi xuống lầu để đợi cô không nhỉ?

Cô mở hé cánh cửa để quyết định có nên sử dụng cánh cửa sổ phòng cô hay không. Nhưng bản lề của cánh cửa đã kêu lên kêu kệt làm cô phải thay đổi ý định và mở tung nó ra, vì sợ Stefan đang đứng canh bên ngoài.

Anh ta không có ở đó, nhưng cô không may mắn được thấy một hành lang vắng hoe. Gã lúc nãy đã tự giới thiệu với cô, Lazar Dimitrieff, đang đứng ở đó, lưng tựa vào cánh cửa phòng cô. Nhưng cô lại gặp may vì anh ta đứng quay lưng lại, nên cô có thể nhanh nhẹn kê dao vào hông anh ta trước khi anh ta kịp quay lại.

“Nếu anh cử động, anh bạn, sẽ có máu đỏ ở đây và tôi không thích làm điều đó lắm vì tôi lại là người phải lau chùi nó.”

“Tôi hiểu ý cô,” anh nói như đồng ý, “Tôi đang đợi lệnh của cô, Công chúa.”

Tanya cúi mình xuống, thì thầm những lời đe dọa. Còn câu trả lời của anh giống như là tiếng kèn vang dội, chắc chắn sẽ kéo thêm kỵ binh – hay chính gã ác ôn đó.

“Tôi cho rằng anh đã sẵn sàng để bị sai khiến?” cô hỏi và đẩy con dao tới một chút.

Anh ta hiểu ý cô nhưng vẫn không có vẻ lo lắng, ngay cả khi chiếc áo khoác của anh đã xuất hiện một đốm đỏ nơi con dao cô mới đâm vào.

“Cô đang hy vọng làm chuyện gì vậy?” đó chỉ là những gì anh ta muốn biết.

“Tôi muốn rời khỏi đây.”

“À, ý cô là muốn mang tôi theo?”

“Không xa lắm đâu,” cô trấn an anh, “Vì vậy hãy từ từ quẹo khi tôi quẹo và luôn xoay lưng lại.”

“Hoàng đế của chúng ta sẽ không...”

“Hoàng đế của anh có thể đi đánh bóng rổ nếu hấn muốn,” cô nói qua kẽ răng, “Chỉ là tôi không muốn chạm mặt cái tên ác ôn Stefan một lần nữa... không bao giờ.”

Câu nói này làm anh ta bật cười và làm Tanya nghiêng răng trề trợn, “Tôi tin rằng ngay bây giờ anh ấy cũng đang có cảm giác giống như cô vậy.”

“Tôi rất vui vì nghe được điều này,” cô gằn dữ, “Bây giờ hãy bước đi mau!”

Cánh cửa căn phòng mà cô muốn đến nằm gần đầu cầu thang, vì vậy cô lùi về hướng đó, kéo Lazar theo với cô, liếc nhìn sau lưng một lần, hai lần, để chắc rằng không bị tấn công từ phía sau. Cô biết cô không có nhiều thời giờ... trừ khi Lazar không phải đứng ở đó để canh cô mà là để dẫn cô xuống lầu. Cô không muốn mất thời giờ để hỏi anh, nhất là khi anh chịu hợp tác với cô. Cô muốn tập trung vào việc làm thế nào nhảy ra khỏi cửa sổ mà vẫn còn nắm được anh, để anh không thể ngăn cản cô. Đồ chết tiệt, tại sao cô chưa bao giờ học cách sử dụng súng thay cho dao chứ? Điều này sẽ dễ cho cô hơn, vì cô không cần phải kèm sát Lazar.

Cô gần đến được căn phòng muốn đến khi cô quyết định rằng sẽ để anh bên ngoài hành lang, như thế, cô có vài giây để đào thoát. Chỉ cần đẩy lưng anh ta, đập mạnh cánh cửa và chạy tới, nhảy qua cửa sổ rồi lăn xuống mái nhà trước khi anh ta vào được căn phòng. Anh ta quá to lớn để có thể đuổi theo cô với những bước chân nhanh nhẹn. Cô sẽ không còn thấy tăm hơi nữa trước khi anh ta có thể làm được bất cứ điều gì.

Một bước chân nữa đưa cô đến sát cánh cửa. Cô la lên một tiếng tức tối, cô đã gần thành công! Một cánh tay vạm vỡ ôm chặt lấy cô và kéo cô rời khỏi người đàn ông đang bị cô kềm chế.

“Anh nghĩ anh đang làm gì vậy, Lazar?” Tanya chớp mắt, câu hỏi dành cho kẻ bị kềm chế chứ không phải cô, chắc hẳn tưởng là anh ta đang giúp cô trốn thoát vậy. Nhưng quan trọng nhất, không phải Stefan hỏi câu này mà là người to con, bọn họ gọi y là Serge.

“Chiều theo ý cô ta,” Lazar trả lời và xoay người lại nện con dao khỏi những ngón tay của Tanya, “Vì cô ta sẽ sớm trở thành hoàng hậu của chúng ta.”

“Cho dù là vậy, cô ta cũng không nên chơi dao vì cô ta sẽ bị nguy hiểm. Stefan đứng ra phải sớm thu hồi vũ khí của cô ta.”

“Anh ấy đã định làm thế nhưng tôi đoán là cô ta đã khiến anh ấy tức điên lên và quên mất, khi để cô ta ở lại một mình trong phòng.”

Tanya nghiêng răng trề trợn. Trong đời cô, lúc nào cô cũng muốn được ở một mình mà không bị quấy rầy, nhưng lần này thì thật là quá đáng.

“Này, nếu các anh còn không để ý đến, tôi rất lấy làm biết ơn nếu các anh thấy rằng tôi vẫn còn đang ở đây, điều mà tôi ao ước là không phải.”

“Xin lỗi, Công chúa.” Lazar nhìn cô cười, sau đó cười lớn hơn khi anh nhìn rõ khuôn mặt cô, “Tôi không tin là cô ta đã làm theo những mệnh lệnh của Stefan.” Anh nói với Serge.

Serge vươn tay tới, xoay mặt cô lại để nhìn, “Đúng vậy cô ta còn chưa làm.”

Cặp mắt màu xanh của Lazar nhìn cô đầy vẻ thích thú, “Tôi nhớ rõ là đã nghe anh bạn của chúng ta cam đoan là sẽ làm những gì với cô, nếu cô dám bắt tuần, Tatiana. Có thể cô muốn trở về phòng và rửa mặt, trước khi chúng tôi đưa cô xuống dưới lầu chứ?”

Đó là việc thông minh nhất nên làm vào lúc này, khi bị kẹp giữa bọn họ, khi bây giờ cơ hội bỏ trốn phải bị dời lại. Nhưng Tanya luôn là một người nổi loạn, cứng đầu, bướng bỉnh, từng bị nhiều trận đòn trong suốt mấy năm qua chỉ vì cá tính này. Sau cùng, cô chưa bị hăm đánh đòn, vì vậy cô muốn bọn họ biết rõ rằng cô sẽ làm khó dễ đủ điều, không cần biết đến những lời đe dọa. Có thể khi đó, họ sẽ nhận ra cô không đáng để họ phải mất công đến vậy.

“Tôi chỉ rửa mặt mỗi tháng một lần, khi tôi cảm thấy thích,” Cô trăng tráo nói, mỉm cười vì việc vừa bịa ra, “Và tôi còn tới 3 tuần nữa, trước khi tôi rụng đến một giọt nước.”

“Vậy là cô cố tình chống lại Stefan?”

“Đúng vậy.”

Serge lăm bằm sau lưng cô. Lazar chắc lưỡi. Tanya cố né xa họ khi họ không chú ý, nhưng thất vọng vì cánh tay từ sau lưng vẫn ôm chặt lấy eo cô, làm cô không thể nào vùng vẫy được.

“Không nắc cười chút nào, Lazar” Serge cắn nhàn, không chú ý đến cánh tay đang bị cào cấu, “Cô ta sẽ làm Stefan nổi giận hơn nữa, mà bây giờ anh ấy đã quá giận dữ, không ai dám lại gần rồi.”

“Anh ấy biết thế nên đã phải rời khỏi phòng.” Lazar nâng cằm cô lên, nhìn kỹ mặt cô, một bên mặt ngay trang bị chùi mắt, “Nhưng tôi có cảm giác tâm trạng của anh ấy bằng cách nào cũng khó mà khá hơn được,” Anh suy tư nói, “Chúng ta từng mong đợi tìm được một người đẹp và hình như chúng ta cuối cùng đã tìm được rồi.”

“Nhưng mà anh ấy hình như thích cô ta hơn khi anh ấy nghĩ cô ta không phải như thế này,” Serge kết luận với một tiếng rên rỉ.

“Tôi cũng nghĩ y như vậy.”

“Nhưng tôi sẽ không lo điều đó,” Lazar nói với vẻ vui mừng hớn hờ, “Ít ra, anh ấy sẽ không áp đặt tâm trạng đen tối lên chúng ta... mà sẽ áp đặt lên cô ta kia.”

Nếu câu nói này có ý để Tanya suy nghĩ về sự bướng bỉnh của mình thì nó chẳng có hiệu quả. Nhưng cũng không có nghĩa là cô thích nghe người khác phê bình cô và cô không thích cách họ tiếp tục nói về cô.

Cô chỉ tay lên ngực Lazar, yêu cầu, “Nếu tôi kết hôn với hoàng đế của anh, tại sao Stefan lại là người ra lệnh cho tôi?”

Câu hỏi này làm Lazar cười toét miệng, hiển nhiên có liên quan đến một trò đùa nào đó mà Serge cũng biết, vì anh ta đã liếc Serge trước khi trả lời, “Bởi vì cho đến khi cô làm đám cưới, cô ở dưới quyền cai quản của Stefan... vì Hoàng đế của chúng tôi đã chỉ định vậy. Vì vậy, sẽ có lợi cho cô, Công Chúa, nếu cô làm anh ta vui, hơn là chọc tức anh ta, cô có nghĩ vậy không?”

Chúa giúp cô, họ có câu trả lời cho mỗi sơ sót trong kế hoạch của họ khi cô đã cố gắng vạch ra. “Tôi nghĩ gì thì không còn quan trọng nữa, vì vậy tại sao tôi phải nghĩ chứ? Nhưng hãy trả lời tôi câu này. Cho dù tôi bị ở dưới quyền cai quản của Stefan, anh ta cũng không nên tùy tiện đối với tôi, đúng

không?”

Nếu tất cả những gì họ nói với cô đều là sự thật, việc cô sẽ phải kết hôn và mọi việc khác, thì câu hỏi này sẽ làm Lazar nổi giận, hay ít nhất cũng làm anh ta khó chịu nhưng anh ta còn cười lớn hơn.

“Stefan có thể làm bất cứ cái gì anh ta thích, thừa Công chúa,” Anh nói một cách tự nhiên. “Anh ta chỉ chịu trách nhiệm với Hoàng đế.”

“Và Vasili không quan tâm mấy đến những sự tùy tiện này à? ” Cô chỉ ra điều hiển nhiên.

“Vasili luôn chiều theo ý Stefan, dù sao họ cũng là anh em họ, và Stefan lại lớn tuổi hơn.”

“Nhưng Vasili là vua.”

Lazar nhún vai, ý muốn nói cùng là người một nhà cả, nhưng anh lại hỏi, “Cô thà là Stefan làm vua hơn à?”

“Tôi thà là Stefan chết đi.”

“Thật lấy làm tiếc cho cô, Công chúa” – Giọng nói lạnh lẽo của Stefan vang lên từ cầu thang, “Tôi vẫn còn chưa chết.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12

Tanya muốn tránh mặt Stefan – chính xác hơn, không muốn anh nhìn thấy mặt cô – càng lâu càng tốt, nhưng cô không có sự lựa chọn trong chuyện này. Khi Serge xoay người lại vì giọng nói của Stefan, anh kéo cô theo, cánh tay vẫn ôm chặt lấy eo cô. Thực tế, anh để cô đứng đối diện và nhìn thẳng vào cặp mắt dữ tợn đó. Và nếu những lời cô nói chưa đủ làm nó sáng rực lên thì khuôn mặt chưa rửa của cô dứt khoát sẽ đốt cháy nó thành than.

Nhưng khi anh từ từ bước lại gần, anh chỉ nói chuyện với những người bạn của anh. “Hai anh không phải đang nhẹ nhàng khuyên cô ta nên làm những gì cô ta đã được bảo à?”

“Dĩ nhiên là không,” Lazar trấn an anh. “Chúng tôi chỉ đang bàn tới trách nhiệm và những việc đại khái vậy.”

“Và giữ cho cô ta đừng chạy trốn,” Serge nói thêm.

“À, chúng tôi còn phải canh chừng điều đó nữa, phải không?”

Tanya đập mạnh lên chân Serge để cảm ơn sự nhanh nhẩu của anh ta. Anh kêu lên nhưng vẫn không thả cô ra cho đến khi Stefan đứng trước mặt cô. Anh đẩy mạnh cô chúi nhủi về phía trước và ngã vào người Stefan. Tay Stefan vươn ra đỡ lấy cô, như một cái gong kèm, quần rối vào tóc cô ở eo lưng và giữ cô dính sát vào người anh. Cô có thể hình dung và có thể cảm nhận được từng con thịnh nộ đang dâng lên trong lòng anh, phóng đến cô từng chớp.

“Hãy thả ...” cô mở miệng, chỉ để bị cắt ngang không một chút không thương tiếc, “Không.” Một điềm xấu, anh nói thêm chỉ riêng cho cô nghe, “Cô sẽ van xin Chúa vì cô đã dám không nghe theo lời tôi, Tatiana.”

Chỉ trong vòng mười giây, gương mặt cô trở nên trắng bệch bên dưới vẻ mặt tái nhợt vốn nhờ phấn son ngụy trang. Đến lúc này, cô chỉ có một kết luận, cô là một món hàng rất có giá trị đối với họ. Họ sẽ không cố tình làm hỏng món hàng này, dù một người trong bọn họ có ghét cô đến mức nào. Stefan chắc đang nói đến việc cô sẽ bị phết vào móng như anh ta đã từng hăm he cô, và theo cô nghĩ, đó là chuyện còn con không đáng phải lo sợ.

Ngay khi ấy, cô nghe có tiếng xe ngựa dừng bên dưới, một người tên Sasha đã được chỉ định ở lại bên tàu với đồng rương hòm của bọn họ, được hướng dẫn đến đây và cho họ biết rằng, họ rất may mắn vì con mồi đã được tìm thấy kịp lúc để rời khỏi nơi này bằng con tàu Lorili. Không còn sớm nữa, con tàu đó sẽ nhổ neo trong vòng một tiếng đồng hồ sau.

Tất cả đều yên lặng và Tanya cảm thấy bọn họ dường như đang nhìn cô làm cô phải rướn cổ lên nhìn họ vì cô đang bị Stefan ôm sát vào người. Có phải bọn họ đang đợi phản ứng của cô với những gì cô vừa nghe không? Cô không đoán được như vậy đâu.

Họ có ý định mang cô lên tàu với bọn họ. Nhưng có lẽ đến bây giờ họ mới nghĩ đến việc làm sao họ làm được điều đó, nếu không có sự hợp tác của cô.

Hình như cô đã đoán đúng được tình hình, vì lời nói kế tiếp của Stefan là, “Một cái cũi, tôi nghĩ vậy.”

Tanya cứng đờ người, chuẩn bị phản đối kịch liệt nhưng cô rất ngạc nhiên khi Lazar đã nhắc nhở Stefan, “Cô ta là một vị Công chúa đấy.”

Một vị Công chúa đúng là sự chế giễu cô đến mức cười, vì vở kịch vẫn còn được bọn họ tiếp tục, trừ lời phản đối mạnh mẽ của Stefan.

“Khi nào cô ta cư xử giống như một Công chúa, cô ta mới được đối xử như vậy.”

Tanya xoay người lại, một điều không dễ làm vì cái gong kèm quanh eo cô, yêu cầu Lazar và Serge, “Các anh để anh ta làm vậy chỉ vì anh ta căm ghét tôi hả?”

Serge không nhìn thẳng vào mắt cô, còn Lazar nhìn rất bối rối vì bị lâm vào cảnh khó xử, lúng túng nói, “Tôi tin là chúng tôi đã giải thích cho cô biết, ai là người có quyền hạn đối với cô, Tatiana. Cô được đưa đi và hộ tống như thế nào là quyền quyết định của anh ấy, nhưng nếu cô hỏi anh ấy một cách dịu dàng...”

Một ý nghĩ chưa bao giờ đến với cô. Dịu dàng à? Cho dù trời có sập xuống, cô cũng không thêm dịu dàng với tên ác ôn đứng sau lưng cô, người mà cứ xoay cô qua lại để cô không thể xúi giục đám bạn anh giúp cô bằng ánh mắt của cô hay làm họ xúc động vì vẻ tội nghiệp của cô. Làm như là cô sẽ ... Dĩ nhiên là cô sẽ! Cô còn trốn chạy được bằng cách nào đây chứ? Chắc chắn là không được nếu bị nhốt vào cũi hay là một căn phòng chứa đồ, chắc chắn không thể giúp cô thoải mái trong khi đợi cơ hội để đào thoát.

Cô ngược mặt lên nhìn Stefan. Anh ta dường như đang đợi cô làm điều này, vì cô thấy cái nhìn chăm chăm của anh làm tim cô đập thình thịch. Và anh chậm rãi nhìn khắp mặt cô, cô biết ngay anh đang nhìn khuôn mặt lem luốc, nhoe nhoẹt vì phấn hoá trang màu xám, không phải là kem màu hồng.

“Cô làm tôi giật mình đấy, Công chúa,” anh nói bằng một giọng bình thường, “Tôi dám chắc cô sẽ làm bất cứ điều gì để có thể để giữ cho tôi khỏi tóc vậy cô lên một lần nữa.”

Tóc lên? Ồ, Ạy Chúa, cô quên nghĩ đến việc anh sẽ có thể “phét cho cô một trận ra trò”. Mà còn không cho cô có một lớp váy để làm vật đệm. Đột nhiên, việc này trở nên đáng lo lắng và cô phải né tránh bằng mọi giá.

“Tôi sẽ đi rửa mặt ngay bây giờ,” Cô thì thầm, rất ghét vì phải nhượng bộ nhưng cô thấy không còn đường nào khác để chọn.

“Chúng ta không còn thời giờ nữa.”

Anh ta sẽ không cho cô một lối thoát sao? “Tôi không phải là một đứa con nít, để bị ... để bị ...!” Cô không thể nói hết câu vì tiếng bước chân ở sau lưng làm cô hoảng hốt, cô chợt hiểu, câu chuyện của họ có thính giả, và bọn kia đã nghe được hết...

Cho dù cô đang rất giận gã đàn ông này, người đã làm cô đỏ mặt nhiều lần trong ngày hôm nay, nhiều hơn trong suốt cuộc đời, thì bây giờ, cô chỉ còn biết giấu mặt mình vào ngực anh ta và rất mừng vì nó đủ rộng cho cô.

“Cô là một người. ..., Công chúa,” cô nghe có tiếng thở dài thay vì sự bực tức, “... bướng bỉnh vượt bực.”

“Anh cho rằng tôi sẽ vui lòng để bị bắt cóc à?” cô lầm bầm những lời phản uất, bực bội với chiếc áo của anh.

“Chúng tôi cho rằng cô sẽ thấy vinh hạnh đối với việc hứa hôn đã được định trước này, bằng một sắc lệnh từ cha cô và đừng phản đối những việc đã không thể thay đổi được.”

Cô hất đầu, giận điên lên, “Đừng chống lại, khi mà anh không thành thật à? Anh không thể bịa ra một câu chuyện nào nghe có vẻ thuyết phục hơn để tôi vui lòng theo anh sao? Anh kể một câu chuyện hoàn toàn vô lý...”

“Toàn bộ câu chuyện này đều là sự thật.”

“Sự thật duy nhất ở đây,” cô giận dữ nói, “... là tôi không muốn đi với anh.”

Khuôn mặt anh đầy vẻ hoài nghi, “Nếu vậy, cô sẽ làm cho chúng tôi tin rằng cô thích sống một cuộc sống trâu ngựa, như một kẻ nô lệ, phải không? Một cuộc sống gồm những cuộc biểu diễn dâm ô trên sân khấu và cả ở trên giường à?”

Tanya hít nhanh một hơi, sau đó, co chân lại đá vào chân anh, đó là phản ứng của cô đối với lời nói bóng gió đầy phi báng của anh. Cánh tay anh ôm chặt lấy cô, nhưng là do phản xạ chứ không phải để trả đũa. Anh không cách nào biết được nỗi đau trong cô, vì vậy cô trả lời bằng một giọng bình tĩnh, che dấu sự phẫn nộ bên trong.

“Cái tôi muốn là không có ai ra lệnh cho tôi phải làm gì. Tôi đã mất gần nửa cuộc đời để được như bây giờ và dựa vào tánh kiêu căng, hống hách của anh, anh lại cho rằng có thể thay đổi được điều này à. Không đâu, anh không thể. Anh không có quyền hạn đó. Không một ai có, bây giờ và sau này cũng vậy”

“Tiếc là chúng ta không có nhiều thời giờ để bàn đến những việc bất thường mà cô đang khao khát, điều mà rất ít người trong chúng tôi hiểu được. Còn nói về quyền hạn chúng tôi dựa vào để đem cô đi, cô là người Cardinia và mọi người dân Cardinia đều phải nghe theo lệnh của đức vua.”

“Đi chết đi. Đó là điều mà tôi không chấp nhận, Stefan, vì vậy lý do đó không có hiệu lực đối với tôi. Ở xứ này, anh không thể dùng những lý do đó để biện hộ cho những gì anh đang định làm. Điều này là phi pháp cho dù anh nhìn theo cách nào cũng vậy.”

Anh ngược nhìn trần nhà, nói, “Tại sao tôi lại phải tranh cãi với cô?” làm Tanya xù lông lên, đến khi anh nói thêm bằng giọng ra lệnh, “Lazar, Serge, đợi chúng tôi dưới nhà.” cả người cô cứng đờ, đầy lo sợ.

Anh lại nhìn cô trong khi những người khác đi lướt qua họ và khi cô nhìn thấy mắt anh chỉ có màu rượu xêrê, cô cảm thấy đỡ căng thẳng đôi chút. Anh đưa tay lên xoa đầu cô như đang vỗ về cô và cô không biết phải giải thích điều này ra làm sao.

“Tôi đi đến một kết luận, Tatiana, là có lẽ tôi đã quá hấp tấp khi ra lệnh cho cô xóa bỏ sự nguy trang khéo léo của cô. Dĩ nhiên, mới đây thôi...” anh nói thêm, khuôn mặt dịu lại bởi nụ cười, “... cô xuất hiện như là một con nhím biến lỗi thôi, lếch thếch. Nhưng nếu đó là về bề ngoài cô muốn, vậy thì hãy để yên như vậy đi.”

Cô không tin tưởng vào sự dịu dàng này của anh sau những cơn bão mà cô đã chịu, không một chút nào, “Anh đang nói cái gì thế?”

“Rằng chúng ta hãy quên đi những chuyện mà tôi dọa cô nếu không chịu nghe lời và chúng ta bắt đầu làm lại với một sự thỏa thuận.”

Cô càng không tin câu này hơn, nhưng vẫn nói, “Nói đi, tôi nghe đây.”

“Nếu cô đồng ý không gây náo loạn thì cô có thể lên tàu Lorilie mà không bị kèm chế.”

Mắt cô nheo lại, “Nếu không thì tôi sẽ bị nhốt vào cũi mang lên tàu à?”

“Trời tay, bịt miệng và nhốt vào cũi,” Anh giải thích rõ hơn.

“Hay là thế này nhé,” Cô nói, “Tôi đồng ý không nói lại với bất cứ ai những gì anh đã làm ở đây, nếu anh biến mất và đừng trở lại đây nữa?”

Cánh tay vẫn còn đang ôm eo cô siết nhẹ một cái, để nhắc cho cô biết, ngay lúc này ai là người ở thế thượng phong. “Đừng bao giờ làm lần, Tatiana, cô sẽ đi chung với chúng tôi. Cô chỉ có sự lựa chọn duy nhất là đi bằng cách nào thôi.”

“Nhưng tôi không muốn đi!” Cô khóc, “Không phải điều đó là quan trọng nhất sao?”

Anh lắc đầu chậm chậm. Cô rít một hơi qua kẽ răng vì giận như điên. Cô sẽ bị bắt cóc cho dù cô có nói gì hay làm gì đi nữa, và cô cũng không có sự lựa chọn nào khác ngoài những gì đã được đề nghị, không có, nhưng nếu cô vẫn định trốn chạy khi có cơ hội thì sao đây?

“Được rồi,” cô nói với vẻ mặt buồn thui, “Tôi sẽ tự đi nếu đó là quyền lựa chọn duy nhất.”

“Mà không gây ra bất cứ sự náo loạn nào chứ?”

“Tôi sẽ không nói chuyện với ai, nếu đó là ý của anh.”

“Rất tốt. Chỉ cần nhớ rằng, Tatiana, đây là một sự thỏa thuận và giống như bất cứ sự thỏa thuận nào khác, sẽ có một hậu quả phải hứng chịu nếu cô không giữ lời hứa. Tôi tin cô đã biết đó là việc gì.”

“Đừng bao giờ đổ mặt nữa, con ngốc! Anh ta đang làm cho mi sợ. anh ta đó, nhưng những lời đe dọa này không đáng giá một xu nếu mi trốn thoát được.”

Cô nói với anh, “Nếu anh muốn rời khỏi đây ngay, anh không nghĩ bây giờ là lúc phải thả tôi ra à?”

“Cái mà tôi nghĩ là cuộc thỏa thuận này cần được đóng dấu bằng một nụ hôn đã.”

“Khô ...!” là những gì cô có thể thốt được trước khi môi anh áp vào môi cô.

Tanya có thể chống lại, nhưng cô vừa nghĩ, đây là cơ hội ngàn vàng để khiến Stefan bị rối loạn. Nếu anh ta đã kiên cường đến mức nghĩ rằng, cô thích những nụ hôn của anh ta và cô phải nhận chịu đựng số phận của cô trong những ngày sắp tới, anh ta sẽ không đề phòng và cô có thể bỏ trốn dễ hơn. Điều phiền phức là, thực sự cô rất thích những nụ hôn của anh. Cô không thấy khó chịu chút nào khi miệng anh khao khát hôn cô. Vì vậy, không có chút gì giả dối khi cô đáp trả lại nụ hôn đó.

Đây đúng là một điểm chí tử trong kế hoạch của cô, cô biết như thế khi cuối cùng anh cũng ngừng hôn và đẩy cô ra và cô đã phải mất một hồi mới thoát khỏi cơn mộng dài và trở lại với hiện thực. Đánh mất tự chủ cho nụ hôn đó không phải là một phần trong kế hoạch, cả cảm giác mong muốn, khát khao được anh hôn lần nữa cũng không nằm trong kế hoạch của cô.

Tanya nhanh chóng để bẹp sự mong muốn điên rồ đó cùng cảm giác yếu đuối trong lòng. Tên ác ôn này có đầy quyền năng và cô không nên thử nữa. Nhìn anh, cô thấy anh hình như còn vui sướng vì kết quả của việc thử nghiệm vừa rồi hơn cả cô.

Những lời tiếp theo của anh đã chứng minh điều đó. “Tôi bắt đầu tự hỏi không biết tôi có nghĩ sai không, rốt cuộc cô có thể còn trong trắng. Tôi điên khùng rồi, có phải không?”

Tanya chống lại từng làn hơi nóng đang tỏa lên cổ, lên má cô, không muốn anh biết anh đã thắng một lần nữa nếu anh nhìn thấy. Không chỉ là xấu hổ mà còn là căm phẫn khi anh có thể nói những lời như vậy, chỉ vì cô đã hôn trả lại anh. Và cơn giận dữ thúc đẩy cô nói.

“Vậy thì anh sẽ không bao giờ biết chắc được chuyện này, phải không?” Cô khiêu khích.

Stefan chỉ mỉm cười, một nụ cười thay cho lời nói, “Đó chỉ là điều cô nghĩ thôi.” Và anh đã nói trước điều đó, phải không? Về việc cô và anh sẽ ngủ

chung giường trước khi cuộc hành trình này kết thúc. Tại sao tất cả bọn họ đều nghĩ cô là một con điểm vậy? Cô định hỏi anh, nhưng cô nghĩ, cô không thể chịu đựng được thêm bất cứ sự nhục mạ nào trong giờ phút này. Bọn họ không còn thời gian nữa và sự thay đổi trên khuôn mặt anh, mất hết sự nhẫn nại, đã khẳng định điều đó.

Anh nắm cánh tay cô và xoay người đi về hướng cầu thang, “Nào đi, Tati ...”

“Đợi một chút đã!” Cô cắt ngang, “Còn đồ đạc của tôi thì sao?”

Anh không buồn nhìn lại mà cứ kéo cô đi, “Có lẽ lần sau cô nên làm những gì “ngay khi” cô được bảo.”

Nói một cách khác, cô đã không thể mang theo một bộ đồ nào để thay đổi. Tanya muốn ý ra để phản đối nhưng cô lại nghĩ, thà để đồ của cô lại đây, đợi cô trở về, còn hơn là cô phải để lại cho lũ ác ôn này, vì một khi có cơ hội là cô vù ngay.

Nhưng còn một chuyện nữa cô cần phải làm. Cô cần một ít giúp đỡ trong việc bỏ trốn khỏi đám người này và chỉ có lão Dobbs mới đáp ứng được điều này bằng cách cho người bám sát theo cô. Lão không thể làm được gì nếu lão vẫn không biết cô bị bắt cóc. Và lão không thể nghe được cuộc xung đột ở hành lang để biết là có gì đó không ổn đã xảy ra, vì lão có thói quen ngủ ngay sau khi ăn xong bữa sáng. Lão ngủ như một người chết cho đến khi Seraglio mở cửa quán vào lúc chiều tối. Nếu lão đã nghe được chút gì thì lão đã phải la ầm lên để biết cho bằng được chuyện gì đang xảy ra rồi.

Tanya dậm chân đứng lại, “Ít ra anh cũng phải để tôi nói lời từ biệt với Dobbs đã.”

Anh vẫn không dừng lại và cô bị kéo mạnh hơn, dù cô cố hết sức trì lại, “Tại sao?” Anh hỏi, “Lão ta đã nói dối cô và không cần biết tại sao chúng tôi muốn tìm cô. Người đàn ông đó không phải là bạn cô.”

“Tôi biết, nhưng ông ta vẫn là người thân duy nhất của tôi.”

“Không cần nữa.”

Anh ta nói một cách thân nhiên, với một sự thật làm cô phải lúng túng. Xin Chúa giúp cô, anh ta quả là một kẻ nói láo có hạng nhưng cô cũng không phải là một con ngốc. “Để tôi đoán nhé,” Cô châm chọc, “Tôi đoán là anh sẽ nói với tôi rằng anh là một người bà con của tôi?”

Anh kéo cô đi hết nửa cầu thang và vẫn không quay đầu nhìn lại, “Chúng ta có cùng một ông tổ, sau năm đời. Sự thật, chúng ta là anh em họ rất xa.”

“Và tôi tin điều đó cũng như những gì anh đã nói với tôi à? Anh sợ tôi nói với lão Dobbs lời từ biệt à?”

“Tôi tin lão ta sẽ không cho cô rời khỏi đây, đúng vậy. Suy cho cùng, cô là một người làm công tuyệt vời của lão, đúng không? Một kẻ nô lệ không cần trả công. Rất cần thiết cho ông ta.”

Cô cũng nghĩ vậy khi cô trưởng thành, đủ để nhận thức rằng Dobbs không có quyền lợi dụng cô như vậy. Bây giờ cô vừa là một người giữ nhà, một đứa ở, làm bếp, giặt giũ, chăm sóc lão và – ở quán rượu – làm quản lý, thư ký, thu mua, hầu bàn, thỉnh thoảng lại phải pha chế rượu hay nhảy, rồi giống như Stefan và bạn anh đã nghĩ, là một con điểm khi có dịp. Khi nào hả, cô muốn biết, cô có bao giờ có thời gian rảnh đây? Nhưng cuối cùng, giờ đây, cô cũng sẽ được trả công cho kiếp trâu ngựa của mình bằng quán Seraglio mà.

Tuy vậy, nếu những gã đàn ông này thành công trong việc bắt cóc cô, cô sẽ mất quán rượu cùng với sự tự do của cô nữa. Họ định biến cô thành một con điểm thật sự hay sao? Vậy thì cô sẽ không bao giờ để điều đó xảy ra.

Stefan dừng lại khi họ bước qua nửa gian phòng lớn của quán, có lẽ nhận thấy rằng anh hơi quá đáng, “Nếu có bạn bè nào cô muốn nói lời chia tay và họ lại sống gần đây thì tôi nghĩ chúng ta có thể mất ít thời gian cho cô nói lời từ biệt.”

Bạn bè à? Những người bạn duy nhất mà cô có được là những người hầu rượu và đó là trước khi cô trở thành bà chủ của họ. Nhưng đó không phải là những người bạn mà anh nói đến, vì cô chưa bao giờ cảm thấy gắn bó với họ. Chỉ có Leila thì có thể gọi là người bạn thật sự nhưng chỉ trong một thời gian ngắn nhiều năm trước.

“Không có ai cả,” cô nói, câu trả lời càng làm cô buồn hơn, vì trước kia, chưa bao giờ cô thật sự nghĩ đến những gì cô thiếu thốn trong cuộc sống.

“Cho dù là một người tình mà cô rất yêu mến à?” Stefan cố chấp.

Sự giận dữ lập tức thay thế sự đau buồn của cô, “Ồ, nếu vậy thì nhiều lắm. Chúng ta có thể mất cả ngày đấy!”

Cô bị kéo mạnh hơn vì lời khiêu khích đó và bức tức khi nhìn thấy cỗ xe ngựa cùng những gã kia, những kẻ sẽ làm hết sức để ngăn cô chạy trốn, họ đứng bao bọc xung quanh cô. Tại sao cô lại không thể nói đại tên một người nào đó, dù là tên một lão bạn già của Dobbs, còn hơn là chế nhạo gã Stefan khó ưa này? “Thật quá là thông minh đấy, đồ ngốc. Tại sao mi không giúp cho bọn họ bắt cóc mi luôn đi? Mi không muốn bỏ trốn dễ dàng hơn mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

“Vì Chúa, Stefan, hãy bảo cô ta làm gì với mái tóc quái quỷ đó đi,” Vasili nói sau khi bọn họ ngồi vào xe ngựa, “Cô ta nhìn giống như một mụ đàn bà lồi thối lếch thếch.”

“Gọn gàng và dơ dáy, hờ anh bạn? Có phải đó là điều mà anh muốn tìm không?” Stefan hỏi, giọng nói khô khan đến nỗi dù có đem đi những nước cũng không thể làm dịu hơn.

Tanya còn cảm thấy tệ hơn nữa. Về mặt kinh khiếp của Vasili làm cô giận đến độ, cô cố ngồi ngả người ra phía trước và lắc mạnh đầu, làm tóc cô quất lên đuôi của Lazar, rồi sang phía Stefan, làm nó càng rối tung hơn. Hai người họ ngồi hai bên cô và Lazar bật cười lớn. Serge bặm miệng lại và nhìn lên mũi xe. Vasili đỏ mặt, nhìn ra ngoài cửa sổ, lờ cô đi, vì anh biết anh không thể thay đổi được cô. Còn cô, cô thấy thật hả hê vì đã làm gã phải đỏ mặt.

Tuy nhiên, Stefan tóm gọn mái tóc cô trong tay anh và tháo những chiếc kẹp còn dính trên tóc cô. Rồi anh đưa cho cô.

“Cô có thể buộc lại không, Tatiana?” Phản ứng bất mãn trên khuôn mặt cô cho anh biết là cô không muốn làm. Anh nhún vai, “Vì tôi đã tháo chúng xuống, tôi nghĩ tôi có thể để chúng lên lại.”

Đề anh ta có cử chỉ thân mật này với cô ư? Cô giật lấy những chiếc kẹp từ tay này của anh, rồi tóc cô từ tay kia. Lazar tiếp tục cười, vì vậy, cô tròn mắt nhìn anh nhưng không ảnh hưởng gì đến anh hết.

“Ai mà biết tóc cô nhiều như vậy, khi cô cuộn nó thành một búi nhỏ xíu chứ,” Lazar nhận xét, vẫn cười toe toét. “Tôi nghe nói mẹ cô có một mái tóc màu vàng. Tôi chưa bao giờ được gặp bà, nhưng Stefan thì đã gặp rồi. Tôi tin là anh ấy đã có mặt ở buổi lễ định hôn của cô. Anh ấy có thể tả hình dáng mẹ cô nếu cô hỏi anh ấy.”

“Tôi không có hứng thú với một câu chuyện thần thoại, vì vậy làm ơn đừng nói tiếp nữa.”

“Cái gì vậy?” Vasili xoay người lại hỏi, “Anh đừng nói với tôi là cô ta vẫn nghi ngờ thân thể của mình đấy nhé?”

“Không có gì phải nghi ngờ cả, thưa ông,” Tanya trả lời, trước khi người khác có thể mở miệng và dùng tay búi gọn mái tóc mình lên, “Các anh đứng là những gã ngốc nếu các anh cho rằng, tôi tin vào những việc hết sức vô lý tôi vừa nghe hôm nay.”

“Vậy sao, con điểm? Vậy thì cô làm sao giải thích được vết bớt trên mông cô đây?” Anh thô lỗ chế nhạo.

“Hỏi Stefan kia,” Đó là tất cả những gì cô nói, tỏ ý không thèm nói chuyện với gã khinh người này.

Tất cả bọn họ đều nhìn Stefan. Ngay Lazar cũng nghiêng người qua Tanya để chờ nghe giải thích. Stefan mỉm cười.

“Cô ta nghĩ, một trong chúng ta đã leo lên cây và nhìn lên qua cửa sổ.”

Vasili khịt khịt mũi, “Không đáng chút nào.”

“Chỉ đối với anh thôi, Vasili,” Lazar cười toe, “Tôi cũng đã chính mắt thấy được sự việc giống như vậy – nếu việc đó đủ hấp dẫn.”

“Leo cửa sổ chạy ra ngoài thì đúng hơn là leo lên cây để nhìn vào”

Tanya rất ngạc nhiên khi nghe Vasili nhạo báng người khác ngoài cô. Liếc sang bên cạnh, cô thấy Stefan rất thích thú với diễn biến của câu chuyện. Tanya thì không. Mọi việc dường như trở nên, hoặc là những trò đùa lý thú hoặc là rất ngớ ngẩn đối với họ, mà không phải lung chừng. Làm sao cô có thể chịu đựng được tình thế này chứ? Hy vọng cô sẽ sớm thoát khỏi.

Cô vỗ nhẹ búi tóc, không cần biết nó có ngay ngắn hay không và nhìn qua cửa sổ để đoán chừng cô còn có bao nhiêu thời gian. Không nhiều lắm. Họ đang đến gần bến tàu. Một phút nữa hoặc hai ...

Cô không thể mạo hiểm nếu cứ lên tàu với bọn họ. Vì quá đông người ở đó, Stefan nhất định sẽ nhốt cô trong buồng ngủ để cô không thể tiếp xúc được với bất cứ ai. Đúng là ngạc nhiên khi anh ta đã yên trí là cô sẽ ngoan ngoãn ngồi im. Bộ anh ta nghĩ cô sẽ làm theo sự thoả thuận khi mà nó lại liên quan đến sự tự do của cô à?

Cỗ xe ngựa dừng lại. Cánh cửa được mở ra bởi một người đàn ông lùn, da ngăm đen, người mà lập tức nói chuyện với họ bằng một thứ tiếng nước ngoài. Những gã trên xe đều biết anh ta. Người hầu, Sasha? Hình như anh ta đang phàn nàn, dù Tanya không hiểu được một tiếng nào. Anh ta nôn nóng kêu họ hãy lên, ít ra thái độ của anh ta nói lên như vậy và anh ta xoay người vội chạy về phía trước, có lẽ để báo với thuyền trưởng là những người hành khách cuối cùng cũng đã đến rồi.

Vậy là tàu sắp rời bến? Tanya hy vọng vậy, vì điều này có thể giúp cho kế hoạch bỏ trốn của cô. Một kế hoạch cô đã nghĩ ra vào phút chót, khi họ vừa đến đây, không phải là một kế hoạch tồi. Thời điểm là quan trọng nhất. Nhưng nó chỉ có thể thành công nếu cô có thể tống khứ được Lazar và Stefan.

Vasili thì cô không cần phải để ý đến. Anh ta là người duy nhất trong bọn họ không muốn cô đi cùng và đã không che dấu điều này. Vì vậy chắc chắn anh ta sẽ không ra sức ngăn cản cô khi cô nhảy xuống nước. Serge có thể sẽ rượt theo cô, nhưng anh ta quá to con để có thể bắt kịp cô. Và bến tàu giờ này rất đông người, một lợi thế của cô, nhất là nếu Serge rượt theo cô, cô có thể lạng lách người xuyên qua đám đông trong khi anh ta sẽ xô ngã mọi

người để cô theo kịp cô. Sẽ là một trận chiến mà cô nắm chắc phần thắng trong tay.

Khó khăn nhất là làm sao tổng khứ được Lazar và Stefan, bởi vì cả hai người bọn họ đều có thể dễ dàng tóm lấy cô. Những đôi chân dài của họ sẽ làm được điều này, không cần nói đến sức khỏe dẻo dai của họ. Cả hai phải được loại bỏ trước khi trận chiến bắt đầu và chỉ có một cách để làm được điều này. Nhưng xin Chúa hãy cứu cô nếu như cô không thành công.

Cô cảm thấy vui mừng vì Vasili và Serge bước ra khỏi xe trước. Để kế hoạch của cô được thành công, cô cần phải để hai người bọn họ đi trước cô chứ không phải sau lưng cô, đứng vào lúc họ bắt đầu bước lên thang để lên boong tàu. Nếu hai người này lên tàu trước thì tốt hơn, nhưng cô đã không được may mắn như vậy.

Serge lo việc trả tiền cho gã đánh xe ngựa trong khi Stefan đỡ Tanya xuống xe. Hành lý của họ hiển nhiên là đã được mang lên tàu, bởi người hầu Sasha, thêm một lý do họ sẽ không liều lĩnh để đuổi theo một tên tù rác rưởi như cô, đứng vào lúc tàu nhổ neo. Vì vậy họ sẽ bỏ cuộc, và cô có thể ung dung về nhà và bỏ lại đằng sau tất cả mọi việc không vui này bằng cách nào đó – và phải bắt đầu mang theo súng bên mình.

Thang lên tàu rộng, nhưng không đủ rộng để hai người bước sóng đôi mà không bị nguy hiểm, vì thang không có lan can. Cảm ơn Chúa vì điều này. Serve và Vasili đi trước với Lazar sau họ và Stefan đi sau Tanya, vì vậy phải để anh ta qua mặt. Nếu như cô không run cầm cập thì cô có thể sẽ rất thích thú. Cô đã không tính đến việc Stefan đi sát sau lưng đến nỗi đụng vào khuỷu tay cô.

“Cẩn thận đấy, Tatiana,” Stefan nói, làm cô nghĩ, cô sẽ giả bộ bị hất chân.

Nhưng vì quá bức bối, cô trả lời, “Tên tôi là Tanya, Tan-ya. Nếu anh còn kêu tôi bằng cái tên nghe như tiếng nước ngoài Ta-ti-a-na một lần nữa, tôi sẽ la lên và mặc xác cái hiệp ước kia. Còn nữa, tôi có thể đi qua cái thang này mà không cần sự giúp đỡ của anh, cảm ơn.”

Cô giật mạnh cánh cô về phía trước, nhưng anh đã đoán được cô sẽ làm như vậy và cô cũng biết thế, cho nên anh nắm chặt tay cô hơn. Cô đã có lý do để xoay người lại gây sự. Cô giật mạnh cùi chỏ về phía sau. Dĩ nhiên anh ta có thể rơi xuống sông cùng với cô, nhưng anh lại bỏ tay cô ra khi cô xoay người lại. Có lẽ anh không nghĩ đến việc bị cô đẩy xuống sông, không phải là cô muốn đẩy anh xuống nhưng đó là cách giúp kế hoạch của cô được thành công.

Cô đã thực hiện một cách tốt đẹp, hơn cả mong đợi. Ngay cả trước khi Tanya nghe được tiếng anh rơi xuống nước, cô đã xoay người và đụng phải Lazar, cô đẩy anh sang bên phải làm anh rơi xuống sông, phía bên kia Stefan.

Cô không đợi cho Serge và Vasili kịp phản ứng với những gì cô vừa làm. Vì họ không nhìn thấy sự kiện này, họ chỉ có thể biết khi được nghe kể lại, là hai người bạn của họ bị rớt xuống sông mà không hiểu vì sao họ lại bị rớt xuống đó.

Tanya nhảy vọt lên trên bờ và phóng chạy, nhưng chỉ được 5 giây, ” Khô.....ng!” cô thét lên khi cả người bị nhấc bổng khỏi mặt đất và giọng nói sau chót mà cô mong đợi găm giữ bên tai cô, “Cầm ngay, đồ điên, hoặc là tôi sẽ làm điều đó giùm cô.”

Tên khốn kiếp đó làm thật. Cánh tay gã ôm lấy eo cô và siết chặt để ép cô cầm miệng rồi gã quay lại tàu.

Đúng là xui tận mạng, Vasili không nên rượt theo cô. Anh ta cũng cao và có đôi chân dài giống như Stefan và Lazar. Cô biết anh có thể bắt được cô nếu anh ta muốn. Nhưng đúng ra anh ta sẽ không làm như vậy mà!

“Tại sao anh không thể đơn giản nói với họ là anh đã không thể tìm...”

Lời đề nghị bị cắt ngang, vì cô bị anh vắt ngang qua vai. Cô cố chống cự và la lên cầu cứu khi cô lấy lại được hơi sức, nhưng anh ta vẫn giữ vững cô trên vai và tặng thêm một cái này người làm sự chống đối của cô bị ngưng hết vài giây. Cũng đủ dài để cô nghe anh nói với ai đó, người mà cô lẽ đang há hốc mồm nhìn bọn họ, “Vợ người đây tớ của tôi. Cô ta ghét đi tàu nhưng anh ta lại không muốn để vợ ở lại.”

“Còn tôi thì tôi sẽ để cô ở lại.” người lạ trả lời. “Tôi cũng vậy, nhưng gã đàn ông tội nghiệp đó rất thương vợ, vì vậy đâu còn cách nào khác chứ?”

“Hắn đang nói láo!” Tanya thét lên và bị hất lên một lần nữa trên cái vai rắn chắc của Vasili.

Khi cô kịp hoàn hồn thì cô đã ở trên tàu. Tóc cô lại bị xoắn ra vì sự đẩy dụa của cô, sỏ dài quét đất. Khó khăn lắm cô mới hất ngược được mớ tóc lên, nhưng rồi lại ước gì cô đừng làm vậy khi cô thấy hành khách, đang dựa vào lan can tàu, nhìn Vasili và cái đồng đang cựa quậy trên vai anh, thay vì nhìn khung cảnh của Natchez lần cuối. Đám đàn ông nhìn một cách thích thú, vài người còn cười toe toét, còn đám đàn bà nhìn với vẻ nghiêm nghị, giống như họ đang bị mất thể diện. Và ở phía xa, Serge đang nói chuyện với một người dường như có chức quyền – gã thuyền trưởng chăng? – và có lẽ là đang nói láo thái quá, như Vasili, để giải thích tại sao cô bị vác lên tàu. Những hành khách khác thì không còn nghi ngờ gì nữa, họ đã được giải thích bằng những lời tương tự, cho nên không một ai bước lại gần để giúp cô. Bóng Stefan và Lazar không thấy đâu. Có thể họ bị chết chìm rồi – cô hy vọng vậy.

Tanya vẫn cố gắng thông báo sự thật cho những ai chịu lắng nghe, hy vọng duy nhất và sau cùng của cô, nhưng cô chỉ hét lên được những lời điên cuồng bị cắt quãng bởi những tiếng “ôi” mỗi khi cô bị hất lên. Cuối cùng, cô chỉ còn biết la ầm ỹ vì giận điên lên, tiếng la vẫn bị cắt quãng bởi những tiếng “ôi”.

Sau đó, cô nghe có tiếng đập cửa sau lưng cô và giọng nói bức bối của Vasili, “Hãy đến và nhét cái gì đó vào miệng cô ta, mau lên, Sasha.”

Và sau đó cô bị kéo khỏi vai anh và liệng thẳng xuống đất. Nhưng cô không bị chấn động đến mức không thể lập tức đâm một cú vào kẻ vừa hành hạ cô. Nhưng thật vô ích. Gã nhanh nhẹn như Stefan để né tránh cú đâm của cô. Kết quả là cô xoay hết nửa vòng vì cú đâm bập và khi nhìn lại, cô thấy có thêm Sasha, trong tay anh ta đang cầm một miếng vải.

Người hầu bị nguyên rủa vì những gì Tanya đang hứng chịu, “Đừng bao giờ nghĩ về điều đó, tên lùn khốn kiếp kia!”

Lời sỉ nhục đó không ảnh hưởng gì đến anh ta, anh ta chỉ quay sang nhìn Vasili. Tanya cũng vậy và bước ra khỏi tầm tay anh ta.

“Không cần nữa, Sasha,” Vasili nói, đột nhiên thấy mọi việc thật thú vị. Anh còn chắc lưỡi, “Chúng ta hãy để cho cô ta ứng phó với Stefan và tính khí cộc cằn của anh ta. Hình như là nó đã lên đến đỉnh cao mà lâu nay, chúng ta không được thấy.”

Nếu như anh nói điều này để dọa Tanya thì đã rất thành công. Cho đến lúc đó, cô chưa kịp nhớ đến những hăm he của Stefan với những hậu quả không mấy tốt đẹp và vừa rồi, cô không chỉ là gây ra phiền phức mà cô còn đẩy cả hai người rớt xuống sông, trong đó có người có thể làm bất cứ điều gì đối với cô, chỉ cần anh ta muốn. Nhưng nỗi sợ hãi này cũng làm cho cô bị khuất phục vì cô chưa đối diện với nó.

Mỗi cô cong lên với vẻ coi thường cái gã Adonis tóc vàng, cũng như vẻ vui thích của gã khi gã làm khó được cô, “Và tôi phải nghĩ là tôi đã được định hôn với anh à? Anh thấy tại sao tôi không tin điều đó rồi chứ.”

Sự khinh thường của anh như dữ dội hơn, tất cả toát lên trong đôi mắt màu hổ phách đang nhìn khắp người cô, “Tôi cũng không tin nổi điều đó. Nhưng tôi có thể bảo đảm với cô, đồ điểm thú, cô sẽ không bao giờ được chung giường với tôi.” Anh cười một cách nhạo báng và nói thêm, “Hôn lễ của hoàng tộc không đòi hỏi phải có điều này. Không, sau lễ cưới, tôi sẽ còn gặp cô ít hơn là bây giờ, khi mà tôi đang bị ép phải chịu đựng thể này, cảm ơn Chúa. Và cô, Công chúa, cô có thể bỏ bịch với bất cứ người nào cô thích.”

“Anh cho phép tôi làm điều đó hả?”

“Đĩ nhiên,” Anh cao thượng nói, “Tôi cũng sẽ giới thiệu vài người cho cô, nếu cô muốn.”

“Đội đã, để tôi đoán nhé. Là người anh họ thân thích của anh, phải không?”

Vasili nhún vai, “Có một lý do nào đó tôi chưa thể khám phá ra, anh ấy dường như là không đối địch với cô như là anh ấy thể hiện. Đúng vậy, sẽ rất có lợi cho cô nếu cô làm anh ấy thích cô, thay vì phải giận dữ. Suy cho cùng, anh ấy là người rất có quyền lực trong triều.”

Sasha này giờ đang đứng yên lặng, đột nhiên là lên một tiếng như bị mắc nghẹn. Tanya không thể tin là cô đang bàn về một chuyện như thế này.

“Đủ rồi!” cô nói bằng giọng ra lệnh, giống như Stefan đã từng làm với cô. Đôi mày của Vasili nhướng lên chờ đợi, “Tôi không biết tại sao anh cứ tiếp tục trò đùa khôi hài này, nhưng cả hai chúng ta đều biết, anh không muốn tôi đi cùng, không cần biết là đi đến đâu. Vì vậy, tại sao anh lại ngăn tôi bỏ trốn?”

“Trách nhiệm còn quan trọng hơn bản thân đấy, Công chúa,” anh trả lời một cách đơn giản, “Rồi cô sẽ hiểu được điều này”

“Đi chết đi!”

Anh nhún vai một lần nữa rồi ra dấu cho Sasha theo anh ra ngoài. Nhưng trước khi rời khỏi, anh dừng lại và tặng cho Tanya một nụ cười tình quái.

“Cô bồ của Stefan rất thích kể với mọi người là anh ấy thường trút hết mọi giận dữ lên mình cô ta, dù đó có phải là lỗi của cô ta hay không. Theo cách mà cô ta miêu tả, anh ấy “đập” cô ta gần chết. Cô không cần phải đợi lâu đâu.”

Đúng là một gã qui quái, ranh mãnh, đã bỏ đi mà còn bắn thêm một mũi tên nữa để cô phải lo nghĩ. Vasili đúng là một gã đáng ghét nhất mà cô từng gặp. Thật ngạc nhiên là gã còn đáng ghét hơn cả lão Dobbs và điều này nói lên được rất nhiều. Ít ra Dobbs chỉ đánh đập cô, rồi xong chuyện, không phải “đánh” vào đầu óc cô để cô phải suy nghĩ. Vasili luôn châm chọc cô bằng những lời nói như có gai mỗi khi anh ta có cơ hội. Và cô phải cười cái tên khốn kiếp đó à? Họ nên nói với cô, Vasili là Hoàng đế hay là Stefan, Stefan ...

Vậy là anh ta có một cô bồ, thật không? Cô ta là người thế nào mà lại muốn làm tình với cái gã tâm tính thất thường, ác như qui đó? Cô miên man nghĩ, “Mì cũng gần như đã muốn vậy, đồ ngốc. Mì đã bị mờ mắt vì nụ hôn đó và mì đã đáp trả, cuộc làm tình có thể đã xảy ra rồi, trước khi mì tỉnh táo lại.”

Cô thẹn đỏ như cả mặt với ý nghĩ này. Sự an ủi duy nhất là, ít ra lần này không có ai ở đây để thấy cô đỏ mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Tàu Lorilie là một trong những con tàu lớn chạy trên sông Mississippi, hai tầng, với phòng ăn rộng lớn, một sông bài riêng biệt, một thư viện nhỏ, và những căn phòng ngủ với thiết bị tối tân. Căn phòng mà Tanya đang ở thuộc loại trung bình, dĩ nhiên là còn bự hơn những căn phòng cô đã từng ở qua và thoải mái hơn nhiều.

Giường ngủ được phủ một lớp mền in những cảnh cây nhỏ, chiếc bàn bên cạnh được phủ khăn ten. Trên bàn có một cái đèn làm bằng thủy tinh màu, đã được thắp sáng khi cô được đưa vào phòng. Dưới sàn có một tấm thảm đồng phương và trong góc phòng là một cái giá rửa mặt lông lầy, được sơn

trắng viền những lá màu vàng và một cái chậu bằng sứ. Khăn rửa mặt trắng mịn có thêu chữ L, viết tắt chữ Lorilie, nằm ở góc dưới.

Có một ngăn kệ được đóng vào tường để đựng đồ. Và hai thùng quần áo được đặt chồng lên nhau, nằm sát vách bên kia. Để chứa đồ à? Hay nó thuộc về một trong những gã đó? Còn có một chiếc ghế dựa nằm sát bên một chiếc bàn nhỏ bên trên có cái đèn bàn, một nơi lý tưởng để ngồi đọc sách. Đã có khi nào Tanya được hưởng sự xa hoa như thế này đâu, kể từ khi Iris dạy cô đọc sách nhỉ? Cho tới bây giờ, tất cả những gì cô đọc đều chỉ là sổ sách và hoá đơn cô nhận hàng ngày mà thôi.

Cửa phòng được làm bằng gỗ, và dĩ nhiên là đã bị khóa. Đó là chuyện đầu tiên cô phát hiện được, trước khi quan sát căn phòng. Cô định đập vào nó nhưng sợ sẽ làm Stefan xuất hiện sớm hơn cho nên cô lại thôi.

Cô ngồi xuống ghế, cảm thấy nỗi sợ hãi từ từ dâng lên trong khi cô chờ đợi. Nhưng cô vẫn không nản chí, cho dù lần trốn chạy thứ hai đã bị thất bại như lần đầu. Nếu cô có thể bỏ đi – “đập cô gần chết à?” – khi Stefan làm xong điều này, cô sẽ thử trốn chạy lần nữa. Những lời nói chết tiệt của Vasili, “Trách nhiệm còn quan trọng hơn bản thân” đã phá hỏng kế hoạch của cô lần này, nhưng lần sau thì cô sẽ không đưa ra một giả thuyết với bất cứ người nào trong bọn họ. Có lẽ cô đã nghĩ sai khi tin rằng bọn họ vì sợ trễ chuyến tàu nên không thể rượt theo cô, có biết đâu họ đã bỏ quá nhiều công sức để bắt cóc cô nên họ không dễ dàng tha cho cô.

Cô vẫn không thể hiểu tại sao họ lại chọn cô... trừ khi một gã chủ nhà chứa nào đó đã mướn bọn họ tìm cho được một vũ công chuyên nhảy những điệu nhảy khiêu dâm. Chỉ có thể mới có thể giải thích được tại sao họ không chịu bỏ cuộc một khi cô đã không tin vào câu chuyện thần thoại của họ hay khi là cô bắt đầu gây khó dễ cho họ. Nhưng cô vẫn không tài nào hiểu được, tại sao họ lại bỏ quá nhiều công sức vì một đứa con gái như cô? Hay là không phải chỉ có mình cô mà còn nhưng cô gái khác nữa? Và bọn gái này đã được đưa vào trong các phòng khác rồi, những đứa con gái đã sốt sắng đi theo họ vì đã tin vào câu chuyện hoang đường đó?

Cô sẽ tìm hiểu thêm khi tàu vào bến, phải không nhỉ? Không, cô không thể đợi lâu đến thế mới bỏ trốn. Càng xa Natchez, cô càng khó quay về nhà hơn.

Anh ta “đập” cô đến chết à? cô đắm chiêu suy nghĩ.

Cô đã nhận được rất nhiều lời cảnh báo trước khi con thịnh nộ xuất hiện. “Không phải là bây giờ, Sasha!” Cô nghe thấy giọng Stefan trước khi cánh cửa được mở ra và đóng lại nhẹ nhàng sau lưng anh.

Sự nhẹ nhàng này thật khó hiểu, Tanya ước gì anh cứ xô mạnh cánh cửa giống y như lúc trước còn hơn. Ít ra, khi làm vậy cũng giúp anh bớt giận phần nào. Khi nhìn Stefan, cô không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta đang giận đến cực điểm. Cặp mắt anh như tóe lửa, quai hàm bạnh ra, bàn tay nắm chặt lại, những vết sẹo trắng bệch ra, lời hằn lên. Chỉ có thân hình anh là như đang kèm chế con thịnh nộ như anh vẫn quen làm... nhưng cũng không che đậy được nhiều lắm.

Đôi giày, cà vạt và chiếc áo khoác không còn nữa. Ai đó đã đưa cho anh một cái khăn để lau mặt và tóc, bây giờ đang quàng quanh cổ anh. Chiếc áo sơ mi của anh ướt đầm dính sát vào người, làm rõ nét những cơ bắp trên ngực và trên cánh tay, xác nhận điều cô từng phỏng đoán về thể lực của anh. Rất cao to, thân hình rắn chắc, một thân thể tráng kiện và đang rất giận dữ.

Tanya vô thức đưa mắt nhìn bàn tay anh lần nữa chúng nhìn giống như những cái vỏ bằng sắt. Những cú đập? Những cú đập!

Nỗi sợ hãi dâng lên, hút hết máu trên mặt cô. Cô nhảy dựng lên và chạy ra đứng sau lưng ghế. Hành động này của cô làm anh chuyển động theo. Sự kèm chế biến mất, hiển nhiên vì quá giận nên anh không nói một lời, anh rút ngắn khoảng cách giữa họ trước khi cô có thể nghĩ đến việc la lên cầu cứu. Và rồi cô rất kinh hãi khi vật chắn duy nhất của cô bị đẩy qua một bên, cô chỉ kịp há hốc miệng thì đã bị nhấc lên và liệng vào không trung. Nhưng cô rớt xuống một vật rất êm, cho cô biết là cô đã bị liệng lên giường.

Cô chưa kịp hoàn hồn vì đã không bị quăng vào tường thì một vật to lớn khác rớt lên người cô. Stefan... cả thân hình của anh đè lên người cô.

Chưa kịp chuẩn bị cho tình huống này nên sức nặng của thân hình anh làm cho cô muốn ngộp thở, anh còn chiếm lấy môi cô, đòi hỏi một cách mãnh liệt. Đó không phải là một nụ hôn trừng phạt đối với một người còn ngây thơ như cô, nó quá đê mê và sâu sắc. Cô thấy choáng váng và không hiểu tại sao anh ta không đập cô thành tro với những nắm đấm?

Và rồi theo bản năng, cô hiểu không phải là nắm đấm anh sẽ sử dụng để đập cô, mà chính là thân hình của anh. Tiếng cười an tâm sôi sục khắp người cô nhưng không vượt khỏi đôi môi đang quăn quýt của họ. Và tiếng cười đó chợt biến mất một cách nhanh chóng như khi nó đến. Nụ hôn này không có gì là nồng cháy, không có chút khoái lạc, không có chút cảm xúc, đến nỗi cô có thể cản ngăn nó nếu cô muốn. Nhưng anh ta không đùa giỡn với những gì anh ta đang thực hiện. Anh ta thật sự muốn ngủ với cô... trong cơn giận dữ này.

Cô bắt đầu chống trả anh bằng mọi cách cô có thể. Nhưng khi bị đè nặng như thế này, cô không có nhiều cách lắm. Và anh không cảm nhận được điều gì khác, không cảm nhận được những cú đấm của cô, không cảm nhận được tóc anh đang bị cô kéo mạnh, dĩ nhiên cũng không cảm nhận được những cái đẩy yếu ớt mà cô đã ráng hết sức. Anh tiếp tục hôn cô, chiếm lấy toàn bộ miệng cô, hơi thở của anh hoà chung với hơi thở của cô, vị giác của cô và anh như hoà làm một. Nụ hôn đã làm cả hai muốn hụt hơi, bần rần nhưng vô cùng kích động. Tất cả mọi sinh lực cô đều dùng hết trong việc chống trả lại anh, để cả thân hình bỏ ngỏ nhận sự tấn công nồng nhiệt của anh.

Nhưng cô rất sợ. Cô đã né tránh sự đụng chạm như thế này với đàn ông trong suốt mấy năm qua và đã làm mọi điều có thể làm để đàn ông tránh cô. Và gã đàn ông này lại muốn cô, bất chấp vẻ bề ngoài của cô và tuyên bố sẽ chiếm lấy cô, cho dù là cô không muốn. Cô không hiểu anh có biết chính xác mình đang làm gì không. Việc này làm cô lo sợ nhất. Anh rất nồng nhiệt, có phải vì không kèm chế được bản thân trong cơn cuồng nộ. Anh cũng không nhận thức được sự chống trả của cô.

Và cả người anh nóng hổi! Thay vì phải thấy lạnh và ẩm ướt vì vừa bị ngã xuống nước, hơi nóng tỏa ra từ khắp người anh, thấm ướt áo quần cô như là

đang tắm hơi. Áo của họ không còn là một vật chắn giữa hai người họ nữa ... Xin Chúa cứu cô, cô bắt đầu có một cảm giác khác ngoài cảm giác sợ hãi.

Tiếng gầm gừ của động cơ điều khiển tàu Lorilie rời khỏi bến gọi sự chú ý của Stefan. Đột nhiên, miệng của Tanya được trả tự do để cô có thể hét lên cầu cứu. Nhưng cô đã không thốt lên được lời nào vì anh đang nhìn chăm chăm vào mặt cô, mắt anh vẫn còn sáng rực, nét mặt của anh nhìn rất dữ dội đến nỗi ngay cả thờ cô cũng sợ, sợ sẽ làm khuấy động sự kiềm chế của anh. Nhưng kiềm chế điều gì? Cô không thể hiểu anh đang ở trong tâm trạng nào, có cảm xúc gì, khao khát chiếm lấy cô hay muốn đánh đập cô.

Và rồi anh hơi nghiêng đầu, nhìn vào tay này đang nắm chặt tóc cô đến tay kia đang nắm chặt cổ tay cô. Anh lập tức thả ngay cô ra, giống như anh đang phải bỏ. “Đi ngay!” Stefan ra lệnh, ”Hãy rời khỏi tôi ngay trước khi ...”

Cô không cần phải giục thêm và rất vui mừng là anh đã không nói tiếp, chỉ vì cô không muốn biết anh định nói gì sau chữ “trước khi”. Tuy nhiên anh không để cô trốn chạy khỏi anh vì hơn nửa thân mình anh vẫn còn nằm đè trên người cô và cô vẫn không nhúc nhích được. Sau cùng, cô cũng lách được khỏi người anh nhưng chiếc váy bị thấm đẫm nước phải giặt mạnh mới kéo ra được. Khi giặt được khỏi người anh, cô lăn qua một bên giường ... chỉ bị trể mất một giây.

“Đừng, vì Chúa!” Cô nghe anh nói sau lưng cô khi bàn tay anh nắm kịp cái váy của cô và kéo giặt cô trở lại, ”Ít ra cô cũng phải trả giá cho những gì cô đã làm.”

Cô hiểu câu nói này. Cô không bị anh làm tình một cách tàn bạo, nhưng không thoát khỏi bị đòn. Trong giờ phút này, cô ước gì anh đã không lấy lại được bình tĩnh.

Tuy nhiên cô sẽ không van xin. Sự van xin chưa bao giờ làm Dobbs ngừng tay. Nhưng cô cũng sẽ không chấp nhận sự trừng phạt. Cô không thể. Cô phải khỏe mạnh và lạnh lặn để rời khỏi chiếc tàu này, không phải là bị thương và nằm liệt một chỗ.

Trong khi anh tiến lại gần cô, cô có một ít cơ hội để bước xuống giường. Hai chân cô đặt được lên sàn nhà nhưng cái váy lại bị anh nắm giữ. Cô cố gắng giặt mạnh ra nhưng khi xoay người lại, cô thấy được sự quyết tâm của anh. Và anh vẫn còn rất giận. Chúa cứu cô, anh sẽ làm đau cô.

Theo bản năng, cô đưa tay tìm con dao bên hông nhưng trước khi với tay tới, cô chợt nhớ ra là nó không còn ở đó nữa. Nhưng cô còn một con dao khác trong ống giày. Không được dài và

bén cho lắm nhưng cũng đủ để cho cô có thể sử dụng trong lúc này, chỉ cần cầm cự với Stefan cho đến khi anh ta chịu nghe nói lý lẽ. Nhưng khi cô vừa cúi xuống, cô nhìn thấy tay anh đưa lên.

Cô ngả người ra sau theo phản xạ, đưa tay lên che lấy mặt để đỡ cú đâm. Nhưng không có cú đâm mà anh lại nắm lấy tay cô, kéo cô nằm vắt qua đùi anh trong một tư thế rất dễ hiểu.

Mắt Tanya mở to. Ồ, vì Chúa, anh ta thật là sẽ phát vào mộng cô à? Thật không thể tin được. Có phải cô đã lo lắng quá không? Nhưng cô quên mất cái váy của mình đang bị tốc lên, anh làm việc này một cách thần nhiên. Không, ngay cả việc bị tốc váy, trong giờ phút này, với cô cũng không còn quan trọng nữa, sau những gì Vasil đã cố làm cho cô đoán lầm. Cô đã sợ điều xấu nhất và không thể nào so sánh nỗi với việc chỉ bị vỗ vào mộng một vài cái.

Cô muốn cười to lên, thật thoải mái, nhưng cô chỉ là mỉm cười, hơi nhăn mặt khi bị đánh chát cái đầu tiên rồi cô lại mỉm cười. Cô cố thả lỏng người bằng cách suy nghĩ làm sao trả thù lại gã Vaisli vì những nỗi lo sợ hấn đã bắt cô trải qua. Mộng cô rất bông, rồi tê cứng ... Stefan trừng phạt rất nghiêm túc, không còn nghi ngờ gì nữa là anh ta sẽ không dừng lại cho đến khi anh ta dịu con giận dữ trong lòng. Nhưng cô thả bị phát vào mộng còn hơn là bị hành hạ theo kiểu khác. Cô thả bị anh phát vào mộng còn hơn là phải ngủ với anh để anh trút giận. Gã đàn ông này có thói quen gì kì lạ quá vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Stefan cảm thấy bàn tay mình muốn bốc lửa. Anh không thể tưởng tượng đôi mộng của cô đã cho anh cảm giác như thế này. Và anh cũng chưa nghe được một tiếng rên nào từ miệng cô. Nước mắt cô là những giọt nước mắt khóc thảm chẳng? Anh ước gì đó là sự thật bởi vì anh không chịu nổi tiếng khóc của đàn bà. Anh phải dừng lại thôi.

Anh cố kiềm chế sự thôi thúc được ôm cô vào lòng và an ủi cô. Không thể trách anh được vì cô đã được cảnh cáo. Hành vi vừa rồi của cô không được phép tiếp tục. Cô phải được răn dạy để hiểu rằng bốn phận của cô là trở về Cardinia, cô không được trốn chạy một lần nữa.

Nhưng cách anh chọn để dạy cô bài học này quá tàn nhẫn, phải không? Bây giờ anh có thể thấy đôi mộng đỏ như màu trái anh đào của cô. Nhưng cũng như thường lệ, anh đã không quan tâm đến bất cứ điều gì trong lúc giận dữ và khi muốn xin lỗi thì lại quá muộn, vì không thể làm giảm được sự đau đớn của cô. Việc này khiến anh đau xót vì hối hận, tuy vậy, anh không để lộ ra, nếu không, bài học của anh sẽ mất hết tác dụng ... mặc kệ thôi.

Stefan cẩn thận xoay người cô lại và kéo cô dựa sát vào ngực anh, để đầu cô dưới cằm và âu yếm ôm cô. Cô không thốt lên lời nào nhưng cô cũng không phản đối sự dỗ dành, an ủi của anh. Cô chỉ ngồi im, đầu cúi xuống, hai tay để lên đùi nhận sự vỗ về của anh.

Stefan cố nén một tiếng thở dài. Cô làm anh bối rối hơn bao giờ hết. Cô gái này, từ lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, đã khơi dậy một xúc cảm mạnh mẽ trong anh. Và sau này cũng vậy. Lòng ham muốn, hổ thẹn, giận dữ, thất vọng ... và anh đã muốn chiếm hữu cô ngay từ khi anh biết chắc chắn cô là ai. Bây giờ đây, sự rối loạn, ăn năn, ân cần đang cầu xé anh.

Trước kia, anh chưa bao giờ có ý làm đau một người đàn bà nào. Điều gì đã khiến anh nghĩ là anh có thể trừng phạt cô? Dựa vào kinh nghiệm, anh biết anh phải trả giá bao nhiêu cho hành động của mình, dù chỉ là một vết bầm nhỏ, vậy mà giờ đây, anh còn mạnh tay hơn với người phụ nữ mảnh dẻ này. Nếu anh ngủ với cô thì hành vi đó có tệ hơn không nhỉ, khi mà cô đã quen với chuyện làm tình? Nhưng nó lại không có ý nghĩa nào ngoài việc giúp anh hả giận, rồi sau đó anh vẫn phải giải quyết chuyện bỏ chạy vừa rồi của cô. Rõ ràng là anh không biết phải đối phó với cô như thế nào. Cô là một vị Công chúa, nhưng cô lại không tin vào điều đó. Anh muốn đối xử với cô như một vị Công chúa nhưng cô không cho anh cơ hội. Lúc cô chịu đi rửa mặt, anh đã sợ rằng cô sẽ xinh đẹp như người mẹ quá cố của cô. Tuy rằng cuối cùng, cô vẫn không muốn để lộ khuôn mặt thật của mình thì bọn họ cũng đã đoán được sự thật. Thành thật mà nói, anh lo sợ khi nghĩ tới giờ phút cô để lộ đẹp tuyệt trần của cô.

Anh muốn có cô khi cô là một người giản dị. Vẻ đẹp chỉ đưa đến một sự ham muốn nhất thời và không còn gì khác. Vẻ đẹp không cho anh một cảm xúc gì. Vì một lý do nào đó, anh đã cảm thấy cô gái đơn sơ này thu hút anh, có lẽ vì cô đã không để tâm đến những vết sẹo trên mặt anh khi cô nhìn anh. Anh không biết cô là ai, tại sao cô lại muốn che dấu bộ mặt mình, nhưng anh dám chắc không có gì là bất bình thường cả. Và nếu đàn bà đẹp không còn thấy anh hấp dẫn nữa cũng không có nghĩa là anh không bị bọn họ thu hút. Anh muốn cô gái này... và chắc chắn sẽ bị đau khổ.

Tình trạng này thật vô vọng, cho dù anh có nhìn theo cách nào đi nữa. Có lẽ anh nên để cô đi như cô mong muốn.

Tay anh ôm chặt lấy cô, vì con tim anh không muốn để cô đi. Cuối cùng, cô cũng cử động, cựa quậy mình phản đối vì bị anh ôm quá chặt. Anh lập tức thả lỏng vòng ôm, anh lại tiếp tục dịu dàng với cô, mon trớn lưng cô, tóc cô, má cô ... má cô không ửng đỏ như anh tưởng.

Stefan nhíu mày và nâng cằm cô lên, “Những giọt nước mắt của cô đâu rồi?”

“Những giọt nước mắt gì?”

“Những gì mà phải để lại một vết xám dài trên má cô đó.”

“Ồ, những giọt nước mắt đó ư,” Cô nói với cái nhún vai, “Tôi chùi nó rồi.”

“Đồ ba xạo.”

“Đúng thôi, cả hai chúng ta đều vậy, đúng không? Đừng, đừng bắt đầu can thiệp tiếp nữa. Anh muốn thấy nước mắt của tôi thì hãy tìm một cây roi. Nhưng nghĩ lại, có lẽ nó cũng vô dụng thôi. Nước mắt của tôi đã bị khô cạn từ nhiều năm rồi, từ khi tôi biết lão Dobbs rất thích nghe tiếng tôi khóc.”

“Cái đó thì có liên quan gì với ...”

Tiếng cười của cô cắt ngang lời anh, “Dường như anh quên là anh đã tìm thấy tôi ở đâu rồi, Stefan. Tôi không nói là cuộc sống của tôi với lão Dobbs đều là những ngày khó khăn và khổ sở. Nó không hoàn toàn như vậy. Nhưng bản chất cứng cỏi, bất chấp tất cả của tôi thường đem đến những trận đòn. Nó làm cho tâm hồn của tôi chai lỳ và da thịt cũng vậy.”

Anh không bận tâm đến cách cô nói mà chỉ thấy ý nghĩa hời hợt của nó. Cô đã không khóc, có nghĩa là anh đã không làm cho cô đau chút nào.

Anh hỏi cô, “Bộ bị phát vào mông mạnh như vậy cũng không làm cô đau chút nào sao?”

“Dĩ nhiên là đau.” Mắt anh nheo lại, vì vậy cô nói thêm, “Nhưng không đau lắm.”

Anh đứng bật dậy, thả cô xuống, “Vì tất cả ... những gì tôi đã làm ... đúng là đồ mặt dày! Da của cô còn cứng hơn là da bò nữa, phải không?”

“Bây giờ anh sẽ đi lấy roi à?”

“Không.”

“Vậy thì anh huênh hoang cái gì? Tôi hiểu ý anh. Anh nghĩ tôi không muốn bị anh phát vào mông nữa chứ gì, phải không?”

“Tại sao lại không?” anh trả lời với vẻ châm biếm, “Cô còn chưa thấy đau mà.”

“Sao lại không đau?” cô càu nhàu khi cô đứng dậy, sờ nhẹ mông mình, “Tôi đau nhưng không bị thương như trước đây vẫn bị.”

Stefan cứng người, những gì cô vừa nói làm anh tỉnh táo lại, “Lạy Chúa tôi, lão ta đã đánh đập cô hả?” Cô nheo mắt nhìn anh như không hiểu, vì vậy anh lặp lại một lần nữa, “Có phải lão Dobbs đã từng đánh cô không, Tatiana?”

“Tôi nghĩ là tôi vừa kể rồi mà. Tôi cũng đã bảo với anh rằng tôi không thích cái tên đó.”

“Mặc xác cái tên của cô!” anh cúi kinh độp lại, “Lão Dobbs đánh cô bằng cái gì?”

“Bây giờ cái đó có gì khác đâu? Cây roi hay bàn tay thì cũng giống nhau thôi ... cốt để làm cho tôi đau.”

Câu nói đầy cay đắng mà Stefan hiểu rất rõ. Cay đắng vốn là người bạn đồng hành với anh.

“Tôi xin lỗi vì đã làm cho cuộc sống của cô không được dễ chịu hơn, Tanya. Tôi không cố ý làm cho cô đau ...”

“Anh lại phỉnh phờ tôi nữa à?” Cô khịt mũi.

“.. chỉ là để cô sợ và cô sẽ không chạy trốn nữa.”

“Vậy thì cứ nghĩ là tôi đã quá sợ rồi.”

Cô sẽ không cho anh cơ hội xin lỗi để lương tâm anh khỏi bị cắn rứt. Giống như cô, lần này anh sẽ không quên được anh đã gây ra những gì trong tình trạng giận dữ. Nếu cô còn chưa học được bài học nào, hy vọng là anh cũng đã học được.

“Tôi không thể chấp nhận được khi cô có một cuộc sống tầm tối chỉ vì định mệnh,” Anh buồn bã nói, “Cô đáng lẽ phải được nuôi dạy chu đáo. Một gia sản lớn đã được gởi theo cô và được nữ nam tước Tamilova giữ, để bảo đảm được việc nuôi dạy cô. Bà ta sẽ dạy bảo cô một cách kỹ càng về những trách nhiệm đang chờ đón cô khi lên làm Nữ Hoàng của Cardinia, về những nghi thức trong triều ...”

“Nếu anh không muốn phải dùng tay đánh tôi nữa, ” Tanya lạnh lùng cắt ngang, ” vậy thì làm ơn chấm dứt vở kịch ngay lập tức. Tôi đã nghe đầy cả bụng cái câu chuyện thần thoại đó trong một ngày.”

“Được rồi... nếu cô nói cho tôi biết, tại sao cô lại không tin.”

“Bởi vì là những chuyện không thể xảy ra. Một vị Công chúa thất lạc à, Stefan? Đi chết đi. Làm thế nào mà anh lại có thể đánh mất một người quan trọng như một vị Công chúa chứ?”

“Vi bí mật và những dự tính sai lầm. Sự liên lạc bị cấm đoán bởi vì nó có thể đưa cô vào chỗ chết. Mọi người đều tin tưởng là cô đã được chăm sóc theo đúng sự đòi hỏi từ địa vị của cô. Và cô sẽ được chỉ bảo để biết cách cầu cứu nếu có chuyện xảy ra với nữ nam tước. Nhưng ai có thể nghĩ được rằng bà ta lại chết trước khi cô đủ lớn để biết mình là ai?”

“Anh có câu trả lời cho mọi trường hợp, phải không?” Cô giận dữ vắn vẹo.

Anh cười với con giận vừa đến đó, “Chuyện này thường xảy ra khi người ta nói sự thật”

“Đủ rồi!”

Anh bật cười.” Tốt lắm, Công chúa. Ít ra, cô đã có thói quen ra lệnh cho người khác. Cô sẽ học những gì còn lại nhanh thôi.”

Cô khoanh tay trước ngực, tròn mắt nhìn anh, anh đoán là để anh không bàn tới vấn đề này nữa. Và anh đã im lặng, không phải vì sợ cô, nhưng là vì anh phát hiện áo cô đã bị ướt đầm từ áo anh và bây giờ nó đang ôm sát vào bộ ngực căng phồng của cô. May là nó còn che được gần hết bộ ngực. Điều sau cùng mà cả hai cần biết ngay bây giờ, là lòng ham muốn của anh trở nên điên cuồng một lần nữa.

“Tôi ... à ... tin là tôi cần phải tắm một cái để tẩy rửa thứ nước sông bẩn thỉu của cô trên người tôi.” Anh nhận xét và xoay người đi về phía cửa để kêu Sasha.

“Nước sông của tôi? Bộ anh chịu công nhận tôi là một người Mỹ rồi sao?”

Anh nhếch môi liếc cô, “Cô nghĩ vậy, còn tôi thì khác. Bây giờ, cô có muốn đi tắm luôn không?”

“Không,” cô giữ vững lập trường.

“Vậy có muốn thay đồ không?”

“Anh định bơi ngược trở về và lấy quần áo cho tôi hả ” cô hỏi với nụ cười thân thiện giả tạo.

“Ồ, thật là thông minh đấy, Công Chúa, nhưng tôi nghĩ tôi phải từ chối thôi. Tuy nhiên, cô có thể mặc bất cứ bộ nào trong tủ áo của tôi. Bởi vì cô thích mặc trang phục đàn ông nên sẽ không có vấn đề gì. Một khi chúng ta tới New Orleans, tôi sẽ cho người sắm trang phục hoàng gia cho cô.”

“Trang phục để nhảy hả?” Cô chăm chọc

“Tôi không biết từ đâu cô có những ý nghĩ hấp dẫn như vậy, nhưng rất đáng được khen thưởng đấy. Nếu tôi biết cô muốn nhảy cho chúng tôi xem một lần nữa, tôi đã bỏ chút công sức mang theo trang phục cho cô rồi. Nhưng cô sẽ có khán giả đấy, không cần biết cô mặc gì để nhảy. Không mặc gì cả thì càng hay hơn.”

Cô như muốn điên lên vì bị hiểu lầm. Stefan nhanh chóng rời khỏi phòng trước khi anh bật lên một tràng cười khoái trá nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Khi cánh cửa vừa được đóng lại sau lưng Stefan, Tanya vội chạy lại để xem Stefan có khóa lại không. Khi nghe tiếng vặn khóa, cô giật dứ đá mạnh vào cánh cửa... và nghe tiếng cười khoái trá của anh dội lại từ phía bên kia.

Gã quí chết tiệt. Sự châm chọc của anh làm cho cô muốn hóa điên. Ngay lúc này, cô không thích bản tánh vui vẻ của anh một chút nào, ghét còn hơn cả bản tánh nóng nảy của anh. Nhảy cho bọn họ xem à. Nhảy trên quan tài của anh ta thì có thể đấy.

Cô xoay người lại và bắt đầu đi tới đi lui, đột nhiên cảm thấy bị tù túng và tuyệt vọng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu họ không cho cô ra khỏi phòng cho đến khi tới New Orleans? Vậy là cô sẽ không có cơ hội để trốn chạy ư? Chắc chắn là vậy rồi.

Cô sẽ không chịu nhượng bộ vì cái giá cô phải trả quá cao, đó là sự tự do của cô, giấc mơ được tự lập của cô. Phải có một việc gì đó mà cô có thể làm được, bất cứ việc gì, ngay cả việc... không, cô sẽ không đi quá xa như vậy. Lên giường với Stefan để làm cho anh ta tin tưởng và thả cô à? Cô nghĩ cô sẽ có dịp bỏ trốn hơn nếu có thể làm họ tin rằng cô đã bỏ cuộc... không, không cần phải cả Stefan thôi, vì hiển nhiên anh ta là người quyết định về mọi chuyện liên quan đến cô. Cô phải chứng minh cho anh ta thấy là anh có thể tin cô và cho phép cô rời khỏi phòng. Nhưng quan trọng là phải làm gì đây?

Mặt cô sáng lên khi nhìn thấy những cái rương được đặt dựa vào vách mà cô chắc là của anh. Vậy thì tốt, phải bắt đầu từ đây thôi, bằng cách chấp nhận sự gợi ý về việc mặc áo quần của anh, dù sao thì cô cũng cần một cái áo mới. Cô cũng có thể đình chiến với anh và sẽ không phát câu mỗi khi anh nhắc đến chuyện vua chúa và việc hứa hôn gì đó. Và phải làm cho anh nghĩ là cô không biết bơi. Ít ra điều này sẽ giúp anh an tâm, không có gì phải lo lắng cả.

Cô chần chừ bước lại gần những chiếc rương. Một cảm giác thật gần gũi nếu mặc những gì thuộc về Stefan hoặc đã được anh mặc qua. Cô không muốn nhưng cũng đâu còn cách nào khác vì cái áo duy nhất trên mình cô đang ướt đầm và rất khó chịu, thật sự phải cảm ơn anh ta vì chuyện này.

Mặt cô tự nhiên đỏ bừng lên khi cô nhớ lại chuyện gì đã sắp xảy ra lúc nãy. Tanya muốn nói đó là một sự kiện kinh khủng nhất trong đời cô, nhưng thật ra không đúng lắm. Cô đã hoảng sợ vì con thịnh nộ của anh, đúng vậy, nhưng anh thật là đã không làm cô đau khi anh đè lên cô ở trên giường. Anh sẽ làm cô đau nếu anh không dừng lại, nhưng anh không tin được điều này đâu. Anh vẫn cứ nghĩ cô là một con điểm và những con điểm thì thường xuyên làm tình.

Cô sẽ không dễ quên chuyện này và dù sao anh cũng không làm cô đau đớn lắm khi sử dụng hình phạt dành cho con nít đó. Cô chỉ hơi ê ẩm và ngồi không thoải mái trong vài ngày tới, đúng vậy, cô sẽ thể thâm hơn nếu anh quất cô bằng sợi dây nịt hay đám cô vì cô đã không giữ lời hứa.

Điều mà cô không thể hiểu là thái độ của anh ngay sau đó. Nếu như cô không làm, cô thấy anh thật sự hối hận vì đã sử dụng bàn tay một cách thô bạo trên mình cô. Anh đã cố xin lỗi. Anh đã cố gắng dỗ dành cô... cho đến khi anh nhận thấy cô không cần sự an ủi đó.

Cô nhả mặt đầy mạnh nấp rương. Cô đã bị anh liệng xuống sàn nhà vì đã không cư xử tốt với anh. Dĩ nhiên, việc đẩy anh xuống sông không phải là một chuyện tốt. Cô cười khúc khích, ước gì cô có thể nhìn thấy được nét mặt của anh khi anh trôi lên mặt nước. Chắc là một cảnh tượng là vô giá.

Cô lục lọi chiếc rương, tìm thấy một vài đồ vật, những chiếc hộp và các thứ khác làm cô muốn khám xét kỹ hơn, nhưng việc mở chiếc rương làm cho cô có cảm giác như là trộm cắp, vì vậy cô lấy đại cái áo đầu tiên mà cô nhìn thấy được. Nó là một chiếc áo trắng, rất mỏng và rộng thùng thình đối với cô, lại còn thấy rõ cặp nhũ hoa của cô sau lớp áo. Không thể nào mặc cái này được, ít ra không thể mặc nó mà không mặc áo lót. Cô chưa bao giờ mặc áo lót, cô luôn nhờ vào độ dày của áo sơ mi để che đậy bộ ngực. Và cô chắc là sẽ không tìm thấy được một cái áo lót nào trong rương của Stefan.

Cô tiếp tục tìm kiếm và thấy một chiếc áo ghi lê bằng vải satanh màu đen có thêu bạc, và là một chiếc áo mắc tiền nhất cô từng chạm qua. Có lẽ cô không nên mặc nó. Nó quá sang đối với như cô. Nhưng cô đã được cho phép, vì vậy nếu Stefan phản đối thì mặc xác anh ta. Dĩ nhiên, xét theo những lời bình phẩm của anh trước khi rời khỏi phòng, có lẽ anh muốn cô chỉ mặc cái áo mỏng kia... hay là không mặc gì cả.

Lời bình luận về việc nhảy nhót của cô và sự hài hước của Stefan làm cô bực bội, khó chịu và cô vẫn còn đang tức tối khi Stefan quay lại phòng vài phút sau đó. Và cách anh nhìn khi đi ngang qua cô như châm thêm dầu vào lửa, đầy vẻ thích thú, cặp mắt màu vàng xêrét nheo theo nụ cười. May cho anh là anh không đi một mình. Cô quyết định là chờ đến khi có cơ hội có thể trút giận lên người anh. Sasha cũng vào chung với anh và một đám thủy thủ kéo theo sau, tay xách những cái xô chứa đầy nước.

Khi Tanya nhìn thấy một cái bồn bằng thiết được mang vào, rằng cô va lập cập. Ý định của cô, kế hoạch của cô và thời điểm sắp tới làm cô run lên. Stefan sẽ tắm rửa ở đây, nghĩa là cô phải rời khỏi phòng... với một người hộ tống, không cần phải nghi ngờ, nhưng cũng là một cơ hội tốt. Cô chỉ cần đến gần lan can là cô sẽ có cách nhảy xuống.

Trong khi đợi đồ tắm được sửa soạn, Stefan đến gần cô, kéo hai vạt áo ghi lê lại và cài nút lại cho cô. Cô đẩy tay anh ra và tự một mình làm, nhưng lại có cảm giác như đang bị anh ru mê.

Quá bối rối vì anh đứng sát quá, cô nhận xét, “Có quá nhiều quần áo ở trong cái rương trên cùng, tất cả không thể nào đều là của anh cả. Tôi có cần phải cảm ơn tất cả mọi người vì những gì tôi đã mượn, hay chỉ cần cảm ơn một người là đủ?”

“Tôi có cảm tưởng như là một nhà tư sản, nếu tôi thú thật rằng, cả hai cái rương đó đều là của tôi, vì vậy, cô chỉ cần cảm ơn tôi thôi.”

Cô nhìn anh với vẻ ngạc nhiên, “Anh không thể nào lại có thêm áo quần nữa trong cái rương dưới cùng.”

“Đĩ nhiên là tôi có thể, nhưng tôi sẽ không sử dụng nó khi còn ở quốc gia này. Nó sẽ gây nhiều sự chú ý. Cái rương đó đúng ra là phải được để yên trên chiếc tàu đang đợi chúng ta ở New Orleans, nhưng Sasha lại ngớ ngẩn tin tưởng rằng, mọi thứ đã được mang theo cho cuộc hành trình này thì phải được mang theo bên mình trong suốt chuyến đi”

“Gây sự chú ý à?” cô không dám hỏi về chiếc tàu đang đợi họ nếu như cô không muốn làm anh giận.

Chúa cứu cô, anh ta có cần phải chứng minh là anh đang hạ mình giống như Vasili không chứ? “Tôi thấy rồi... ồ, tôi không biết. Anh đang nói anh là một nhà quý tộc có địa vị à?”

“Ồ Cardinia, như thường lệ, Hoàng thượng luôn mang theo hộ vệ bên mình. Thật là may mắn khi những người ngài chọn là những người bạn thân rất đùng cảm và đã cùng lớn lên với ngài.”

“Có nghĩa là, tất cả bọn anh đều có tước vị à? Vậy tước vị của anh là gì?”

“Là bá tước, có làm cho cô khó tin quá không?”

Tất cả mọi việc anh nói đều khiến cô khó tin, nhưng cô chỉ nhún vai và nói, “Anh làm tôi tò mò muốn biết có cái gì ở trong cái rương đó ”

“À, tò mò.” Anh cười nhe răng, “Đó là lý do cô nên ở lại với chúng tôi.”

Cô như muốn mắc nghen vì câu đó. Từ bỏ tự do chỉ vì muốn thoả mãn tính tò mò à? Anh ta đúng là đang chọc cô. Nhưng tâm trạng anh đang thoải mái và cô muốn giữ nó như vậy. Và cô cũng đã chưa một lần đập lại anh khi anh nói về những chuyện quý tộc này nọ. Mánh khoé của cô đang có tác dụng và bây giờ là thời điểm tốt để tiếp tục phát huy kế hoạch.

“Anh không cho tôi nhiều lựa chọn để đi với anh, nhưng tôi sẽ chịu đựng dễ dàng hơn nếu như chúng ta đi bằng đường bộ.”

“Tôi không hiểu...”

“Tôi ghét đi tàu,” cô cắt ngang với cái rùng mình giả tạo, ” Những ai không biết bơi đều ghét đi tàu cả.”

“Cô không cần phải sợ đâu Tanya. Cô là trách nhiệm của tôi trong suốt cuộc hành trình này, tôi dám chắc là tôi sẽ bảo vệ cô bằng cả tánh mạng của tôi.”

Cũng có nghĩa là nếu cô nhảy xuống sông, anh cũng sẽ nhảy xuống để cứu cô khỏi bị chết đuối à? Anh ta đúng là người có lòng hào hiệp, nhưng cô lại không muốn lòng hào hiệp của anh trong tình cảnh này. Cô phải chắc chắn rằng anh không có ở kế bên cô khi cô nhảy xuống, trong khi anh đang tắm chẳng hạn.

Tuy vậy, cô vẫn nói, “Cảm ơn nha, tôi nghĩ... không, được an lòng chút ít còn hơn không.”

“Cô thật sự lo lắng về điều đó lắm à?” anh hỏi với vẻ ân cần.

“Những chiếc tàu chạy bằng hơi nước rất hay bị nổ, nhất là khi thuyền trưởng muốn đến đích gấp. Thuyền trưởng của chúng ta không phải muốn vậy chứ?”

“Nếu như anh ta có ý định đó, tôi sẽ làm cho anh ta tỉnh ngộ. Có làm cho cô an tâm hơn không?” Cô nhìn anh không tin tưởng lắm làm anh mỉm cười, “Tôi có thể thấy là tôi sẽ phải làm cho cô an tâm hơn. Tôi nghĩ cô không biết cô nhìn dễ thương như thế nào đâu với sự luộm thuộm này, với mái tóc bị rối tung, áo quần rộng thùng thình và khuôn mặt bần thiêu thế kia. Cô đang nhử mầy để làm gì thế hả? Bộ cô không muốn mình đáng yêu sao?”

Cô trả lời anh bằng cách cúi xuống nhặt lấy dây dây nịt của cô và quần chặt nó bên hông. Còn tóc cô lại khác. Cô đưa tay vuốt tóc và chỉ tìm được có hai cây kẹp trên tóc.

“Sasha,” Stefan gọi, chắc lưỡi, “Tôi nghĩ là Tanya của chúng ta cần một cái lược.”

Anh cử động và bắt đầu cởi áo. Lúc này cái bồn tắm đã được châm đầy nước. Chỉ còn lại người hầu Sasha ở lại trong phòng.

Khi chiếc áo được kéo qua khỏi đầu Stefan, Tanya như bị thôi miên vì thân thể lực lưỡng của anh, da anh màu đồng sậm với những bắp thịt săn cứng. Sasha chia cái lược cho cô, phải hắng giọng lần nữa để nhắc cô. Cô bối rối cầm lấy cái lược và xoay đi.

Ngắm Stefan cởi đồ...

Cô xoay người lại, nhìn thấy sợi dây nịt của anh rơi xuống sàn nhà, cạnh chiếc áo của anh. Anh ta đang cởi đồ, thật sự cởi đồ và anh ta dường như không quan tâm đến việc bị cô nhìn thấy.

“Anh có nghĩ là anh nên đợi tôi rời phòng trước khi anh...”

“Không.”

Chỉ vậy thôi sao? Chỉ một tiếng “Không”? Cô bắt đầu bước về phía cửa nhưng bị cản lại ngay trước khi cô lại được gần cánh cửa.

“Cô đang đi đâu vậy Tanya?”

Cô không nhìn anh, “Tôi sẽ đợi anh ở bên ngoài cho đến khi anh tắm xong.” Cô mặc cả.

Nhưng không có tác dụng, “Tôi không nghĩ vậy.”

“Này, tôi sẽ không đi đâu hết, Stefan. Tàu đang ở giữa sông và tôi không thể đi đâu được cả. Kêu những người khác theo dõi tôi nếu như anh muốn, nhưng tôi không thể ở lại đây với anh, trong khi anh ... không thích hợp chút nào, nhất là đối với anh.”

“Có thể,” anh nói, “Nhưng kể từ bây giờ, chúng ta phải có vài điều ngoại lệ. Bên cạnh đó, cô không thể nào làm cho tôi tin được, là cô không thích nhìn một người đàn ông trần truồng, Tanya ạ. Vì vậy chúng ta sẽ không phải cân nhắc về những gì thích hợp hay không thích hợp, cho đến khi chúng ta về đến Châu Âu, nơi xem chuyện này rất là quan trọng.”

Đây là một sự si nhục đối với xứ sở của cô cũng như đối với cô, khi anh chỉ cốt từ chối thẳng thừng không cho cô rời khỏi phòng. Cánh cửa đó có thể không khóa. Cô chỉ cần ... cô đang nghĩ gì thế nhỉ? Anh ta sẽ lập tức chạy theo cô. Cho dù cô có thể nhảy được xuống sông, anh cũng sẽ nhảy ngay sau lưng cô, vì vậy kế hoạch của cô sẽ bị thất bại. Và anh cũng sẽ không còn tin tưởng vào cô như bây giờ, sẽ rất cứng rắn bắt cô phải ở sát bên anh.

Cô phải ráng chờ thêm để có lại tự do và đợi cho đến khi nào không có Stefan ở kế bên đã. Cô cũng sẽ có cơ hội thành công hơn vào ban đêm, khi bọn họ không thể nhìn thấy cô trên mặt nước. Họ sẽ nghĩ là cô đã bị chết đuối và như vậy, sau này cô sẽ không cần phải lo lắng gì nữa ... ngoài việc phải cuộc bộ một đoạn đường dài để về nhà.

Nếu như muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch, cô phải giả bộ chấp nhận hoàn cảnh hiện tại, cô không nên để tâm đến những lời lăng nhăng về sự quen thuộc của cô đối với những gã đàn ông lơ lửng và im lặng chịu đựng cảnh Stefan tắm trước mặt.

Cô bắt đầu chải mái tóc rối bù, chỉ ngừng lại khi nghe tiếng nước khua. Khuôn mặt cô nóng bừng và cô tức điên lên. Tại sao cô lại phải xấu hổ khi anh ta đang trần truồng nhỉ?

“Nương Nương?”

Sasha đến bên cô, đưa cô một sợi dây da để buộc tóc. Cô cảm thấy, cô không chinh anh ta vì cách xưng hô này. Ngay cả người hầu cũng được bọn họ huấn luyện cho vờ kịch này bằng định thêm cái mảnh khoé vua chúa đã được bọn họ thường xử dụng. Cô bắt đầu nghĩ, không biết còn có những cô gái nào khác đang bị nhốt trên tàu Lorilie không, tất cả đều bị lường gạt rằng họ đã được hứa hôn với gã Vasili đẹp trai kia. Vậy thì tại sao cô lại may mắn khi dính chung với tên ác quỷ này? Có lẽ anh ta được phân công đối phó với những ai chuyên gây rắc rối và cô là người mà họ đã nhìn thấy được bản chất ngay từ lúc khởi đầu.

Một lần nữa, cô thật sự cảm thấy tức giận vì số mạng cô vấp phải sự bất hạnh mà không phải vì lỗi của cô. Cô như một con ngựa đang đứng giữa phòng và xoay lưng lại với Stefan. Được lắm, việc này sẽ chấm dứt ngay thôi. Nếu anh ta muốn làm cho cô bối rối vì thân thể trần truồng của mình, cô sẽ cho anh ta biết cảm giác như thế nào khi bị người khác nhìn đúng ngay lúc đó.

Cô bước lại ghế và ngồi xuống, vừa nhìn Stefan vừa chải tóc. Anh ta đang ở trong bồn và thật sự đang trần truồng. Nhưng cô cũng đã từng thấy qua những bộ ngực trần và còn hơn thế nữa. Đó là cái đêm mà căn nhà chứa kế bên quán rượu của lão Dobbs bị phát hỏa, bọn gái làng chơi và khách mua dâm đã phải chạy ra đường mà không kịp mặc lại áo quần, làm cho những ai đang đồ xô ra đường được một trận cười thích thú.

Nhưng lại không có gì là mắc cười khi Stefan ở trong bồn tắm ... thật ra, cũng có một chút. Cái bồn thì nhỏ và tròn, anh ta phải co chân lên để ngồi gọn trong đó, hai đầu gối đưa lên sát ngực. Và Sasha đang dội nước từ những cái xô lên người anh, dội lên mái tóc đã được gội sạch sẽ của Stefan, và anh còn chưa biết cô đã quyết định đem anh ra làm trò tiêu khiển.

Cho dù là đang trần truồng, người anh ta cũng sậm đen dù đầu gối của anh đỡ đen hơn thân trên của anh, nơi dễ bị ăn nắng vì ánh mặt trời. Người anh không có nhiều lông lăm, ngoại trừ hình chữ Y đen rậm rạp ở ngay giữa ngực. Cô cố nhìn những vết sẹo trên mặt anh, khó mà nhìn thấy chúng được từ xa, và cô không muốn nhớ lại sự cảm thông của cô khi lần đầu tiên nhìn thấy chúng. Cô không thể. Gã đàn ông này đã gây phiền phức cho cô rất nhiều khiến khó mà khêu dậy bất cứ lòng trắc ẩn nào nơi cô lúc này.

Sasha đưa cho anh một cái khăn để lau mặt. Khi chiếc khăn được hạ xuống, Stefan nhìn về Tanya đứng lúc này. Anh không mất thêm một giây nào để xoay lại và nhìn thấy cô ngồi trên ghế. Anh nhướng mày khi thấy cô đang nhìn anh. Cô cũng nhướng mày đáp trả. Anh phì cười, cô thì không. Anh bèn đứng lên. Cô gần muốn xỉu. Nhưng cô đã không được may như vậy.

Chúa cứu cô, anh ta rất nam tính, cứng cáp và mạnh khỏe, vai to ngang, eo hẹp, chân to khỏe. Và bộ phận đàn ông của anh ... Cô nhắm mắt lại. Anh lại cười, một tiếng cười tình quái làm cho cô thật sự xấu hổ. Thế mà cô đã nghĩ rằng cô chơi trò này chỉ để làm cho anh xấu hổ mà thôi!

Hình như anh cũng có cùng một ý nghĩ, vì anh nói, “Khi nào đến phiên cô, Công Chúa, tôi chắc chắn không mắc cỡ đâu.”

Cô sẽ không bao giờ tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17

Tanya không biết cô đã làm thế nào để trải qua nửa tiếng đồng hồ sau đó, nhìn Stefan được Sasha chải chuốt và mặc quần áo. Cô hầu như ngoảnh mặt đi hay chỉ nhìn người hầu nhỏ bé đó, người đã trở thành một người điều khiển tài ba trong việc hầu hạ Stefan, vì anh ta còn thấp hơn cô vài inơ.

Stefan bảo anh ta nói chuyện bằng tiếng Anh và khi Sasha bắt đầu, Tanya nghe được một tràng cằn nhằn và oán trách mà chỉ một người hầu trung thành và lâu năm mới dám nói. Stefan chỉ nhún vai hay lơ đi, có khi ghẹo lại ... điều mà Tanya thấy rất thú vị. Cô không nghĩ một người khó gần và thất thường như Stefan lại là người thích đùa, vì sự vui đùa không thể đi đôi với một kẻ ác độc. Nhưng hôm nay, cô cũng đã bị anh chọc ghẹo vài lần rồi còn gì, chỉ là cô cố tình lơ đi thôi.

Cô không muốn nhìn thấy một bộ mặt khác của anh, cả việc anh đối xử thân thiết với người hầu. Và cô ghét khi nhìn thấy anh cười, vì nụ cười của anh làm tim cô cứ bị lỗi nhịp, cho dù lúc đó anh có nhìn cô hay không. Anh không đẹp trai như Vasili, nhưng càng nhìn anh, cô càng thấy anh có sức thu hút và điều này làm cho cô bức mình nhất, không hiểu vì sao. Cô muốn giữ mối quan hệ của họ một cách trắng đen rõ ràng. Kẻ thù – tù nhân. Không có khoảng giữa. Nhưng những nụ hôn của anh và những cảm giác đang dâng lên trong lòng cô như muốn làm mụ mị đầu óc cô. Và hình ảnh trần trụi của anh nữa ... Cô cần phải tránh xa người đàn ông này để giữ lấy sự tự do của cô.

Cô thở hắt ra nhẹ nhõm vì cuối cùng anh cũng mặc xong quần áo. Cái quần màu da bò quá vừa vặn, nếu có ai hỏi ý cô, còn chiếc áo khoác màu xanh lá cây đậm được cắt may rất khéo, không làm gì khác hơn ngoài việc làm nổi bật thân hình anh lên. Chiếc áo sơ mi anh mặc giống như cái cô đang mặc bây giờ, với cổ tay áo xếp li và cái áo ghi lê ít màu mè, được thêu bằng chỉ lụa màu vàng. Cả vạt màu đỏ và Sasha còn đưa anh một cái mũ màu nâu, phải mất cả hai mươi giây mới đội được lên đầu tóc đen của anh.

Anh ta mặc quần áo như là để rời khỏi phòng và Tanya ước gì anh làm điều này nhanh lên. Nhưng sau khi sửa soạn xong, anh quay lại cô, bước lại gần với chiếc gương trong tay. Cô cứng mình lại với ý nghĩ việc này có nghĩa là gì, nhưng cô đã làm.

“Rửa mặt hay sửa sang lại những nơi đã bị hỏng đi,” Anh nói, thấy chiếc gương tròn lên đùi cô, “Nhưng phải làm một trong hai việc đó, trước khi chúng ta đến phòng ăn.”

Thật sự cô được phép lựa chọn à? Cho dù nó như là một mệnh lệnh, ngắn và dễ hiểu, cho dù giọng nói có nhỏ nhẹ đến đâu. Và trong những ngày này, cô rất ghét bị ra lệnh.

Cô định đưa trả lại chiếc gương và kêu anh ta đi chết đi thì cô nhìn thấy bóng mình trong gương và há hốc mồm. Anh đã nói cô nhìn giống như một con nhím biển bản thủ, nhưng đó chỉ đúng được một nửa. Tanya nhìn giống như là đã chui đầu vào lò sưởi và bị tro lạnh bám khắp mặt, sau đó còn bị xoa vôi cho nó tệ hại hơn. Còn có những vết nhạt hơn ở khắp nơi, trên cằm cô nơi bị anh nắm, trên má và trên trán khi cô chúi mặt vào ngực của anh. Làm sao mà cô có thể sửa lại được sự bê bối này khi không có phấn son và kem của cô? Vì đó là cách duy nhất mà cô làm được. Nhưng cô không muốn tháo bỏ lớp ngụy trang mà không gây chiến với anh. Lòng ham muốn của Stefan vẫn bị kích động cho dù cô xấu xí giống như bây giờ. Cô sẽ gặp rất nhiều khó khăn nếu anh biết cô thật ra thế nào. Có một giọng ma quỷ xúi giục hãy để cho anh thấy gương mặt thật của cô, nhưng cô đã nhanh chóng đè bẹp ý tưởng đó.

“Thế này đã được chưa?” Cô hỏi sau một hồi vuốt qua vuốt lại khuôn mặt, mượn màu mắt đen từ đôi mắt.

“Một mụ phù thủy xấu xí à? Tôi nghĩ tôi thích con nhím biển bản thủ hơn.”

Tanya cắn chặt răng, ngăn chặn sự thôi thúc rửa ngay lớp ngụy trang của mình. Anh đã nghi ngờ nhưng sự ngờ vực thì không thể nào so sánh với chứng cứ được. Một lần nữa, cô cố kềm chế ý muốn và thay đổi đề tài câu chuyện.

“Anh có nhắc đến việc đi ăn.”

” Trừ khi cô muốn khay đồ ăn được mang đến đây cho cô.”

“Tôi không muốn vậy,” Cô nói với, hết sức ngạc nhiên vì cô được phép ra khỏi phòng sớm như vậy, “Nhưng anh không sợ tôi sẽ nhờ ai đó cứu tôi, nhất là thuyền trưởng, à?”

“Cô chỉ khiến anh ta và cô xấu hổ thôi nếu như cô làm vậy.”

Đôi mắt xanh nheo lại, “Anh đã nói lão điều kinh dị gì với anh ta về tôi hả?”

“Không quá sức tưởng tượng đâu. Cô là người vợ bỏ trốn của tôi. Cô bỏ rơi không chỉ người chồng mà còn bỏ rơi cả hai đứa con thơ dại nữa. Tôi sợ là cô không gây được chút lòng thương hại nào nếu cô muốn họ giúp cô.”

Anh cười, cho cô biết rằng anh hiểu anh đã làm cô tức điên lên, vì vậy cô chỉ nói, “Anh có cần phải nói quá đáng vậy không? Không một ai có thể trách tôi đã rời bỏ anh, nhưng còn những đứa con thơ dại à?”

Anh không bị rơi vào bẫy, có lẽ vì mắt cô đang nhìn anh rất căm thù. Anh chắc lưỡi, nắm tay kéo cô đứng dậy và đưa cô đi về phía cánh cửa.

Trên đường đến phòng ăn, anh hỏi, liên quan đến vấn đề cũ, “Cô nghĩ thế nào về con nít vậy, Tanya? Cô được mong chờ để sinh cho hoàng thượng ít nhất một người thừa kế đấy.”

“Theo như ý anh ta thì sẽ không bao giờ có,” Cô khịt mũi, “Anh ta không có ý định chạm vào người tôi, điều này tôi phải cảm ơn trời đất đấy.”

“Hầu hết đàn bà đều rất khoái Vasili. Tôi dám chắc rằng cô rất hài lòng với ý nghĩ được kết hôn với anh ấy.”

“Anh đoán sai rồi.”

“Và nếu như cô có sự lựa chọn khác thì sao?”

“Đây là lần thứ hai tôi nghe một câu hỏi giống nhau. Tôi còn có sự lựa chọn khác à?”

Anh không trả lời cô. Họ đã đi đến phòng ăn, nhỏ nhưng rất ấm cúng và cô có thể nhìn thấy được tất cả qua khung cửa mở sẵn. Serge và Vasili đã ngồi vào chỗ. Lazar có lẽ còn đang tắm rửa sau khi bị cô đẩy xuống sông. Không có một cô gái nào khác ngồi ở bàn, nhưng nếu có những cô gái khác cũng lâm vào tình trạng giống cô, những gã này sẽ không để họ gần nhau, để họ có dịp so sánh những câu chuyện thần thoại đã được kể, phải không nào?

Stefan dừng lại trước khi bước vào phòng, níu tay Tanya, “Chúng ta sẽ bàn về chuyện con nít sau,” Anh nhắc nhở cô.

“Anh thôi, chứ không phải tôi.”

“Cô còn chưa nói cô nghĩ sao về con nít.”

“Tôi sợ đó là đề tài mà tôi chưa bao giờ nghĩ đến, vì tôi không có ý định kết hôn.”

“Và trong tình huống mới này thì sao?”

“Tôi đã nói với anh rồi, Vasili đã nói là anh ta sẽ không chung giường với tôi, vì vậy tôi không thấy làm thế nào mà ...đợi đã, anh muốn nói là đứa con ngoài giá thú cũng được chấp nhận à?”

“Không phải! Ý tôi là, đúng vậy... thôi đừng đề ý đến nữa.”

Anh kéo cô vào phòng và không nói thêm tiếng nào. Tanya liếc nhìn và thấy anh cố giữ điềm tĩnh nhưng vẫn lộ vẻ bức bối vì một lý do nào đó cô không rõ. Cô không quan tâm đến chuyện đó. Chuyện mà cô đang quan tâm là nếu cô có thể được phép đi ăn trưa thì chắc bữa ăn tối cũng vậy, điều này làm cô rất thích thú ... Đúng là một cơ hội để bỏ trốn.

Vì vậy cô đã cư xử rất đàng hoàng trong suốt bữa ăn, không bàn cãi và phớt lờ mọi nhật xét chăm chọc, cô còn nhìn Vasili, một thắng lợi lớn của cô, vì anh đã không cư xử lịch sự với cô. Cô phớt lờ cả những cái nhìn bất mãn hướng về cô hoặc vì cách ăn mặc của cô hoặc vì lý do nào đó đủ để bị chê trách dưới con mắt bọn họ.

Thay vào đó, cô giải khuây bằng cách nhìn những phụ nữ trong phòng đang cố gắng gây chú ý với Vasili, không chỉ một lần, mà liên tục như vậy. Stefan đã nói đúng về khía cạnh này. Hầu hết đàn bà đều hâm mộ gã, và có lẽ sẽ tiếp tục hâm mộ cho đến khi họ đổi mặt và nói chuyện với con công khó chịu này.

Sự việc tương tự cũng xảy ra vào buổi tối, còn tệ hơn nếu nói riêng về Vasili, vài phụ nữ cuối cùng cũng được thuyền trưởng – người mà ngay Tanya cũng không buồn để mắt tới, dù cô có dịp xuất hiện với bộ mặt thật – giới thiệu họ với gã. Có lẽ là vì cô đã giữ miệng khi gặp thuyền trưởng, nên khi cô tỏ ý muốn vào phòng vệ sinh trước món ăn đầu tiên được dọn ra, Stefan đã để cô đi mà không cần hộ vệ, mặc dù cô liếc thấy anh ra hiệu cho Serge đi theo cô một khoảng xa. Dĩ nhiên, cô sẽ không bao giờ được phép đi một mình, cả khi Stefan tin là cô không biết bơi.

Sự có mặt của Serge làm cho kế hoạch đào thoát của cô khó thực hiện hơn, nhưng anh ta không đủ gần để ngăn cô kịp thời. Tanya còn đủ thời giờ để chọn địa điểm cô sẽ nhảy xuống, điều này giúp ích cô rất nhiều, cô muốn nhảy xuống khi tàu vừa đến ngã rẽ của con sông. Nếu cô có thể nhảy xuống ngay khi đó, tàu Lorlie sẽ

quẹo cua và mất hút sau khi cô đến được bờ sông và không ai nhìn thấy cô trôi khỏi mặt nước, dù họ có thể nhìn thấy được cô trong đêm tối.

Đúng là một việc thông minh nhất khi cô đã nói với Stefan là cô không biết bơi. Bây giờ, cô chỉ còn đợi cơ hội đến mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Khi Tanya vừa rời bàn, Laza ngã người dựa vào ghế, ngẫu nhiên hỏi, “Stefan, anh có nghĩ là anh không nên để cô ta đi một mình như vậy không?”

Nét mặt của Stefan không có vẻ lo lắng, “Serge sẽ theo sát cô ta.”

Lần nay Vasili đã không ngẫu nhiên khi đưa ra ý kiến của mình, “Anh nên để tay lên mình cô ta ... hay tốt nhất là cột dây ...”

Lời đề nghị không làm mọi người chú tâm lắm, nhưng Lazar thấy cần thiết phải bổ xung, “Chỉ cần một giây thôi là cô ta có thể nhảy khỏi tàu.”

“Đó là điều sau cùng mà chúng ta cần lo đến,” Stefan trả lời và nói thêm, “Cô ta không biết bơi.”

“Ai nói với anh vậy?”

Câu hỏi ngờ vực này đã đánh mất sự cả tin của Stefan, đồng thời cũng làm anh tỉnh ngộ. Anh chửi thề rồi phóng mình ra khỏi phòng. Lazar và Vasili nhìn nhau rồi cũng vội vã chạy theo.

Serge vừa định đốt điều xì gà thì bọn họ đã gặp anh trong bóng tối lờ mờ của những ngọn đèn trên boong tàu, “Cô ta đâu rồi?” Stefan hỏi.

Serge hất đầu chỉ về cánh cửa vừa được mở. Họ còn chưa kịp thở ra an tâm vì Tanya còn đang ở trên tàu thì đã thấy đôi chân trắng phếu của cô, vấy cô được nhét vào sợi dây nịt khi cô chạy dọc theo lan can, vịn vào đó và vút một cái, phóng xuống sông một cách ngoạn mục ... ngay trước những guồng nước của chiếc tàu.

Tìm Stefan như ngừng đập trong giây phút sợ hãi và kinh khiếp đó, khi anh dựa người vào lan can nhìn xuống, điên cuồng tìm kiếm một dấu hiệu cho thấy thân thể cô không bị cuốn vào và không bị cắt thành từng mảnh bởi cái guồng nước khổng lồ bên mạn tàu đang khuấy tung nước, gây nên những bọt sóng trắng xoá trên sông.

Và đột nhiên anh nghĩ ra, những guồng nước đang quay này giúp cho tàu tăng tốc để tiến vào lòng sông, Tanya có thể bây giờ đang còn ở phía sau ... đứt đoạn và không còn sinh động hoặc là vẫn còn sống và đang bơi vào bờ. Khả năng chết đuối thì không thể có, sau khi anh đã chứng kiến một cú phóng tuyệt vời như vậy. Ngay cả anh, khi phóng xuống từ bên mạn tàu xuống cũng không làm được khá hơn.

Ba người đàn ông bên trái nín thở đứng im cho đến khi nhìn thấy dáng Stefan mất hút dưới guồng nước. Vasili là người đánh tan sự yên lặng, “Tôi không nghĩ là chúng ta có thể đến New Orleans trước, để đợi gặp lại Stefan chứ?”

Serge lắc đầu một cách chậm chạp. Lazar chắc lưỡi. Vasili rên lên. Vài giây sau, thêm ba thân hình nữa nhảy xuống nước.

Tanya có lấy lại hơi khi cô trôi lên mặt nước. Cô rất giỏi về bơi lội nhưng trước kia cô chưa bao giờ làm khi đang mang giày ống và cô nhất định sẽ không thử lại lần nữa, cũng như việc bơi ngược lại luồng nước. Cơ bắp của cô đau buốt vì làm việc quá sức, chân tay cô đang run rẩy. Cô không thể đứng lên và đi ngay lập tức.

Máy là cô còn chưa thử đứng lên. Liếc qua sau vai, cô thấy tàu Lorilie vừa biến mất sau khúc rẽ của con sông đúng như sự dự liệu của cô. Cô không thể nhìn thấy vật gì khác trên sông nữa, ngay cả những mảnh rác nổi trên mặt nước. Dĩ nhiên bây giờ trời rất tối, một màu tối bao phủ lấy mặt trăng và những ngôi sao. Điều này có lợi cho cô trong trường hợp có ai đó muốn “cứu” cô, vì vậy cô đợi cho chiếc tàu mất hút hẳn mới bơi ngược trở lại phía bên kia sông.

Nếu như may mắn đến với cô, Serge có thể còn chưa biết cô đã rời khỏi tàu. Và cô khó tưởng tượng được cảnh anh ta nhảy xuống để cứu cô. Thay vì vậy, anh ta sẽ đi tìm Stefan và thế là cô sẽ bị “chết đuối” sau khi anh cởi áo khoác, giày để làm được chuyện dừng cảm đó.

Họ sẽ dựa vào phán đoán để tin là cô đã chết. Tuy nhiên, cô cũng phải phán đoán để không sai lầm một lần nữa. Sau vài phút nghĩ mệ, cô sẽ đi về phía đất liền, rời xa con sông. Cô có nhiều thuận lợi, hơn hẳn những kẻ đang đuổi bắt cô, cho dù Serge có nhảy ngay theo cô xuống sông, đó là khoảng cách quá xa mà cô có được giữa cú nhảy của cô với cú nhảy của bất cứ người nào khác. Bên cạnh đó, cô không thể thấy gì cả nhưng cô có thể nghe và tiếng động duy nhất bên tai cô, ngoài hơi thở hổn hển của cô, là tiếng nước trôi êm ả trên sông ... cho đến khi cô nghe văng đến một giọng nói đàn ông.

Giọng nói ở khá xa, cũng có thể là một tiếng la lối nào đó. Khoảng cách có thể đánh lừa cô. Nó có thể chỉ là tiếng gió nhưng Tanya không muốn làm liều. Cô kéo người ra khỏi vũng bùn và lết người lên bờ sông, sau đó làm cho mình hết sợ hãi bằng cách bước đi tán loạn xuyên qua những bụi lùm, để không bị người khác nhìn thấy.

Mặc dù quá run rẩy không thể chạy thật nhanh như mọi bản năng trong cô thúc giục, cô cũng tiến được về phía trước bằng những bước đi như chạy. Cô tự hỏi bọn họ có đuổi theo cô không, để rồi bị mắc kẹt ở một nơi hẻo lánh, không có áo quần hay tiền bạc, trải qua những nỗi khó khăn đó chỉ vì muốn bán cô cho một nhà chứa ư? Câu trả lời là không. Họ sẽ tìm một người khác để thế vào chỗ của cô. Nhưng nếu như cô là Công chúa thật thì sao? Vậy thì bọn họ nhất định sẽ đuổi theo. Không! Cô không thể nào để mình rơi vào bẫy, tin vào câu chuyện hoang đường đó. Bên cạnh đó, nếu cô tin những gì họ đã nói với cô, nhất là việc cô sẽ kết hôn với Vasili, cô sẽ càng chạy nhanh hơn để trốn khỏi bọn họ.

Tanya đi được một đoạn khá xa mặc dù đang ở trong bóng tối và cây cối um tùm chung quanh. Nhưng chẳng bao lâu sau, cô ước gì mình hãy đợi cho đến khi ăn xong bữa tối đã rời hãy trốn chạy. Tối như thế này, cô không thể tìm thấy được đồ ăn cho đến tận sáng mai. Và trừ khi cô nhìn thấy một đống tiền hay một ngôi nhà nào đó để cô có thể xin được một bữa ăn, nếu không, cô phải tự tìm lấy thôi.

Nhưng cô có con dao bên mình, vì vậy việc tìm đồ ăn không khó, chỉ là mất thêm thời gian. Cô đã giấu con dao dưới đáy của chiếc giày vì cô sợ làm rơi

nó dưới sông. Bây giờ cô dừng lại, đủ để lấy con dao ra khỏi gài và mang lại nó bên hông như trước, lợi dụng thời gian này để lắng nghe động tĩnh chung quanh cô.

Nếu đó là tiếng nói cô đã nghe thấy lúc nãy, thì có thể là từ bên kia sông. Đó là lý do tại sao cô lại bơi vào bờ phía Louisiana, một sự cẩn thận nữa mà cô đã quyết định ở giờ phút cuối và chỉ thông minh như cô mới nghĩ ra được. Với con sông ngăn cách cô và họ, cô không phải lo lắng điều gì nữa. Nhưng đó là một phán đoán mà cô sẽ không tin hoàn toàn.

Về mặt xấu, cô đã sai lầm khi bơi vào một bờ sông vắng vẻ và không có tiền để đi phà trở lại Natchez. Nhưng trước khi cô nghĩ đến việc bơi ngang qua sông, điều mà cô chắc sẽ làm được, cô sẽ thử đem đôi chiếc áo ghi lê đắt tiền của Stefan để mua lấy một vé tàu. Cô phải giặt sạch nó cái đã, vì chiếc áo và cả người cô đều dính đầy bùn sinh.

Vì chuyện này, cô đi trở lại phía con sông. Cô đã đi ít nhất là một dặm đường rồi, có lẽ là hai, vì vậy chắc cũng đủ an toàn cho cô lại gần mặt nước trong vài phút để tắm rửa và giặt giũ. Rồi cô sẽ tìm một nơi nào đó để ngủ một vài tiếng đồng hồ, vì sau những gì cô đã trải qua, cả đầu óc và thân thể cô mệt nhoài và cô không thể làm bất cứ một sai lầm nào khác chỉ vì cô không còn sáng suốt nữa.

Cô tìm được một điểm rất tốt bên bờ sông, có một cái cây ngã xuống chặn được dòng nước đang chảy xiết và có những nhánh cây rũ xuống phía bên kia, đều là những nhánh cây rậm rạp, đủ để giúp cô không bị nhìn thấy. Cô định nhảy xuống nước rồi lên bờ ngay một cách cẩn thận, không để bùn sinh dính vào người. Nhưng với sự kín đáo vì được che chắn bởi những nhánh cây, cô quyết định cho mình thêm một vài phút kỳ cọ và giặt quần áo kỹ càng, nhất là khi cô đang cảm thấy ngứa ngáy đến không thể chịu được nữa.

Đầu tiên cô chăm chú quan sát bên kia bờ sông, và chỉ có thể nhìn thấy được một vệt đen dài, sau đó đến khu vực sau lưng cô, bóng tối đậm đặc nhưng yên tĩnh, sau đó, Tanya bắt đầu cởi hết đồ, trừ đôi giày ống. Do thói quen lâu năm, cô không có gì ngoài việc biết tính toán cho dù là khi cô rất mệt. Chỉ cần mất thêm 5 phút là cùng, trước khi cô đổ hết nước ra khỏi đôi ủng, run rẩy sẽ và ước gì cô có chút thời giờ đợi áo quần khô trước khi mặc vào lại. Nhưng thời gian là cái mà cô thiếu và cho dù ban đêm quá tối để có thể nhìn thấy được cô trên bờ sông, cô cũng không muốn trần truồng thêm một phút nào nữa.

Cô còn đang vắt áo thì có tiếng lạo xạo của lá cây sau lưng cô và cô giật người, cầu cho đó chỉ là súc vật, một con chó, hay một động vật hoang dã nào đó cũng được. Nhưng nếu tiếng động đó từ một gã đàn ông, vì đang trần truồng nên cô hy vọng đó sẽ là Stefan chứ không phải một kẻ lạ mặt nào khác, người mà có thể ... Cô đang bị điên chắc? Stefan? Hay là Serge đi ... không, ngay cả anh ta cũng không. Vasili đi. Vasili sẽ không làm gì cho dù cô có trần truồng như nhộng. Ô, Chúa tôi, cô đang mất sáng suốt! Nhưng tiếng nói sau lưng cô rõ mồn một và nghe rất quen thuộc, lạnh buốt như nước sông đang nhỏ giọt từ tóc cô.

“Đầu tiên là cái áo trắng, bây giờ lại dẫn đường bằng thân thể trắng phếu. Nếu tôi còn chưa hiểu rõ cô, Công chúa, tôi nghĩ là cô muốn được tìm thấy đây.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Ý tưởng muốn được anh tìm thấy nghe quá ngớ ngẩn làm cô không thể nào nói gì cả. Không phải Tanya không thể nghĩ được gì trong giây phút xấu hổ này, vì biết Stefan đang nhìn cô và có lẽ mắt anh đang sáng rực, cô sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu như bây giờ cô đang đứng trước tia sáng của một ngọn đèn vàng. Anh đã tìm thấy cô chỉ vì anh nhìn ra được cái áo trắng quá quý mà cô đang mặc, cái áo trắng của anh. Cô đã không nghĩ đến việc cái áo sẽ gây được sự chú ý trong bóng tối.

Tất cả mọi cẩn thận của cô đã bằng thừa. Bị bắt – không, vì Chúa, cô còn chưa bị bắt lại, cho đến khi anh có thể chạm vào cô.

Tanya xoay người lại, giặt mạnh cái váy ướt đầm lên, khi làm điều này cô hy vọng Stefan đang ở sát bên cô và đang ở một mình. Cả hai việc đều đúng như cô mong đợi. Cái váy quất vào mặt anh, làm anh không thấy được cô đang chạy qua mặt anh.

Tiếng gầm gừ dữ của anh nghe phát sợ, giống như tiếng gầm của một con thú, làm cô càng cố chạy nhanh hơn. Nếu như lúc nãy anh còn chưa nổi điên, bây giờ cô đã làm cho anh giận tới đỉnh. Nhưng ngay lúc này cô không thể nghĩ gì hết. Cô chỉ chạy, băng qua những bụi rậm, bắt kịp những tiếng động cô gây ra. Cô phải tránh xa anh, đủ để tìm một nơi để trốn.

Một tiếng gậy của nhánh cây bên cạnh nhắc nhở rằng cô đang mang giày ống và không có gì khác hơn trên mình cô. Chúa cứu cô, cô nghĩ mình sẽ chạy được đến đâu đây, khi trần truồng như thế này? Nhưng ngay lúc này, cô cũng không thể lo lắng gì thêm, không thể với một tên ác quỷ đang nổi giận ở sát bên. Cô không thể nghe tiếng anh ở sát sau lưng cô, nhưng cô đang gây ra nhiều tiếng động ồn ào quá để có thể nghe được bất cứ gì khác, và tình trạng này càng làm cho cô hoảng sợ thêm. Cô phải biết những gì xảy ra chung quanh cô mới phải.

Cô nhảy qua một bên và ngồi xuống sau một bụi cây dương xỉ. Cô phải đưa tay lên miệng để kìm những tiếng thở hổn hển của mình. Chẳng bao lâu sau, cô đã nghe tiếng chân Stefan nện trên đất và thấy hai đầu gối của anh quì trước mặt cô, làm cô chết ngất đi.

Cô hét lên, rồi lại hét lên một lần nữa khi cả thân thể anh đè cô xuống nền đất mềm. Một bàn tay đỡ lấy sau ót cô và kéo mặt cô lên, rồi môi anh áp lấy

môi cô. Tiếng báo động vang lên trong đầu cô. Không phải chứ! Già đàn ông này không biết giải quyết con thịnh nộ của mình bằng cách khác à? Cô đầm đá anh nhưng lại giúp anh di chuyển vào một tư thế còn nguy hiểm hơn. Không có cái váy ngăn cản, hông anh dễ dàng len vào khoảng giữa hai chân cô. Nếu mà anh ta cũng không mặc áo quần đầy đủ ...

Điều cô lo sợ không còn quan trọng nữa khi một vật cộm cứng, đại diện cho bản chất đàn ông của anh đã ép sát vào giữa người cô. Cảm giác mà cô có được bây giờ đã chiến thắng mọi giác quan trong người cô, vì những tế bào trong người cô bùng lên sức sống, xoáy từng cơn để chống trả lại, hoặc là đón chào, Chúa cứu cô, cô không biết chắc là gì. Nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy thích thú và lâng lâng, lo sợ và hồi hộp đến cùng một lúc như bây giờ. Nó tạm thời cướp đi dũng khí chiến đấu của cô, vì cô muốn nằm yên để hưởng thụ cảm giác đó, nhưng cô lại bị anh cấm dỗ bằng những nụ hôn nồng nàn.

Cô chưa bao giờ phủ nhận việc cô thích được anh hôn, nhưng cũng không mơ ước có được nó. Ngay bây giờ cũng vậy, nụ hôn của anh đã lấy đi mọi khả năng kềm chế những kích thích cô đang nhận được và cô đã vòng tay qua cổ anh, hôn trả anh. Anh còn giận không nhỉ? Cô không thể nào biết được, cô cũng không cần biết, nếu đây là điều anh sẽ làm để trừng phạt cô.

Tuy nhiên, ý nghĩ đó và mọi ý nghĩ khác đã bị đông cứng lại khi bàn tay của Stefan đưa lên và từ từ khám phá ngực cô. Những cảm giác mới mẻ làm mọi giác quan trong cô như muốn nổ tung lên, một sự mê mẩn và căng cứng ở nhũ hoa làm cả người cô sung sướng, ngất ngây một lần nữa. Bàn tay anh không dừng lại ở đó. Nó di chuyển xuống bụng cô, rồi xuống dưới nữa, nơi mà cả người anh đang ép chặt vào, tới trung điểm của cô. Bàn tay anh dừng lại ở đó rồi từ từ len vào bên trong cô, cô muốn nói anh dừng lại nhưng môi anh không rời khỏi môi cô và rồi cô lại không muốn anh dừng lại một chút nào.

Cô giật nảy người, cái giật nảy không tự chủ bởi vì cảm giác cô đang nhận được chỉ có thể diễn tả như một sự ngất ngây tuyệt vời. Tất cả chỉ vì anh đang giận dữ ư? Vậy thì anh có thể nổi giận với cô bất cứ lúc nào anh muốn ...

Cả hai cùng nghe thấy tên anh đang được gọi, nghe như từ nơi xa lắm, cô không nhận ra giọng nói của ai, nhưng có lẽ Stefan đã nhận ra. Anh ngược đầu lên. Cô lại được ân xá, chỉ là lần này cô không muốn. Và lần này cô có thể biết phản ứng của anh nếu anh nhìn cô. Anh làm tình mỗi khi nổi giận, nhưng sẽ phát vào móng nếu như chỉ hơi giận thôi, phải không? Cô không sợ bị trừng phạt như con nít, nhưng cô không biết việc gì sắp sửa xảy ra. Cô cũng không thấy được gì trong mắt anh trong bóng tối, không biết nó có sáng rực không?

“Nếu em còn đùa giỡn với tánh mạng mình một lần nữa, giống như em đã làm bằng cách nhảy xuống tàu Lorilie, tôi sẽ tìm một cây roi, điều mà hình như em sợ nhất, và dùng nó để đánh em đấy,” Anh hăm dọa, bắt đầu bằng giọng nho nhỏ, sau đó từ từ lớn lên khi anh tiếp tục nói, “Em có biết những gì tôi vừa trải qua không, tìm em khắp nơi trên con sông đó? Tôi lúng lúng hết cả mười phút ở dưới nước, cứ sợ em bị kẹt giữa guồng nước, sợ muốn điên lên, bởi vì tôi quá tôi không thể nhìn thấy được gì hết! Và khi tôi cuối cùng nhìn thấy được, đó là cái cánh tay áo trắng của em, em đã lên bờ không một chút khó khăn.”

Mất Tanya mở to ngờ vực khi anh nói xong. Anh giận vì đã quá lo lắng cho cô à? Nếu anh không nói một cách quá nhiệt tình như vậy, cô có thể nghĩ, đây lại là một ý đồ khác. Nhưng sao cô không nghĩ ngờ đến hoảng sợ, mà thật lạ lùng là bây giờ, cô lại có cảm giác tội lỗi, một điều rất ngớ ngẩn. Anh có phải là một nhà thầu chuyên cung cấp gái điếm không? Ít ra thì cũng là một kẻ bất cóc vì những lý do bất chính. Nhưng chỉ vừa mới đây thôi, cô đã không còn nghĩ như vậy nữa. Vừa mới đây thôi, cô đã không nghĩ gì hết, ngoài những việc kỳ lạ anh đã làm, gây cho cô nhiều cảm giác, đến tận lúc này cô vẫn còn đang cảm nhận rất rõ, vì anh còn chưa rút tay ra khỏi người cô.

Cô nghĩ là anh chưa biết những gì mà thân thể cô cảm nhận được, nhưng cô rất hồ thẹn, không thể trả lời anh được, ngay cả việc nhắc nhở anh, đồng bọn của anh có thể đang tới gần, hoặc cô có quyền trốn chạy dù nghĩ theo bất cứ lý do nào.

“Tại sao em không nói gì cả?” Anh yêu cầu.

Cô nghĩ là anh đang chờ đợi một câu xin lỗi. Anh sẽ không được nghe đâu.

Bằng một cố gắng phi thường, cô nhận xét bằng giọng thờ ơ, “Anh biết không, nếu đi chung với anh, xuyên qua biển để đến xứ Cardinia tưởng tượng của anh, tôi lo rằng những việc tương tự như thế này sẽ xảy ra mỗi khi anh nổi giận, tôi sẽ phát điên lên mất. Anh sẽ làm gì khi không có người đàn nào ở kế bên để anh cười lên nhỉ?”

“Tôi đợi cho đến khi tôi tìm được.” Anh trả lời có vẻ thích thú, nhưng nó biến mất khi anh nói thêm, “Tôi đã làm em đau hả, Tanya?”

“Bây giờ anh mới nhớ đến việc này sao,” Cô khịt mũi, “Anh nhieć móc tôi xong chưa?”

“Có lẽ chưa.”

“Vậy còn việc hôn tôi? Chúng ta làm xong rồi phải không?”

“Dĩ nhiên là không.”

Nụ hôn được nhắc đến làm anh nhớ lại tư thế của những ngón tay mình. Đột nhiên chúng bắt đầu ngo ngoáy.

Tanya há hốc miệng và thét lên, “Anh không thể có được cả hai.”

“Dĩ nhiên là tôi có thể.”

Cô dám chắc là anh đang ghẹo cô, vì bây giờ sự cọt nhả lộ rõ rành rành. Anh có thể đang cười đến toét mang tai dù cô không thể nhìn thấy được. Cô cũng không quan tâm. Cảm giác lâng lâng thích thú đã làm yếu đi nhuệ khí chống trả của cô. Nhưng cô phải buộc anh dừng lại. Cô có thể làm được điều

này mà.

“Anh hết giận tôi rồi mà, Stefan, vậy hãy để tôi đứng lên đi.”

Anh vẫn không nhúc nhích, “Hình như em đã hiểu sai rồi, Tanya nhỏ bé ạ, nếu em nghĩ là tôi cần phải nổi giận mới ngủ với em” Đầu anh cúi xuống, môi anh hôn nhẹ má cô và kéo dài đến tai cô. Hơi thở ấm áp của anh làm cả người cô mê mẩn, anh tiếp tục thì thầm, “Tôi muốn em từ tối hôm qua lận, một vài lần vào hôm nay, còn ngay bây giờ lại muốn hơn hết. Bảo tôi yêu em đi Tanya. Yêu cầu tôi làm đi!”

Không có việc gì có thể lường trước được đối với tên ác ôn này. Yêu cầu điều đó ở anh ta ư? Cô dĩ nhiên là rất thích được nói như vậy nhưng cô không dám... cô dám không nhỉ?

Tanya trở về hiện thực khi có một vài tiếng hắng giọng cho họ biết là không chỉ có riêng họ ở đây. Stefan thờ dài, hôn lên má cô rồi chống tay ngồi dậy. Tuy nhiên, giọng anh rất rành rọt khi nói với những người bạn không được hoan nghênh này.

“Mặc dù lòng trung thành đã khiến các anh nhảy xuống sông ngay sau tôi, làm ấm áp trái tim tôi, nhưng ngay bây giờ, tôi ước gì các anh đều cùng nhau đến âm ty.”

Hai má cô đỏ bừng. Cô đang trần truồng nhưng tạm thời lại quên đi sự thật xấu hổ này. Anh thì không quên. Anh ngồi lên, cởi áo khoác ra, đặt lên đùi cô khi cô cũng ngồi dậy theo anh. Cô vội mặc vào, cảm được hương vị ấm áp của anh dù chiếc áo vẫn còn ẩm ướt. Cái áo này đủ để che đậy thân hình cô, chỉ cần phải cài vài hạt nút. Khi Stefan mặc, nút áo được cài lại ngay phần ngực trên của anh, còn với cô, cái nút đầu tiên ở ngay trên rốn. Nhưng ít ra nó cũng là một cái áo khoác, đằng sau xoè ra như cái váy, dài qua khỏi đầu gối cô, vì vậy nó rất tốt cho cô nếu như cô nắm chặt cổ áo.

Họ nghe thấy nhiều tiếng động khác khi hai người kia tiến lại gần. Tanya phát hiện ra ai là người nhìn thấy họ trước, khi Lazar kêu lên, “Ồ chẳng đây này.”

Có người hỏi anh ta, “Anh tìm thấy Stefan chưa?”

“Thấy rồi, anh ấy và con cá nhỏ của chúng ta.”

“Con cá nhỏ” làm một bộ mặt mà không ai nhìn thấy được trong bóng tối. Cô nghĩ cô có thể lặng lẽ trốn đi trong khi bọn họ hét qua hét lại. Một bàn tay mà cô không nhìn thấy được kéo cô đứng dậy và nắm giữ khuỷu tay cô làm tắt ý niệm đó. Cô không trốn chạy được nữa vào tối nay. Stefan đảm chắc điều đó. Nhưng còn ngày mai...

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Cũng đã rất nhiều năm Tanya không ngủ ngoài trời nhưng cô không ngạc nhiên khi tỉnh dậy ngủ được mùi sinh lý của con sông và những cộng cỏ làm nhột mũi, cô tuy cô vẫn quen thức dậy với đầu óc tỉnh táo và minh mẫn. Dobbs đã dạy cô điều này, vì lão rất cầu kinh vào buổi sáng và sẽ lập tức tát vào mặt cô nếu mệnh lệnh của lão không được thi hành một cách nhanh chóng.

Cô không biết lão Dobbs bây giờ ra sao và chuyện gì sẽ xảy ra khi lão thức dậy vào buổi chiều mà không thấy cô chạy lên khi lão gọi tiếng đầu tiên... hay là tiếng thứ ba hoặc bốn, điều xảy ra thường xuyên sau này, khi quyền độc lập của cô được khẳng định thêm mỗi ngày. Ai sẽ mở cửa quán Seraglio giùm lão? Jeremiah à? Nhưng anh ta chỉ giỏi pha chế rượu. Anh ta cũng không biết làm sao để mua thêm hàng.

Một danh sách dài hiện lên trong đầu cô, những việc cần làm ở quán rượu mà Jeremiah hay Aggie không biết chút gì. Và họ sẽ không có vũ công cho đến khi chân April lành hẳn. Một hay hai hôm không có cuộc biểu diễn thì họ còn có thể cầm cự được, nhưng khi tin tức lan rộng thì việc làm ăn của họ sẽ bị giảm sút ngay.

Nỗi lo lắng dâng lên khi cô nghĩ đến tương lai của cô sẽ gặp rất nhiều khó khăn chỉ vì giờ này cô đã không có ở quán rượu để theo sát việc làm ăn. Quán Seraglio có thể bị ép đóng cửa, hay tệ hơn, lão Dobbs có thể bàn chuyện làm ăn với một người khác. Tương lai của cô có thể bị hủy diệt vì sự vắng mặt của cô. Tên Stefan đúng là đồ khốn kiếp vì đã tìm được cô tối qua.

Họ đã trở lại nơi cô để áo quần, cô và Stefan đi trước, vì vậy cô có thời gian mặc lại áo quần trước khi mấy gã kia tới cùng. Stefan quyết định ngủ lại đây và Tanya thật sự thất vọng khi cô đã hy vọng sẽ có dịp bỏ chạy trong khi bọn họ ngủ, nhưng anh đã chia giờ canh gác, thay phiên nhau suốt đêm. Họ không có lửa, không có mền để giữ ấm và cô đã ngủ với quần áo ẩm ướt, trong khi những gã đàn ông có thể lột gần hết áo quần để phơi trên những bụi rậm.

Tanya hy vọng bọn họ đã mặc quần áo chỉnh tề vì bây giờ trời đã sáng nhưng cô chưa dám nhìn họ. Cô xoay người nằm sấp trong giấc ngủ, vì vậy phần quần áo phía trước của cô vẫn còn ẩm ướt. Nhưng bọn đàn ông đã thức dậy. Cô có thể nghe tiếng thảo luận nho nhỏ, họ đang xì xầm tiếng ngoại quốc mà họ đều biết, vì vậy cô không thêm đề ý đến nữa.

Chắc họ đang bàn đến kế hoạch hay quyết định đi về hướng nào. Cô không biết họ có rành khu vực này không nhưng cô thì cô không rành, cả bên này

sông lẫn bên kia sông, dù nơi này không xa Natchez lắm. Nhưng đó là chuyện của họ. Chuyện của cô là phải tìm ra thời cơ thích hợp để rời khỏi bọn họ, rất khó, vì không người nào còn tin tưởng để cô xa tầm tay của bọn họ.

Cuối cùng cô xoay người lại và ngồi dậy, nhìn thấy bọn họ đang ngồi sát mé sông. Vasili và Serge đang ngồi trên một khúc gỗ, Vasili đang dùng khăn tay chùi bùn dính vào giày. Lazar đang ngồi chồm hổm đếm tiền, vậy là một hay nhiều người trong bọn họ có mang tiền theo khi quyết định đuổi theo cô. Stefan đưa lưng lại, đứng nhìn dòng sông, có lẽ để đón tàu qua lại. Cô có thể khuyên họ đừng làm vậy vì rất dễ bị đánh cướp hoặc bị giết, vì có rất nhiều bọn vô lại đi lại trên sông Mississippi trong những ngày này, họ là sự lựa chọn duy nhất cho những kẻ liều mạng. Cô thì không có gì để bị bọn cướp chú ý nhưng bọn họ thì lại khác. Tuy nhiên, bọn họ có phải là những người lương thiện đâu, phải không? Cô cho là vậy. Vì vậy họ có gặp bọn trộm cắp và giết người cũng đáng lắm.

Cử động của cô bị Serge nhìn thấy và rời đến Lazar. Khi bọn họ không rời mắt khỏi cô, cô nhìn xuống, thấy cái áo khoác vẫn còn che ngực cô. Thật sự vậy. Khi ngược nhìn trở lại, cô thấy Vasili cũng đang nhìn cô chăm chăm và dường như rất ngạc nhiên, hết sức kinh ngạc. Chuyện gì vậy?

“Bộ tôi mọc thêm một cái đầu nữa hả?” Cô cúi tiết hỏi.

Stefan xoay người lại khi nghe tiếng cô, nhìn cô một cái rồi kêu lên một tiếng chửi thề làm cô nghe muốn điếc con ráy.

Lazar bật cười, Serge mỉm cười, nhưng bọn họ vẫn nhìn cô chăm chăm giống như là họ đang nhìn một cái gì đó rất khó tin.

Tanya thường thì không chậm hiểu, nhưng vì cô đã quen với việc đánh phẩn trước khi xuất hiện trước mặt bất cứ ai, ngay cả lão Dobbs, hiện giờ, cô không biết rằng lớp vỏ nguy trang của mình bị rửa sạch. Mỗi đến khi cô nhớ lại việc kỳ cọ từ đầu đến chân tối qua dưới sông, cô lập lại tiếng chửi thề của Stefan nhưng chỉ chửi thầm. Cô không định chạm mặt bọn họ nữa sau khi cô đã rửa mặt. Và bây giờ cô nhìn thấy phản ứng của họ. Cô làm cho bọn họ cứng miệng. À, không đúng lắm.

Vì khi Lazar dứt trận cười, anh nói với tất cả, “Lý do cô ta tạo một vẻ ngoài khủng khiếp trước đó là vì vẻ đẹp nổi tiếng của xứ Áo từ mẹ cô ta, còn cha cô ta lại là một trong những người đàn ông đẹp trai nhất của xứ Cardinia. Đây là vẻ đẹp mà chúng ta mong đợi, chứ không phải là một mụ phù thủy xấu xí mà cô ta đã hoá trang. Stefan cũng đã cảnh báo cho chúng ta, rằng cô ta đã đưa ra bộ mặt không phải là bộ mặt thật.”

“Cái tôi mong đợi là xấu hơn, chứ không phải tốt hơn,” Vasili nói.

“Anh chỉ thấy là tốt hơn thôi sao?” Serge hỏi, bây giờ anh cười khoái trá, “Mọi người ở khắp Châu Âu sẽ đến để chiêm ngưỡng cô ta, vì cô ta còn đẹp hơn cả người mẹ nữa. Và khi nghĩ đến điều này tôi thấy buồn cho...”

Hai cái hắng giọng lớn làm Serge lập tức im bật. Stefan, này giờ vẫn im lặng, bước tới giúp cô đứng dậy.

“Tôi chỉ thắc mắc là...” Anh nói bằng một giọng lạnh lẽo báo hiệu việc gì sắp đến, “... tại sao một con điếm lại che dấu bộ mặt đáng giá bằng cả một gia tài của cô ta như thế này hả?”

Câu “cả gia tài” làm mặt cô đỏ thắm, làm Tanya tức điên lên. Cô thấy bức tức và chán chường vì cứ bị đổ mặt mỗi khi bọn họ khinh miệt cô. Hiển nhiên không có gì có thể ngăn chặn được những lời nhục mạ đến với cô, vì vậy cô phải ráng đừng để bị ảnh hưởng. Cô cũng không biết tại sao mình lại có phản ứng này, khi mà cô đã bị gọi là con điếm suốt mấy năm qua và cô đã chai lỳ rồi. Cô phải ráng cứng cỏi lên để có thể trải qua một ngày nữa với cả bốn người họ hoặc là phải chống trả bằng mọi giá.

Ngay bây giờ, sự chống trả đang thúc đẩy cô, vì vậy cho dù anh cũng không trực tiếp hỏi cô câu này nhưng cô lại cứ trả lời, cô mỉm cười, một nụ cười chết người, “Tôi chỉ là một người đàn bà thôi Stefan. Nên không bao giờ có đủ thời giờ để lên giường với tất cả khách hàng bằng bô. mặt có sức thu hút như thế này đâu.”

Thật kinh ngạc, mặt anh trở nên tái xanh. “Mi thắng được một điếm rồi. Chống trả lại dễ hơn là mi tưởng đấy.”

Cô nghe có tiếng nói sau lưng anh, “Lạy Chúa” và một lời cảnh cáo khác, “Hãy suy nghĩ trước khi làm, Stefan.”

Bọn họ đều chưa nhìn thấy vẻ mặt xám ngắt của anh vì anh đang đối diện với cô. Họ nghĩ anh sẽ nổi giận vì những gì cô vừa nói ư? Tại sao nhỉ? Cô đâu có nói gì khác ngoài những việc họ đã nghĩ vậy về cô rồi mà. Nếu như cô nói thật, có lẽ Stefan sẽ nổi giận. Có thể lần sau cô sẽ nói thật.

Ngay giờ phút này cô phải chuẩn bị tâm lý, tự hỏi anh có vô lý cô như anh vẫn thường hay làm không. Chắc là không, vì đang có mặt đám bạn của anh, anh chỉ nâng cằm cô lên bằng một ngón tay, đôi mắt màu nâu rả từng in-sơ trên mặt cô giống như là anh muốn in sâu nó vào não.

Cô biết anh đang nhìn thấy gì, hay cô nghĩ rằng cô biết. Thật ra, cô đã không nhìn kỹ khuôn mặt mình trong gương nhiều năm rồi. Nhưng cho dù có nhìn đi nữa, cô cũng sẽ không nhìn thấy những gì anh đang thấy. Đôi mi dài và cong nằm bên trên một đôi mắt thật quyến rũ, nó không nhợt nhạt tí nào khi không còn bị màu xám của phấn bao phủ chung quanh, mà chỉ là một màu lợt và tuyệt đẹp. Da mặt cô mềm mại như cánh hoa với màu hồng phớt, đôi mày hơi cong có màu đen như màu tóc cô. Anh nhìn thấy được sự quý tộc trong đôi gò má cao của cô và cái miệng đầy quyến rũ với đôi môi mọng và hấp dẫn. Và anh nhìn thấy được sự bướng bỉnh, cứng cỏi qua hình dáng quai hàm cô, cũng như sống mũi hơi cong làm khuôn mặt cô không có vẻ kiêu kỳ. Anh nhìn thấy một khuôn mặt thật yêu kiều, ngay cả một nhà thơ cũng không thể dùng lời lẽ hoa mỹ nào đủ để diễn tả được. Và anh không thích một chút nào.

Tanya thấy rõ ràng phản ứng của anh, cô không hiểu gì cả. Người đàn ông này muốn cô hơn cả chục lần vào ngày hôm qua, như anh đã nói, khi cô nhìn xấu tệ. Bây giờ thì anh ta lại không muốn? Biết vậy cô đã sớm rửa mặt rồi.

Khi anh đã ngắm nghía một cách soi mói khuôn mặt cô xong, anh nói với về hồ hững làm cho người khác lầm lẫn, “Tôi hiểu điểm cốt yếu của em rồi, Tanya. Họ sẽ xếp hàng cả đồng, phải không? Hay là em hầu hạ một lần nhiều người?”

Chúa cứu cô, bây giờ anh ta thật là thô tục vì không còn muốn cô nữa. Tanya không biết có nên khóc vì những lời ám chỉ dễ sợ đó hay là phải tát vào mặt anh. Nhưng cô đã quên là làm sao để khóc ...

Tiếng chát đánh vào má anh vang lên chát chúa trong sự tĩnh mịch. Tanya cắn răng giữ để tay không run, nó đang rất bông. Má của Stefan đổi thành màu trắng, in dấu bàn tay cô màu hồng, làm cho những vết sẹo của anh hầu như biến mất.

Tanya cảm thấy thật thoải mái khi nhìn thấy dấu bàn tay đó, cô không ngăn nếu anh xoay người đi tìm một cái cây để quát cô hay tát lại cô, như Vasili sẽ làm vào đêm đó nếu Stefan đã không ngăn gài lại.

Nhưng anh không làm gì cả. Anh chỉ đưa tay rờ má và nhướn đôi mày đen nói, “Tôi hiểu câu trả lời là không?” Cô định tát anh một lần nữa. Anh hình như đoán được vì anh lắc đầu cảnh cáo. “À, đừng, Tanya. Một lần có lẽ là đáng nhưng lần thứ hai sẽ không được chấp nhận. Cư xử cho phải phép đây.”

“Vậy thì hãy tránh xa tôi ra, bởi vì tôi đã có đầy những lời chế nhạo xấu xa của anh!”

Cô xoay người rời xa anh và anh không phản đối. Một lúc sau, cô nghe tiếng anh bước đi và những gì cô có thể làm là cố không bỏ chạy theo hướng ngược lại. Chắc chắn cả bốn người họ sẽ đuổi theo, vì vậy, nếu cô bỏ chạy bây giờ chỉ làm tiêu hao năng lực mà thôi.

Vài phút sau, Lazar tiến lại gần cô, thận trọng, “Tôi thật không dám hỏi, Công chúa, nhưng cái này có ăn được không?”

Cô nhìn xuống thấy anh đang cầm một nhánh cây có những trái dâu tây dại. Nếu như cô không đói bụng, cô sẽ trả lời là không được, rồi ngồi yên lặng xem bọn họ móc họng để ới ra những gì đã ăn. Thay vì trả lời, cô giật lấy nhánh cây trên tay anh rồi bỏ một vài trái dâu mọng nước vào miệng, cũng đủ cho anh biết là cô không muốn nói chuyện với bọn họ.

Nhưng những trái dâu quá quý không trôi tuột xuống. Cổ họng cô như có gì chặn lại, một chuyện mà cô chưa từng trải qua kể từ khi còn là một đứa trẻ. Cô nghĩ mình cũng còn có thể khóc được nữa sao?

Cô không khóc thành tiếng, nhưng nước mắt cứ tuôn ra ào ạt. Lazar tái mặt khi nhìn thấy cô khóc. Tanya không nhìn thấy phản ứng của anh hoặc việc anh bước đi. Và rồi một trận cãi vã kịch liệt xảy ra sau lưng cô, cô cũng không thèm để ý đến. Có thể bọn họ sẽ chém giết lẫn nhau. Cô mong vậy...

Một cánh tay ôm choàng lấy cô, ôm đầu cô để dựa sát vào một bộ ngực rộng. Cô đoán đó là Lazar, nhưng không buồn nhìn vì lúc này cô không muốn quan tâm đến bất cứ điều gì hết. Sự an ủi này càng làm cho nước mắt chảy tràn như vỡ đê, vì cô bắt đầu khóc lớn, những tiếng khóc nức nở dội vang qua những cây cối. Cô khóc à, lạ Chúa, khi mà một vài phút trước đó cô đã điên tiết lên. Thật là xấu hổ quá và ngay cả cô, cô cũng không biết tại sao lại khóc vậy nữa ... chắc chắn là không phải vì đói mất quý quá đó nhìn cô như không còn thích cô nữa.

Cô khóc lớn đến nỗi không nghe được những lời vỗ về bên tai. Khi cô nghe được, cô cứng người lại, lùi khỏi vòng ôm. Nhưng cánh tay sau lưng cô xiết chặt. Cô sẽ được an ủi, vỗ về, cho dù cô có muốn hay không, từ anh ta. Anh ta lớn mật thật. Không có gì anh có thể nói để ...

“Tôi xin lỗi, Tanya. Có lúc bọn họ gọi tôi là đồ ôn vật. Tôi cũng đã cảnh cáo em rồi, và thỉnh thoảng khi tôi bị ngạc nhiên ...”

“Ý anh là thất vọng à? ” Cô cay đắng cất ngang.

“Chỉ là ngạc nhiên,” Anh trả lời, “Tôi không biết phải có thái độ ra sao đối với những việc bất ngờ.”

“Anh có những phản ứng bất thường đối với nhiều việc, phải không Stefan?”

Nói ra điều này không phải là một việc làm thông minh vào lúc này, khi cánh tay anh còn đang ôm choàng lấy cô. Nhưng cô chỉ bị nguy bởi những nụ hôn của anh khi anh giận dữ hay là khi kết thúc một cuộc giao dịch và không còn nghi ngờ gì nữa, những nguy cơ đó bây giờ không còn nữa, vì anh đã biết cô thật sự nhìn xinh đẹp ra sao. Cô nên an tâm. Nhưng tại sao cô lại không cảm an tâm vậy chứ?

Anh im lặng một lúc lâu, cô chắc là anh sẽ không trả lời về nhận xét của cô, nhưng anh nói, “Em đối phó với những phản ứng bất thường của tôi rất tốt, phải không?”

Mặt cô đỏ lựng lên, lần này không có lớp kem xám để che đậy, ngay lúc này chỉ có bộ ngực rộng của anh mà thôi. “Thật là một sự đĩnh chiến ngắn ngủi,” Cô nói với về mặt mũi.

Tay anh xoa đầu cô, kéo cô sát lại gần anh hơn. Vỗ về cô ngay cả khi anh ta đang bị mắng nhiếc à? Người đàn ông này làm gì cũng không bao giờ theo lối bình thường được sao?

“Thật ra thì hy vọng em đừng giận,” Anh nói nhỏ nhẹ bên tai cô, “Rất nhiều người đàn bà dày dạn kinh nghiệm vẫn cảm thấy khiếp sợ khi tôi ... nên một cô gái ngây thơ sẽ càng sợ hơn. Ít ra em cũng có lợi thế về mặt này.”

Và không còn gì khác sao? Nhưng anh không nói vậy. Cuối cùng, anh đã không mắng cô.

“Một vài người ngây thơ cũng sẽ phản ứng giống như tôi vậy thôi,” Cô vờ vờ.

“Nhưng tôi nghĩ là tôi sẽ không phải lo lắng về điều này nữa, phải không?”

Anh thở dài, “Tôi lại làm cho em nổi giận nữa rồi.”

Tanya chỉ biết là anh chưa trả lời cô, “Anh có thể bỏ tôi ra rồi đấy, Stefan. Mưa đã dừng lại rồi, nếu như anh còn chưa hay biết.”

Cô nghe thấy tiếng anh cười trầm đục và anh ngửa đầu cô lên để cô có thể nhìn thấy anh đang cười, cái cách anh muốn cô hiểu là ít ra anh cũng sẽ quên những lời nói khó nghe giữa bọn họ và sẽ bắt đầu làm lại từ đầu. Nhưng anh không hiểu là cô rất ghét khi thấy anh cười. Anh không hiểu là tìm cô sẽ đáp mạnh hơn sao? Cô nhìn đôi môi đó, cảm nhận được cả người anh đang ép sát vào cô, cô lại rung động lạ thường. Trời ơi, làm sao mà anh ta vẫn có thể khiến cô rung động như vậy sau khi đã đối xử xấu xa với cô?

Cô cảm thấy anh gồng người trước khi bỏ cô ra, cô biết là anh đã hiểu được những cảm xúc của cô và không thích nó. Cô xoay lưng lại trước khi cô có thể nhìn thấy nét mặt của anh.

“Anh đã quyết định chúng ta sẽ đi về hướng nào chưa?” cô hỏi bằng một giọng lãnh đạm.

“Hướng nam”

Họ đã chọn hướng đi ngược với hướng mà cô muốn đến.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Ba tiếng đồng hồ đã trôi qua từ khi họ bắt đầu đi bộ về phía nam và không một người đồng hành nào của Tanya nhắc nhở gì đến bữa ăn. Tuy nhiên, sự thay đổi trên khuôn mặt của cô được nhắc đi, nhắc lại rất nhiều lần và mỗi lần cô nhìn lên đều bắt gặp ít nhất một người trong bọn họ đang nhìn cô chăm chăm, ngay cả Stefan cũng vậy, giống như họ vẫn chưa tin rằng cô thật đã trở thành một người tuyệt đẹp. Serge và Lazar hình như rất vui mừng vì điều này. Cô không thể đọc được cảm xúc của Vasili ngoài việc từ sáng đến giờ, anh chưa nói một lời nhận xét nào xúc phạm đến cô. Và cô thì đã biết Stefan nghĩ sao rồi, thật là khó hiểu khi ai mà chả biết rằng, anh ta có thể nhận được nhiều thứ hơn từ một vũ công xinh đẹp thay vì một vũ công xấu xí. nhỉ?

Cô cố không nghĩ đến việc bây giờ mình có giá trị hơn đối với bọn họ, vì điều này sẽ làm bọn họ canh chừng cô kỹ hơn. Thay vào đó, cô nghĩ về cái bụng đói meo của mình, rất dễ hiểu vì bụng cô cứ sôi lên. Sau cùng, cô chắc rằng những người ăn mặc sang trọng và đối xử với cô như là những kẻ chuyên môn bắt cóc này không biết làm sao để sinh tồn trong một vùng hoang vu. Thật là tức cười. Không, không tức cười chút nào khi mà cô còn vướng vào bọn họ.

Tanya định tiết lộ là cô biết cách tìm đồ ăn khi mà Serge, đã đi về phía trước, gọi ngược lại báo hiệu là anh đã tìm được cái gì rồi. Cái mà anh nói đến là một đồn điền với những ngôi nhà lớn rải rác xung quanh. Quá tốt đối với những kẻ bắt cóc cô, họ sẽ có một bữa ăn nóng thịnh soạn, những đồ đạc cần thiết và bốn con ngựa khỏe mạnh, vì bọn họ thừa sức để mua mọi thứ. Họ có thể mua nhiều hơn là bốn con ngựa nhưng hiển nhiên là cô không được phép đi một mình.

Cô không thể đòi hỏi nhiều đến thế. Cô còn không được phép ở một mình nữa là, ngay cả việc đi tiểu tiện, “đặc biệt” đối với việc này. Stefan luôn hộ tống cô đến nhà vệ sinh. Anh xem xét bên trong để chắc rằng không có cánh cửa thông nào trước khi cho cô một vài phút riêng tư. Cô rất muốn biết bọn họ sẽ làm sao khi không có nhà vệ sinh nào ở xung quanh. Không biết anh ta có định đứng kế bên để theo dõi cô không nhỉ? Đi chết đi.

Họ không ở lại đồn điền lâu hơn sự cần thiết, có lẽ vì họ không muốn Tanya ở gần những người lạ. Cô được cảnh cáo trước là không được gây rắc rối khi đến đó, dù sự trừng phạt nếu cô bất tuân không được nói đến. Bất chấp tất cả, cô mặc kệ lời cảnh cáo này nếu như cô thấy một người nào đó có thể giúp đỡ cô. Nhưng chủ đồn điền là một ông già, vợ ông ta cũng không giúp được gì vì Tanya không gặp được bà ta. Những người khác lại là những nô lệ của chủ trại, họ không thể giúp gì cho cô khi mà họ còn chưa thể giúp được chính họ.

Khi khởi hành, Tanya không cần phải hỏi ai sẽ cưỡi chung ngựa với cô. Cô đang đứng chống nạnh, điều cô thường làm trong suốt cuộc viếng thăm này, thì Stefan kéo cô đến bên con ngựa anh đã chọn sẵn, một con ngựa cái màu nâu đỏ, đưa cô lên yên rồi nhảy lên ngồi sát sau lưng cô. Tư thế này giống như là đặt cô ngồi lên đùi anh vậy, cô không thoải mái chút nào. Một tay anh ôm choàng lưng cô giúp cô ngồi vững nhưng cô lại có thể nhìn thấy Stefan dễ dàng. Gắn sát bên anh đã là một điều tai hại rồi, giờ còn đung vào người anh mọi chỗ, cảm nhận được hơi nóng của anh ... người đàn ông này luôn nóng bỏng đối với cô ... lại còn cứ nhìn thấy mặt anh luôn luôn nữa khiến cô càng rối loạn hơn. Cô nghĩ cô có thể nhắm mắt lại hay là phải chịu mọi cở nếu xoay mặt ra phía trước. Nhưng dù làm vậy, cô vẫn biết anh đang nhìn cô, điều này mới là tệ nhất.

Lát sau, cô nói với anh, “Tôi muốn thay đổi kiểu ngồi đấy, Stefan, ngồi xoay mặt về phía trước.”

“Ngồi dang hai chân ra à?”

“Đúng vậy!”

“Không được.”

Cô nhìn thẳng anh và thắc mắc, “Và tại sao?”

Anh nhìn cô một lát, rồi nhìn qua khỏi đầu cô, cảm anh bạnh ra, hai môi mím chặt, giống như anh định lờ đi không trả lời cô, nhưng rồi anh nói, “Vì cái váy của em”

Váy cô đúng là hơi chật nếu so với váy các phụ nữ khác hay mặc, nhưng nó cũng đâu có chật lắm đâu, “Nó chỉ để lộ có chút xíu da thịt thôi, tôi đang mang giày ống đủ để che gần một phần ba bắp chân rồi.”

Cô nghĩ điều này nghe rất có lý, nhưng mắt anh chỉ hơi nháy màu rồi lại nhìn xuống cô, “Vẫn hơi nhiều đấy, làm ơn nhớ mình là ai đi Công chúa và hãy bắt đầu cư xử một cách đứng đắn cho phù hợp với địa vị của em đi, thay vì cư xử giống như là một ... con điếm trong quán rượu.”

Sự ngập ngừng của anh đủ nói với cô một cách rõ ràng là “Con đi” chính là từ anh định nói. Vì lý do nào đó không rõ, cô thấy bức tức ngay cả trước khi anh si nục cô. Gì hả? Phải vì từ da thịt? hay bắp chân? Tôi là một con điếm trong quán rượu đấy, Stefan, và không biết nhiều từ thích hợp với từ điển của anh. Anh có muốn nghe thêm vài từ khó chấp nhận nữa không, hờ đồ mắc dịch?”

Mắt họ đấu với nhau gần một phút trong im lặng, mắt anh đang sáng rực lên, còn mắt cô bắn ra những tia sáng xanh. Và rồi anh khiến cô ngạc nhiên khi chấp nhận thua.

“Cứ ngồi kiểu nào mà em muốn đi. Để lộ bao nhiêu da thịt cũng được. Em có thể làm bất cứ điều gì mà em thích, Tanya nhỏ be’ ạ.”

Cô thấy khó chịu vì anh đã nhượng bộ dễ dàng sau khi chọc cho cô nổi giận và gây gổ. Nhưng cô cũng thay đổi kiểu ngồi ngay trước khi anh đổi ý. Không phải nhìn thấy cặp mắt ác quỷ đó khiến cho đầu óc cô thoải mái hơn. Bây giờ cô có thể chú tâm tìm cách trốn chạy một lần nữa.

Ngay khi cô vừa cúi người kéo chiếc váy xuống cổ che đầy đôi chân càng nhiều càng tốt, tay của Stefan đã ôm choàng eo cô và kéo hông cô dựa vào thân anh. Tanya không hoảng sợ, cô nghĩ anh chỉ muốn chắc chắn là cô không bị ngã xuống lưng ngựa. Nhưng anh vẫn không bỏ tay ra khi cô đã ngồi thẳng dậy, vì vậy, lưng của cô tựa sát vào ngực anh.

Cô há hốc miệng không kịp phản ứng khi nghe anh nói sát bên tai, “Nếu như em còn chưa biết, con điếm ạ, em sẽ khám phá ra rằng em sẽ được đối đãi giống như cách em cư xử vậy.”

Mắt Tanya mở to vì hiểu được anh đang dạy cho cô một bài học, rằng anh không làm gì thái quá hay sỗ sàng, bởi vì anh không muốn đụng vào cô. Xấu hổ, cô nhắm mắt lại, nhưng vội mở to ra ngay, bởi vì bài học của anh còn chưa chấm dứt. Những ngón tay của anh uốn cong ôm bầu vú cô bóp nhẹ nhẹ và mặc dù có lẽ anh không mong chờ cũng không muốn cô có cảm giác gì khác ngoài sự xấu hổ, sự vuốt ve này của anh vẫn làm rung động lòng cô.

Cô nạy những ngón tay anh ra khỏi ngực cô, cũng may mà anh để cô đẩy tay anh ra.

“Tôi hiểu ý anh rồi,” Cô nói một cách chua chát.

“Tôi không nghĩ vậy.”

Và tay anh trở lại chỗ cũ, vuốt ve lên cổ cô rồi trôi xuống, đi qua hai bầu vú, qua bụng, xuống chân. Váy cô bị giãn hết cỡ nơi đùi cô, cô tưởng sẽ không có cảm giác gì ngoài sự đụng chạm nhẹ của tay anh ở đó, nhưng những ngón tay anh đã bám lấy đùi cô, làm cô có cảm giác như không hề có cái váy ở đó ... rồi từ từ anh vuốt ngược lên.

Cô chụp lấy tay anh và đẩy ra lần nữa, nhưng nó lại trở về vú cô. Và lần này cô không thể nạy tay anh ra được.

“Tôi sẽ la lên đấy,” Cô hăm dọa

“Làm vậy chỉ thu hút thêm nhiều khán giả thôi.”

Cô đã quên rằng là hai người họ không phải đang ở riêng một mình. Vì vậy, có lẽ bọn họ đã gây chú ý với một hay nhiều người khác. Và tay anh lại siết chặt ngực cô hơn nữa.

“Được rồi, đồ cà chớn. Tôi sẽ ngồi theo cách của anh vậy!”

“Một quyết định sáng suốt đấy, Công chúa.”

Nhưng anh cũng vẫn không rời tay khỏi ngực cô cho đến khi cô hoàn toàn xoay người và ngồi ngang đùi anh. Rồi cô ngược lên nhìn anh, giận điên vì cô không có cách nào để thắng trận chiến nhỏ này.

“Tôi đã gọi anh là đồ vô lại chưa vậy, Stefan?”

“Rồi.”

“Còn đồ con hoang?”

“Cũng rồi.”

“Anh biết là tôi rất coi thường anh chứ?”

“Đó là điều không thể tránh được.”

Cô không nói gì thêm, chỉ nhìn bên đường họ đang đi qua, nhất định không nhìn anh lần nào nữa. Nhưng câu nói sau cùng của anh cứ ám ảnh cô mãi, làm cô cứ nghĩ đi nghĩ lại suốt buổi chiều. Không thể tránh được à? Cô không biết chắc nhưng tại sao anh ta lại nghĩ vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Gần tối, Stefan ra lệnh cho cả bọn bỏ con đường đi quanh đồn điền và tìm một địa điểm thích hợp để dựng trại. Họ vừa đi qua một đồn điền khác không xa chỗ này lắm, ở đó, họ có thể nghỉ lại một đêm nhưng không một ai đề nghị ghé vào cả, Tanya có thể hiểu cô chính là lý do buộc họ phải dừng chân nghỉ ở bên ngoài. Họ không tin cô khi cô người lạ ở xung quanh. Thật ra, họ không tin cô, chắc chắn không tin chút nào, cô biết điều này khi cô yêu cầu có được vài phút riêng tư trong bụi rậm.

Một trong những món họ đã mua cùng với lương thực là một sợi dây dài, nhất định đây là sáng kiến của Stefan, vì anh là người cột nó vào cổ tay cô và giữ đầu dây kia trước khi cho phép cô rời khỏi tầm nhìn của anh. Nhưng cô còn phải nói chuyện, ca hát, hay ngâm nga liên tục, không cần biết cô làm cái gì, miễn là anh có thể nghe tiếng cô. Cô nghĩ anh đã cẩn thận quá mức, nhưng cô vẫn làm theo lời anh, vì biết rằng nếu không, anh sẽ nhảy bỏ vào những bụi rậm để tìm cô.

Cô chọn cách đếm số và trở ra trước khi đếm đến số năm mươi. Cô không nghĩ đến việc cắt sợi dây nơi cổ tay dù có cơ hội, chỉ vì không nên làm khi bọn họ còn thức và tỉnh táo. Nhưng tối nay cô sẽ bỏ trốn, bằng cách nào đó và tuyệt nhất là dẫn theo được một con ngựa. Cô chưa biết làm cách nào và hơi lưỡng lự, vì hiển nhiên cô sẽ gây thương tích trầm trọng cho ai đó, người đến phiên canh giữ cô đúng lúc cô chuẩn bị bỏ chạy. Serge hay là Lazar? Cô không thể làm bọn họ trọng thương, vì họ chỉ là làm theo mệnh lệnh của hai gã kia. Vasili? Cô không cần phải e ngại với gã. Stefan? Cô không biết chắc mình sẽ quyết định ra sao?

Những chiếc nền được trải ra trên nền đất khi cô trở ra từ bụi rậm và chìa tay ra để Stefan có thể tháo sợi dây xuống. Serge bắt đầu đốt lửa và Lazar lấy những thức ăn nấu sẵn được họ mang theo – thịt nguội, khoai tây và một vài ổ bánh mì. Họ mang theo lương thực đủ cho một tuần cùng một vài đồ dùng nhà bếp và vài khẩu súng sẵn để tiêu khiển. Nhưng từ những chuyện họ nói quanh cô suốt ngày nay, cô biết rõ chẳng một ai trong bọn họ biết nấu ăn. Cô nghĩ sẽ làm khó họ trước khi cô đồng ý nấu nướng cho cả bọn. Không. Cô sẽ không còn ở đây đến bữa ăn tối, nếu cô có thể thành công trong tối nay.

Bọn họ nằm xuống nhưng tấm chăn đặt chung quanh đồng lửa. Theo nhận xét của cô thì chăn của cô quá gần với chăn của Stefan, khi anh yêu cầu cô nhảy cho bọn họ xem. Tanya rất đỗi ngạc nhiên vì lời yêu cầu này, trong một thoáng, cô chẳng biết trả lời ra sao. Gã đàn ông này làm cho cô bức bối suốt cả ngày nay, từ những lời nói bóng gió bắt đầu lúc sáng đến những bài học ác ôn vào buổi chiều. Và những gì làm cô bị thu hút nay đã không còn, vì vậy cô không thể hiểu sao anh lại muốn xem cô nhảy. Trừ khi anh đang tìm cách làm nhục cô. Nếu cô đồng ý nhảy, liệu anh ta có đề nghị cô cởi đồ trước không?

Cô tức giận khi nghĩ đó có thể là động cơ của anh, giận đủ để trả lời, “Cho tất cả bọn anh xem hả, không được. Nhưng cho hoàng thượng của anh xem thì được, nếu anh ta muốn.”

Cô nói chỉ để chọc tức Stefan và bởi vì cô chắc chắn rằng Vasili sẽ không yêu cầu cô nhảy, ngay cả khi gã muốn bớt buồn chán. Ngược lại, gã sẽ giống như tự thú nhận gã thích nhìn cô nhảy, trong khi thật ra gã ghét mọi thứ liên quan đến cô. Nhưng cô không biết chắc câu trả lời của mình có ảnh hưởng gì đến Stefan như cô mong đợi không? Nét mặt của anh không thay đổi. Và giọng nói cũng vậy, chỉ có một chút khô khan.

“Hoàng thượng của chúng ta quá mệt mỏi để thưởng thức nó, phải vậy không, thưa Bệ hạ?”

Vasili nhìn Stefan và nói, “Nếu như tôi không mệt thì tôi cũng thích đó, nhưng bây giờ thì tôi rất mệt,” và gã xoay người lại để ngủ.

Tanya nghe tiếng chắc lưỡi của Lazar ở phía bên kia đồng lửa, anh ta cũng xoay lưng lại họ. Serge, nằm bên tay trái cô cũng thế. Cả ba người đều muốn ngủ, chỉ có Stefan là người muốn xem cô nhảy mà thôi. Khi cô nhìn anh, anh đang chống tay ngã người xuống chăn và ngoi cô.

“Em có thể không?” Anh hỏi, ánh mắt họ giao nhau và ngưng tụ lại và một sự căng thẳng đột nhiên xuất hiện.

Lạ lùng thay, Tanya thấy bối rối khi nghĩ đến việc chỉ nhảy cho riêng anh. Cô có thể làm cho anh muốn cô một lần nữa không, nếu như cô chịu nhảy? Cô có muốn anh lại muốn cô một lần nữa không?

Những ý nghĩ thụ động làm cô rất khó chịu trong tình trạng này. Nhưng cô không thể chối bỏ nó. Anh có thể hết ham muốn cô, nhưng cô thấy anh vẫn

còn rất hấp dẫn và ngay bây giờ, còn hơn thế nữa, khi anh nằm ở đó, không còn áo khoác và ghi lê trên người, cả vật đã được tháo bỏ từ lâu, một lọn tóc đen rũ xuống che một bên chân mày, và đôi mắt màu rượu xêrét của anh càng lúc càng dữ dội vì cô im lặng.

Khi cô nhớ ra câu hỏi của anh và cô nghĩ có lẽ cô sẽ không có dịp gặp lại anh sau tối nay nữa, cuối cùng cô lắc đầu. Và cô sẽ không hối hận vì đã từ chối không nhảy tối nay. Anh có thể là người đàn ông duy nhất làm cho cô ngây ngất, nhưng chuyện đó lại làm cho anh trở nên nguy hiểm cho cô hơn bất cứ ai khác. Anh không thích hợp trong kế hoạch tương lai của cô, không một gã đàn ông nào thích hợp cả nhưng đặc biệt là anh, với sự dối trá, bản tánh hống hách, với rất nhiều lời xúc phạm cô. Chắc là cô đã bị điên nên mới nghĩ đến chuyện lời cuốn anh.

Anh chỉ nhún vai để đáp lại lần từ chối thứ hai của cô, nhưng chỉ một lát sau, anh ngồi dậy và nói, “Vậy thì hãy lại đây.”

Mắt cô nheo lại, nghi ngờ nhìn anh. Cô đã quá gần anh hơn là cô muốn, chân của cô được đặt sát chân anh.

“Tại sao?”

“Tôi chuẩn bị để cho em ngủ.” Anh kéo sợi dây lại để ngang đùi và nói thêm, “Tôi thành thật xin lỗi, nhưng không có lý do gì mà một trong chúng tôi phải thức khi bây giờ chúng ta đã có cái này.”

“Cái này” là sợi dây. Khi cô hiểu rằng anh sẽ cột cô lại, cô suýt bật cười. Tạ ơn Chúa sáng nay cô không phải đi kiếm thức ăn, nếu không, chuyện cô còn đâu được con dao đã bị tiết lộ rồi. Con dao sẽ giúp cô thoát khỏi nơi đây không chút khó khăn vì bọn họ sẽ ngủ say khi đã yên tâm vì tưởng rằng đã giữ chặt được cô tối nay.

Cô từ từ bỏ lại gần anh, ra vẻ miễn cưỡng. “Có cần thiết phải làm vậy không?”

“ Dĩ nhiên rồi,” Anh nói, “Trừ khi em muốn nằm ngủ dưới người tôi.”

Thật là tức điên lên khi anh ta còn có thể nói những lời như thế, nhất là khi anh ta không có ý đó, rõ ràng là anh ta đang châm chọc cô, máu cô sôi lên sùng sục vì giận dữ.

Cô cố không rủa anh đi chết đi mà chỉ lạnh nhạt, “Ồ, tôi không biết nữa. Tôi quen bị đè rồi, nhưng anh có thể thiếu thoải mái khi nằm ngủ như vậy đấy.”

Hình như cô đã chọc trúng yếu điểm của anh, vì anh mím chặt môi, cầm bạnh ra và cặp mắt bắt đầu sáng rực. Thật lạ lùng. Tại sao mỗi lần cô nói đến việc cô quen thuộc với đàn ông là anh lại nổi giận nhỉ? Quý quái thật, thái độ của anh thật là khó hiểu, thật sự cô không hiểu nổi. Khi anh muốn cô, anh không thích nghĩ cô là một con điểm à – dĩ nhiên trừ đêm đầu tiên ra. Lúc đó, anh rất sốt sắng trả tiền để đòi cô hầu hạ anh. Thật sự mà nói, đêm đó anh còn vui mừng vì tưởng cô là một con điểm kia mà.

Cô phải nói rõ chuyện này với anh trước khi rời bỏ bọn họ. Bắt anh vênh tai lên nghe, chứng minh cho cả bọn họ thấy rằng, họ đã đánh giá sai lầm về cô. Làm được vậy cô mới hả dạ. Những ý nghĩ này từ đâu đến vậy nhỉ? Nói cho cùng, từ những gì cô vừa trải qua mấy ngày nay, cô đã biết được sự luyến ái giữa nam nữ. Nó có quá xấu xa không, khi cô đã hiểu được sự hấp dẫn của nụ hôn ra sao?

Cô chìa một tay ra cho anh nhưng anh không nắm lấy mà chờ thêm, cô chán chừ rồi đưa nốt tay còn lại ra. Anh vội quấn mấy vòng chung quanh cổ tay cô rồi thắt gút lại theo một kiểu mà ngay cả anh cũng sẽ không thể nào mở ra được vào sáng ngày mai. Sau đó, anh quấn đầu dây kia mấy vòng xung quanh bụng anh.

Tanya không ngờ tới điều này nhưng không ngạc nhiên lắm. Sợi dây chỉ còn lại khoảng vài inơ giữa tay cô và ngực anh, không đủ dài để cô có thể với tay xuống đầu gối mà không chạm vào người anh. Nhưng bị cột vào hông Stefan làm cô phải hướng mặt mình về phía mặt anh và nếu anh xoay người trong lúc ngủ, anh sẽ kéo tay cô theo. Chẳng sao, nếu như vậy, cô chỉ việc kéo anh lại – hay là đã biến mất trước đó.

Cô nằm xuống vì Stefan đã nằm xuống và thấy ngay sự bất lợi của cách sắp đặt này. Cô không thoải mái khi phải nằm nghiêng mà không có ít nhất là một tay để gác lên đầu. Và nếu cô muốn ngủ, cô cũng không thể ngủ khi mà Stefan đang ở quá gần, đang quan sát cô. Và anh đang quan sát cô thật. Mắt anh không còn rực sáng. Bây giờ nó hơi tối lại vì ánh sáng của đồng lửa không còn phản chiếu trong mắt anh. Nhưng thật không may, cô vẫn còn có thể nhìn thấy nét mặt anh một cách rõ rệt, chỉ là cô không rõ anh đang nghĩ gì hay đang có tâm trạng nào thôi. Cô có cảm giác anh định nói gì đó hay là đang đợi cô nói gì đó. Sự sắp đặt này quá thân mật, đúng hơn là quá ảm cúng, rất riêng tư và hiển nhiên là cả hai đều không buồn ngủ chút nào cả.

Cô hỏi, “Đến khi nào anh sẽ nói thật về lý do tôi phải ở đây?”

“Khi nào em chấp nhận rằng mình là một Công chúa?”

Cô hết lời, “Ngủ ngon, Stefan.”

“Em có muốn biết tí gì về gia đình của mình không? ” Anh dịu dàng hỏi.

Cô nhắm mắt chống lại sự cám dỗ để tin rằng anh thật sự biết gì đó về gia đình của cô. Nhưng dĩ nhiên là anh ta không biết rồi. Những gì anh ta sắp sửa nói cũng chỉ là một bịa đặt có lợi cho anh.

“Không cần đâu,” Cô nói với chút cay đắng, “Iris đã từng đặt ra những chuyện để ru tôi ngủ, nhưng lão Dobbs đã cấm bà ấy. Lão không muốn tôi lớn lên thành một người dịu dàng và mơ mộng.”

“Vậy là em lớn lên rất khốn khổ và ...”

“Thực dụng.”

“Tôi định nói là đa nghi thôi.”

“Cả chuyện đó nữa.”

“Và mất lòng tin?”

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nhưng tôi đoán đúng là vậy,” Cô nói, “Còn anh thì sao?”

“Phách lối,” anh nói một cách do dự

Cô nhìn anh và mỉm cười. “Anh thú nhận rồi nhé.”

“Tôi biết rõ những nhược điểm của mình mà, Tanya nhỏ bé ạ.”

“Vậy thì anh có nhiều nhược điểm không?”

“Em không thấy được hả?”

“Ồ, tôi không biết. Tôi đoán là ... nhưng tôi nghĩ, tôi nên tìm cách quen với chúng. Như sự nóng giận của anh chẳng hạn.”

Tại sao cô lại nói vậy lúc này chứ? Nhắc đến bản tính nóng giận của anh chỉ làm cho hai người nghĩ đến việc làm tình. Tay anh không bị cột và cô thì ngay tầm tay anh. Lạy Chúa, như là một khuyến khích.

“Ngủ ngon, Tanya.”

Giọng nói cộc lốc đủ cho cô biết là anh không thích nhắc lại chuyện này. Tanya nhắm mắt và âm thầm thở dài, “Tạm biệt, Stefan.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Tanya không thể cười ngựa về thẳng Natchez dù là cô rất muốn. Cô không đủ kỹ thuật cưỡi ngựa để biết chắc rằng mình sẽ bỏ xa những kẻ rượt đuổi nếu đi theo đường chánh. Cô đã bị tuột xuống ngựa gần cả chục lần vào hai ngày đầu, khi cô còn phải tập làm quen với con ngựa mà cô đã mượn đỡ của bọn họ. Vì vậy chuyến đi vòng để về nhà của cô mất hết năm ngày. Nếu như cô không quá bận tâm về quán Seraglio và về lão Dobbs làm sao có thể trông coi quán mà không có cô, cô sẽ không ló đầu vào thành phố. Nhưng cô cũng đã bỏ quán bảy ngày rồi và cô không thể tưởng tượng được quán rượu sẽ trở nên như thế nào. Vì vậy cô phải trở về ngay thôi.

Tuy nhiên, cô cũng rất sợ Stefan đang đợi cô ở đó. Logic cho rằng họ sẽ không trở về tận Natchez để bắt cô. Dù họ có làm vậy, họ sẽ không ở lại đợi cô nếu họ không thấy cô ở đó, phải không? Cô hy vọng là không và sẽ rất cẩn thận với mọi tình huống.

Đợi ở bên ngoài thành phố, vào giờ giấc thất thường của buổi sáng thật kinh khủng, nhưng cô không thể đánh liều về khi quán Seraglio đang mở cửa làm ăn – nếu như nó vẫn còn mở cửa làm ăn. Nếu Stefan rượt theo cô, anh ta sẽ chờ cô ở đó. Nếu anh ta không có ở đó, cô cũng không có lớp ngực trần trên mặt, vì vậy cô cũng phải đợi đến tối thôi.

Khi Tanya thấy đủ khuya, cô rón rén vào thành phố, không theo những đường chánh. Khi về đến quán rượu, cô thấy trong quán rất yên lặng, cửa đóng kín, không có ánh đèn cây, vì vậy, cô không biết hôm nay quán có làm ăn hay không nữa. Nhà chứa kế bên thì vẫn nhộn nhịp người ra vào. Sòng bạc đối diện cũng vậy. Những nơi này quá ồn ào đủ giúp cô lên vào quán rượu dù cửa bị khóa. Và mọi việc xảy ra đúng như vậy.

Mệt mỏi và đói bụng vì đêm đã quá trễ, Tanya không còn đường lựa chọn. Cô có thể leo lên mái nhà từ mái hiên và hy vọng một trong những cánh cửa sổ trên lầu được mở, hay là đợi đến sáng mai đến giờ mở cửa – làm như là nó sẽ được mở vậy – và cô không nên liều lĩnh trong tối nay.

Cô leo lên mái nhà. Chỉ mất mười phút và một lần xém té xuống dưới nhưng cuối cùng cô đã leo lên được. Cô thấy rất mừng vì cửa sổ phòng lão Dobbs đang mở và rất dễ trèo vào. Tuy nhiên, bên trong căn phòng tối thui, đêm không trăng đã giúp cô vào thành phố dễ dàng thì bây giờ lại gây trở ngại cho cô.

Cô sờ thấy chiếc giường vì đụng phải nó. “Dobbs, thức dậy đi, Dobbs!” cô hỏi hà thi thăm, lắc lắc tấm nệm. Không có tiếng động nào, không có tiếng ngáy, không có tiếng cầu nhàu vì bị quấy rầy, “Dobbs?”

“Em sẽ không thấy ông ta ở đó đâu, Công chúa.”

“Không.” cô rên lên khi thấy ánh lửa của diêm quẹt và cô xoay người lại để nhìn thấy Stefan đang ngồi trên chiếc ghế ngay cửa. Tất cả những gì cô có thể hỏi trong giờ phút này là, “Tại sao anh vẫn còn đang ở đây?”

“Vẫn còn ư? À, dĩ nhiên rồi. Chúng tôi đã đợi cô hết ba ngày đấy. Em nghĩ là chúng tôi sẽ không đợi à?”

“Tôi đã hy vọng vậy!” Cô thét lên và chạy ngược về phía cửa sổ.

Cô không phí thời giờ trôi qua mà cô nhảy đại xuống. Đầu gối cô đụng trúng ngưỡng cửa, vai thì ngã trúng mái nhà, còn đôi giày thì bị cản trở bởi “vật gì” đó. Cô đang nhăn nhó vì cú té quá đau thì “vật gì” đó đã kéo ngược cô lên. Cô lập tức nghiêng người đá vào tay Stefan nhưng sự cố gắng này chỉ làm cho chân cô bị khóa lại luôn.

Chưa hết khiếp đảm, cô nghe anh nói, “Đưa tay đây, không thì tôi kéo em bằng đôi chân của em đấy, lúc này tôi không cần biết em sẽ bị thương ra sao nếu như bị kéo lê như vậy.”

Cô chắc là anh sẽ làm như anh nói, nhưng cô cố đá để thoát thân một lần nữa. Việc này làm anh bắt đầu kéo chân cô.

“Đợi đã! Này,” Cô cong người lại và đưa tay ra. Trong một giây, cô tưởng anh sẽ không nắm lấy nhưng anh đã nắm lấy tay cô và cô được kéo lên một cách nhanh chóng, không cho cô có cơ hội thử điều gì, khác dù chỉ là ý nghĩ thôi.

Căn phòng chìm trong bóng tối vì ánh lửa của Stefan đã bị dập tắt khi anh lao đến bên cô. Lúc này anh đã bỏ cô ra và đốt một que diêm nữa. Cô ước gì anh đừng đốt diêm. Trông anh đủ giận dữ để bóp cổ cô.

Nhưng giọng anh rất bình thường khi anh thông báo với cô, “Em bị bắt rồi, Tanya, hãy chấp nhận đi.”

“Tôi không thể,” Cô khóc.

“Tôi sẽ làm cho em phải chấp nhận.”

Những lời đó dường như còn hơn một lời cảnh cáo, như là anh biết điều gì đó mà cô chưa biết. Vì anh nói một cách tự tin, đắc thắng hơn bao giờ hết.

Cô xoay người tránh ánh mắt của anh. Anh đi đến thấp sáng ngọn đèn gần giường. Cô nhìn chăm chăm vào giường của lão Dobbs – không có lão ta ở đây.

“Lạy Chúa” cô đột nhiên há hốc miệng, “Lão Dobbs chết rồi hả?”

“Nếu như điều tôi biết là chính xác, thì không.”

Cô xoay người lại nhìn anh, bực mình vì câu nói kiêu cách của anh, “Vậy thì ông ta đang ở đâu? Anh đã làm gì ông ta?”

“Tôi không làm gì cả.”

“Stefan!”

“Trước tiên, tôi muốn lấy con dao của em đã, Tanya, con dao mà em dùng để cắt sợi dây một cách dễ dàng đó.”. Khi cô nhìn anh, không nhúc nhích, anh bước lại gần cô. “Em có thể lấy ra đưa cho tôi, hay là tôi sẽ lột truồng em ra để kiểm.”

“Anh không thể coi đồ của tôi, đồ dịch vật!” Cô nói với anh rồi cúi xuống lấy con dao ra.

“Tôi sẽ làm bất cứ điều gì phải làm, Công chúa ạ. Đừng tự lừa dối mình bằng cách nghĩ khác đi, bởi vì em sẽ không bao giờ vượt khỏi lòng bàn tay của chúng tôi nữa đâu.”

Cô sẽ làm được. Cô phải làm được. Và ý nghĩ này làm cô nhìn chăm chăm vào con dao trong tay.

“Em có thể nhớ lại lần trước khi em sử dụng nó...” anh nói thêm, như đoán ra ý nghĩ của cô, “Nhưng lần này em sẽ không có cơ hội đâu.” Cô nhìn vào mắt anh mà không trả lời, vì vậy anh nói thêm, “Em nhất định phải chọc cho tôi nổi nóng lên, có phải không?”

“Điều đó có nghĩa là tôi đang ở trong tình trạng nguy hiểm là sẽ bị thả lên giường phải không?” Cô khiêu khích.

“Chỉ có nghĩa là em sẽ bị nằm sấp ngang đùi tôi một lần nữa thôi.”

“Đi chết đi!” Cô quăng con dao vào bàn tay đang chìa ra của anh.

“Hết rồi hả?”

“Đúng.” Nhưng anh cứ nhìn cô chăm chăm, cô phải hét lên, “Hết rồi!”

Khi anh vẫn tiếp tục nhìn cô nghi ngờ, cô đoán là anh đang suy nghĩ không biết có nên lục soát khắp người cô không và cô không thể trách anh. Cuối

cùng anh gặt đầu tin lời cô. Anh không lục soát cô. Nếu là mấy ngày trước, anh sẽ dựa vào lý do này để nhảy xổ vào cô rồi.

Vậy thì rất tốt. Cô vui mừng là anh đã không còn muốn cô nữa. Cô đã có quá nhiều chuyện để lo và không nên để cho dục vọng của anh hay của cô làm cho mọi việc rắc rối hơn nữa. Cô xoay người đi về phía cửa.

Anh thờ dài rồi nói, ”Đừng buộc tôi phải đuổi theo em nữa, Tanya.”

Cô dừng chân, muốn điên lên vì sự trầm tĩnh của anh. Có bao giờ anh lại mất bình tĩnh vì cô nữa không? Cô miên man nghĩ.

“Tôi chỉ định đi về phòng tắm rửa và thay quần áo thôi. Rồi tôi phải kiếm một thứ gì đó để ăn, hay là anh định lên đường ngay tối nay?”

“Em có thể rửa ráy ở khách sạn. Chúng ta có phòng ở đó ...”

“Tôi thích căn phòng của mình hơn, cảm ơn nhé,” cô cắt ngang, xoay người cười lạnh nhạt với anh, ”Nhưng không cần phải ngồi chờ tôi ở đây. Anh có thể đến rước tôi vào sáng mai.”

“Đủ rồi!”

“Ồ, lạy Chúa ” Cô tròn mắt, giả bộ ngây thơ, “Tôi không làm cho anh giận chứ? Dĩ nhiên là không rồi, phải không? Vì tôi còn đang đứng trên đôi chân của mình.”

Anh không thích cô nhắc lại những gì đã xảy ra giữa họ chỉ vì bản tánh nóng giận của anh. Những lời chế nhạo làm mất anh sáng rực nhưng anh đã giữ được sự điềm tĩnh một cách không ngờ. Ngay cả việc bước lại gần cô, anh cũng không làm.

Tuy nhiên, giọng nói của anh đầy trách móc, “Di nguyện của Sandor trước khi chết là tìm được em và mang em về để đưa em lên ngôi. Những gì em đã làm trong mấy ngày qua cũng có nghĩa là ông ấy có thể chết trước khi chúng ta trở về. Nếu chuyện đó xảy ra, Tanya, em có thể chắc chắn rằng em sẽ hứng chịu sự phẫn nộ của tôi ... và cả sự đau khổ của tôi.”

Cô ước gì anh đã không nói như vậy, “Sandor là ai?”

“Là Hoàng thượng đáng kính của chúng tôi trong suốt hai mươi năm qua.”

“Nhưng anh nói Vasili là ...”

“Bởi vì sức khoẻ yếu kém, Sandor đã thoái vị nhường ngôi cho người con trai duy nhất, trước khi chúng tôi xuất phát đi tìm em”

Lại những câu chuyện thần thoại. Sao anh cứ lừa phỉnh cô mãi thế này? ”

Sao anh không để dành những lời này cho những kẻ nhẹ dạ hơn tôi nhỉ? Bây giờ tôi sẽ đi tắm đây Stefan. Nếu anh muốn đợi thì cứ việc.”

Cô xoay người định đi nhưng bị cản lại, “Em không thể nào tự do đi lại chỗ này nữa, Tanya.”

“Tại sao lại không thể. Đây là nhà tôi, và không bao lâu nữa nó sẽ là của tôi.”

“Tôi không nghĩ vậy.”

Cô bắt đầu thật sự ghét kiểu nói này của anh, “Này Stefan, tôi đã cố giữ bình tĩnh sau những gì anh đã bắt tôi trải qua. Không la hét, không khóc than, không xiu. Cũng chưa làm một chuyện điên rồ nào từ lúc bị anh bắt lại ở đây. Anh có biết là tôi có thể cắt cổ cả bọn anh vào tối hôm đó, trong khi các anh đang ngủ không? Nhưng tôi đã không làm vậy. Bởi vì tôi hy vọng một cách ngu ngốc rằng, anh sẽ có đủ lý trí để bỏ cuộc. Vì vậy, anh hãy bắt tôi khi nào anh muốn. Nhưng tôi cũng sẽ bỏ trốn để về đây lại. Không có gì có thể cản trở tôi quay trở lại nơi này.”

“Bà Bertha, tôi tin đó là tên người hàng xóm của em, sẽ có lẽ không vui mừng chào đón em đâu và tôi cũng không định cho bà ta cái cơ hội đó.”

Tanya nhú mày, “Anh nói vậy nghĩa là gì?”

“Nghĩa là em sẽ không được phép trở lại đây nữa. Cũng có nghĩa là tôi đã mua quán rượu này từ Dobbs, đủ cho lão có được một cuộc sống xa hoa trong những ngày còn lại. Và thay vì phải đốt trụ nó và đốt luôn cả khu này, đó là ý định đầu tiên của tôi, tôi đã đem bán nó cho nhà chứa kẻ bên, bằng một cái giá quá rẻ.”

“Anh nói láo! Anh không thể nào có nhiều tiền như vậy và không thể nào làm quá đáng như vậy.”

“Tôi sẽ làm hơn thế nữa, Tanya. Làm bất cứ điều gì cần thiết để hoàn tất di nguyện của Sandor,” Anh nói nghiêm túc và giải thích thêm, “Những tờ tín dụng tuy đã bị nhòe nước nhưng cũng còn xài được và thoả mãn cái giá cắt cổ của lão Dobbs. Nếu em còn nghi ngờ, tôi sẽ dắt em qua nhà kẻ bên để em có thể hỏi bà Bertha, để biết chính xác ai là chủ của căn nhà này.”

Chúa giúp cô, cô tin anh không nói láo. Anh trả lời ngay và sẵn sàng đưa ra chứng cứ. Ngực cô nhói đau, khuôn mặt thất sắc. Và nếu lúc này cô không nổi điên thì bây giờ là lúc cô bắt đầu.

Cô không biết làm cách nào mà cô đã tiến lại gần anh, nhưng rồi tay cô đau buốt, kéo cô trở lại thực tại là cô đang đâm túi bụi vào ngực anh với cả hai tay và anh đã để cô đâm, để cô la hét ầm ĩ và gọi anh bằng bất cứ từ thô lỗ, tục tĩu nào mà cô biết được. Và rồi tay anh ôm choàng lấy cô, ôm cô trong khi cô tức tưởi khóc.

“Đâu có gì tệ lắm đâu, Tanya.”

“Anh không biết anh đã làm gì đâu.”

“Tôi đã làm mọi thứ để em có thể rời khỏi cuộc sống này mà không có gì phải hối tiếc.”

Cô cứng mình lại. Cánh tay anh ôm chặt cô. Cô cố đẩy anh ra và nhìn anh bằng ánh mắt ráo hoảnh đầy hoài nghi.

“Anh đã hủy diệt cuộc sống mà tôi đã định sẵn cho mình, thế mà tôi lại không nên hối tiếc nó à? Tôi không còn nhớ là tôi đã làm việc như một nô lệ cho quán rượu này từ lúc nào và không bao giờ, dù chỉ một lần, tôi được trả công bằng cái gì khác ngoài bữa ăn, một cái giường và một bạt tai mỗi khi tôi không để tâm vào việc. Ngay cả áo quần của tôi cũng là thừa hưởng từ Iris và lão Dobbs. Nhưng cuối cùng, chỉ nhờ vào căn bệnh của lão già khốn kiếp đó mà tôi mới được đền bù thích đáng. Và anh đã tự tiện đánh mất nó.”

“Không phải là tự tiện. Vì em đã trốn chạy hết lần này đến lần khác để trở về đây, tôi chỉ còn có 2 cách. Phải xóa bỏ lý do trở về đây của em và làm lễ cưới ngay để hoàn tất mọi chuyện.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy? Con công mà anh gọi là Hoàng thượng đó sẽ vui lòng làm đám cưới với tôi sớm hơn dự định à?” Cô cười chế nhạo, cho anh biết cô tin vào anh chẳng được bao nhiêu. “Anh sẽ không hoàn tất được việc đâu, bởi vì tôi không tin chút nào vào câu chuyện thần thoại mà các anh đã dệt ra và tôi sẽ rời khỏi anh ta ngay khi có cơ hội.”

“Tôi hiểu rồi.” Anh nói.

“Không, anh không hiểu đâu. Anh sẽ không bao giờ hiểu được anh đã cướp mất của tôi những gì, trong những giấc mơ của tôi chỉ có một chuyện duy nhất mà tôi muốn có – là tự làm chủ cuộc sống của mình. Chỉ có những mệnh phụ giàu có mới đạt được ước mơ mà tôi đang khao khát, nhưng tôi sẽ không làm đám cưới để trở thành một góa phụ đâu. Tôi có thể có điều tôi muốn mà không cần ...”

Cô dừng lại, quá đau khổ vì những gì vừa bị mất đi. Cô cảm thấy muốn đánh đập một cái gì đó.

Lần này anh chụp tay cô lại, “Đủ rồi!”

“Không bao giờ đủ!” Cô khóc. “Tôi không sao trừng phạt anh đủ so với những gì anh đã làm tôi mất đi. Khi mà tay tôi chạm vào được khẩu súng nào, tôi sẽ bắn chết anh ngay, tên khốn kiếp!”

Anh chỉ mỉm cười để đáp lại sự giận dữ của cô, “Em bằng lòng đi chung với chúng tôi, phải không? Để chờ có cơ hội đó chứ?” Và anh nâng cô lên, bồng cô rời khỏi quán Seraglio lần cuối.

Cô chống trả suốt dọc đường.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Đi thuyền trên sông lần này, Tanya không được thoải mái như lần trước. Căn phòng không được lớn hay tiện nghi và cô sẽ không được phép rời khỏi phòng. Cô có phải chung phòng với Stefan như hồi trên tàu Lorlie nữa không, cô không biết và cũng không muốn hỏi. Điều này không quan trọng với cô nữa.

Cô ngủ trên giường còn anh thì nằm trên một tấm nệm trải dưới sàn nhà. Cô không nói chuyện với anh, không trả lời anh, cũng không thèm nhìn anh. Cô lờ anh đi, coi anh như là một món đồ trong phòng mà thôi. Thật ngạc nhiên là anh mặc cho cô làm vậy.

Cô hầu như có được căn phòng riêng cho mình và vì không phải nói chuyện với anh, cô có nhiều thời giờ để suy nghĩ. Dĩ nhiên, không khó để kết luận rằng cô đã đoán sai những việc đã xảy ra với cô. Bọn họ tiêu quá nhiều tiền, nào là để mua ngựa, mua vé tàu cho cả hai chuyến và mua luôn cả quán rượu nữa chứ! Lạy Chúa, cô vẫn chưa tin nổi họ đã làm những điều đó không phải vì lợi nhuận, vì đúng là bọn họ đã bán quán rượu với một cái giá rẻ mạt.

Hành động của họ thật phi lý. Và cô cũng thấy, tiền bạc không có nghĩa gì đối với bọn họ. Bọn họ làm vậy, như Stefan đã nói, chỉ cốt để hủy hoàn toàn những gì níu kéo cô trở lại Natchez. Thế là cô không còn hy vọng anh đã nói dối cô, bởi vì đêm đó, cô đã gây ồn ào đến nỗi Bertha và những cô gái khác phải chạy ra xem. Và Tanya đã không cưỡng được câu hỏi chất chứa trong đầu cô.

Thật ra thì cô đã hét lên, “Bà đã mua quán Seraglio từ tên khốn nạn này hả?”

“Đĩ nhiên rồi, con cưng.” Bertha hét trở lại, không nhận thấy Tanya đã mắt lóp ngáy trang và cũng chẳng thắc mắc gì về việc cô đang chống cự với Stefan, “Tôi sẽ xây thêm phòng. Cô muốn có một phòng không?”

Bà ta cười lớn rồi xoay người đi vào trong. Tanya đã ngưng vùng vẫy để rời khỏi tay của Stefan. Cô đã không nói một lời nào với anh kể từ khi đó.

Nhưng bây giờ cô biết rõ là cô đã hiểu lầm về Stefan và những người bạn của anh. Họ đã tiêu quá nhiều tiền và chắc chắn không thể nào kiếm lại được bằng cách bán cô cho một nhà chứa nào đó, vì vậy cô phải bỏ qua động cơ này của họ. Nhưng câu chuyện về vua chúa và vị Công chúa bị thất lạc vẫn quá kỳ lạ để cô có thể chấp nhận được. Nhưng bây giờ cô không thể nghĩ ra được một lý do hợp lý nào khác cho việc bắt cóc cô, trừ khi ... Có thể gia đình cô còn sống và đã nhờ bọn họ tìm cô chăng? Có thể họ đã được dặn không cho cô biết vì một lý do nào đó. Có thể ... có thể cô nên dừng lại việc làm mình phải lo lắng như điên về những điều này nữa.

Suy cho cùng, còn quá nhiều việc đáng để lo lắng, như cô sẽ làm gì với cuộc sống sau này, khi mà cơ hội duy nhất để sống tự lập đã bị bán mất ngay trước mắt cô. Cô sẽ phải tìm việc làm thôi. Cô có lẽ được trả lương, nhưng cô sẽ không phải nghe theo lệnh ai nữa, không còn bị ép bức, không làm việc theo ý người khác nữa, cô phải thay đổi đời mình. Cô đã gần như có được những điều này ... chỉ vì gã Stefan chết tiệt kia thôi.

Con thịnh nộ của cô đối với những việc bọn họ đã làm không sao hạ xuống được. Và trọng tâm của nó là Stefan, cho dù việc mua bán quán rượu có thể là một quyết định chung của cả bọn. Sự thù hận tràn ngập trong cô, nhưng trả thù là một ý nghĩ mới mẻ đối với cô. Xưa nay, cô đã quen chấp nhận những việc xảy ra xung quanh mình, vì không biết trông cậy vào ai, ngay cả việc làm sao để trả thù cô cũng không biết. Cô đã dọa sẽ bắn chết Stefan nhưng dĩ nhiên là cô chỉ nói cho sướng miệng mà thôi.

Cô nghĩ đến việc làm chậm trễ chuyến đi của họ. Thời gian dường như rất quan trọng đối với họ, mặc dù cô vẫn nghi ngờ lý do họ đưa ra. Cô cũng đã nghĩ đến việc chia rẽ bọn họ, dù cô không chắc làm thế nào để có thể thành công khi cô chưa một lần thấy bọn họ giận dữ với nhau. Họ chỉ tức giận với cô thôi.

Nhưng cô không thể làm gì được nếu cứ bị nhốt chung với Stefan. Ngay cả anh cũng không để bị cô lừa nữa. Không phải là cô muốn lừa anh, nhưng chống đối với anh chưa bao giờ mang lại lợi ích gì, cho cô ngoài sự thất vọng.

“Nếu em mặc một trong những bộ đồ chúng tôi sắm cho em, thì em có thể ngồi ăn chung với chúng tôi ở phòng ăn tối nay.”

Tanya này giờ đi tới đi lui mà không nghe Stefan vừa bước vào phòng. Hiện giờ cô đã dừng lại nhưng không buồn nhìn anh. Cô còn chưa thèm nhìn hai chiếc váy anh đã đưa cô vào tối đó ở khách sạn. Cô từng nói với anh rằng, cô sẽ không nhận áo quần từ bọn họ và cô quyết ý vậy. Cô tự giặt quần áo của mình, mỗi ngày một thứ để cô không phải cởi hết quần áo một lần.

“Tôi cần câu trả lời đây, Công chúa, nếu không, tôi sẽ cho là em thích ăn một mình ở trong phòng.”

Cô không thích tí nào. Cô đã không gặp những người khác kể từ khi họ rời khỏi Natchez lần thứ hai. Và cô không thể chia rẽ bọn họ, nếu điều đó có thể xảy ra, khi cô bị nhốt riêng rẽ như thế này.

“Được rồi,” cô nói mà không nhìn anh.

“Và em sẽ thay đồ chứ?”

Cô nhìn vào chiếc gương nhỏ chứa đựng hai chiếc váy và một vài món khác mà Stefan đã mua cho cô ở Natchez.

“Tại sao tôi phải thay?” Cô hỏi.

“Chúng tôi không muốn bị xấu hổ bởi cách ăn mặc như đàn ông của em.”

Tanya cứng đờ người. Anh ta đến để làm nhục cô à? Hay đó là cách để cho cô biết, cô nhìn thật kinh dị trong chiếc áo ghi lê và sơ mi của anh? Cô thấy đầu có gì lạ đâu, vì trong đời cô, cô chưa bao giờ ăn diện để nhìn được hấp dẫn hơn.

“Hãy chỉ cho tôi người đàn ông nào đang mặc váy đi, trước khi anh nói áo quần tôi mặc quá nam tính,” Cô phản đối, “Thôi đừng để ý đến nữa. Tôi sẽ mặc một trong những chiếc váy anh mua nhưng tôi vái trời cho nó không vừa.”

“Cũng có thể, khi đó, thì em có thể tự tiện lựa chọn một bộ quần áo thích hợp khác.”

Vậy ra đây không phải là một mệnh lệnh cứng nhắc? Nhưng cô chợt nhớ lại việc Stefan không muốn nhìn thấy vẻ đẹp của cô, cô lại hy vọng cô sẽ đẹp tuyệt trần trong chiếc áo đầm. Nhưng điều đó khó xảy ra nếu cô không thể mặc vừa những chiếc áo đó, vì bọn họ không thể nào biết rõ về kích cỡ của cô.

“Tôi có bao nhiêu thời gian?”

“Ba mươi phút.”

“Tôi cần có những cái kẹp tóc.”

“Em sẽ không có chúng.”

“Anh nghĩ tôi có phép thuật hả?”

“Chỉ cần nhìn được là đủ rồi.”

Cô nhận thấy sự chống đối của anh qua câu trả lời nhưng vì cô không nhìn anh nên không biết chắc, “Vậy thì hãy để cho tôi ở một mình.”

“Em có cần tôi giúp cài nút hay kéo dây kéo không?”

“Không. Nhưng anh có thể bảo Vasili đến đưa tôi đi. Nếu như tôi cần sự giúp đỡ, thì vị hôn phu của tôi có thể làm được.”

Tiếng đập cửa là câu trả lời cho cô. Lần đầu tiên trong suốt mấy ngày nay, Tanya mỉm cười. Cô quên bằng việc chọc giận Stefan là một việc quá dễ dàng. Cô sẽ không quên nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Vasili ghé lại để đưa cô đến phòng ăn. Tuy vậy, Tanya không nhờ anh giúp cô mặc chiếc áo, cô gần như muốn treo xương vai vì phải tréo ngược hai tay ra sau lưng để cài nút. Bọn họ có thể lựa chọn một cái áo nào để lúc mặc vô và còi ra dễ dàng hơn không nhỉ, nhưng cô sẽ không phàn nàn gì nữa. Cô ngạc nhiên quá đôi khi cô cố nở một nụ cười giả dối, nhưng lại làm Vasili sững sờ.

Cả hai chiếc váy mà cô phải chọn có cùng một kích cỡ, một cái màu kem và cái kia màu vàng chanh với tay áo rộng và hai đôi giày cùng màu. Đôi giày hơi nhỏ, nhưng cả hai cái váy đều vừa vặn hơn cả mong ước, ngoại trừ chỗ ngay ngực. Dĩ nhiên, những chiếc váy này là hàng may sẵn và dành cho những người có thân hình cân đối hơn cô.

Cả hai chiếc áo đều có cổ thuyền, để lộ vai, cổ và phía trên ngực, vòng cong của cổ áo chấm ngay trung ngực và khoét hơi sâu. Một chiếc áo lót viền đăng ten có thể giúp cô che bớt bộ ngực, nhưng Stefan từng nói là anh sẽ không mua đồ lót cho cô và không biết anh vô tình hay cô ý quên, cô không thấy một chiếc áo lót nào để cùng với hai chiếc váy.

Trong trường hợp bình thường, Tanya sẽ có ý thức để không mặc cái nào cả. Cô luôn giấu bộ ngực mình dưới những chiếc áo cổ cao và lớp vải dày, vì vậy nó không bị lộ ra ngoài. Bây giờ, cô để lộ tất cả, hay đúng ra là lộ hết phần trên của bộ ngực, tệ hơn nữa, là nó bị ép sát lại với nhau vì cái áo quá chật ở chỗ đó. Thật ra, khi cô nhìn mình trong gương, cô chỉ nghĩ đến một việc, Stefan sẽ nhìn thấy cô như thế này và sẽ không thích chút nào. Thế là cô nhất định mặc.

Cô chọn chiếc áo màu vàng chanh tối nay chỉ vì gam màu này trái ngược với những màu tối mà cô thường mặc và lại rất thích hợp với mái tóc đen của cô. Ngay cả trang phục để nhảy của cô cũng không làm tăng vẻ đẹp của thân hình cô bằng chiếc áo này và cô không cần phải mặc nịt ngực. Tanya thật hài lòng, quá ư hài lòng. Cô chưa bao giờ biết được rằng cô lại xinh đẹp như thế này.

Cô không thể làm gì nhiều với mái tóc của mình, ngoài việc cột nó lại sau lưng. Nhưng cô đã tháo chiếc nơ lớn nơi lưng chiếc áo và dùng nó để cột mái tóc mình. Dĩ nhiên là cô có thể sử dụng nó bằng cách nhét vào phần trên chiếc áo để bớt hờ hang nhưng nghĩ đến phản ứng của Stefan còn quan trọng hơn, cô đã không làm vậy.

Tuy nhiên, cô đã cân nhắc lại khi Vasili nhìn chăm chăm vào ngực cô. Nhưng toàn bộ người cô đều bị anh nhìn kỹ như vậy, cho nên cô bỏ qua cho anh.

“Cô nhìn đẹp lắm, Công Chúa ạ.”

Chân mày cô nhướng lên, “Lời khen từ anh à? Anh có bình thường không vậy, Vasili?”

Anh phì cười và nhận xét, “Cô thật là vui tánh. Nào, đừng gồng mình với tôi như vậy vì tôi đã gặp rất nhiều phiền phức từ cô.” Anh đưa tay ra và để lộ cả chục chiếc kẹp tóc đủ kiểu và tâm sự, “Bây giờ có hai người đàn bà trên tàu này đang nghĩ là tôi có hứng thú với họ, cho dù tôi thật tiếc là không có. Cô không thể tưởng tượng được những rắc rối kế tiếp sẽ xảy ra tối nay đâu.”

“Tôi đang nghĩ là tại sao tôi lại không thể nặn ra được một chút lòng thương hại nào cho anh?” Tanya trả lời.

Anh cười như trẻ con và trong khoảnh khắc đó, cô hiểu được vì sao đàn bà lại thấy anh quá hấp dẫn, “Tôi tin là tôi đã mất đi cơ hội đấu trí với cô rồi, Công chúa ạ. Thật đáng tiếc là Stefan giữ cô cho riêng anh ấy trong suốt cuộc hành trình này.”

“Anh ta nhờ anh mang đến những cái này à?” Cô cầm lấy những chiếc kẹp từ tay anh.

“Anh ấy gợi ý rằng nếu chúng tôi không muốn cô trông lồi thối, lếch thếch, thì một trong chúng tôi phải ra tay thôi. Dĩ nhiên tôi là người được chọn.”

Anh ta lợi dụng cơ hội để sỉ nhục cô đây mà. Ngoài mặt cô làm bộ như không có gì nhưng trong lòng đau nhói. Cô không biết bọn họ còn có những nhận xét nào làm mất giá trị của cô nữa không, khi cô không ở gần bọn họ. Cô đã nghe quá nhiều khi cô ở chung với họ và cô tin rằng họ không bao giờ nói tốt về cô. Chả sao, cô cũng nghĩ xấu về bọn họ vậy.

Cô đưa tay đụng chiếc nơ đằng sau cổ, “Nếu anh đợi một chút ...”

“Đề yên vậy đi,” anh cắt ngang và khi thấy cô nhìn như muốn hỏi, anh nói thêm, “Như vậy cũng đẹp lắm rồi.”

“Nhưng anh đã phải gặp nhiều phiền phức để mượn chúng.”

Anh nhún vai, “Cô có thể mặc vào ngày mai khi chúng ta đến New Orleans.”

Ngày mai? Có phải vì vậy cô được phép rời khỏi phòng tối nay không? Stefan không còn lo lắng và quyết định đã đủ an toàn để cho cô ở gần người lạ, vì cô sẽ không gặp lại họ lần thứ hai à? Cô có thể gây ra được bao nhiêu phiền phức trong khoảng thời gian ngắn như thế này? Cô hy vọng có dịp chứng minh cho bọn họ biết, họ đã sai lầm. Một người đàn bà lười thôi ư? Bây giờ cô có thể không nhìn giống như vậy nữa nhưng có khó gì để trở thành một người đàn bà lười thôi chứ?

“Vậy thì chúng ta đi liền hả? ”

Chiếc tàu này nhỏ hơn chiếc tàu Lorilie, mặc dù nó cũng có hai tầng. Phòng ăn nằm ở tầng một, gần căn phòng lớn dành riêng cho sông bạc. Ngang qua phòng đó, Tanya nhận thức được nó là một trong những chiếc tàu thường được gọi là sông bài nổi. Những người cờ bạc chuyên nghiệp chuyên ở trên những chiếc tàu như vậy. Và những người đàn bà có tiếng tăm xấu xa cũng vậy. Trong thoáng chốc, cô nghĩ đó có phải là lý do cô bị nhốt riêng không, nhưng cô bỏ qua ý tưởng đó vì chắc chắn không đúng, những người đi chung với cô, tất cả bọn họ, đều nghĩ rằng cô còn tệ hơn nữa là khác.

Lazar và Serge đang đợi họ ở bàn ăn. Cả hai đứng lên khi cô lại gần và cúi nhẹ đầu khi Vasili giúp cô ngồi xuống. Cử chỉ khác lạ của họ làm cô không thoải mái, cho đến khi cô nhận thức được rằng, thái độ đó có mục đích là làm cho cô tin vào câu chuyện thần thoại của họ. Tại sao họ lại cứ mãi ...

“Stefan còn ở đó hả?” Vasili hỏi trước khi anh ngồi xuống.

“Anh còn phải hỏi, anh ấy có khi nào rời khỏi chiếc bàn đó, kể từ khi chúng ta lên tàu?” Lazar trả lời.

“Tại sao anh không nhắc nhở anh ấy là cần phải ăn?” Serge gợi ý, “Anh ấy không nghe chúng tôi khuyên.”

“Vậy thì tôi nghĩ tôi phải đi thôi.”

Lazar xoay người nhìn Tanya sau khi Vasili rời khỏi, “Stefan đang chơi bài,” anh giải thích.

Cô cũng hiểu vậy và hỏi với chút thích thú, “Anh ta có thắng không?”

“Thật ra thì anh ấy thua chút ít.”

Cô nghĩ, bao nhiêu là “chút ít” đối với họ nhỉ? Không phải là cô quan tâm đến bọn họ mà cô còn ước bọn họ thua cháy túi cho đáng đời.

“Thông thường thì anh phải học cách chơi trước khi thử nó,” Cô nhận xét.

“Stefan cũng biết chơi. Thật ra thì anh ấy chơi khá lắm.”

Cách Lazar nhìn cô bây giờ cứ như Stefan thua là tại cô và cô nổi giận, “Anh dám đổ lỗi cho tôi vì sự xui xẻo của anh ta, khi mà tôi không có ở đó à?”

Lời trách mắng đó không làm anh thay đổi ý mình. “Sự căm giận của cô làm anh ấy phiền muộn. Tôi thật là không hiểu. Cô đau khổ vì mất căn nhà tồi tàn đó trong khi cô sẽ được sống trong hoàng cung à?”

Cô thở dài. Dĩ nhiên, họ vẫn cho rằng nếu cứ bèn bịa chuyện như vậy thì từ từ cô sẽ tin vào câu chuyện của bọn họ. Cô quá mệt mỏi để nói với họ, là họ sẽ không bao giờ thành công.

“Không phải là tôi căm giận đâu Lazar, mà là tôi muốn nổi điên,” Cô nói rõ, “Anh cũng sẽ vậy thôi, nếu có ai đó đột nhiên xuất hiện và làm thay đổi cuộc sống của anh.”

“Tôi sẽ không vậy nếu sự thay đổi đó đi theo chiều hướng tốt,” Anh khẳng định, “Cô phải tận mắt nhìn thấy cuộc sống ở đó đã chấm dứt và cô sẽ có một cuộc sống vui vẻ ở Cardinia, Tanya ạ. Cô sẽ có phú quý, quyền lực...”

“Với một người chồng?”

“Tất cả phụ nữ ai cũng muốn kết hôn cả.”

“Nghĩ thử xem! Mọi người à? Và tôi luôn nghĩ tôi là một người phụ nữ chứ nhỉ?”

Giọng chua chát của cô làm anh nao núng, “Cô thật không muốn kết hôn hả?”

“Không.”

“Ngay cả với Vasili?”

“Đặc biệt là với Vasili.”

Hai bàn tay đặt lên vai cô và một hơi thở ấm nồng bên tai cô, “Cẩn thận đấy, Tatiana, không thì tôi sẽ bắt đầu tin vào điều ấy và sẽ bị tổn thương và tôi sẽ phải cố gắng hết sức để quên rũ cô thay đổi ý định đấy.”

Là Vasili, không phải Stefan, giọng nói đã cho cô biết. Tim cô từ từ đập chậm lại.

Tuy nhiên, trước khi cô có thể đáp lại lời hứa hẹn lạ lùng đó, Lazar hỏi Vasili, “Anh không thể kéo hần rời khỏi chỗ đó à?”

“Anh ấy nói anh ấy sẽ đến sau, có thể thế”

Vai Tanya thấp xuống, Stefan sẽ không đến ăn cùng bọn họ. Cô biết chắc như là cô đang ngồi đây vậy. Anh đã ra lệnh cho cô tạo bề ngoài dễ nhìn nhưng anh không thêm ngăn cô khi cô tuân theo. Anh ta dám cướp đi sự vui thích mà cô cảm thấy được từ bề ngoài của cô tối nay à? Cô sẽ không cho anh toại nguyện đâu.

“Nếu chút nữa Stefan không gia nhập với chúng ta,” cô nói một cách rành rọt, “... thì chúng ta sẽ tới với anh ấy vậy.”

Đáp lại lời đề nghị của cô là một sự im lặng hoàn toàn cho đến khi cuối cùng Lazar thốt lên, “Không được đâu, Công Chúa ...”

“Tôi quyết định vậy.”

“Nhưng Stefan không thích ...”

“Anh nghe cô ấy nói mà, Lazar,” Vasili cắt ngang, “Cô ấy đã quyết định vậy rồi và cô ấy có địa vị cao hơn anh đấy.”

Tanya nhìn Vasili hoài nghi, “Thật hả?”

“Dĩ nhiên là thật. Vì rốt cuộc, Lazar chỉ là một bá tước thôi.”

Lazar nghiêng rằng, “Lúc này không phải là thời điểm thích hợp để chỉ ra điều đó, thưa Bệ Hạ.”

“Bình tĩnh nào anh bạn và hãy để cho Stefan giải quyết mọi việc nếu như anh ấy phản đối. Cần một điều gì đó để kéo anh ấy ra khỏi tâm trạng này.”

Hiện giờ Tanya chỉ chú tâm vào một việc duy nhất, “Vậy có nghĩa là tôi có ngôi vị cao hơn Stefan luôn hả?”

“Cô nhìn trần trề hy vọng quá.” Vasili cười. “Nhưng tôi phải làm cho cô thất vọng thôi. Không cần biết ngôi vị của Stefan thế nào, trách nhiệm đối với cô là của riêng anh ấy cho đến khi chúng ta trở về Cardinia, vì vậy cô phải nghe theo anh ấy trong mọi việc. Nếu cô muốn tranh luận ... nhưng cô đối phó với anh ấy quá rành rồi mà, phải không? Hình như anh ấy đang gặp khó khăn khi phải đối đầu với cô thì phải?”

Tanya che dấu sự thất vọng của mình. Cô phải nên biết là bọn họ sẽ không đi quá xa như vậy để giúp cho câu chuyện của họ dễ tin hơn.

“Anh nghĩ vậy à?” Cô thần nhiên. “Tôi chưa thấy vậy.” Nhưng ồ, cô ước gì điều đó là đúng, bởi vì bất cứ sự khó khăn nào cô có thể gây cho Stefan đều làm cô vui sướng vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Bọn họ bước vào từ phía sau Stefan và đứng sau lưng anh, vì vậy anh không thể biết là bọn họ đang có mặt ở đó. Tanya đồng ý với việc này, ngay bây giờ cô không vội gì phải đối diện với anh khi mà cô đang ở chung một phòng với anh. Và việc chờ đợi thật lý thú làm sao, cô càng thích thú hơn khi cả hai người, Lazar và Serge, đã dám chắc rằng Stefan sẽ rất bực mình nếu cô bước vào đây.

Họ chắc chắn đến nỗi đã phản đối không đi theo, vì vậy chỉ có Vasili đứng kế bên cô. Nếu không có sự cản trở của anh, cô đã bị đưa về phòng ngay sau bữa ăn tối. Cô miễn cưỡng biết rằng phải nên cảm ơn anh một tiếng, mặc dù cô rất ghét phải mang ơn anh cho dù bất cứ vì chuyện gì, ngay cả chuyện lợi dụng anh để trả thù đi nữa.

Chỉ làm cho Stefan bực mình thôi thì không đủ, mặc dù cô còn chưa nghĩ ra sẽ làm cái gì khác. Nhưng một ý tưởng đến ngay với cô khi cô phát giác ra người chơi bài ngồi đối diện với Stefan chủ ý tới cô nhiều hơn là những lá bài hắn đang có trên tay.

Hắn ta rất to con, bộ ngực to bè và cô có thể đoán được những cơ bắp cuộn cứng bên dưới lớp áo. Hắn nhìn cũng không tệ, có lẽ chỉ lớn hơn Stefan vài tuổi, với mái tóc màu nâu đậm và mắt cùng màu. Giống như một người chơi bài khác đang ngồi cùng bàn, hắn đã cởi bỏ áo khoác và xắn tay áo lên, có lẽ để không một ai có thể nói là hắn đang chơi gian lận. Dù sao đi nữa, hắn hình như đã chơi bài một cách rất chăm chú, cho đến lúc này.

Trên bàn có rất nhiều tiền, một số tiền rất lớn, hầu hết là đang nằm ở trước mặt gã tóc nâu đậm đó. Hai người khác thì có một khoản tiền tương đối trước mặt họ. Stefan thì đang quăng ra hai tờ cuối cùng để theo ván bài này. Tất cả mọi người đều bỏ thêm tiền để theo, những lá bài được tiếp tục chia ra. Gã chơi bài bực con được nhắc nhở là đã đến phiên anh ta cá cược, bởi vì mắt hắn đang bận nhìn Tanya chứ không phải những lá bài trên bàn.

“Ông có theo hay không vậy, Ông Barany?”

Câu hỏi từ người đàn ông đang ngồi ở bên phải Stefan. Trước giờ cô chưa nghe nhắc đến họ của anh, cũng chưa bao giờ nghĩ đến là phải hỏi anh ta. Nếu như nghĩ kỹ lại, Lazar là người duy nhất đã giới thiệu tên họ đầy đủ với cô. Có thể có người trong số họ mang họ Thomas hay là họ Johnson, vì vậy nếu giới thiệu họ và tên với cô thì cũng như đã phá hỏng vở kịch về những người quý tộc nước ngoài của bọn họ. Stefan đưa tay vào trong túi áo khoác lấy thêm tiền. Còn thêm nữa à? Người đàn ông này không biết khi nào nên dừng lại, cô đã biết được điều này qua những gian truân đã xảy ra với cô. Nhưng đây lại là việc liên quan đến tiền bạc và anh đang bị thua. Anh không quan tâm đến à? Liếc nhìn Vasili, cô thấy anh cũng chẳng có gì là lo lắng. Dĩ nhiên, gã này có lẽ không biết làm thế nào để biểu lộ những tình cảm như sự lo lắng hay bất cứ cảm giác nào khác, ngoài cái cảm giác buồn tẻ hoặc khinh người.

Cô nhìn Stefan liệng thêm tiền ra để theo ván bài. Người đàn ông ở bên trái anh bỏ cuộc không theo. Gã đàn ông bực con lật bài lên bàn, để lộ ba con năm. Mắt hắn ta lại dán chặt vào Tanya trong khi chờ đợi ai thắng cuộc.

Tanya phải lấy hết can đảm mới mỉm cười được với anh ta, không tỏ ra chút nhút nhát hay e lệ nào. Suy cho cùng, cô đã từng nhìn thấy bọn con gái ở quán rượu quá nhiều năm, biết được những mảnh khốc tinh vi và cách họ di chuyển thân hình khi họ thích thú với một người đàn ông nào đó và muốn cho anh ta biết. Tuy nhiên, cô không chắc là mình làm có đúng không nhưng đoán là mình không sai khi hắn mỉm cười với cô, một nụ cười rộng miệng và rất đẹp làm hắn trông giống một gã trai ngớ ngẩn và thú vị.

Không muốn quá đà, cô tránh ánh mắt hắn rồi nhìn xuống, vừa kịp nhìn thấy ba con già của Stefan trước khi anh xấp bài xuống bàn để tỏ ý bỏ cuộc, như chấp nhận bài của anh không thể thắng ba con năm. Thật không thể hiểu. Cô không rành cách chơi bài này lắm, nhưng cô vẫn biết là ba con già thì thắng được ba con năm. Stefan có biết là anh ta đang nắm bài cao hơn không? Cô nghĩ nên nói cho anh biết nhưng rồi cô giữ chặt miệng. Việc giúp anh không nằm trong kế hoạch của cô.

Mắt cô nhìn trở lại gã chơi bài to con kia khi hắn đứng lên và lùa tiền về. Hắn đang cười toe toét và nhìn thẳng vào Tanya rồi nói, “Xin lỗi mấy ông, nhưng tôi muốn ngưng chơi một vài ván.”

“Đó là một việc làm không thông minh tí nào đấy, Corbell, vì ông đang thắng đậm mà,” Người đàn ông ngồi bên tay phải hắn cầu nhàu.

“Tôi cũng biết vậy.” Corbell bật cười, “Nhưng tôi định chuyển hướng thắng lợi về phía khác.”

Người vừa rồi nhìn theo ánh mắt của hắn ta và cũng bật cười theo, Stefan hình như cuối cùng cũng hiểu được những câu nói đầy ẩn ý giữa bọn họ. Lúc này, Tanya căng thẳng, mong anh quay lại nhưng anh không quay. Anh đứng lên và bước đến chặn đường của Corbell, người còn bực con hơn là Tanya đã đoán, gã cao hơn Stefan cả một tấc rưỡi và vạm vỡ hơn nhiều.

“Tôi sợ là ông đã lầm lẫn rồi đấy ông Corbell,” Stefan nói một cách bình tĩnh, “Cô ấy không dành cho ông đâu.”

Tanya há hốc miệng. Stefan vẫn còn chưa nhìn về phía cô nhưng anh vẫn biết cô đang đứng ở sau lưng anh và cũng hiểu Corbell có ý gì khi nói như vậy à?.

Nhưng “ngọn núi” kia vẫn không nản lòng, tại sao hắn lại nản lòng nhỉ? Tên nào khủng điên lắm mới dám gây sự với cỡ người như hắn ta.

“Tôi nói, cô ta lại nghĩ khác đấy,” Corbell trả lời, “Vì vậy, sao ông không tránh qua một bên đi?”

Stefan không nhúc nhích, “Điều mà cô ta nghĩ hay muốn không quan trọng.” Rồi, không cần xoay người lại, anh nói, “Vasili, đưa cô ấy trở lại phòng của tôi trong khi tôi phải gắng sức thuyết phục Ông Corbell về sự nhầm lẫn của ông ta.”

“Này đợi đã ...”

Corbell chưa nói dứt câu thì tiếng động rõ rệt của nắm đấm đụng trúng da thịt vang lên. Tanya chỉ kịp nghe được như thế thì đã bị Vasili kéo ra khỏi phòng thật nhanh đến nỗi cô không có dịp nhìn lại phía sau. Và rồi cô bị đẩy vào cánh tay của Serge, người đang đứng đợi bên ngoài cửa phòng với Lazar. Họ không nói với nhau một lời nào. Vasili và Lazar quay trở lại sòng bài, trong khi Serge không cho Tanya một sự lựa chọn nào khác ngoài việc trở về phòng cô.

“Lần này cô đã gây ra bao nhiêu thiệt hại vậy, Nương Nương?”

Lần này? Tanya cố đứng lại để chinh anh nhưng Serge cứ tiếp tục đi và kéo cô theo anh.

“Cái gì làm cho anh nghĩ lần này là lỗi của tôi vậy?” Cô thắc mắc.

“Khi cô muốn vô đó thì tôi đã thấy một cách rõ ràng là cô muốn gây phiền phức rồi.”

Cũng đúng, nhưng làm sao anh ta biết được điều này nhỉ? Và nếu như anh biết được thì những người khác cũng vậy. Không cần phải mất nhiều thời gian để Stefan có thể nhận ra. Được thôi, vậy thì đã sao nào? Nhưng cô không phản đối khi bị bắt trở về phòng nữa.

Cô nghĩ đến việc leo lên giường và giả bộ ngủ. Dĩ nhiên, nếu Stefan quá giận, việc cô ngủ cũng không ngăn cản được việc anh sẽ dựng đầu cô dậy. Vì vậy, cô đi tới đi lui, và cố nghĩ ra cách để chống lại những lời anh sẽ buộc tội cô. Và nếu như anh bị thương thì sao? Cô có bị điên không nhỉ? Dĩ nhiên là anh sẽ bị thương. Gã Corbell đó là một người không lồ. Nhưng đó không phải là điều cô mong muốn, cô chỉ muốn gây chút rắc rối cho Stefan để trả đũa anh mà thôi.

Cánh cửa phòng được mở ra sớm hơn cô dự đoán. Tanya vụt xoay người lại, gần như nín thở. Stefan chỉ đóng cửa và khóa lại như anh vẫn thường làm trước khi đi ngủ. Ngay cả khi anh nhìn cô, anh cũng không tỏ vẻ bức dọc với cô hay có bất cứ phản ứng nào khác. Nhưng trong lúc phỏng đoán phản ứng của anh đối với vẻ bề ngoài của cô, tìm hiểu tâm trạng của anh và xem anh có bị thương hay không, cuối cùng cô cũng nhìn được rõ anh một lần nữa, nhìn rõ anh mà không bị mờ mắt vì sự nóng giận.

Chúa cứu cô, sự hấp dẫn của anh vẫn còn đó, mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Tim cô bắt đầu đập nhanh hơn. Trạng thái căng thẳng cô có lúc này đã được thay thế bằng một cảm giác khác. Tại sao cô lại ngu ngốc như vậy chứ? Sau những gì anh đã đối xử với cô, anh không nên có bất cứ ảnh hưởng nào đối với cô cả, nhất là không nên làm cho cả người cô như rạo rực lên vì cảm giác ham muốn có anh. Cô không thể nào vẫn còn ham muốn anh. Cô phản đối điều đó!

“Lúc này em thích thú lắm phải không?”

Tâm trí cô còn ở đâu đâu, cho nên phải mất một lát, cô mới hiểu rằng anh đang nói đến chuyện xảy ra trong phòng chơi bài lúc này. Bây giờ cô lại căng thẳng, nghi ngờ đối với giọng nói làm như không có chuyện gì của anh ta.

“Anh có bị thương không?”

Anh nhún vai, bỏ áo khoác lên những chiếc rương, “Chỉ một vài vết bầm. Không có gì phải lo lắng cả.”

“Tôi không lo lắng. Tôi chỉ nghĩ, tại sao anh không nói với hấn, tôi là vợ anh, giống như anh đã từng nói với tất cả mọi người. Có thể mọi chuyện sẽ diễn ra khác đi.”

“Tôi không thích làm vậy.”

Câu nói này quá bình tĩnh làm cho cô cảm thấy không thoải mái, “Không thích làm vậy? Không thích làm vậy à!” Cô nổi sùng lên, “Anh thích bị đánh đến tơi tã hơn hả?”

“Tôi không phải là người bị vác về phòng đấy chứ?”

Cô cố giữ cho giọng mình như không ngạc nhiên, “Ý anh là anh đã thắng hả?”

“Dĩ nhiên.”

“Ồ, dĩ nhiên. Tại sao tôi lại nghi ngờ điều đó nhỉ? Hấn ta cũng chỉ là một ngọn núi biết đi mà thôi.”

“Lời lẽ mỉa mai, châm biếm đó không thích hợp với em đâu, Tanya. Và hấn ta có thể là rất bực con, nhưng hấn rất nặng nề. Những người to con thì thường là như vậy.”

“Anh cũng to con vậy,” cô không thể kềm chế nên thốt ra.

“Không quá to con, và qui luật thì lúc nào cũng có điều ngoại lệ cả.”

“Và tối nay anh đã chơi bài theo qui luật nào, khi anh úp những lá bài lớn hơn hấn vậy?” Anh nhíu mày làm cô nói rõ hơn, “Tôi nhìn thấy ba con già của anh, Stefan.”

Anh thật sự mỉm cười, mặc dù anh đưa tay như phản đối, “Đó chỉ là một trong những phong cách riêng của tôi. Tôi cảm thấy không công bằng lắm khi để những con già đó thắng giùm tôi.”

Thật không thể hiểu. Việc anh đã không nổi giận với cô cũng không thể nào hiểu nổi. Sự thật là cô đang tức tối bởi vì những gì anh làm đều rất khó hiểu.

“Vậy thì tôi rất vui mừng khi anh thấy vui,” Cô gắt gỏng nói, “Nhưng dĩ nhiên là anh sẽ vui. Cờ bạc, đánh lộn vốn là những trò tiêu khiển mà bọn đàn ông các anh thích làm nhất mà, phải không?”

Cô không nhìn thấy anh đang từ từ bước lại gần cô. Anh tiến lại gần đến nỗi có thể nắm lấy cánh tay cô và anh đã làm vậy để kéo cô sát vào người anh. Cô gồng mình lại. Anh không hề để ý đến điều này. Cả hai tay anh ôm choàng lấy cô, giữ chặt cô trong lòng.

Anh đợi cô nhìn anh trước khi anh nói, “Em quên nhắc đến một trò tiêu khiển mà chính bản thân em cũng rất là quen thuộc đấy, cô tiên nhỏ ạ.” Anh cười toe toét, “Đó có nghĩa là một người đàn bà đẹp, không phải những gì em đang nghĩ đâu.”

“Dĩ nhiên rồi,” Cô chế giễu, chán ghét cảm giác lẫn lộn cô đang có với anh, “Stefan...”

“Nếu em thêm một người đàn ông, em chỉ việc hỏi,” Anh nhẹ nhàng khiển trách, ” mà không nên dính dáng với một người lạ.”

“Tôi không có!”

Sự chối phăng của cô không làm anh bức mình, anh chỉ lơ đãng, “Tôi biết chính xác lúc nào em khuyến khích hẳn ta, Tanya. Nó hiện lên rõ ràng trên mặt hẳn. Nhưng tôi tha thứ cho em bởi vì em không có ... bởi vì đã lâu quá rồi em ...” Cách giải thích lần thứ nhì của anh cũng không thích hợp. Anh lúng túng, đỏ mặt và cuối cùng bỏ qua, “Thay vì em cố tình gây rắc rối vào tối nay, tôi nghĩ nếu em cần một người đàn ông quá, thì em sẽ chấp nhận ngay cả tôi mà.”

Ngay cả? Anh không biết anh là người đàn ông duy nhất mà cô sẽ chấp nhận à? Không, dĩ nhiên là anh không biết. Anh nghĩ cô làm vậy chỉ vì cô quá thèm muốn một người đàn ông, bất cứ người nào, bởi vì bọn họ đã giữ cô quá lâu để cô không thể làm cái nghề mà họ đã gán cho cô à?

Tanya không biết nên nổi điên lên hay là phải cười lớn. Bây giờ, anh đã nghĩ chắc rằng động cơ của cô không phải là muốn gây rối. Nếu anh nghĩ vậy, anh sẽ rất giận. Nhưng anh rất khoan ái trăn ầu đã đó, vì vậy, anh sẽ không giận lắm đâu nhỉ, chắc chỉ đủ bắt cô nằm vắt ngang qua đùi anh ta một lần nữa. Nhưng cô không lên giường với anh nếu chỉ để tránh chuyện đó. Và cô cũng sẽ không lên giường với anh nếu anh nghĩ là anh đang giúp đỡ cô. Cô chỉ lên giường với anh khi nào anh muốn cô ghê gớm. Cô không muốn gì cả, ngoài việc được anh yêu tha thiết, giống như anh đã cho cô vào cái đêm ở bên bờ sông, chứ không phải là sự ngăn ngại như vậy, nó không giống anh tý nào cả. Sự thật thì cô muốn anh nhiều hơn kia.

“Tôi làm em ngạc nhiên hả?” Anh cân trọng hỏi.

“Bộ tôi nhìn giống như ngạc nhiên lắm hả? Tôi nghĩ chắc là vậy rồi, cũng dễ hiểu thôi vì phản ứng của anh khi bộ mặt của tôi được chùi rửa sạch sẽ. Chuyện gì đã xảy ra thế? Tối nay mặt tôi lại bị dính lọ à? Có phải là vì vậy mà đột nhiên tôi lại được anh chấp nhận lại?”

Giọng nói của cô chỉ đủ để châm chọc anh một chút, giúp cô bớt lo lắng, “Như em đã biết rất rõ, tối nay em nhìn rất xinh đẹp.”

Nhưng anh chưa một lần ngắm nhìn cả thân hình cô. Ngay cả đến Vasili cũng đã nhìn cô kỹ càng. Và mỗi một người đàn ông cô nhìn thấy tối nay đều liếc nhìn cô từ trên xuống dưới. Nhưng Stefan không nhìn gì khác ngoài khuôn mặt cô. Và sự tán thưởng của anh có vẻ miễn cưỡng quá, giống như anh đang nói về thời tiết vậy. Vậy thì anh phải làm sao để cô tin được rằng là anh muốn có cô đây?

Cô nói một cách rõ ràng, “Anh không muốn tôi đâu, Stefan.”

Anh không phản đối. Anh chỉ nói một cách lạnh lùng, “Một đêm thôi, tôi sẽ đắm mình vào sắc đẹp của em. Một đêm ... không có cảm xúc ... chỉ có dục vọng.”

Những lời “không có cảm xúc” chạm vào cô, nó bén như mũi dao cắt sâu vào da thịt cô làm cô giận sôi gan, “Còn nếu như một đêm không đủ thì sao? Vậy thì tôi phải đi tìm Lazar vào ngày mai và rồi đến phiên Serge à?”

Những lời châm chọc đó cuối cùng cũng tấn công được anh. Anh không còn nhìn như người vô cảm xúc nữa, “Em quên nhắc đến Vasili rồi,” Anh nói.

“Không, tôi không quên. Tôi vẫn sẽ không làm chuyện đó với con công khinh người đó, không cần biết tôi thèm khát đàn ông đến cỡ nào. Nhưng anh cũng sẽ biết được là tôi không còn ham muốn chuyện đó nữa. Cảm giác được thương hại đã hủy diệt nó rồi.”

“Thương hại?”

“Đừng giả vờ như là anh không biết tôi đang nói gì!” Cô hét lên, “Nhưng đừng lo. Nếu tôi cần một người đàn ông, tôi sẽ tự biết tìm ở đâu.”

Cô cố tình để anh suy đoán về câu nói đó, xoay lưng lại và trèo lên giường, vẫn mặc nguyên quần áo khi ra ngoài dùng bữa. Stefan đập mạnh cánh cửa phòng. Được lắm, bây giờ anh ta đang giận dữ – nhưng vẫn còn chưa đủ như cô mong muốn.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Thương hại à? Anh cố nghĩ nhưng Stefan không thể hiểu tại sao cô ta lại dùng từ đó. Anh mà đi thương hại cô à? Cô quá đẹp và thuộc dòng dõi hoàng tộc, cô sẽ có rất nhiều tiền, đến nỗi cô sẽ không biết làm gì với chúng, một gia sản lớn mẹ cô để lại cho cô, đất đai rải rác khắp Cardinia đều là của cô và còn ở Áo nữa, nếu chưa nhắc đến những cung điện, vàng bạc đá quý. Cô sẽ được mọi người tranh giành để cung phụng ở hoàng cung, những người mà cô có thể chỉ cần giơ một ngón tay thôi là có thể điều khiển được, nếu như cô muốn. Nhưng cô không biết điều đó, và cô vẫn chưa tin toàn bộ câu

chuyện. Mặc dù vậy – thương hại à?

Câu trả lời hiển nhiên là không có đáp số. Cô chỉ sử dụng từ đó để làm lý do từ chối anh. Anh không nên mong đợi nó. Anh không nên đề nghị chuyện đó. Lazar đã cố gắng nói với anh là cô đang muốn gây rối, không phải là chỉ muốn lên giường. Nhưng anh đã hành động giống như là một tên ngu ngốc kể từ khi gặp cô, anh chỉ nhìn thấy được những gì anh muốn nhìn thấy.

“Tại sao anh không lên giường với cô ta để trút giận?”

“Câm ngay, Vasil” Stefan gầm gừ.

Bọn họ đang đứng tại quầy rượu trong phòng đánh bài, ba người kia đứng ở một bên và Stefan đứng một bên. Chỉ còn một chiếc bàn khác là có người. Hai bàn còn lại đã giải tán vì trận ầu đã lúc này. Hầu hết những hành khách đều đi ngủ. Và cả người pha chế rượu cũng vậy, đã đi ngủ mà không quên khóa tủ rượu lại. Nhưng chỉ cần tốn vài tờ tiền lớn và đền bù sự thiệt hại lúc này là có thể thuyết phục được anh ta mở lại quầy rượu.

“Lần này Vasil nói đúng đấy, Stefan,” Lazar nói, “Làm chuyện đó còn tốt hơn là anh phải uống say đến không còn biết gì nữa, chỉ để có thể ngủ chung phòng với cô ta mỗi đêm và sáng hôm sau lại la lối om sòm... với tất cả mọi người, trừ cô ta ra.”

“Câm miệng đi, Lazar.”

“Tại sao hai anh không để anh ấy yên một chút nào?” Serge đề nghị, “Uống rượu là việc duy nhất người đàn ông cần khi gặp phải một người đàn bà khó tiếp cận.”

“Câm...”

“Anh ấy đang đứng về phía anh đấy, Stefan.”

Stefan gầm gừ với cái ly trống trơn và chụp lấy chai Whiskey trong tay Serge. Bọn họ đã thanh toán hai chai Vodka cuối cùng vào hai đêm trước, nhưng đó là do bọn họ may mắn nên mới tìm được loại rượu đó ở trên tàu. Bia và rượu whiskey là những gì quốc gia này có sẵn. Nhưng ai mà mong đợi được điều gì khác ở một quốc gia đã tạo ra những kẻ vô lại như lão Dobbs, kẻ đã nuôi nấng một đứa bé ở quán rượu? Stefan giận điên lên khi nghĩ lão được sống những ngày tháng vui vẻ và sung sướng – phải cảm ơn anh về việc đó.

Lazar thử một lần nữa, “Nếu anh không lên giường với cô ta, Stefan, thì tại sao anh lại không nói cho cô ta biết sự thật? Biết đâu cô ta sẽ thay đổi thái độ.”

Vasil gật đầu đồng ý, nói thêm, “Và nó cũng cho phép chúng ta chứng minh cho cô ta thấy chúng ta thật sự là ai, để cô ta không còn nghi ngờ bất cứ chuyện gì chúng ta nói nữa.”

Stefan không nghe thấy bọn họ nói gì cả. Anh vẫn còn đang nhớ đến phản ứng của Tanya khi anh nói với cô, anh thà nghĩ rằng cô quá thèm một người đàn ông đến nỗi cô sẽ chấp nhận anh. Lúc đầu, cô nhìn anh sững sờ, đúng hơn là cô có tâm trạng phức tạp, sau đó phản ứng của cô từ từ thay đổi, cô nói với anh rằng cô không cần biết, cũng không một chút quan tâm đến những điều anh vừa nói. Anh phải cố lắm mới không hôn cô và cô đã trở nên căng thẳng và căm phẫn với anh. Đúng ra anh nên hôn cô cho dù có ra sao thì ra. Cô thường thích anh hôn nhiều hơn là phản đối, một sự thật làm anh vui mừng và cũng làm cho anh muốn nổi điên lên.

Anh phải thú nhận rằng anh đã giải quyết mọi chuyện quá tệ nhưng anh không ngạc nhiên lắm. Khi đứng trước những người đàn bà đẹp, anh thường không biết phải xử sao cho khéo. Thông thường, đồng tiền của anh là điều cần thiết nhất của họ và nó nói lên họ anh những gì anh cần nói. Nhưng đối với Tanya thì không. Có thể là cô sẽ nhận tiền từ anh, nhiều hơn hẳn những gã đàn ông từng cho cô, nhưng cô vẫn chống chọi với anh, vì tiền bạc không làm cô thay đổi cách nhìn đối với anh.

Tại sao cô ta trở nên xinh đẹp như vậy chứ? Anh dễ dàng đối xử với cô hơn, trước khi vẻ đẹp thật sự của cô bị bại lộ. Lúc đó anh đã không dè dặt, không hèn nhát. Lúc đó anh còn cảm thấy đau lòng vì cô đã lớn lên trong môi trường như vậy.

Nhiều lúc kinh nghiệm của cô không là vấn đề đối với anh, giống như tối nay vậy. Anh rất muốn cô, nhưng lại sợ là sẽ làm cho cô hoảng sợ vì sự tấn công táo bạo của anh. Những lần khác, cách cô phản ứng là những gì anh có thể nghĩ đến. Và cũng những lần đó, cả hai cảm xúc đều đến với anh một lượt, ghê tởm vì kinh nghiệm quá giỏi của cô cùng với ham thích nó. Anh phải chấp nhận một trong hai cái thôi, chấp nhận cô như cô bây giờ hay là không. Anh biết câu trả lời nhưng đó không phải là chuyện anh đang lo lắng. Không biết cô có cảm giác gì đối với anh và anh ráng tìm hiểu nhưng không thể làm được.

“Stefan, anh không nghe chúng tôi nói à?”

Anh nhìn Serge, rồi quay sang Lazar, người mới nói chuyện. Hình bóng của cả hai người hơi bị nhòe đi. Tốt. Tối nay anh có thể ngủ được. Anh không thể nào vào đó trong lúc còn tỉnh táo, không thể nào, khi mà có Tanya ở chung phòng. Nhưng mỗi khi nghĩ đến việc ngủ ở chỗ khác, anh lại không rời đi được, anh không biết tại sao. Dĩ nhiên là cô ngủ được dễ dàng trong khi anh ở bên cạnh, cho đến tối nay, cô mới đối xử với anh như là không có anh ở đó vậy.

“Anh đang nói chuyện gì đáng phải nghe à?” Stefan hỏi.

“Anh ấy còn chưa say lắm,” Serge nhận xét và châm đầy bốn chiếc ly.

“Chỉ vì anh ấy còn chưa nói lấp ...”

“Đừng để tâm đến chuyện đó,” Lazar cắt ngang, “Stefan, Vasili nghĩ là anh đang cần một người đàn bà, bất cứ người đàn bà nào.”

Hình bóng của Lazar lần này như nhòa đi, “Vasili nghĩ nhiều quá rồi.”

“Nhưng lần này chúng tôi đều đồng ý cả. Và cô gái tóc vàng xinh đẹp mà anh ấy đã ở chung mấy đêm nay từ khi chúng ta lên tàu, hiện đang đợi anh ấy ở trong phòng. Cô ta thuộc về anh, nếu anh muốn.”

Stefan xoay đầu lại và thấy xây xẩm cả mặt mày, “Anh định dâng hiến người đàn bà của mình một lần nữa à, em họ?”

Vasili nhún vai, “Hy sinh cho việc lớn mà.”

“Anh lúc nào mà chả rộng lượng và tôi rất biết ơn anh đấy, Vasili. Nếu như tôi còn nhớ rõ, thì tôi không biết chắc là mình có xứng với cô gái tóc vàng xinh đẹp đó hay không?”

“Lạy Chúa, tôi rất ghét mỗi khi anh ...”

“Mẹ kiếp, Stefan ...”

“Ồ, đủ rồi,” Stefan âm ỉ, “Anh trở thành người hay cần năn nỉ rồi đấy, tất cả bọn anh, ai cũng vậy. Từ khi nào tôi không giải quyết nổi những chuyện khó khăn, bằng cách riêng của tôi vậy? Vậy thì hãy đi ngủ đi. Không có lý do nào làm chúng ta phải đau đầu khi thức dậy cả.”

“Tôi sợ là đã quá trễ để làm điều đấy.” Serge nhe răng cười, lắc lắc chiếc ly trong tay, “Hay là anh còn chưa đếm là tối nay chúng ta đã uống hết bao nhiêu chai rồi?”

“Và chúng tôi phải ở bên cạnh anh chứ,” Lazar nói thêm.

Stefan ngửa cổ uống cạn ly và đẩy nó sang một bên, “Vậy thì tôi đi ngủ đây. Nhưng nếu các anh có nghe Tanya nhỏ bé của chúng ta la hét thì nên lờ đi. Tôi chỉ làm theo lời chỉ dẫn của các anh thôi.”

Cả ba đều há hốc miệng, “Anh nói thật hả?” Lazar hỏi.

“Tại sao không nhỉ? Suy cho cùng, tôi cũng được các anh cho phép rồi. Bộ tôi cần cô ta cho phép hả?”

“Stefan, có lẽ anh nên đợi cho đến khi ...”

“Stefan, tôi không nghĩ ...”

“Bây giờ thì lại có chuyện gì nữa đây? Do dự à? Có lẽ các anh đột nhiên nhớ lại cô ta là một vị Công chúa à? Nhưng đừng quá lo lắng như vậy. Khi mà tôi về tới phòng thì có thể tôi sẽ thay đổi ý định rồi ... hay là không thể nhỉ?”

Stefan chắc lưỡi một mình khi bước ra khỏi phòng chơi bài. Nhưng sự vui đùa với đám bạn của anh chỉ kéo dài thêm được vài giây. Anh thấy mệt, thật ra là gần như kiệt sức nhưng vẫn còn tỉnh táo. Anh đang say rượu nhưng đầu óc anh phản đối chấp nhận sự thật đó. Và phải cảm ơn đám bạn của anh đã giúp anh có ý nghĩ đó.

Một con điểm sẽ chống đối bao lâu, khi anh tấn công cô ta? Không nhiều đâu, anh cho rằng cô ta có lẽ đã quen bị đàn ông đòi hỏi nhiều hơn những gì cô ta sốt sáng làm. Trong nghề của cô, cô phải gặp rất nhiều loại người và bị ép làm những điều xấu hay tốt. Nhưng anh lại không thể cư xử với cô như vậy, cho dù anh rất muốn cô, vì anh muốn cô tự nguyện dâng hiến hơn.

Vậy thì anh còn gì để nghĩ nữa chứ? Đã biết khổ đau như thế nào rồi và anh không thấy được chừng nào nó mới chấm dứt. Cuộc hành trình đi bằng qua sông Mississippi đã tệ rồi, nhưng anh vẫn còn phải đi một chuyến vượt biển nữa, mà trên tàu lại không có sông bài nào để cho anh sao lãng muộn phiền này ư? Anh đã thua đậm chỉ vì mỗi khi cảm lá bài lên, anh chỉ nghĩ đến Tanya mà không để tâm vào cuộc chơi một chút nào.

Đứng bên ngoài phòng với chìa khóa trên tay, anh dường như lo sợ phải bước vào. Cô đã ngủ rồi nhưng tình trạng cũng đâu có gì khác, vì anh gần cô chỉ trong gang tấc. Tại sao anh lại tự làm mình đau khổ như thế này? Anh không cần phải ngủ ở đó, nhưng anh biết tại sao anh vẫn không muốn rời nơi đây. Anh đã hy vọng mong manh rằng, cô sẽ đến với anh, trong bóng đêm, lúc mà cô có thể quên đi việc gương mặt anh nhìn đáng sợ ra sao. Dĩ nhiên là anh đang tự lừa dối mình. Cô rất buồn bực, không để cho cảm xúc khống chế cô. Ngay cả anh cũng phải khâm phục cô về điều này. Mặc dù những người khác đều nghĩ cô rất thích hợp để làm hoàng hậu, nhưng anh miễn man nghĩ, không biết lúc đó anh còn sống để được chứng kiến sự kiện đó không.

Lạy Chúa, anh còn say hơn là anh tưởng. Họng anh nhơn lên như muốn ói và kiểu đó không giống anh tí nào. Cô ta chỉ là một người đàn bà và rất dễ đến gần, dù là anh hay ai cũng vậy, nếu trả đúng giá. Và anh đã không mong đợi gì ở cô khi anh tìm ra cô. Thật ra thì những gì anh mong đợi, anh đã được khi nhìn thấy cô.

Anh mở cánh cửa một cách nhẹ nhàng vì không muốn đánh thức cô. Nhưng hành động này đột nhiên làm anh nhớ lại là anh quá lịch sự đối với cô, vì vậy anh đập ầm cánh cửa. Cô lập tức ngồi dậy và nhìn anh mà không ngạc nhiên. Anh đã từng nhìn thấy điều này, cô bừng thức dậy, không một chút choáng váng hay dật dờ.

Cô đã bật đèn bàn, việc cô hay làm mỗi đêm, có lẽ là vì không thích bóng tối hay cũng có thể là vì anh. Và mỗi đêm anh là người tắt nó, nhưng cô chưa bao giờ phản nản về việc phải thức dậy trong bóng tối mỗi buổi sáng hôm sau. Dĩ nhiên, đêm trước cô cũng đã không nói chuyện với anh.

Cô vẫn còn đang mặc chiếc áo đầm màu vàng, đó cũng là việc cô làm mỗi đêm, đi ngủ với nguyên quần áo mặc trong ngày. Tuy nhiên, cô đã cởi bỏ một vài chiếc nút vì chiếc áo bó quá chặt và bây giờ một bên vai bị tuột xuống ngang cánh tay và đang nằm chần ngang ngực cô.

Stefan ước gì anh đã không nhìn thấy. Mắt anh đột nhiên rực lửa đến nỗi có thể đốt cháy được tấm nệm của anh trên sàn nhà.

“Máy giờ rồi?” Cô hỏi, không chút bực mình.

“Làm sao mà tôi biết được?” Anh bực mình quát lại.

“Tôi chỉ hỏi một câu thôi mà. Anh không cần phải hét vào mặt tôi như thế.”

Anh xoay người lại ... quá nhanh. Choáng váng cả mặt mày, căn phòng dường như đang xoay vòng cho đến khi anh đưa hai tay lên thái dương trấn tĩnh lại. Anh nhìn cô và thấy cô đã kéo chiếc áo lên, đang tròn mắt nhìn anh.

“Lạy Chúa, anh say rồi phải không?” Cô hỏi với vẻ ngạc nhiên thật sự, “Đừng chối. Kinh nghiệm suốt đời của tôi về chuyện này đấy.”

“Quá nhiều kinh nghiệm nhì,” Anh khịt mũi.

“Cứ ché giễu đi, Stefan nhưng tôi biết cách đối phó với những kẻ say trước khi anh ... trước khi anh uống hộp rượu whiskey đầu tiên đấy.”

“Whiskey à?” anh nhạo báng, “Tôi nói cho em biết là tôi uống rượu vodka của nước Nga láng giềng từ khi dứt sữa mẹ đấy, vì vậy, tôi tin rằng tôi có thể tuyên bố, tôi là vua trong việc uống rượu đấy.”

“Tôi vẫn cho là tôi đúng.”

Mắt anh nheo lại, “Em không nên ngu ngốc khiêu khích tôi như vậy, phải không Tanya bé nhỏ?”

“Dĩ nhiên là không.”

“Em quá thông minh, bởi vì tôi sẽ không thích bị châm chọc.”

“Tôi biết.”

Mắt anh nheo lại nhỏ hơn, nhưng phản ứng của cô lắc lư trong sự choáng váng của anh nhìn thật là bí hiểm. Vì vậy anh dẫu sự nghi ngờ vào lòng. Bên cạnh đó, ngay lúc này anh không muốn gây lộn với cô, khi mà anh đang quá mệt mỏi. Bằng chứng là ngay cả việc cởi chiếc áo khoác cũng là một việc làm quá khó khăn đối với anh. Anh xoay người lòng vòng khi cố gắng cởi bỏ nó.

“Anh có cần tôi giúp không vậy, Stefan?”

Phải mất một lúc anh mới xoay người lại phía giường cô. Giúp đỡ à? Từ cô ta à? Chắc là anh hiểu lầm rồi.

“Cái thứ rượu whiskey chết tiệt đó,” Anh giải thích với cô, chỉ vì nếu anh đã nghe cô một cách chính xác, “Nó tàn công em từ từ.”

“Đúng vậy.” Cô đồng tình.

“Em ... à ... không phải đang đề nghị giúp tôi cởi đồ chứ, Tanya?”

“Không, nhưng tôi nghĩ anh cần sự giúp đỡ để đi lại giường của mình tối nay.”

Câu trả lời làm anh thất vọng ghê gớm ... và đủ để anh nổi giận, “Tôi sẽ cho em biết là mắt tôi không có vấn đề gì.”

“Đó chỉ là ý của anh thôi.” Cô lăm bằm.

“Nói gì thế?”

“Tôi nói, đó chỉ là ý của anh thôi.”

Anh không dụ đi chút nào. Một cách phách lối, anh tiếp tục, “Bên cạnh đó, một kẻ đui cũng không thể nào không biết giường của mình nằm ở đâu.” Anh bước lại gần và ngồi xuống để chứng tỏ mình đúng. “Em thấy chưa?”

“Nhưng Stefan ...”

“Em nhất định phải làm cho tôi bực mình, đúng không?”

“Dĩ nhiên là không,” Cô trấn an anh, “Nhưng anh có biết là anh không ngủ ở đây không?”

“Đừng làm cho tôi lộn xộn chứ,” Anh nói, nghiêng người cởi giày và gần như té xuống giường. Nhưng anh kịp chống một tay lên sàn nhà, trong khi tay còn lại cố kéo chiếc giày ra, anh nói thêm, “Tôi biết là tôi ở chung phòng với em. Nó làm tôi như điên lên, vì vậy tôi phải thế này thôi.”

“Tại sao anh lại điên lên?”

Anh nhìn chân mình cầu nài, “Đừng thay đổi chủ đề Tanya. Chúng ta đang nói về chuyện căn phòng này.”

“Anh nói đúng, dĩ nhiên rồi. Căn phòng này và việc chúng ta ở chung. Tôi thì ngủ trên giường còn anh thì nằm dưới sàn. Tôi nói đúng không?”

Cô ta còn chà đạp thêm vào, phải không? Chuyện anh nhường cho cô cái giường còn chưa đủ sao và anh còn chưa một lần lên đó nằm chung với cô?

“Em nói không đúng hết đấy, Công Chúa.” Chiếc giày cuối cùng cũng rời chân anh và bay ra khỏi tay anh, văng mạnh vào vách tường. “Tôi có thể là nằm dưới đất, nhưng nếu tôi có ngủ ở đó được hay không thì tôi không nhớ gì cả.”

“Có phải đó là tại sao anh muốn nằm trên giường tối nay không?”

Stefan lập tức ngồi thẳng người, nhanh đến nỗi anh gần như không biết gì hết. Anh ngã người trên giường vì một cơn đau đầu chợt đến. Và anh không biết là anh đang nắm chiếc giày còn lại khi anh đưa tay lên xoa thái dương mình một lần nữa. Tuy nhiên, chiếc giày được gỡ ra khỏi tay anh.

“Lạy Chúa, chuyện gì sẽ xảy ra kế tiếp đây?” Cô la lên, “Anh không nên cử động quá nhanh như vậy, Stefan.”

Anh sẽ phì cười nếu như không bị đau quá. Và anh kèm chế bằng cách nói, “Thật à,” bởi vì cuối cùng anh cũng hiểu ra những chuyện điên rồ này có ý nghĩa gì. Cô gái chết tiệt này đang chọc ghẹo anh. Cô ta nên bảo anh hãy rời khỏi giường cô ta ngay lập tức khi anh ngồi lộn giường. Nhưng không, đó không phải là cách để đối phó với một kẻ say. Cô nghĩ anh sẽ làm gì với cô nếu như anh không đồng ý nhỉ? Nhưng anh cũng biết câu trả lời. Cũng giống như chuyện anh từng làm mỗi khi không kèm chế được con thịnh nộ.

Trong giây lát, anh nghĩ cô sẽ làm cho một kẻ say như anh vui vẻ. Cô ta có biết là mình may mắn vì anh quá mệt và quá say để suy nghĩ thêm về điều đó? Nhưng anh chưa thấy buồn ngủ.

Anh mở mắt, thấy cô đang nhìn anh chăm chăm. Cô căng thẳng làm anh nhận ra được anh đang gối đầu lên đùi cô và anh đã làm cô ngạc nhiên vì còn chưa ngủ, cô đã tưởng anh ngủ khi thấy anh im lặng quá lâu. “Anh đã nằm ở đây rồi, Stefan, thì không có lý do gì tôi phải đánh thức anh. Tôi có thể ngủ trên sàn nhà tối nay.”

“Em thật là rộng lượng, nhưng nếu nói đến việc không có lý do gì thì tôi không thể nghĩ ra được một lý do nào ngăn cản chúng ta cùng nằm chung một giường ...chỉ là một đêm thôi.”

“Tôi có thể nghĩ ra được nhiều ...”

“Đừng.”

“Tôi chỉ là ...”

“Ngồi yên đi Tanya! Đầu tôi hết đau rồi, vì vậy, đừng có cử động, nó đau trở lại đấy.”

Anh không dám chắc nhưng hình như cô đang nghiêng răng trước khi cô đề nghị, “Anh không nghĩ là anh sẽ thấy thoải mái hơn sao, nếu đặt cả chân lên giường và nằm thẳng ra à?”

Nếu như cô nghĩ anh sẽ rời đùi cô ra khi anh cử động thì cô đã lầm, “Cảm ơn em đã nhắc nhở,” Anh nói rồi xoay người co chân lên giường, một tay ôm choàng lấy chân cô. Đầu anh vẫn gối lên đùi cô và nếu đó không phải là tư thế nằm thoải mái, anh sẽ bị mỗi khi anh chỉ cốt phá cô.

“Stefan...” Cô nói như mắc nghẹn.

“Im lặng đi nào, ” Anh cầu nài, “Đừng cảm râm rã, khi mà lúc này em đã rất đồng tình ... và tôi đã buồn ngủ quá rồi.

Cô thở dài và ngã người xuống gối. Tối nay cô sẽ bị mất ngủ vì anh nằm ở tư thế này. Nhưng lúc này anh không cần biết đến cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Tanya thức giấc vì cảm nhận một đôi môi đang hôn cô nhẹ nhẹ. Cô không cần nghĩ ai là người đang hôn cô. Cô chỉ nghĩ là không biết Stefan đã tỉnh táo

chưa và anh có biết là anh đang làm gì không, hay anh chỉ làm vậy trong lúc ngủ vì anh tìm thấy được một thân thể ấm áp đang nằm kế bên. Và nếu anh đang mơ ngủ hay chưa tỉnh táo hoàn toàn, cô có muốn đánh mất cơ hội này khi gần anh lại không?

Những câu hỏi rất phù hợp với tình cảnh sáng nay nhưng cô rất thích được đánh thức bằng cách này, nó quá ngọt ngào đến nỗi cô không muốn nó chấm dứt. Thật ra thì cô bắt đầu đáp lại ... lúc đầu là từ từ, vì không muốn làm anh thức giấc nếu như anh còn đang say ngủ ... cô hé môi mời gọi, lưỡi anh lập tức tiến vào một cách nhẹ nhàng và ngây ngất.

Nhưng cô quên ngay là cô phải đáp ứng từ từ, khi mà Stefan càng lúc càng đòi hỏi nhiều hơn. Chỉ trong chốc lát, sự say mê đến với cả hai, của anh tỏa sang cô. Tim cô đập dữ dội. Cô phải há miệng để thở khi cô dập. Những cảm giác sung sướng ngây ngất dâng cao trong cô hơn bao giờ hết.

Cô ôm chặt anh, lấy làm lạ là mỗi khi cô chạm vào người anh, cả người anh như nóng bỏng. Bây giờ cũng vậy và cô muốn da thịt của chính mình được chạm vào làn da cháy bỏng đó. Nhưng cô vẫn đang mặc quần áo. Anh cũng còn đang mặc áo sơ mi và quần dài. Ngay cả cái mền cũng đang quấn ngang nửa người cô, mặc dù cô đã đá một chân ra khi xoay người lại với Stefan.

Rồi đột nhiên anh kéo hai vai áo cô xuống cho đến khi bộ ngực của cô lộ ra hoàn toàn. Tay anh bắt đầu ve vuốt cô trong khi lưỡi anh hôn cô mạnh bạo hơn, như sợ cô sẽ cản lại. Cảm giác mới anh đem đến cho cô thật là tuyệt diệu và làm cô sung sướng đến ngất ngây, khi tay anh tiếp tục ve vuốt vú cô làm nó săn cứng lên.

Khi môi anh rời khỏi môi cô, cô ghi đầu anh lại nhưng anh đã quyết tâm khám phá những chỗ khác trên người cô. Anh đã tìm thấy và cô há hốc miệng vì sướng rân, đôi môi nóng hôi của anh như muốn làm nổ tung một bên vú của cô, rồi đến vú kia, giống như anh không quyết định nổi phải dừng lại ở bên nào. Rồi anh ngậm lấy một núm vú và bắt đầu nắn và Tanya khám phá ra rằng có một sự liên hệ nào đó giữa cặp vú cô và eo lưng cô, để những ngọn lửa nóng bỏng truyền từ bộ phận này sang từng bộ phận khác trên người cô, làm cho cô khao khát được anh chạm vào. Cô rướn người sát vào anh, đòi hỏi những gì cô đang thèm muốn. Tay anh rời khỏi ngực cô, chạm vào chân cô, đùi cô và cuối cùng đáp lại những gì cô đang chờ đợi bằng cách nhẹ nhàng ve vuốt ở đó.

Không còn nghi ngờ gì nữa là anh đang tỉnh táo và cũng không còn nghi ngờ gì nữa là bây giờ chẳng có gì có thể bắt họ dừng lại. Và Tanya đã hưởng ứng theo, dâng hiến hết mình cho những cảm nhận anh đang mang đến cho cô, khao khát được thêm nữa, thêm nữa những cảm giác nóng bỏng này, cho dù cô không tin là còn có gì khác khiến cô có thể sung sướng hơn bây giờ. Hay là thân thể trần truồng của anh, có thể sẽ tuyệt vời hơn, da thịt nóng bỏng đó áp sát cô để cô có thể chạm vào ... của cô à? Cô không nên nghi ngờ hay có những ý nghĩ không tốt để phá hỏng mọi việc. Cô muốn người đàn ông này yêu cô ngay bây giờ. Cô muốn ...

Tiếng đập cửa ầm ầm làm cô la lên tức tối. Stefan thì gầm gừ, “Tôi sẽ giết họ,” rồi ngược đầu lên.

Tiếng đập cửa vẫn tiếp tục, “Stefan, anh mà không trả lời thì chúng tôi sẽ nghĩ là cô ấy đã giết anh và phá cửa vào đây.”

Tanya mở to mắt nhưng không nhìn thấy được gì, vì chỉ có một chút ánh sáng le lói tràn vào phòng qua khe cửa. Cánh cửa không bị khóa. Tội qua Stefan chỉ đóng lại thôi.

Anh hình như cũng nhận thấy điều đó cùng một lúc với cô, vì anh đứng bật dậy và chửi thề, rồi rên lên vì cơn đau đầu chột đến, hậu quả của việc say xỉn vào tối qua. Nhưng anh cũng đến gần cửa, mở hé chỉ đủ để cho người nào đó ở bên kia nhìn thấy anh rồi nhẹ nhàng đóng lại.

Tanya từ từ kéo chiếc áo trở về chỗ cũ, bây giờ không biết phải làm gì, nhất là khi người gõ cửa lúc này báo cho biết là tàu đã vào bến một tiếng đồng hồ trước. Cô có thể nhìn thấy dáng Stefan khi anh đến gần bàn để đốt đèn lên. Cô ước gì anh không làm vậy. Cô ước gì anh trở lại giường nhưng không thể nào, khi mà mọi người đang đợi bọn họ rời khỏi phòng.

Khi ngọn đèn tỏa sáng chung quanh cô, Tanya có thêm một ước nguyện nữa, ước nguyện này không thể biến mất. Nó không thể.

Stefan đứng cạnh giường, nhìn xuống cô bằng ánh mắt khó hiểu mà anh từng có và tất cả những gì cô nghi ngờ lúc này đột nhiên trở lại.

Anh đã có ý định làm vậy hay là anh vô tình làm trong lúc ngủ và bắt đầu bị thu hút khi cả hai cùng có cảm giác ngây ngất? Anh có đang nghĩ như cô không? Và sau tối qua, lời đề nghị hào hiệp và trịch thượng sẽ lên giường với cô chỉ vì cô quá thèm khát... ồ, lạ Chúa, chuyện xảy ra sáng nay không phải là để thực hiện lời đề nghị đó chứ? Và tại sao anh ta không nói gì cả? Tại sao anh ta chỉ nhìn chăm chăm, như là những câu hỏi tương tự hay còn tệ hơn, đang vang lên trong đầu anh? Cô đoán là tệ hơn rồi, vì anh đột nhiên lạnh lùng, kết cuộc nào mà anh nghĩ đến nhất định không phải là điều anh mong muốn.

Tanya dốc hết nghị lực ra nhưng tinh thần cô cũng vẫn chưa chuẩn bị đủ để nghe anh nói, “Em thật sự không cần biết em lên giường với ai à?”

Cô sẽ đâm cho anh một cú nếu anh đứng đủ gần. Cô xoay lưng lại với anh, vì nếu không làm vậy những lời “Tôi nghĩ chắc là vậy.” sẽ vuột ra khỏi cổ họng cô.

Sự im lặng như bị khuấy phục của cô làm anh ngạc nhiên, tuy nhiên, anh nói thêm, “Tôi xin lỗi... tôi không có ý đó. Nhưng tôi biết em rất ghét tôi, vì vậy tôi còn nghĩ được gì khác chứ?”

Nghĩ gì khác à? Nhưng anh ta đâu có cần nói đến như vậy chứ? Hình như mỗi lần họ càng âu yếm với nhau hơn thì những lời lẽ si nhục của anh sau đó càng ác độc hơn, vì vậy cô đã quen. Nhưng lần này cô lại không chuẩn bị để nghe những lời như thế.

Và cô có thể nói gì với anh được nhỉ? Cô đã nổi điên với anh khi anh bán mất quán rượu và cô sẽ bắn anh nếu cô có thể chạm tay vào một khẩu súng. Nhưng sự giận dữ đó bột phát, chỉ vì cô nghĩ đến tương lai đen tối của mình. Cho dù vậy, mới tối qua thôi, cơn thịnh nộ của cô lại bột phát và cô

còn muốn trả đũa anh cơ mà. Rất dễ hiểu khi anh nghĩ là cô rất ghét anh. Nhưng cô không ghét anh chút nào. Cô rất nên ghét anh nhưng cô lại không thể ghét và cô không hiểu ra sao nữa.

Cô phải giải thích thế nào về việc dăng hiến của cô? Nói rằng cô bị anh thu hút và không có gì khác quan trọng hơn à? Anh sẽ không tin đâu, giống như cô đã không tin anh vậy. Cô đã không tin anh, không chấp nhận những gì anh nói với cô, dù chỉ là một nửa. Và cô ghét thái độ thất thường của anh, nó thay đổi xoay xoi làm cho cô chẳng biết hướng nào mà đoán. Cô còn thật sự rất ghét những lời nhục mạ của anh. Thái độ của cô đối với những lời đó rất khó mà che giấu được, nó cho anh biết cô không có ý định lên giường với anh. Vậy thì sao gì cô lại bị cuốn hút vào anh như vậy chứ?

Lạy Chúa, có thể cô đã xấu xa như anh nghĩ. Có thể cô chỉ thích những cảm giác vui sướng anh mang lại cho cô mà cô không nhớ tới những việc khác. Có lẽ cô nên giải thích với anh hay là cũng chẳng cần giải thích gì cả, vì kết quả cũng giống như nhau thôi, anh đã có sẵn định kiến như vậy rồi.

Là lỗi của cô. Cô biết rõ là không nên nằm chung một giường với anh tối qua. Cô đã cố leo xuống giường vài lần nhưng tay anh lại cứ ôm chặt lấy chân cô, anh nắm giữ cô không rời và lấn sát cô hơn, vì vậy cuối cùng cô đã bỏ cuộc và cố đi vào giấc ngủ, rất khó khăn để ngủ trong tình cảnh đó.

Cô tin rằng tối qua, mình đã cư xử rất tốt, cũng có hơi bức mình vì phải chiều Stefan hết mình để anh làm một người say vui vẻ. Những gì cô đã học hỏi được là không nên gây gổ với một người say, nếu không, rất dễ làm cho bọn họ trở nên hung hãn và dữ dằn đến nỗi hầu hết là họ không còn nhớ gì vào sáng hôm sau.

Cô đã học cách được tránh né này trong nhiều năm qua. Nếu cô đồng ý với gã say bất cứ điều gì thì cô có thể điều khiển được họ. Cô đã áp dụng đúng như vậy với Stefan, ít ra tối qua, cô cũng đã giữ cho mọi chuyện được yên ổn. Chỉ có hậu quả sáng nay là cô không lường trước được. Bây giờ anh nghĩ về cô thật tệ, thật đáng ngạc nhiên là anh vẫn còn chịu nhìn mặt cô.

Đành chịu thôi! Như thường lệ, khi cô không có cảm giác khao khát thì cô luôn mong mình đang ở một nơi khác, chứ không phải ở đây, bên cạnh Stefan và đồng bọn của anh.

“Tanya?”

Cô phui phát cánh tay vừa đặt lên vai cô, không nói gì. Cô nghe có tiếng thở dài và anh dịch người sang phía trái cô.

“Tôi sẽ để em lại một mình để cho em thay đồ và thu dọn hành lý,” anh nói với cô, “Nhưng nhanh lên. Chúng ta đã để những người khác phải đợi quá lâu rồi”. Cô không nghe tiếng cửa mở và đóng lại, vì Stefan còn chưa nói hết, phải mất một lúc sau, anh mới nói, “Thật ra tôi khó chịu quá, vì những kinh nghiệm của em đối với đàn ông ấy.”

Mất cô mở to và tối đen vì giận dữ, nhưng anh không nhìn thấy vì cô vẫn còn quay lưng lại với anh. Anh thật ra đang cho cô biết vì sao anh ta lại phun ra những lời nhục mạ rất bông khi nãy à? Làm như vậy là có thể khiến mọi chuyện khác đi à? Kinh nghiệm của cô làm anh bức mình à? Được, cô có thể sửa sai, nhưng cô có thể không?

Không xoay người lại, cô nói, “Anh nên cho tôi biết sớm hơn, Stefan, vì tôi có thể dễ dàng làm đầu óc anh thanh thản hơn. Anh có biết là, thật ra tôi không có chút kinh nghiệm nào về đàn ông cả, ngoài anh ra. Anh khó mà tin quá, phải không? Nhưng tôi không mong đợi là anh sẽ tin, chính vì thế mà tôi chưa bao giờ nói cho anh biết. Suy cho cùng, tôi đã làm việc và sống ở quán rượu gần hết cả đời và có phải tất cả bọn con gái trong quán rượu đều là những con điểm không thì? Nghĩ lại, tôi thấy cứ để anh bức mình cũng không sao.”

Cô nói ồm ồm để anh khó mà tin cô. Cô không muốn anh tin cô. Cô chỉ muốn làm anh bất an. Và vì anh đập mạnh cánh cửa khi bước ra khỏi phòng, quên cả con đầu đầu, cô đoán là mình đã rất thành công.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Sasha đang đợi bọn họ trên bờ với một cỗ xe ngựa lớn. Hoặc là ông ta đã may mắn khi tìm lại được bọn họ, hoặc là một trong số bọn họ đã lên bờ tìm thấy ông ta, trong khi chờ Stefan và Tanya. Dù sao, người đàn ông nhỏ bé này hình như không bức tức chút nào vì đã phải đến New Orleans một mình, có thể ông ta chỉ than phiền khi gặp riêng Stefan. Tuy nhiên, ông ta có rất nhiều chuyện để nói với Stefan, anh chỉ gục gặc đầu mà không đáp lại câu nào.

Nhìn bọn họ từ boong tàu, Tanya nghĩ, không biết Stefan còn giận cô không. Có lẽ vẫn còn, vì Lazar và Serge là người giúp cô lên xe, và ngồi chung với cô. Stefan không thèm nhìn mặt cô, không sao, cô cũng đã mặc lại những bộ đồ kinh dị của cô để chọc tức anh. Nhưng bây giờ cô lại thấy hối hận. Không thấy tăm hơi Vasili đâu, may quá, cô đã không dùng những chiếc kẹp mà anh đã dày công tìm về cho cô, vì hình như cô đã quá tay khi trút mọi sự bức mình lên chúng.

Tưởng cả bọn sẽ đến khách sạn như buổi tối ở Natchez, Tanya quyết định sẽ chỉnh sửa dung nhan của mình trước khi cô xuất hiện trước bọn họ, cô không muốn nghe những lời chê bai nữa. Vì vậy, cô rất bức mình khi thấy chỉ đi một quãng đường ngắn là đến bến tàu, nơi có một chiếc thuyền, là một chiếc tàu lớn thì đúng hơn, vì nó là một trong những con tàu xuyên biển.

Cô còn không có thời giờ để hy vọng bọn họ dừng lại trong giây lát vì một lý do nào đó, đây không phải là điểm phải đến của cô, bởi vì kẻ mất tâm hơi Vasilí đang ở trên tàu, đợi cô ở ngay nấc thang tàu trên cùng. Khi cô đến gần, anh cầm một lọn tóc của cô và đưa lên lưỡi liếm nhẹ. Một sự quở trách quá nhẹ đối với gã đàn ông miệng lưỡi sắc như dao này.

“Hoan nghênh cô đến với tàu Carpathia, Công chúa.”

“Khi nào nó sẽ rời bến? ”

“Khi tất cả thủy thủ tập hợp đông đủ. Chỉ vì bọn họ không biết giờ giấc chính xác chúng ta có thể lên tàu.”

Mặc dù là đang biện hộ cho sự chậm trễ của cả bọn, gã vẫn kiêu ngạo, cứ như là cả đám thủy thủ phải phục tùng gã vậy. Nhưng Tanya không cần biết anh ta kiêu ngạo cỡ nào. Cô đang cố che giấu sự ngạc nhiên của mình về chiếc rương quần áo mà Stefan đã hứa hẹn.

“Lần đầu tiên tôi đến New Orleans, thế mà tôi không có dịp để ngắm nó à? ”

Vasilí nhíu mày thích thú, “Stefan có biết là cô muốn thế không?”

Làm như là nếu anh ta biết thì mọi việc sẽ khác đi vậy, cô muốn khịt mũi nhạo báng nhưng rồi cô chỉ nói, “Không.”

“Có lẽ sau này, cô nên nói cho anh ấy biết mong muốn của cô ... nhưng lần này thời gian rất eo hẹp, nhất là chúng tôi đã mất quá nhiều thời gian để tìm kiếm cô.”

Cô ngạc nhiên là gã không nhắc nhở gì đến những cuộc trốn chạy của cô, việc làm cho bọn họ càng trễ nải hơn. Nếu không, Stefan sẽ thỏa mãn mong muốn dạo phố của cô sao, nhưng cô không buồn hỏi.

“VẬY ít ra tôi cũng có một căn phòng riêng chứ?” cô hỏi.

Anh lờ đi và hỏi ngược lại, “Cô còn chưa nghe theo lời chỉ dẫn của tôi à?”

“Chỉ dẫn gì?”

“Việc phải chiếm được tình cảm của Stefan đấy?”

“Tình cảm à? À, tôi nhớ rồi ... là anh đã khuyên tôi nên làm cho anh ta thích tôi thay vì làm cho anh ta nổi giận chứ gì?”

“Cô đã làm cho anh ấy thích cô rồi, Công chúa. Nhưng cô cần làm tốt hơn nữa để chiếm được lòng yêu của anh ấy.”

“Anh phải tha lỗi cho tôi thôi, vì tôi thấy việc đó khó làm quá.”

“Tha lỗi cho cô à?” Anh gất gỏng, “Không bao giờ, tôi còn chưa thấy cô thử mà.”

“Tại sao tôi phải làm vậy?” Cô yêu cầu anh giải thích, đột nhiên trở nên bực bội giống như anh.

“Vì điều đó rất có lợi cho cô. Rất có lợi cho cả chúng ta. Và cũng vì hạnh phúc của cô nữa.”

Mắt cô ánh lên vẻ ngạc nhiên, nhưng cô xoa đi bằng sự gắt gỏng, “Anh mong muốn tôi được hạnh phúc à?”

“Tôi muốn Stefan được hạnh phúc. Cô có biến thành ác quỷ tôi cũng mặc kệ.”

“Tôi nghĩ tôi đã thành ác quỷ rồi đấy,” Cô gất lên, rồi thở dài, không thấy vui nếu cứ gây với gã giống như với Stefan, “Tôi bị ép đi chung với anh đấy, Vasilí, nhưng tôi không buộc phải nói chuyện với anh, vì vậy làm ơn biến đi.”

“Hãy co móng vuốt của em lại đi, Tanya,” Stefan nói sau lưng cô, “Anh ấy không đáng phải chịu lỗi cư xử như vậy.”

Cô cứng đờ người, không biết anh đã đứng đó từ lúc nào, rồi cô bắt cần, “Nhưng anh đáng bị vậy, phải không?” cô nói và xoay người lại.

“Ngày hôm nay thì có lẽ đúng,” Anh trả lời và thay đổi đề tài, “Em muốn gặp thuyền trưởng trước hay là xem phòng mình trước?”

“Điều mà tôi muốn là trở về Natchez.”

“Để làm gì?”

Cô không bỏ lỡ cơ hội chọc giận anh, “Làm gì à, tôi đã nhận làm việc cho bà Bertha rồi. Anh không nhớ hả?”

Môi anh mím chặt. Mắt anh hơi sáng lên. Tanya không cần thêm chứng cứ nào khác để biết là cô đã bắn trúng đích. Anh nắm lấy tay cô, kéo cô đi tới trước, xuống những bậc thang hơi nhỏ và dừng lại ở căn phòng đầu tiên, nãy giờ bọn họ vẫn không nói thêm một lời nào.

Lúc này cô hơi thất vọng. Cô không mong đợi sẽ bị thả lên chiếc giường kế bên bởi vì mắt anh còn chưa rực lửa. Và cô nghĩ anh không thể trừng phạt

cô vì đã chọc giận anh khi mà những nọc độc của anh còn làm cô mau chết hơn. Có thể là anh muốn nhốt cô trong phòng để cô không thể khiêu khích anh được nữa.

Tuy nhiên, anh chưa đóng cửa lại khi cô chưa lọt vào lòng anh và miệng anh chiếm lấy cô. Giờ đây, Tanya đã biết phân biệt những nụ hôn của anh và lần này không phải là loại khi anh đang giận dữ. Anh đang rất bình tĩnh khi hôn cô, sao thế nhỉ? Anh định cảm dỗ cô để cô trở thành một người tù nhân ngoan ngoãn à?

Tanya đẩy anh ra, trước khi có những cảm xúc mà anh dư sức đem lại để làm mê muội mọi giác quan của cô, “Tại sao anh lại cứ làm vậy?”

“Tôi mà biết thì chết liền!”

Anh không định thú nhận việc này vì anh đang cầu nhàu. Tanya hy vọng nhận được một câu trả lời khá hơn, một chút gì đó rõ ràng hơn, bởi vì cố gắng để hiểu suy nghĩ của người đàn ông này thật là một việc vô ích và bức bối. Trừ khi ...

“Anh có biết không, Stefan? Anh thay đổi cuộc sống của tôi để phù hợp với chính anh, chứ không phải là cho chính tôi. Anh đã huỷ diệt những ước vọng tôi từng có trong đời. Đây là thời điểm tốt để tôi biết sự thật về anh. Anh nợ tôi ít nhất là điều này đó.”

“Em đã được cho biết sự thật rồi... hầu hết đều là sự thật.”

“Tôi không đề cập về câu chuyện thần thoại của các anh và anh hiểu mà. Tôi muốn biết cảm giác của anh đây Stefan. Anh có còn muốn tôi không?”

“Muốn!”

Anh nói như giận dữ, cô hạ giọng, “Tôi đoán là anh ước gì việc đó không xảy ra, phải không?”

“Chính xác là vậy.”

“Tại sao? Bởi vì anh nghĩ tôi là một con điếm à?”

“Không phải.”

Cô không dám chắc là mình tin vào điều đó, cho dù trước kia anh đã từng thú nhận là anh muốn cô trước khi cô trở nên xinh đẹp như bây giờ, vì vậy cô nói, “Vậy thì đúng như tôi nghĩ chứ gì? Bây giờ anh không muốn thấy hình dáng này của tôi.”

“Em quá xinh đẹp, không lời gì đủ diễn tả được, em biết điều đó mà.”

Cô nhún mày, “Tôi không biết chuyện đó. Nhưng tôi biết anh nói chuyện rất khó hiểu đấy. Dĩ nhiên là không tôi ngạc nhiên, vì anh lúc nào mà chả vậy.”

“Tôi chưa bao giờ mời em đi vào tâm trí tôi, Tanya ạ, em tự mình đi vào đấy. Nếu em không thích những gì em nhìn thấy...”

“Cảm ơn nhé,” Cô cắt ngang lời anh một cách thiếu nhẫn nại, “Tôi chỉ hỏi để hiểu thêm về động cơ của anh thôi, để biết tại sao anh lại hôn tôi lúc này nhưng lại chán ghét tôi lúc khác.”

“Tôi không chán ghét em đâu.”

“Nhưng anh chán ghét bề ngoài của tôi,” Cô chỉ ra, “Anh dám chối không?”

“Đúng vậy, bởi vì giống như bất cứ người đàn ông nào khác, tôi rất ham muốn những gì đẹp đẽ. Nhưng tôi là người rất thực tế,” Anh mệt mỏi nói thêm, “Em và tôi không xứng với nhau.”

Bởi vì cô là đứa con gái hạ cấp lớn lên ở quán rượu, và anh là một tên khinh người khôn kiếp à? Không, họ không thể nào tương xứng với nhau cả. Nhưng anh sẽ cho cô một đêm, anh đã nói vậy vào tối qua. Còn cô lại không muốn “chỉ có một đêm”.

“Tại sao anh không làm phước cho cả hai chúng ta bằng cách tránh xa tôi ra?”

“Tôi ước gì mình có thể làm được như thế, nhưng ngay cả bây giờ tôi cũng vẫn muốn em. Hãy cho giá đi, Tanya.”

Cô cứng người lại. Nếu nãy giờ cô vẫn chưa ghét anh thì lời đề nghị này làm cho cô thay đổi ý định ngay. Anh ta dám to gan dùng tiền để mua cô một lần nữa à, ngay sau khi vừa thú nhận rất muốn cô ư?

“Được rồi,” cô chưa chút nói. “Là sự tự do của tôi... trước khi tàu nhỏ neo.”

Màu vàng rực lửa xuất hiện trong mắt anh, “Tôi phải quên trách nhiệm của mình mới có được em à? Tôi không đồng ý vậy đâu, nàng tiên bé bỏng ạ. Và tôi nghĩ đây là lúc em nên biết toàn bộ sự thật. Vasili không phải là Hoàng đế của Cardinia đâu.”

“Cho tôi biết chuyện nào mà tôi chưa biết đi.” Cô khịt mũi.

“Anh mới là Hoàng đế.”

“Trời, sự kinh ngạc của tôi không bao giờ chấm dứt sao?” Cô nói với vẻ ngạc nhiên đầy giả tạo, “Từ chuyện nói láo không ngưng mồm này đến chuyện nói láo khác à? Nhưng hình như đã quá trễ để làm cho tôi tin mà, phải không? Ít ra thì hành vi của Vasili trông cũng giống hoàng đế hơn.”

“Em nghĩ hoàng đế không thể bị sọc đầy mặt à?” Anh hỏi gặng, mắt anh vẫn sáng rực.

Cô ngo ngác, “Sọc à?” Cô nhủ mảy, nhưng chỉ trong chốc lát, “Ý anh nói là những vết sọc này của anh hả?” Đột nhiên cô bật cười, “Ồ, Stefan. Ai mà để ý đến vài vết sọc bé tí này, khi mà anh có một đôi mắt như thế kia hả? Và tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, là tôi không ngu lắm đâu! Anh nói với tôi, anh là Hoàng đế chỉ vì anh muốn có tôi, phải không? Bộ anh thật nghĩ rằng tôi sẽ không hiểu hả?”

Có những điều gì trong câu nói đó của cô khiến anh mất thăng bằng trong giây lát. Mắt anh dịu lại và anh thật sự bối rối. Chúa ơi, người đàn ông này luôn nghĩ cô là một người khờ dại, chỉ vì nơi cô lớn lên là quán rượu đầy mả. Thế mà cô đã tưởng là anh thông minh hơn đó chứ.

“Anh nghĩ chúng ta nên chấm dứt cuộc nói chuyện này trước khi nó được bắt đầu.” Anh nói.

“Thật ra nó rất vô vị, phải không?”

“Anh thật sự là vị vua mới lên ngôi của Cardinia đây, Tanya.”

Cô thờ dài, “Anh nói sao cũng được. Tôi nhất định không trở thành con điểm một ngày của anh, Stefan.”

“Phải, em nói đúng. Anh đòi hỏi quá nhiều ở em. Và anh sẽ cố gắng tránh xa em trong suốt cuộc hành trình còn lại, như em đã yêu cầu.”

Bây giờ anh lại trở nên nghiêm túc một cách khác thường. Cô thấy rằng cô ít thích điều này hơn là sự giận dữ của anh, ít ra, sự giận dữ mới là cảm xúc thật của anh.

“Vậy có nghĩa là tôi sẽ có một căn phòng riêng à?” Cô đoán liều.

“Là căn phòng này đây.”

“Nhưng tôi nghĩ là tôi sẽ bị nhốt lại?”

“Điều đó không cần thiết nữa khi chúng ta ra đến biển. Cho tới lúc đó ...” anh bỏ lửng câu nói, dù rằng ý anh muốn nói thì quá rõ ràng, nhưng anh đột nhiên nói sang chuyện khác, “Rương quần áo mới của em sẽ sớm được đem lại. Sasha muốn đặt mua cho em nên đã hứa thưởng trọng hậu để người thợ hoàn tất công việc trong một thời gian ngắn. Hẳn rất thích xài tiền của anh, nhưng lần này hẳn đã rút ngắn được thời gian, bù cho thời gian chúng ta đã mất khi phải quay trở về Natchez.”

“Vậy thì tôi thoát nạn rồi, tôi nghĩ, nếu ông Sandor gì đó chết trước khi chúng ta...”

“Sandor là cha của anh đây, Tanya. Em có thể nghi ngờ anh nhưng nên nói một cách tôn trọng cha anh, khi em nhắc đến ông ấy.”

Đồ chết toi, anh ta lại làm cho cô bực mình nữa rồi.

“Tôi rất vui mừng là mọi việc xảy ra đều như ý của anh,” Cô kết thúc, “Bây giờ, nếu anh vui lòng thì...”

“Thật ra, anh muốn tự mình chọn quần áo cho em.”

Tanya muốn trợn mắt nhìn anh nhưng cố giữ nét mặt không thay đổi. Tại sao anh lại nói những lời như vậy nhỉ, những lời... như có ý chiếm hữu? Nó làm nội tâm cô lại dao động, trong khi cô đã cố không để anh thu hút nữa và đã kềm chế được trong suốt cuộc chạm trán này. Ngay cả khi anh lại nói là anh muốn cô một lần nữa, cô đã giận dữ đến nỗi không để bị ảnh hưởng đấy thôi.

Bây giờ anh đang nhủ mảy, vì sự im lặng của cô hay là vì những gì anh vừa nói ra, cô không biết nữa. Tuy nhiên, nụ cười sau đó của anh đúng là đang chế giễu cô. Nhưng giọng nói của anh lại lộ vẻ thiếu nhẫn nại, hiển nhiên là anh muốn rời khỏi đây ngay.

“Hãy xem xét kỹ những đồ đạc trong rương ngay khi nó vừa được đem đến, bởi vì nếu em cần thêm cái gì khác thì phải mua ngay tức thì, nếu không, sẽ không mua được nữa. Và em sẽ không thất vọng với lựa chọn cùng sự tỉ mỉ của Sasha đâu. Ông ta rất rành về lãnh vực thời trang và không giống như anh, còn có một cặp mắt đoán ra số đo rất chính xác. Ông cam đoan với anh là mọi thứ sẽ vừa vặn với em.”

Anh cúi đầu chào và rời khỏi phòng. Và anh giữ đúng lời hứa, đó là lần sau cùng Tanya nhìn thấy anh trong một khoảng thời gian dài.

Nói về quần áo mới của cô, đó là những thứ chỉ có trong mơ, thích hợp với một vị Công chúa. Mặc dù cô không sốt sắng nhận chúng lắm, cô cũng không tìm thấy lỗi lầm nào để gạt chúng đi. Thật ra, cũng có một điều không phải đấy. Bởi vì Stefan đã không thò tay vào việc này nên bây giờ cô có rất nhiều quần áo lót. Cô nghĩ, chỉ cần phân nửa là quá đủ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Khi đi được khoảng nửa đoạn đường đến Châu Âu, Tanya bắt đầu tin vào câu chuyện thần thoại đó. Và Sasha là người đã thuyết phục được cô, dù không cố ý. Trong khi những người khác làm cho cô bức mình, vì giận cô đã làm cho tâm trạng của Stefan xấu tệ ... mặc dù cô không được nhìn thấy tâm trạng này, cô chỉ nghe nói về nó thôi ... Sasha đã trở thành người bạn của cô. Ông ta lúc nào cũng rất lễ lế đối với cô. Ông có thể gắt gỏng hay chỉ trích Vasili, hay với Lazar và cả với người ít nói như Serge ngay trước mặt họ nhưng ông không bao giờ chỉ trích cô một lời nào cả.

Một ngày nọ, cuối cùng, cô hỏi ông tại sao lại tốt với cô.

“Bởi vì cô đáng phải được vậy hơn bất cứ ai, thưa Nương Nương. Cuộc sống của cô đã quá gian khổ, tôi nghĩ là còn khó khăn hơn cả tôi, trước khi Stefan nhận tôi về làm việc trong cung.”

“Làm sao ông biết cuộc sống trước kia của tôi ra sao?”

Sasha giải thích, “Stefan nói với tôi những gì cô kể với ngài. Ngài không tin một chút nào hết mà ngài lại tin vào những gì ngài nghĩ đáng nên tin. Tôi nghĩ rằng cô đã nói sự thật với ngài, thách ngài chấp nhận, rồi sau đó đã quăng ra những lời nói dối để trừng phạt ngài vì đã nghi ngờ cô. Ngài nói với tôi, khi chính mắt ngài nhìn thấy gã đàn ông đã nuôi nấng cô, rằng hẳn ta nên bị xử tử.”

Tanya cười toét miệng với ý kiến đó, “Chính tôi cũng đã từng nghĩ như vậy.”

“Nhưng sao cô lại ở lại với hắn ta trong khi cô có thể bỏ đi?”

“Ông ta cuối cùng cũng cần đến tôi, rất cần đến tôi. Tôi phải nên ...”

Tanya không thích cách nói này của cô, làm như cô là con gái của lão Dobbs, điều mà không phải. Cô không phải con gái lão. Lão già đó quá xấu xa, không đáng để cô trân trọng. Cô nhớ lại những năm tháng cô đã coi lão như một người cha và yêu thương lão, dù luôn bị bạc đãi.

Cô tiếp tục, “Vì tôi sẽ được trả công nếu tôi ở lại, bằng quán rượu đó. Tôi muốn làm chủ nó hơn bao giờ hết. Nó sẽ là nguồn sinh sống của tôi và sự tự do của tôi sẽ không bị quản thúc bởi bất cứ người nào khác.”

“Đúng vậy. Stefan nhận thức được rằng ngài đã sai lầm khi mua nó. Vì Ngài có thể làm điều này một cách dễ dàng hơn, ít tốn kém hơn, bằng cách đốt cháy nó và không cho cô biết để cô có cơ hội hận ngài như bây giờ. Nhưng nếu Ngài làm thế thì lão Dobbs của cô sẽ không có một món tiền khá lớn để có thể sống vui vẻ trong những ngày còn lại. Stefan không muốn cô lo lắng cho lão ta ... trong trường hợp cô có thể sẽ lo lắng, đấy mà.”

“Ông hiểu rõ Stefan quá hà, Sasha?”

“Tôi hiểu ngài còn hơn chính bản thân ngài đấy chứ.”

“Có phải anh ấy luôn ... dị thường với tánh tình của chính mình?” Cô do dự hỏi.

Người đàn ông nhỏ bé phì cười, “Cô nói chính xác lắm, thưa Nương Nương. Nhưng Ngài không thường như vậy đâu. Thường thì Ngài rất dung hòa, cho dù là ở trong tình huống xấu hay tốt. Ngài không thích những chuyện đa nghi hay có cảm giác xung đột. Những gì quá xấu, Ngài sẽ tránh xa.”

“Như tôi vậy,” Cô kết luận, “Đó là lý do tại sao anh ấy tránh né tôi, phải không?”

“Ngài tránh né cô vì cô đã yêu cầu ngài như vậy... và bởi vì cả hai người không bao giờ nói chuyện với nhau mà không gây gổ. Tại sao lại như thế, cô có muốn tôi đoán thử không?”

“Ông hỏi tôi à, khi mà anh ta là người rất dễ nổi giận?” Cô khịt mũi.

“Ngài rất nóng tính, đúng vậy, nhưng trong trường hợp cần thiết, ngài biết cách kiềm chế bản thân mà.”

“Sasha, ông có biết anh ấy làm thế nào để kiềm chế bản thân không? Cái cách mà anh ấy làm, hay muốn làm trong khi anh ấy nổi điên lên ấy?”

Ông thấy thật thú vị khi cô trở nên phẫn nộ, “Đúng vậy và chuyện này bắt đầu từ khi cha ngài gợi ý cho, bởi vì khi Stefan còn trẻ, mỗi khi nổi giận đến phải đánh người khác, ngài đã làm họ bị thương rất nặng. Họ không dám đánh trả, cô biết không, bởi vì Ngài là Hoàng tử của họ, không chỉ là một Hoàng tử thôi, mà còn là một vị Thái Tử. Vì vậy, ngài phải tìm cách khác để trừ giận, một cách mà không làm ai bị thương. Ngài sẽ đi tìm người hiện thời là ... tôi nghĩ cô cũng hiểu rồi.”

“Tôi đã hiểu điều đó, nhưng tôi không phải là tình nhân hiện thời của anh ta.”

“Không, nhưng cô còn thân thiết với Ngài hơn cả một người tình. Cô là người vợ hứa hôn của Ngài bằng thánh chỉ của cố hoàng đế, có hiệu lực như là đã kết hôn. Trong mắt Ngài, Công Chúa, cô đã là vợ của Ngài. Chỉ còn thiếu một buổi lễ để làm cho cô tin mà thôi.”

Đây không phải là lần đầu Sasha nhắc đến chuyện Stefan mới chính là Hoàng đế chứ không phải Vasil. Thật ra, từ khi Stefan thú thật với cô trước khi tàu nhổ neo, tất cả mọi người, cả đám thủy thủ lẫn thuyền trưởng đều có thái độ cung kính với Stefan như anh là Hoàng đế của họ vậy. Vasil đã nói, đó là một địa vị chán ngắt, một vai không phù hợp với bản tính của gã. Tanya đã cố nén cười khi nghe vậy, đối với một người kiêu căng, phách lối như gã, nếu gã phải cố sức đóng giả những phẩm chất của một vị vua thì cô không thể nào tưởng tượng nổi, vị vua đó sẽ hống hách đến mực nào nữa.

Bọn họ đã đưa cho cô xem một số chứng thư có vẻ như là được chính quyền cấp, đưa tận mặt cô, thật ra bọn họ đã làm vậy vì sau khi rời bến được một ngày, cô đã nói vài lời cay độc để chế nhạo lời tự thú của Stefan. Những chứng nhận này chỉ rõ ràng rằng Stefan Barany là vị hoàng thượng mới lên ngôi của Cardina. Bất cứ cơ quan chính quyền nào cũng sẽ trải thảm đỏ để đón chào họ khi nhìn thấy những chứng nhận này. Tanya đã cho rằng giấy tờ này có thể là giả mạo hay là họ đã cướp được của ai đó và ba người họ đã trợn mắt nhìn cô vì bị xúc phạm quá đáng và bọn họ đã giận cô suốt tuần lễ sau đó.

Nhưng sau khi cô nghĩ lại, nghĩ thật kỹ lại, cô nhận thấy việc Stefan là vua thì dễ tin hơn là Vasil. Suy cho cùng, bọn họ luôn đợi Stefan quyết định, luôn theo sự hướng dẫn của anh, ngay cả việc thỉnh thoảng nhìn anh như để nhận được sự đồng ý ngầm ngầm của anh trước khi làm một việc gì đó. Và Stefan là người ra mệnh lệnh chứ không phải Vasil. Họ đã giải thích với cô là vì Stefan là người anh họ và lớn tuổi hơn, nhưng việc này không đúng, cộng thêm mọi việc còn lại làm cô hiểu tại sao Vasil không thể là Hoàng đế và vì vậy, nó làm cô đã không tin vào toàn bộ câu chuyện của họ.

Và rồi cô nhớ lại cái lần mà Lazar hỏi cô, cô có thích nếu Stefan là vua không. Ngay cả Stefan cũng đã một lần hỏi cô, cô có cảm giác thế nào nếu như có một sự lựa chọn khác ngoài Vasil ra. Tại sao, nếu không phải là vì Stefan mới đúng là vua chứ? Và Stefan cũng là người quyết định mọi chuyện có liên quan đến cô, như là anh ta có quyền đó, hoặc như Sasha đã nói, anh đã thật sự nghĩ cô là vợ của anh.

Cô có cảm giác thế nào sau khi hiểu rõ mọi chuyện? Thật ra thì khó mà chấp nhận để kết hôn với Stefan hơn là với Vasil. Với Vasil, không cần phải do dự, cô chỉ việc từ chối thẳng thừng. Nhưng với Stefan ... cô có lẽ là đã có cảm tình với anh, cảm giác bị anh thu hút một cách mãnh liệt khi mong muốn rằng anh mới là người chồng hứa hôn của cô. Để rồi có lúc cô lại nghi ngờ rằng nếu như việc đó là sự thật, cô ước gì cô sẽ không bị ép kết hôn với anh.

Dĩ nhiên là những nỗi nghi ngờ luôn đi trước. Có quá nhiều – nào là không xứng đôi, thù nghịch nhau, chỉ có một chuyện duy nhất bọn họ có chung là một mối quan hệ bà con xa mà cô chưa bao giờ được biết đến. Rồi còn việc kết hôn, chỉ nghĩ đến thôi là cô thấy chán ghét rồi. Bị một người đàn ông bình thường quản thúc đã là khổ rồi, nhưng Stefan không phải là một người đàn ông bình thường, anh là một vị vua đầy quyền nghi, lạy Chúa. Và bản thân cô cũng đã được ném thử mùi vị bị anh quản thúc như thế nào rồi, những gì cô mong muốn có được đều bị anh lờ đi hết.

Và cô không nên quên thái độ thất thường của anh đối với cô. Anh muốn cô nhưng ước gì đã không muốn, nghĩ là cô rất xinh đẹp nhưng ước gì cô không đẹp. Và anh chỉ muốn một lần được có cô. Anh đã thú nhận vậy và có lẽ đúng như Vasil đã từng nói, hôn nhân của hoàng tộc là vì chính trị chứ không phải là vì bản thân và nhất là không đòi hỏi phải có mối quan hệ tình dục giữa hai người. Vậy thì cô còn mong đợi điều gì chứ? Vẫn muốn có được Stefan nhưng lại hy vọng là không bao giờ có anh ta à? Cô có nên đặt mình vào tình thế thương tổn đó không? Nếu cô làm vậy thì cô quả là ngu si, chẳng khác nào như họ đã nghĩ.

Cũng giống như cô sẽ trả lời với Vasil, cô sẽ từ chối kết hôn với Stefan... nếu mọi chuyện họ nói đúng là sự thật. Và thật không may là giờ đây, cô đã tin vào điều đó. Và rồi cô thấy mình thật ngu ngốc về những việc có thể hay không thể làm. Stefan đã từng nói như vậy khi bọn họ nhắc đến Cardina, cô sẽ phải tuân theo lệnh của Hoàng thượng giống như những người khác. Cô đoán, hoặc là cô phải nhất nhất tuân theo hay là bị nhốt vào ngục tối hay là bị trừng phạt thích đáng theo một cách khác. Một lần nữa, Sasha lại là người làm cho cô rõ hơn về mọi chuyện, khi họ đang làm công việc hàng ngày.

Chuyện bắt đầu khi cô hỏi, tại sao Stefan lại có những vết sẹo trên mặt. Lần đầu tiên người đàn ông bé nhỏ này không muốn trả lời câu hỏi của cô và nói rất ít.

“Phải để Stefan nói với cô, nếu như Ngài muốn cho cô biết.”

“Cuộc hành trình này đang khá yên ổn đây, Sasha.” Giọng cô khô khan như ngói, “Bộ ông nghĩ tôi sẽ thay đổi nó bằng cách mời thêm khán giả à?”

Ông chắc lười, “Cũng đã gần năm tuần rồi kể từ khi hai người gặp nhau. Bây giờ có lẽ cô và Ngài gặp mặt riêng vài phút, chỉ vài phút thôi, tôi xin cô, gặp mà không cầu xé lẫn nhau. Cô không nhớ Ngài à?”

Thật ra thì cô nhớ Stefan chút ít, hay nói chính xác hơn, là nhớ sự kích thích mỗi khi anh ở bên cạnh. Cái mà cô không nhớ là những lời nhục mạ, Khi mà bây giờ, cả Vasil cũng đã đối xử khá tốt với cô, khi bọn họ nghĩ cô đang bắt đầu tin tưởng vào sự thật, rằng cô là một cô Công chúa.

“Anh ấy có nói gì không.” Cô tiếp tục, “...để cho ông nghĩ là anh ấy ... à ... nhớ tôi ấy?”

Sasha nín cười vì sự lúng túng của cô, nhưng lại lắc đầu nói, “Sự thật thì, thưa Nương Nương, kể từ khi Ngài rời khỏi cô, Ngài đã trở về với bản tánh thường ngày là che dấu kỹ cảm giác của mình.”

“Anh ấy buồn bã à?” Cô hỏi với vẻ thích thú.

“Không. Ngài chỉ không nhắc đến chuyện cá nhân thôi.”

“Ý ông là anh ấy chưa hề nhắc đến tôi à?” cô hỏi vặn, không cần biết mình đang lộ vẻ căm phẫn.

“Vì lý do gì chứ? Những gì Ngài muốn biết đều được tâu lại trước khi Ngài cần hỏi.”

Mắt cô mở to, “Từ ông à?”

“Dĩ nhiên.”

“Ý ông là ông nói cho anh ấy biết tất cả những gì chúng ta chuyện trò với nhau hả?” Cô gần như thét lên.

“Không có lý do gì phải giận dữ đến như thế, thưa Công chúa,” Sasha cố giảng hoà, “Tôi không nói cho Ngài biết bất cứ chuyện gì mà cô không cho phép.”

“Làm sao tôi biết được ông tâu lại những gì? Ông đừng có bao giờ nói lại với anh ấy là tôi đã hỏi ông xem anh ấy có nhớ tôi hay không đấy nhé!”

“Tôi đã quên câu hỏi đó rồi,” Ông trấn an cô, rồi nói thêm, “Nhưng có lẽ nếu để Ngài nghĩ rằng cô đã thay đổi ý định và muốn gặp Ngài ...”

“Không được,” Cô cứng đầu, cố chấp, “Tôi sẽ trở thành một kẻ tham tiền nếu như tôi muốn nói chuyện với anh ấy nữa. Tại sao à, vì lần sau cùng khi chúng tôi nói chuyện, anh ấy đã kêu tôi ra giá. Giá để bao tôi đấy, Sasha! Ông có biết tôi đã bị nhục nhã đến thế nào không? Không, tôi rất thích tình trạng như bây giờ, khi anh ấy sắp xếp mọi việc để chúng tôi khỏi sợ ý định mặt nhau.”

Hai má Sasha đỏ bừng khi ông ta cố gắng giải thích, “Nếu cô là một con điếm thì cô sẽ rất vui mừng khi được ra giá. Bọn họ không nghĩ cô là một con điếm đâu, vì vậy những gì cô nghĩ là bị sỉ nhục là không đúng đâu. Tại sao cô không nói với họ là không phải như vậy chứ?”

Cô không thấy bị tổn thương vì những lời nói thẳng thắn từ Sasha và cô cũng không quanh co, “Tại sao tôi lại phải làm vậy chứ? Rồi bọn họ sẽ thay đổi kế hoạch với tôi à?”

“Không. Cô vẫn sẽ phải kết hôn với Vua Stefan của Cardinia. Đó là di nguyện của vị vua già. Đó cũng là di nguyện của cô hoàng thượng, cha ruột của cô. Vì vậy, không có gì cô có thể làm để ngăn chặn việc kết hôn này.”

“Tôi có thể nói không mà.”

“Vẫn có một lễ cưới mà không có sự đồng ý của cô. Cô đã được nuôi lớn trong một quốc gia mà nhiều tiếng nói đủ tạo thành một đạo luật, nhưng cô lại được sanh ra ở một quốc gia chỉ cần một tiếng nói thôi cũng đủ tạo thành một đạo luật. Stefan chỉ cần ra lệnh tổ chức một lễ cưới và Ngài sẽ làm vậy, vì ước nguyện của cha Ngài.”

“Nhưng không phải là của anh ấy.”

Đó không phải là một câu hỏi, nhưng Sasha vẫn trả lời, “Đó không phải là ước nguyện của Ngài khi bị ép phải đi tìm cô, còn bây giờ thì tôi không còn tin chắc vào điều này nữa.”

Tanya thì quá tin chắc rồi. Trách nhiệm quan trọng hơn bản thân, giống như Vasili đã từng nói. Stefan sẽ kết hôn với cô mà không cần biết anh có muốn hay không. Và bây giờ, cô biết cô cũng không có sự lựa chọn nào khác. Cả việc gây khó khăn cho bọn họ vì họ đã ép cô cũng không được.”

Sasha lo lắng vì sự im lặng của cô, “Suy cho cùng, có lẽ tôi nên nói cho cô biết vì sao Stefan bị những vết sẹo đó để giúp cô hiểu rõ Ngài hơn.”

“Không cần đâu,” cô nói. “Tôi không còn hứng thú để nghe nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tanya có thể mất hứng thú để biết về những vết sẹo của Stefan vào ngày hôm trước, nhưng đó lại là chuyện đầu tiên cô hỏi Lazar vào sáng hôm sau, khi anh và Serge đến ăn sáng cùng cô trong phòng cô.

“Những vết sẹo của Stefan à? Là một chuyện đau lòng đấy, Công Chúa,” Lazar bắt đầu.

“Là chuyện mà Stefan không thích chúng ta bàn đến,” Serge nói vào, với cái nhìn cảnh cáo dành cho bạn.

“Vậy thì Chúa sẽ tha thứ cho các anh vì đã làm chuyện mà anh ta không thích,” Tanya nói với vẻ miệt thị để khích họ.

Nhưng Lazar nhìn cô cười, nhận thức được ý định của cô, “Chiến thuật đó không thành công đâu. Nếu cô biết chúng tôi đã khó chịu đến thế nào khi nhìn thấy Stefan buồn bã vì cô ...”

Serge cắt ngang, cầu nhàu, “Cô ấy biết chứ. Nhưng cũng giống như những người đàn bà khác, cô ấy không cần quan tâm, miễn là có được cái mình muốn.”

“Không đúng vậy,” Tanya đáp lại. Cô cố làm như là bị sỉ nhục, nhưng không được, vì vậy cô chỉ nhún vai, “Không cần các anh nữa. Tôi nghĩ tôi chỉ cần

hỏi thẳng Stefan thôi, cho dù đó là chuyện đau lòng.”

Bây giờ cả hai cùng phàn nàn, “Từ chiến thuật này sang chiến thuật khác ...”

“Đàn bà lúc nào cũng chơi trò bản thủ ...”

“Ồ, lạ Chúa.” Tanya cắt ngang cả hai với vẻ kinh ngạc, “Các anh nghĩ chuyện bí mật đó có thể lật đổ chính phủ à,” Và rồi cô thách thức, “Hay đó là chuyện làm Stefan rất xấu hổ?”

“Xấu hổ à?” Lazar đứng phắt dậy, chồm người qua bàn để cô không thể làm lẫn được là cô đã làm anh nổi giận đến dường nào, “Stefan đã liều thân mình để bảo vệ người khác đấy. Không có gì là xấu hổ cả, thưa Nương Nương.”

“Vậy tại sao anh không nói phất ra cho rồi,” Tanya đáp lại, thấy bức mình vì đã ép họ phải nói, “Nghe có vẻ như anh ta là một người hùng vậy.”

“Nói cho cô ta nghe đi, Serge,” Lazar ngồi xuống, “Có thể cô ta đủ thông minh để không nhắc lại nữa ... ít ra sẽ không hỏi thẳng anh ấy.”

Serge bắt đầu với vẻ miễn cưỡng khi nhắc lại câu chuyện xa xưa, “Anh ấy là một người hùng, hay là một thằng khùng ... tùy theo cách nhìn của mỗi người. Nhưng năm đó, anh ấy chỉ mới hai mươi tuổi thôi, không có trách nhiệm nào quan trọng phải gánh vác hết, không có gì phải bận tâm ngoài việc học hành, không giống vài người trong chúng tôi, học hành là một việc quá dễ đối với anh ấy và mỗi ý thích của anh ấy đều được thỏa mãn...”

“Nói đến chuyện chính đi,” Lazar cản nhand, “Cô ta không cần biết cuộc sống của anh ấy tốt đẹp như thế nào cho đến lúc đó, trong khi cuộc sống tốt đẹp của cô ấy đã bị cướp đi.”

Tanya nháy mắt ngạc nhiên. Serge đỏ mặt vì xấu hổ. Nhưng cô đột nhiên nhớ lại câu nói đầy xúc động của Stefan về việc cô phải chịu nhiều đau khổ khi số mệnh đã quay sang một hướng khác, trong khi đúng ra cô phải được bảo bọc kỹ càng, với cả một gia tài cho cô tiêu xài. Anh đã nổi giận giùm cô, vì biết mọi việc xảy ra đó không phải lỗi tại cô, lúc đó cô không hiểu ý anh muốn nói gì. Có lẽ hai người này nghĩ là cô oán giận vì đã không có được một cuộc sống tốt đẹp đã được định sẵn cho cô khi vừa chào đời à?

Cô chưa bao giờ nghĩ về điều đó, rất khó để oán trách những chuyện mà cô chưa hề mong đợi đó. Nếu như có oán trách thì chính là chuyện bọn họ đã dễ dàng tin cô là một món hàng nhơ nhuốc, chỉ vì nơi cô lớn lên là một quán rượu, trong khi họ có biết đâu, chuyện luôn làm cô sợ hãi mỗi ngày trong suốt tám năm qua, là làm thế nào để không phải bị ép lên giường với đàn ông.

“Tôi xin lỗi, thưa Nương Nương,” Serge nói với vẻ mặt thành khẩn.

Người này xin lỗi việc không có liên can đến cô. Nhưng cô sẽ nổi giận mất nếu cô cố gắng giải thích cho anh ta hiểu.

“Đừng nói nhảm,” Thay vì vậy, cô nói, “Bây giờ, tôi không thấy một Stefan có cuộc sống tốt đẹp, vì vậy tôi đâu cần phải ganh tỵ chứ? Sự thật là anh ấy cũng không được phép tự chọn cho mình một người vợ mà, phải không?”

“Không có người nào mà anh ấy muốn cưới cả,” Serge trấn an cô, rồi nói thêm, “Không một ai.”

“Serge!” Lazar ngăn lại.

Tanya thích thú vì sự ngần ngại của anh. “Chuyện gì, tôi phải nên ngạc nhiên vì anh ấy không muốn cưới một ai khác à? Anh ấy ba mươi tuổi rồi, hay khoảng đó, phải không? Tôi sẽ rất ngạc nhiên nếu anh ấy chưa đám cưới, ít nhất là một lần rồi.”

“Tôi cũng gần bằng tuổi anh ấy và tôi chưa bao giờ muốn kết hôn,” Lazar nói.

“Tôi cũng vậy,” Serge để thêm.

“Nhưng anh ta thì có đấy và lạ Chúa, anh ta chắc nổi lửa khi được nhắc lại việc bị hứa hôn. Có phải chuyện đã xảy ra như vậy không?”

Lazar chần chừ gật đầu, “Nhưng anh ấy đã hiểu rằng, tốt hơn hết là không nên gần cô ta. Cô ta không là gì cả, chỉ là một ...”

Sắc mặt của anh thay đổi đủ cho Tanya hiểu, cô không cần phải hỏi thêm, “Tôi biết rồi. Một con điểm khác!” Cô đứng lên, nói to, “Đi ra ngoài hết đi, cả hai anh đấy.”

“Bình tĩnh nào Công chúa, tôi không phải là đang so sánh ...”

“Làm thế nào mà tôi tin anh được, khi anh dừng lại ở giữa câu và thay đổi sắc mặt cả chục lần. Và tôi đã nghĩ rằng, ít ra là hai anh sẽ không bao giờ muốn sỉ nhục tôi.”

“Nếu những lời đó làm cô không thích, Công chúa Tanya,” Vasili nói từ ngưỡng cửa đang mở, giọng nói của anh rất thân nhiên, “vậy thì cô hãy làm cách nào đó để bảo tồn đức hạnh của cô đi.”

Cô nhìn anh chằm chằm và phẫn nộ vài giây cho đến khi cô nhận ra, anh đang cầu nài vì không hiểu sao cô lại quá bức bối với những gì mà bọn họ đều cùng cảm nhận với một thực tế rõ như ban ngày. Và dĩ nhiên là anh nói đúng. Nếu như cô chưa phủ nhận chuyện đó thì cô không có quyền giận dữ với những gì họ nghĩ. Sasha cũng đã từng nói với cô như vậy. Và nếu nhìn theo cách nhìn của họ, thì cảm giác bị sỉ nhục của cô hình như có vẻ giả tạo.

Khó khăn ở chỗ là không tìm được một lý do nào để cô tha thứ cho họ. Cô đã hy vọng rằng, những người đàn ông này sẽ đánh giá cô qua cách xử sự của cô kể từ lúc gặp họ, chứ không phải dựa vào phỏng đoán, nhưng cô đã quên mất là lần đầu tiên chạm mặt với Vasili, anh đã nhìn thấy cô ngồi trên đùi Stefan. Và cô không chắc Stefan có nói với bọn họ là chính anh đã ép cô ngồi ở đó không. Cô cũng đã quên những chuyện cô nói trong lúc giận dữ, cô đã nói dối để trả đũa họ, những chuyện mà bọn họ dễ dàng tin là thật.

Nhưng cho dù là vậy, chấp nhận nó à, cô thấy xấu hổ vì đã dự phần tạo ra việc hiểu lầm, nhưng cô vẫn không thể tha thứ bọn họ, không phải cho cả bọn. Lazar chỉ vô ý hạ nhục cô, còn Vasili thì cố tình khinh thường cô hết lần này đến lần khác.

Vì vậy cô ngồi xuống, lịch sự nói, “Anh không được hoan nghênh ở đây. Bọn họ thì được, còn anh thì không.”

Như thường lệ, anh lơ đãng phản đối của cô và bước hẳn vào phòng, “Chúng tôi được lệnh là ở sát bên cô, làm cho cô không buồn chán. Tôi thấy chúng tôi đã làm quá tốt vì cô đang rất là thích thú, nhưng Stefan sẽ không thích bàn đến chuyện này đâu.”

“Cô ấy hỏi về những vết sẹo của Stefan,” Lazar giải thích, khó khăn nói, “Chúng ta để cô ấy hỏi anh ấy chuyện này à?”

“Sự tò mò bệnh hoạn đấy không đáng phải được thỏa mãn,” Vasili trả lời và lần đầu tiên anh nổi sùng lên. Cặp mắt màu hổ phách của anh sáng rực lên gần bằng Stefan mỗi khi anh ta nổi giận với Tanya. “Có phải là chúng tôi đã hy vọng quá nhiều, là cô có thể làm ngơ trước một vài nhược điểm nhỏ không? Đàn bà các cô đều giống nhau cả, chỉ để ý đến bề ngoài. Các cô không bao giờ nhìn đằng sau bộ mặt để hiểu rõ tâm lòng của một người đàn ông, phải không?”

Cô nhìn anh sừng sốt, không thể tin được là cô bị bắt lỗi về chuyện này, “Bây giờ thì anh sai rồi. Đối với anh, Vasili, tất cả tôi nhìn chỉ là đằng sau bộ mặt anh thôi.” Cô không giải thích thêm. Cô chỉ nhìn anh bằng cái nhìn kinh tòm, vì vậy anh có thể hiểu rõ rằng cô muốn ám chỉ điều gì.

Anh cười gòn đến nỗi nó có thể vỡ tan, “Cô muốn chơi chữ với tôi hả, Công chúa? Chỉ cần vài phút là tôi sẽ làm cho cô khóc đấy.”

“Tôi không nghi ngờ điều đó. Đó là đặc điểm của anh mà, phải không, luôn coi thường mọi thứ mà anh nghĩ là đáng phải bị chú ý? Và dĩ nhiên tôi đã nằm trong danh sách bị xem thường của anh, một con điểm cần được người khác nhắc nhở cho biết mình là một con điểm, bởi vì quá đần độn nên tôi cứ quên mất. Nhưng anh làm ơn nói cho tôi biết đi, Vasili, nếu đó chỉ là sự nghi ngờ bệnh hoạn, thì anh sẽ làm gì khi biết mình đã đánh giá sai về tôi, nếu anh biết rằng, tôi đã học hiểu được từ thuở nhỏ, việc một người đàn ông có thể trở nên hèn hạ như thế nào và vì vậy tôi không muốn dính líu gì tới đàn ông, ngay cả việc có thể có một cuộc sống tốt đẹp hơn bằng những đồng tiền của họ?”

“Đấy có phải là một giả định không, Công chúa? Hay cô muốn nói là cô không có sự lựa chọn nào khác, rằng cô bị ép sống một cuộc sống như thế?”

Cô không biết chắc cái gì đã làm cho Lazar hỏi câu này, tò mò hay phần nộ giùm cô, nhưng cô ước gì anh có thể giữ nó lại với anh lâu hơn một chút, cho đến khi cô nghe được câu trả lời của Vasili. Con công đó chỉ nhìn cô một cách khinh miệt. Làm thế nào mà bọn họ lại đi đến một kết luận mới này từ những gì cô vừa nói ra?

“Bị ép à? Tôi không phải đeo con dao bên hông để làm kiếng đầu Lazar,” Cô nhắc nhở anh, “Bất cứ người đàn ông nào dám lại gần tôi đều phải đổ máu đấy.” Ngoại trừ Stefan, nhưng vì anh chưa bao giờ hoàn tất những gì anh đã bắt đầu nên anh không được cô tính tới, “Bây giờ anh có thể trả lời tôi chưa Vasili? Chỉ sử dụng trí tưởng tượng của anh và hình dung thử tôi là một người trong trắng, giống như khi vừa mới ra đời vậy. Vậy thì anh sẽ làm gì?”

Vasili phản đối sự hợp tác với cô, “Tôi sợ là trí tưởng tượng của tôi không chỉ ...”

“Bỏ đi,” Cô cắt ngang, mất hết sự kiên nhẫn nài, “Tôi biết anh sẽ làm gì. Không làm gì cả, ngoài việc có thể tìm ra một điều gì khác để sỉ nhục tôi thêm nữa.”

“Cô đánh giá tôi quá thấp đấy Công chúa,” Anh nói một cách ngạc nhiên.

“Tôi dám chắc rằng anh không thể nào thấp hơn được nữa đâu.”

Anh bức bối, “Được, chúng ta sẽ chơi trò chơi ngớ ngẩn của cô. Nếu cô còn trong sạch, Stefan sẽ nổi điên lên, vì cô chưa bao giờ khẳng định mình vô tội. Vậy thì tôi sẽ xin lỗi cô, có lẽ sẽ quí xuống, nhưng Stefan có lẽ sẽ cố chấp hơn, đòi hỏi phải bị trừng phạt thích đáng hơn, có lẽ là do chính tôi tự nguyện chấp hành.”

Anh ta đang đùa chơi chắc và cô cũng vậy, “Cái đầu của anh hả?”

“Là cái lưỡi, đích thân tôi mang đến.”

“Và anh sẽ làm những gì anh ấy yêu cầu à?”

“Chắc chắn vậy.”

“Vậy thì hãy bắt đầu hy vọng rằng, anh ấy không đòi hỏi đến mức vậy đi, Vasili. Chỉ vì điều đó, tôi sẽ tự nguyện hy sinh sự trinh nguyên của mình để chứng minh cho anh coi.”

“Cô nên hy vọng rằng, cô không có gì để hy sinh cả, Công Chúa, bởi vì khi tôi nói đến việc Stefan sẽ nổi điên lên, ý tôi là nói với cô đấy. Nếu cô trong trắng trong đêm tân hôn, một chuyện lạ khó tin, cô phải biết làm gì để Stefan không ngạc nhiên về điều đấy.”

Câu nói của anh lần này thật không đùa, nó làm sống lưng cô lạnh toát. Nhưng cô chỉ đáp lại, “Tôi thấy anh có một sức tưởng tượng quá phong phú đấy, Vasili.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Cho đến gần cuối cuộc hành trình dài đằng đẵng đó, Tanya mới nhớ đến việc hỏi về những vết sẹo của Stefan một lần nữa. Lần này cô đang đứng trên boong tàu với Vasili và Serge và bọn họ đang giải thích với cô về việc không có cách nào khác dễ dàng hơn bằng đường biển để đi đến Cardinia. Địa thế của nó nằm gần giữa ba vùng biển, biển Adriatic ở phía nam, Hắc Hải ở phía đông và biển Baltic ở phía bắc. Lý do để bọn họ phải đưa theo tàu về hướng bắc vì họ có thể bị chậm trễ bởi những tên hải tặc vùng Mediterranean đang chiếm đóng cửa ra vào Hắc Hải.

Không có gì khác biệt đối với Tanya, người không biết tí gì về Châu Âu để quan tâm đến việc họ đã đi theo tuyến đường nào. Cô được cho biết, khi tàu vào cảng Danzig trên bờ biển Prussian, họ còn phải mất thêm hai hay ba tuần lễ nữa, tùy theo thời tiết, để đến Cardinia bằng đường bộ. Việc duy nhất cô muốn là khí hậu ấm áp trên biển phía nam, vì đã cuối tháng mười ở Hắc Hải nên khi bọn họ đi vòng qua Đan Mạch, khí hậu ở đây quá lạnh đối với cô. Nhưng được ngắm cảnh trên biển của Pháp và Netherlands thì thật là lý thú, đặc biệt là khi tàu dừng lại để lấy thêm hàng và cô có dịp thấy những bên cảng ngoại quốc. Nếu đem so sánh với những bãi biển rộng và đầy cát trải dài dọc theo bờ biển Prussian thì Prussian thật là buồn tẻ. Nhưng những cuộc chuyện trò thì không buồn chán chút nào. Dĩ nhiên, cô chưa bao giờ có được một tình bạn giống như họ. Cô cũng học được nhiều thứ về nơi mình sắp đến, được chỉ dạy một cách vụng về, về những nghi thức trong triều, bởi hai vị bá tước và một nam tước, những người mà chính bản thân họ cũng không thêm đếm xỉa đến những nghi thức ấy, hay là cô thường phải đối đầu với trí thông minh độc đáo của Vasili ... hay là việc nhắc đến Stefan, một việc mà cô làm nhiều hơn cả, tuy là cô không nhận ra.

Khi cô lại nhắc đến những vết sẹo của Stefan, Vasili không gạt đi nữa. Anh chỉ nhìn cô như muốn cảnh cáo rằng cô sẽ không thích những gì cô sẽ được nghe. Và Serge lần này cũng không đồng dài.

Một cách vắn tắt, anh thuật lại, “Gia đình hoàng thượng đang đi đến nhà săn bắn ở khu rừng phía bắc, nơi mà họ thường ở vài tuần vào mỗi năm. Sandor, Stefan, người em của anh ấy là Peter với mười lăm người cận vệ. Đó là vào mùa xuân, nhưng mùa đông trước đó thật khắc nghiệt và đã có những báo cáo về những người đã bị chó sói tấn công trong những vùng họ đi ngang. Peter đã được cảnh cáo là không được rời khỏi trại một mình, nhưng mới có mười tuổi nên cậu bé ít khi tuân theo những gì được chỉ dạy. Khi Stefan nghe tiếng cậu bé hét lên, anh vội chạy lại với cậu bé trước tất cả mọi người.”

“Đủ rồi,” Tanya thì thầm, nhưng vì gió thổi quá mạnh cho nên Serge không nghe thấy.

“Tôi có mặt ở đó. Cả Vasili nữa và một vài người cận vệ khác. Nhưng chúng tôi ở xa Stefan quá, không kịp ngăn anh ấy nhảy xổ vào đám chó sói để cứu Peter. Anh ấy đá túi bụi, chém lung tung làm những con sói phải nhả Peter ra, nhưng bọn chúng vẫn cứ quay lại tấn công. Khi chúng tôi tới đủ gần để bắn những con sói đó, Stefan đã giết chết bốn con dã thú. Một con nhào vào mặt anh ấy. Một con khác thì quào vào chân trong khi anh ấy cứ đâm mạnh và đâm mạnh và đâm mạnh...”

“Vi Chúa, Serge!” Vasili quát lên, làm Tanya giật nảy mình, “Anh không phải là đang làm trò vui cho một đám đông say rượu, những người rất thích thú khi nghe đến chuyện chém giết và đổ máu chứ? Chỉ một vài từ đơn giản là đủ rồi.”

Serge liếc thấy mặt Tanya trắng bệch, mặt anh đỏ lên, “Xin lỗi Công chúa. Tôi sợ là tôi đang thấy mọi việc tái diễn lại lần nữa ...”

“Anh không việc gì phải xin lỗi cả,” Cô trấn an anh, trong khi tự nhắc nhở mình là sự việc đã xảy ra quá lâu rồi, cô không nên cảm thấy sợ đến phát ói như vậy, “Tôi đã yêu cầu anh kể mà, phải không?”

“Nhưng bây giờ cô có thể nhìn thấy những gì ở bên kia vết sẹo chưa?” Vasili muốn biết.

Tanya thờ dãi, “Nếu ai đó có vấn đề đối với những vết sẹo của Stefan thì chỉ có mình anh thôi. Lần đầu gặp mặt, tôi chỉ nhìn thấy cặp mắt sáng rực của anh ấy mà thôi, tôi nghĩ là tôi đã gặp phải một tên ác quỷ. Phải mất một lúc lâu sau, tôi mới thấy tên ác quỷ ấy có vài vết sẹo và khi đó, tôi cảm thấy ...”

“Sợ hãi à?”

Anh lại có giả thuyết quá tệ từ những gì cô vừa nói, làm cô nhận ra rằng chỉ vừa mới đây thôi, anh thật sự nổi giận với Serge là vì cô. Và điều đó làm cô ngạc nhiên vô cùng, bây giờ cô không thể nào ghét anh được nữa.

“Tôi định nói là tôi thấy thương cảm cho những nỗi đau mà anh ấy phải gánh chịu, bởi vì tôi thông cảm với sự đau khổ đó.”

Anh nhìn cô như không tin, “Công chúa, chúng tôi đều nhìn thấy cô hất tay anh ấy ra khi anh ấy chạm vào cô đấy.”

“Anh thấy hà. Hồi nào?”

“Trong căn phòng ở quán rượu đó, khi anh ấy hỏi cô về vết xăm mà Sandor đã khắc lên người cô. Anh ấy chỉ chạm vào mặt cô để làm cô chú ý đến những gì anh ấy nói, nhưng cô đã đẩy tay anh ấy ra. Cái đó là gì nếu không phải là sợ hãi?”

“Đó chỉ là để tự bảo vệ mình, đồ ngốc,” Cô đã cố không giận anh rồi mà, “Anh ấy sẽ làm nhoe đi phấn trên mặt của tôi, nếu tôi để anh ấy chạm tay vào. Không một ai được phép chạm vào mặt tôi. Để tôi nói rõ hơn, những lần Stefan làm tôi ghê sợ là khi anh ấy xử sự như anh vậy.”

Những gì cô nói không làm Vasili ngạc nhiên chút nào vì anh không phản ứng gì với việc bị cô nhục mạ. Tuy nhiên Serge bám vào câu nói cuối cùng của cô và nghĩ nên biện hộ cho Hoàng đế của mình.

“Tánh tình của Stefan còn bị tổn hại hơn là gương mặt anh ấy, kể từ khi xảy ra cuộc trạm chán với những con chó sói. Anh ấy vẫn còn rất đau xót vì việc anh ấy đã cố làm mà không có kết quả tốt. Em trai của anh ấy vẫn bị chết. Và sự đau xót đó thỉnh thoảng làm chủ ý nghĩ và hành động của anh ấy.”

Câu nói sâu sắc đó từ miệng Serge làm cả hai người, Tanya và Vasili, nhìn anh một cách ngạc nhiên. Trong một thoáng, Tanya quên mất là mình đang giận. Vasili lắc đầu, rồi nhìn chăm chăm vào mặt Tanya. Anh chỉ giận bằng một nửa con giận của Stefan, nhưng nói rất rõ ràng.

“Bảo vệ mình à?” Anh hỏi gặng, “Cô đã được bảo vệ bằng bộ mặt được nguy trang rồi mà? Cô thật không muốn bị đàn ông quấy rầy à?”

Lazar chắc lười ở phía sau Tanya vì anh đang đi đến gần họ, “Cẩn thận đấy, Vasili, hay là anh sẽ phải xin lỗi ngay, trước khi anh nhìn thấy được tấm khăn trải giường sau đêm tân hôn đấy.”

Cô xoay người lại nhíu mày với Lazar, nhưng cô thấy bóng của Stefan xuất hiện ở đầu tàu phía bên kia. Mắt cô theo sát anh khi anh đến gần thuyền trưởng và họ bắt đầu nói với nhau. Cô khao khát nhìn anh, cách anh cúi đầu để lắng nghe người kia nói chuyện vì anh cao hơn ông ta, cách tay anh cử động khi anh chỉ tay về bờ biển, khi xoay người lại để hất một lọn tóc bị gió thổi vào mặt. Tóc anh dài hơn, mặc dù không dài như những người thủy thủ, vì vậy chắc là anh đã cắt vào lúc nào đó trong cuộc hành trình. Anh mặc một cái áo khoác nhìn lạ mắt, được viền bằng lông thú và quần ngang người, cột chặt bằng sợi dây nịt thay vì phải cài bằng nút. Cô đã từng nhìn thấy kiểu áo khoác này trên mình những người khác, nhưng khi nó được khoác lên trên mình của Stefan thì rất thích hợp.

Đằng sau cô, Vasili hỏi Lazar, “Anh có nghe cô ta nói gì chưa?”

“Có nghe. Cô ấy nói cô ấy giữ được đức hạnh của mình bằng sự nguy trang mà ngay cả chúng ta cũng không thể nhận ra được.”

“Bọn kia nói chỉ cần tốn vài đồng là có được cô ta đấy, Lazar,” Vasili nhắc nhở anh.

Tanya lập tức xoay người lại đối diện với Vasili, “Ai nói vậy?”

“Những khách hàng ở quán rượu của cô đấy. Có tới hai người nói như vậy.”

Anh ta chắc là đang bịa đặt, “Họ nói có thể mua được Tanya Dobbs à?”

“Đúng vậy ... mà không, họ nói là vũ công ở quán cô có thể mua bằng tiền và Stefan đã dám chắc với chúng tôi, cô chính là vũ công đó.”

Lạy Chúa, tất cả những lời miệt thị đổ xuống đầu cô chỉ vì April bị đau chân. Cô phải cười thật to. Thật là tức cười. Không, không tức cười tí nào.

“Thử nghĩ xem,” cô nói, mắt nhìn thẳng Vasili, ánh mắt cô toát lên sự giận dữ không phù hợp với nụ cười đột nhiên nở ra, “Và họ đã nói đúng. Cô vũ công có thể mua được với vài đồng. Ai mà không biết, chỉ trừ lão Dobbs, vì lão ta không cho phép gian dâm trong quán của lão và sẽ thẳng tay tống cổ ngay nếu lão ta biết được, cho dù đúng là buổi biểu diễn là việc duy nhất có thể hái ra tiền cho quán Seraglio.”

“Vậy thì cô không còn chối nữa chứ?”

“Làm sao tôi có thể chối chứ? Chính mắt tôi cũng đã bắt gặp cô ta ở sau nhà với cái váy kéo lên.”

“Cô ta?”

“April!” cô đáp lại, cô thật sự cáu tiết, “Cô vũ công thường ngày. Là đứa con gái đã không cẩn thận để bị trạc chân khiến tôi chỉ có một mình với quán rượu trống không, nếu như tôi không biểu diễn thế cô ta đêm đó. Tôi đã từng lên sân khấu từ lúc tôi mười ba ... hay mười bốn gì đó... mà làm sao tôi biết được lúc đó tôi bao nhiêu tuổi chứ?”

“Ồ, lạy Chúa,” Vasili rên lên.

“Vừa được hai mươi tuổi vào tháng Sáu năm nay, thưa Nương Nương,” Serge cung cấp. “Ngày một tháng sáu là ngày sinh của cô đấy.”

“Ngày một tháng sáu,” cô thì thầm, nhưng giải thích của cô đã bị đi lạc đề, cho dù ngày sinh và tuổi của cô là chuyện mà cô đã đợi cả đời để được nghe, “Vậy thì lần cuối cùng tôi lên sân khấu là năm mười bốn tuổi. Tôi đã ngưng biểu diễn khi một vài khách hàng quen bắt đầu nhận ra đó là tôi trên sân khấu thay vì là người vũ công đầu tiên của chúng tôi, người vừa bỏ quán ra đi. Dobbs không muốn khách có ý nghĩ là tôi rất có khiếu về những chuyện khác nữa và cả tôi cũng không muốn, cho nên lão ta đã tìm một vài cô gái cho tôi truyền nghề lại, chỉ là lão ta quá keo kiệt, mỗi lần chỉ mướn một người thôi. Đó là tất cả những gì tôi đã làm trong suốt sáu năm qua ... dạy cho những đứa con gái đến rồi đi và làm tất cả những việc cần làm” Và rồi cô không thể ngưng lại nên nói thêm, “Nhưng đừng tin lời tôi. Những con diêm là những người nói láo đại tài mà, phải không?”

Lời lẽ khiêu khích lần này không có tác dụng. Vasili nhìn giống như anh vừa trở về từ địa ngục. “Tanya ...”

“Đừng!” cô rít lên.

“Tanya, làm ơn đi ...”

“Anh dám à! Tôi sẽ không nắm lấy bàn tay anh đưa ra cứu tôi, cho dù là tôi đang rớt xuống nước.”

“Tôi rất quý anh ấy!” Vasili nói với vẻ tha thiết, “Chỉ vì tôi không thể đứng nhìn anh ấy bị ép cưới một người đàn bà lừa dối anh ấy, nếu đó là bản chất của cô!”

“Được rồi. Tôi chấp nhận những lời đó. Tôi cũng có thể hiểu được lý do của anh khi tôi nghĩ kỹ lại. Nhưng đừng hỏi tôi thêm gì nữa, không phải là bây giờ.”

“Chúng ta phải nói cho Stefan biết.” Lazar nói nhỏ từ sau lưng cô.

Cô quay lưng lại nhìn anh, nhưng cốt ý là nhìn về hướng mũi tàu. Stefan không còn ở đó, cũng không ở một nơi nào khác trên boong tàu để cô có thể nhìn thấy. Anh có lẽ đã trở về phòng hay bất cứ nơi nào đó mà anh hay thường đến khi cô có mặt trên boong tàu. Anh nhìn thấy cô rồi chưa? Chết tiệt, cô chỉ mới được nhìn thoáng anh có một chút thôi. Nhưng cuộc hành trình này sắp sửa kết thúc rồi. Anh không thể nào trốn cô được nữa. Anh có thể trốn cô mãi sao?

Đột nhiên cô thấy một mối chán chường. Lạy Chúa, sự kiêu căng là một điều đáng sợ và nó còn đang nằm đầy ắp trong lòng cô, tuy là có hơi giảm đi đôi chút.

Cô nhìn Lazar và nói một cách bình tĩnh, “Nếu như anh kể với anh ấy những gì tôi vừa nói, tôi sẽ chối đấy.”

Anh hình như không tin lời cô lắm vì anh nói, “Cô đang đùa à?”

“Tôi nói thật đấy.”

“Nhưng tại sao?”

“Bởi vì anh ấy vẫn muốn tôi, cho dù anh ấy đã nghĩ lầm về tôi.”

“Anh ấy thật muốn có cô đấy.” Lazar dịu dàng nói.

Cô lắc đầu, “Vậy thì anh ấy không nên tránh xa tôi quá lâu như vậy.”

“Đừng đối xử như vậy với anh ấy, Tanya,” Vasili nài nỉ cô, “Stefan không biết đối phó với sự hối hận.”

Cô liếc nhìn anh qua vai và lần đầu tiên dành cho Vasili một nụ cười thật dễ thương, “Anh ấy không hối hận đâu, nhưng sẽ rất giận dữ. Anh cũng đã nói vậy mà. Nhưng tôi không sợ những cơn thịnh nộ của anh ấy đâu. Khi mà bây giờ tôi sẽ trở thành hoàng hậu của các anh phải không?”

“Đúng vậy,” Cả ba người đều trả lời.

“Vậy thì hãy tôn trọng quyết định của tôi đi.”

“Nhưng anh ấy là Hoàng đế của chúng tôi, cũng là người bạn thân nữa,” Lazar giải thích.

“Vậy thì sao chứ? Tôi nói với anh rồi tôi sẽ chối đấy. Rồi anh ấy sẽ nổi điên lên vì cho là anh đã gạt anh ấy.”

Và cô bỏ đi trước khi bọn họ thuyết phục cô rằng, cô đã không nói lý lẽ, quá tự phụ, và cũng rất là điên rồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Tanya không mong Stefan đến gặp mình khi tàu vừa vào cảng Danzig vào ngày hôm sau. Cô đã ước mong là anh sẽ đến và đã ăn mặc chỉnh tề, nhưng rồi cô không mong đợi nó xảy ra nữa.

Bây giờ cô có rất nhiều quần áo đẹp để lựa chọn, đúng là một việc làm khó khăn khi phải quyết định mặc cái nào để tạo ấn tượng tốt với anh. Cuối cùng cô đã chọn cái váy màu ngọc bích với chiếc áo khoác ngắn ngang lưng cùng màu được cài nút lên tới tận cổ, chỉ để lộ những viên đá trang trí của

cổ áo blouse nằm bên dưới. Sasha đã đưa cho cô hai cái áo choàng để chọn. Một cái thì dày, màu xám được viền bằng lông thú màu xám đậm với một cái mũ được lót bằng lông thú cả trong lẫn ngoài. Còn cái kia thì giống như của đàn ông, bằng nhung đen với những đường viền rất dày màu nâu đậm chạy dọc theo tà áo, cổ áo túm lại như kiểu áo thầy tu. Cái trước dài đến gót chân còn cái sau chỉ tới ngang đầu gối. Điều mà Sasha lấy làm thích thú là cái áo khoác sau lại cùng loại vải và màu sắc với chiếc áo khoác mà Stefan đang mặc. May là hôm nay cô đã chọn cái áo màu xám

Anh nhìn như rất căng thẳng. Anh cúi nhẹ đầu, kiểu cách chào cô. Và cô không đọc được gì trên gương mặt anh khi anh nhìn cô, mặc dù mắt anh bây giờ có màu hổ phách chứ không phải là màu nâu đậm nữa. Cô chưa làm điều gì để anh nổi giận cả, cho nên cái màu sắc ám áp đó phải đến từ một chuyện khác, cô chưa đoán được là chuyện gì.

“Chúng tôi hy vọng cuộc hành trình này không làm cho em mệt mỏi.”

Chắc chắn là vì anh quá căng thẳng rồi. Cô không biết làm sao diễn tả, như là anh đang lúng túng vì phải đối diện với cô, hay là.. lạ Chúa, những người kia đã không làm theo quyết định của cô và đã kể cho anh biết những gì cô nói với họ vào hôm qua rồi? Không, cô không cho là như vậy. Vì nếu thật vậy thì anh đã xông thẳng vào phòng cô và yêu cầu được nghe từ cô rồi, phải không? Và sẽ rất giận dữ. Bây giờ thì anh chỉ ...chết tiệt, cô không thể đoán được tâm trạng hiện giờ của anh như thế nào nữa. Nếu cô có tìm hiểu được gì về anh từ những tiết lộ của đám bạn anh, thì tất cả đều đưa đến một kết luận, anh là một người đàn ông rất khó hiểu.

Cô quyết định xử sự như đã định, là tự nhiên, lịch sự một chút, thân thiện một chút, có thể một chút khiêu khích, bất cứ cái gì đó có thể làm anh mất thăng bằng, cho đến khi cô biết cô đang đứng ở chỗ nào trong tim anh. Suy cho cùng, sự khác thường của anh trong suốt cuộc hành trình này cũng đủ cho cô biết rồi. Nếu anh có thể trốn tránh cô trên con tàu nhỏ bé này, thì cô có còn được nhìn thấy anh sau khi kết hôn, khi mà anh có cả một vương quốc để ẩn náu à? Nếu như họ kết hôn thôi. Có thể anh sẽ tìm cách thoát khỏi hôn ước đó. Dù sao, anh cũng là Hoàng đế mà.

Bây giờ nụ cười cô dành cho anh không còn tươi nữa, nhưng cô cũng cố nói chuyện với anh bằng giọng thân thiện, “Cuộc hành trình này rất thoải mái, dĩ nhiên là nó phải thoải mái rồi, vì những người bạn đồng hành duyên dáng đã làm cho em rất vui.”

Hiển nhiên là anh không nghĩ, có phải cô đang châm chọc hay không, vì anh chần chừ trước khi nói, “Những người bạn của anh có rất nhiều tính tốt đấy Tanya. Nhưng duyên dáng à?”

“Khi họ muốn thì đúng là vậy. Em còn biết được... và dĩ nhiên là rất là ngạc nhiên, là em thấy thích Lazar và Serge. Em cũng bắt đầu thích Sasha rồi đấy.”

“Em quên không nhắc đến Vasili.”

“Em nên nói là em đã học được cách tha thứ cho người em họ của anh, ngay cả khi anh ấy đáng ghét nhất, nhì. Không, em không thể nói vậy được. Em vừa mới biết rằng, chỉ vừa mới đây thôi, là em cũng nóng nảy. Vì vậy em đoán là em đã không hiểu được mối quan hệ giữa anh và Vasili cho lắm, khiến cho anh ấy phải đối xử với em như vậy.”

Cô lại mỉm cười, lần này thấy thoải mái, vì phản ứng trên gương mặt anh thật là vô giá, kết hợp bởi sự hụt hẫng vì bị lạc hướng, sự bức bối và lòng cảnh giác. Anh không biết phải hiểu cô như thế nào nữa với những gì cô vừa nói.

“Anh ngạc nhiên lắm khi em tự hiểu mình à?” cô nói tiếp, ”Đừng ngạc nhiên như vậy. Vasili đã tự thú vào hôm qua. Vì vậy em nghĩ, những gì em có thể nói, chỉ là em sẽ học cách chấp nhận anh ấy trong tương lai... thưa Bộ Hạ.”

Chân mày anh hơi nhướn cao vì lối xưng hô đó, ít ra anh cũng có thể đối đầu trực tiếp với chuyện này, “Có phải là vì những chứng thư không?”

“Không phải. Em đã nghĩ là đó là đồ giả mạo.”

“Vậy thì cái gì đã thuyết phục được em vậy?”

“Thật ra là nhờ Sasha. Ông ấy thật là giỏi khi muốn nói lên ý mình mà không cần phải cố sức. Ông ấy chỉ nói mãi về anh, em, Cardina... và đám cưới.” Và khi cô cố nhìn mắt anh, cô thấy có một chút giận dữ đang dâng lên trong lòng, “Tại sao anh lại nói với tôi, Vasili là Hoàng đế hả?”

Anh đã xoay người để giữ cánh cửa cho cô, câu hỏi của cô hiển nhiên làm cho anh lúng túng, vì anh không thể nhìn thẳng cô, “Lúc đó em gây ra nhiều khó khăn quá, cho nên anh nghĩ là em sẽ vui lòng đi với chúng tôi khi biết anh ấy là chú rể tương lai.”

Cô không bỏ qua cho anh, “Tại sao?”

“Bởi vì đàn bà lúc nào cũng mê anh ấy như điên đồ và điều này xảy ra cả trước khi anh ấy tán tỉnh bọn họ. Nếu anh ấy ra tay với em thì em sẽ không chống đỡ nổi đâu.”

Tanya khịt mũi, “Nếu anh tin như vậy thì anh đang tự lừa mình đấy.”

Cuối cùng anh cũng nhìn cô và cái nhìn của anh như muốn nói, chính cô mới là đang tự lừa dối mình, “Em nói là em biết sự trung thành của Vasili đối với anh đã ảnh hưởng đến thái độ của anh ấy đối với em, vậy mà em còn chưa nhận thức được một vài cách cư xử của anh ấy chính là cố tình để em ghét anh ấy à? Anh nói dối với em, Vasili là chú rể, chỉ để em sốt sắng đi theo chúng tôi thôi, nhưng Vasili đoán trước được hậu quả khôn lường khi lừa dối em. Anh ấy không muốn em say mê anh ấy, khi mà cuối cùng em sẽ phải đám cưới với anh.”

“Anh ta tốt quá hả, ” Cô châm chọc, “Nhưng cả hai đặt hy vọng quá nhiều vào bề ngoài của anh ấy rồi đấy, không biết tại sao các anh lại nghĩ đó là tất

cả những gì người đàn bà cần. Và có thể, đó là tất cả những gì một người đàn bà ngu ngốc cần. Nhưng hầu hết đàn bà đều không điên rồ để say mê một gã đàn ông mà không biết tánh tình của anh ta ra sao. Vasili quả thật rất đẹp trai. Không ai dám phủ nhận điều đó. Nhưng anh ấy là người hống hách, kiêu ngạo nhất mà Chúa đã tạo ra và anh đừng nói với em rằng, thái độ đáng ghét này của anh ta đều là giả dối đối với riêng em thôi.”

Anh sẽ không thích những gì mình vừa nghe, có lẽ vì anh biết là anh cũng rất hống hách, kiêu ngạo, không kém Vasili chút nào, nhưng Tanya hy vọng anh không chỉ nghĩ có thế. Ý của cô là không muốn để Stefan nghĩ, cô là một trong những người đàn bà ngu ngốc mà cô vừa nói. Không phải là vì cô đã yêu anh. Lạy Chúa, cô hy vọng rằng cô không vừa làm một chuyện điên rồ. Nhưng cô biết rất rõ là cô sẽ không chống đỡ nổi sức hút của anh, nó mạnh đến nỗi cô rất muốn có anh trong khi cô đang rất giận anh đến nỗi muốn bắn chết anh. Nhưng anh phải muốn cô nhiều hơn kia... anh phải yêu cô đã, cho dù cô có yêu anh hay không. Đó là điểm duy nhất khiến cô có thể hân hoan gắn bó với anh hết đời. Nhưng cô lại không có nhiều thời gian để tìm hiểu điều đó.

Trước khi anh có thể nghĩ sâu hơn về những gì cô vừa nói, cô hỏi, “Khi anh thấy lời nói dối đó không có kết quả, tại sao anh lại không nói thật với em ngay, anh chính là vị vua vừa kể vị của Cardinia?”

“Lúc đó em đã nghi ngờ mọi chuyện. Không phải là lúc để thú nhận những sai lầm của chúng tôi để em có cơ bám vào đó và tiếp tục nghi ngờ.”

“Em hiểu ý anh rồi,” cô nói, hai chân mày nhíu lại như đang suy nghĩ, “Dĩ nhiên anh chưa bao giờ hiểu ý em, phải không? Không cần biết ai là người đã hứa hôn với em, em đã không cần một người chồng.”

Anh không phát hiện ra từ “đã”, anh chỉ trả lời một cách sắt đá, “Em không có sự lựa chọn nào khác, cũng như anh vậy.”

“À, được thôi. Lúc trước anh đã nói gì nhỉ, khi Vasili thú thật là anh ấy không muốn cưới em đấy? Rằng Hoàng thượng sẽ đám cưới với em, cho dù anh ấy có muốn hay không, bởi vì trách nhiệm của anh ấy đòi hỏi phải như vậy? Nhưng anh biết không, Stefan, em đã suy nghĩ sơ về điều đó, đặc biệt là sau khi chắc chắn anh có quyền hạn rất mạnh, em đã được bảo vậy, đến nỗi anh có thể buộc hai chúng ta kết hôn, bất kể ý muốn của em. Rồi em lại nghĩ, nếu như anh có nhiều quyền hạn như vậy, thì sao lại có ai đó bắt anh làm những chuyện anh không muốn nhỉ? Anh có thể hủy bỏ mối hôn...”

“Anh phải làm theo di nguyện của cha,” Anh cứng rắn cắt ngang, mắt anh đột nhiên sáng bừng thật đáng sợ. “Sandor muốn em ngồi lên ngai vàng, thì em sẽ phải ngồi lên ngai vàng! Và nếu như em cố tình dục anh rồi bỏ trách nhiệm một lần nữa thì... Anh sẽ cưới em đấy, Tanya. Không có gì có thể cản trở được điều đó, em có hiểu không? Không có gì có thể!”

Sự khẳng định đó cho cô một cảm giác thật tuyệt vời, dù là anh đang gầm lên. Và cô cũng có câu trả lời cho chính cô. Anh sẽ không làm gì để hủy bỏ mối hôn ước đó. Và cô cũng vậy, nhưng anh sẽ không biết điều đó. Và kế hoạch của cô là không cho anh biết điều này. Cô để cho anh cứ đoán mò, đầu óc anh sẽ bị bận rộn và anh sẽ không để ý đến cô. Nhưng trước khi họ đến Cardinia, cô sẽ làm cho anh yêu cô. Cô không thể nào đợi lâu hơn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

“Tại sao lại phải gồng mình lên như thế, hờ Stefan?” Tanya hỏi khi bọn họ vừa ngồi vào cỗ xe ngựa đang đợi sẵn.

Anh đã nắm lấy cánh tay cô, kéo cô ra khỏi phòng rồi bước xuống tàu mà không nói với cô một lời nào, nhưng cô đã quyết tâm, hôm nay sẽ làm cho anh mở miệng, để biết anh đang nghĩ gì, ngay cả nếu có làm cho anh nổi giận, cô cũng chịu. Cũng may là những người khác không đi cùng để có thể cản trở cô. Lazar và Serge đang nhận hành lý và sẽ theo xe khác. Vasili thì đang giải tán chuyến tàu. Hình như là nó được dùng chỉ để đi đến Mỹ mang cô trở về. Cardinia không có hải quân vì ở quá xa trong đất liền cho nên bây giờ họ không còn cần đến chiếc tàu này nữa.

“Có phải là vì bộ y phục không?” Cô cố chấp hỏi tới cùng, khi Stefan không buồn nhìn về phía cô, “Nó làm cho anh cảm thấy như một đế vương, không giống một... thường dân à?” Không có tiếng trả lời, “Vậy thì anh đã nói đúng. Nó sẽ gây rất nhiều sự chú ý ở Mississippi.”

“Em đang nói gì vậy Tanya?”

Anh vẫn không nhìn cô. Cô như bị anh trêu ngược lại.

“Ồ, không có gì quan trọng cả. Bây giờ em mới hiểu tại sao anh lại không mở cái rương quần áo thứ nhì để sử dụng khi anh đang ở Mỹ. Anh sẽ nổi bật trong bộ quần áo đặc biệt này, phải không?”

Thật ra, anh nhìn khá điển trai trong bộ trang phục toàn màu đen, được may như kiểu quân sự. Một đôi giày ủng bóng loáng, ống quần được túm lại và nhét vào đó, đủ chặt để lộ những cơ bắp của chân anh. Chiếc áo khoác bằng nhung giống như áo chên, được viền bằng một sợi dây tết bằng vải màu xám bạc từ cổ cho đến eo, rồi từ áo dưới được hở ra và cũng được viền bằng một loại dây tết từ eo cho đến giữa đùi, hết chiều dài của chiếc áo. Hồng anh được buộc bằng một sợi dây nịt dày bằng bạc có đeo một bao kiếm bằng da, cũng có màu bạc và một thanh kiếm mà ai nhìn cũng biết là không phải để đeo cho đẹp. Anh mặc một chiếc áo khoác bằng nhung, choàng qua vai như một chiếc áo choàng, được cài lại bởi một cái móc có mắt xích bằng bạc. Thêm vào đó là một cái mũ màu da bò chỉ vừa đủ quần ngang đầu, cái mà Lazar gọi là kucsma.

Mặc dù câu hỏi của cô như là trêu chọc anh, tất cả những gì Stefan đáp lại khi thấy cô đang chăm chú nhìn anh là, “Nhìn ra ngoài cửa sổ kia, trước khi em nói bộ đồ của anh là lập dị.”

Như thường lệ, anh đã nói đúng. Không có gì phải phủ nhận điều này, khi cô đến một nơi xa lạ mà cách ăn mặc của mọi người rất khác với những gì cô đã quen nhìn thấy.

Tanya đã được cho biết là bọn họ đang ở Prussia, một thời là vương quốc của Ba Lan, và hầu như vẫn còn rất nhiều người Ba Lan đang ở đây, đặc biệt là ở bên cảng cũ của thành phố Danzig. Và những người Ba Lan này, đàn ông cũng như đàn bà đều rất thích mặc những chiếc áo khoác dài với tay áo rất lạ, rộng từ vai cho đến khuỷu tay, rồi hở một đường từ khuỷu tay cho đến cổ tay. Ai cũng để tay áo lỏng thông hai bên hay là vắt nó ngược lại trên vai. Có một người đàn ông nhìn giống như là một người lính khi anh ta cột chúng lại sau cổ anh ta. Mũ nón của họ cũng rất khác lạ, hầu như là bằng phẳng, một vài cái cao hơn và có hình dạng rất kinh dị, tóc của đàn ông thì một là dài ngang vai còn không thì trên đỉnh đầu được cắt ngắn sát da đầu tạo thành một vòng tròn.

“Em biết anh nói gì rồi,” Tanya đồng ý và từ bỏ ý định chọc ghẹo anh về bộ trang phục của anh, vì so với những người đang đi trên đường thì nó ít dị thường hơn. Cô nói như thông cảm, “Anh biết không, Stefan, em đã biết được rất nhiều chuyện về anh trong cuộc hành trình này, bây giờ em có cảm giác như chúng ta là hai người bạn lâu năm ấy.”

Phản ứng của anh thay đổi lập tức. Anh không biết cô đang nói đến chuyện gì và cô có thể thấy anh đang rất bức bối. Vậy là quá tốt rồi. Cô mỉm cười với chính mình và đột nhiên thay đổi câu chuyện.

“Lazar không biết gì nhiều về cha của em, ngoài việc ông ấy rất được kính phục vì đã tiếp nối truyền thống của tổ tông để giữ vững ngôi vua, không để cho đế quốc Ottoman chiếm được Cardinia và những nước lân cận. Cha của anh cũng đã ngăn chặn bọn họ trong bao nhiêu năm qua phải không?”

“Chúng ta có ký hiệp ước với những nước ở xung quanh Thổ Nhĩ Kỳ, nhưng quan trọng nhất là có những mối quan hệ khá tốt đẹp. Họ Janaceks luôn tin tưởng vào việc bắt tay làm bạn với các xứ láng giềng, sau khi đã cùng nhau đánh đuổi kẻ thù. Họ Barany cũng theo chủ trương đó.”

“Đúng vậy, Lazar bảo em nên hỏi Thủ Tướng của anh, Maximilian Daneff, về đòi tư cá nhân của cha em, vì ông ấy biết rất rành. Nhưng anh ấy nói, anh có thể kể cho em nghe về cuộc chiến đẫm máu đã giết chết ông ấy và toàn gia chỉ trong vòng có vài tháng, phải không?”

Anh cuối cùng cũng nhìn cô đầy ngạc nhiên, “Em còn chưa biết tại sao mình bị gọi đi xa à? Vasili có thể nói cho em biết ...”

“Em không muốn hỏi anh ấy,” Cô cắt ngang, “Nhưng anh thì em có thể hỏi bất cứ việc gì, vì anh sẽ trở thành chồng của em.”

Điều này càng làm anh ngạc nhiên hơn, đủ ngạc nhiên để anh hỏi lại, “Em chấp nhận rồi à?”

Tanya nhún vai, “Còn tùy thuộc...”

“Vào cái gì?”

“Vào anh đấy.”

“Là thế nào?” Anh thắc mắc, nhìn cô chăm chú làm cô khó khăn lắm mới nhìn thẳng được anh.

“Ồ, em không biết. Anh có thể thuyết phục em là anh muốn cưới em chẳng hạn, hay là thấy anh không thể sống thiếu em, hay là yêu em như điên dại.”

Thế là anh nhún mày phần nộ làm cô không dám nhìn anh. Đúng ra cô nên nói một cách thành thật thay vì bông lơn như vậy và chấm dứt câu nói bằng câu “muốn đám cưới với em” thay vì nói ngớ ngẩn như vậy. Bây giờ thì anh nghĩ là cô đang trêu chọc anh rồi.

“Hay quá đấy, ngốc ạ. Mi có một cơ hội bằng vàng mà mi vừa đánh mất. Không tháo gỡ được nữa rồi.”

Cô nghĩ không biết có nên nói xin lỗi anh không? Cô lén nhìn anh và gằn há hốc miệng. Đôi mắt anh đỏ như than đang cháy. Cô đã làm cho anh quá phần nộ, khỏi phải thắc mắc nữa, vì đã lâu, cô không còn bị anh đặt ngang đầu hay bị môi anh chiếm đoạt ... Cảm giác ham muốn tràn ngập khắp người cô, mà cho đến lúc này cô mới nhận thức được. Lúc đầu, cô chỉ định chọc tức anh một chút khiến anh để lộ cảm giác đối với cô thôi. Cô đã không nghĩ đến hậu quả sẽ làm cho anh mất bình tĩnh như vậy, nhưng hậu quả đang đến gần và ngay bây giờ cô không còn sợ nó xảy ra nữa.

“Em có cần nghe câu trả lời không, Công chúa?”

Giọng nói của anh quá thấp và đầy đe dọa làm cô rùng mình. Anh đang cố kiềm chế cơn giận sắp bùng nổ trong đường tơ kẽ tóc. Một câu trả lời sai của cô có thể làm cho nó nổ tung. Bộ cô muốn làm tình với anh trong chiếc xe ngựa đang chạy vào ban ngày như thế này à? Ngay lúc này cô không cần biết đến chuyện đó.

Chiếc cằm của cô hất lên bướng bỉnh, “Đúng vậy.”

“Kết hôn với em thì em sẽ trở thành Hoàng hậu,” Anh nhắc nhở cô, “Cũng đã đủ lý do để cho em chấp nhận một cách vui vẻ ... nếu không muốn nói là sốt sắng đến thế.”

Đó không phải là câu trả lời mà cô hy vọng được nghe. Hình như là anh đã kèm chế được cơn thịnh nộ, cho dù cô có làm gì đi nữa.

Cô cố điều chỉnh ước mong của mình cho hợp với hiện thực. Cuối cùng, cô thở dài và xoay người nhìn ra cửa sổ.

“Em chưa biết,” Cô nói như kết thúc mọi chuyện, “Em còn đang cố nhập mình vào vai Công chúa, và tất cả những gì em có thể nói, chỉ là thân phận này mang đến cho em rất nhiều trang phục đẹp mà thôi.” Rồi, một cách cứng rắn hơn, cô nói, “Anh đang định kể cho em biết về cuộc chiến đẫm máu mà.”

“Bộ anh định làm vậy à?”

Cô nhìn anh cười mỉm, “Đúng vậy, nếu như không có lý do gì khác ngoài chuyện anh cảm thấy em nên biết.”

Cô im lặng chờ đợi, trong khi anh chỉ nhìn cô với cặp mắt ác quỷ đó. Khi sự nóng giận lắng xuống, cô biết anh đã bị thuyết phục là cô rất thật tình khi muốn biết về chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

“Mọi chuyện bắt đầu từ khi Yuri Stamboloff bị xử tử hình. Hắn là con trai trưởng của một nam tước rất có thế lực, có lẽ vì vậy mà hắn không sợ luật pháp. Hắn giết chết một cô nhân tình chỉ vì hắn nghi ngờ cô ta ăn nằm với người khác. Đó là một hành động không phải vì quá giận dữ hay quá phản kích, hắn rất bình tĩnh, máu lạnh và ngu xuẩn khi đã làm điều này trước sự chứng kiến của năm người khác. Vì hắn là con trai của nam tước, cho nên khi hắn bị bắt, hắn được mang đến trước cha em, Vua Leos, để phán xét và sau đó bị xử tử. Không có gì có thể thay đổi được điều này. Nhưng cha của Yuri, Janos Stamboloff, không tin rằng con ông ta có tội. Em có biết, cô gái bị giết chết lúc trước là tình nhân của anh trai em không?”

“Em có một người anh đủ trưởng thành để có một cô nhân tình à?” Tanya ngạc nhiên hỏi, “Không phải lúc đó em chỉ là một đứa trẻ sơ sinh sao?”

“Lúc sự việc xảy ra, em còn chưa ra đời kìa,” Stefan giải thích thêm, “Nhưng đúng như em đã hỏi, em có ba người anh trai. Người lớn tuổi nhất, Thái Tử, năm đó mới được mười sáu tuổi.”

Cô không còn ngạc nhiên nữa nhưng hoảng hốt, “Mười sáu và anh ta đã có nhân tình à?”

“Có rất nhiều người đàn bà muốn dụ dỗ một đứa trẻ để có lợi cho bản thân. Trong triều, không cần biết em lợi dụng được ai, miễn là có lợi cho em, và một đứa con trai mười sáu tuổi lại là một cái đích rất dễ bị

“Em đoán là anh phát hiện ra điều này dựa theo kinh nghiệm của bản thân đấy?” cô trêu chọc.

Anh mỉm cười, lần đầu tiên trong ngày, “Dĩ nhiên rồi.”

Tanya không thể tin là cô cảm thấy giận dữ đến mức nào khi nghĩ đến đám đàn bà xúm xít chung quanh Stefan, quyến rũ anh, chỉ để chiếm được những thứ từ anh. Và nụ cười tình quái vừa rồi của anh như muốn nói cho cô biết là anh rất thích điều này, cho dù thủ đoạn của họ có thành công hay không.

Cô cố không để lộ sự bức tức ra mặt và không muốn tiếp tục câu chuyện với chủ đề này thêm một chút nào, “Vậy cô gái đó lúc trước là tình nhân của anh trai em, nhưng tại sao Janos lại tin là con trai ông ta vô tội?”

“Bởi vì ông ta không tin là Yuri dám giết người. Theo ông ta thì phải có người nào khác làm chuyện này và anh trai của em đáng bị nghi ngờ nhất. Janos nói là cậu ấy giết chết người đàn bà trong cơn ghen tuông khi cô ta không muốn quay lại với cậu ấy, rồi đưa nhân chứng ra để gán tội cho Yuri. Ông ta cũng cho là Leos đã xử tử Yuri thay vì trục xuất ra khỏi nước, chỉ vì Yuri có thể chứng minh mình vô tội và Leos đã làm vậy để bảo vệ con trai mình.”

“Có thể nào là Yuri vô tội thật không?”

“Không. Một trong những nhân chứng là một vị giám mục. Một người khác nữa là người hầu bên cạnh Yuri. Chỉ có người cha điên cuồng kia mới dám nghi ngờ họ thôi. Ngoài ra, anh trai của em có thể chứng minh được cậu ta đã làm gì trong suốt ngày xảy ra án mạng.”

“Sau đó thì việc gì đã xảy ra?”

“Janos cho người giết chết anh trai em.”

“Bằng cách nào?”

“Ông ta làm cách nào không quan trọng nữa, Tanya. Nói một cách chính xác ...”

“Bằng cách nào?”

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc, những vết sẹo hơi co giật khi anh nghiền hàm răng lại với nhau để phản đối sự cứng đầu của cô. Cô định rút lại câu hỏi đó, nhưng cô đã biết kết quả của câu chuyện, cô nghĩ chi tiết không thể nào ghê gớm hơn được. Cả gia đình cô đều bị giết sạch. Một kết quả bi thương nhưng cô chưa có cảm giác gì đối với họ. Họ như là không có thật đối với cô, bởi vì cô không nhớ gì về họ.

Cô cố gắng giải thích điều này cho Stefan hiểu, “Nếu anh còn do dự vì anh nghĩ là em sẽ rất đau lòng vì chuyện này, thì không phải như vậy đâu. Những người này tuy là có quan hệ máu mủ với em, nhưng đã hai mươi năm trôi qua rồi, em đã không biết gì về họ cả và em cũng sẽ không biết gì nhiều hơn, ngoài những gì anh vừa kể cho em nghe. Từ đó, em lại có cảm giác thương hại đối với dòng họ Stamboloffs cũng như đối với dòng họ Janaceks, trừ Yuri ra.”

“Vậy thì để anh thử xem, anh có thể nào làm cho em thay đổi ý nghĩ đó không nhé, Công chúa. Anh trai của em, là người hoàn toàn vô tội trong chuyện này, vào một đêm tối bị lôi khỏi giường, mang đến trước cả dòng họ Stamboloff để bị xử tội và bị kết án. Sau đó Janos cho người treo cậu ấy lên vách tường trong vườn nhà ông ta và mỗi một người trong dòng họ ác ôn đó đều bắn một viên đạn vào người cậu ấy, ngay cả đứa cháu trai tám tuổi của Janos cũng đã làm vậy. Thi thể cậu ấy bị bỏ ngoài đường bên ngoài cung điện. Một mảnh giấy nhỏ, nhuộm đầy máu của cậu ấy, viết rằng “Một đứa con trai đền một đứa con trai “. Tuy nhiên, đó cũng không đủ chứng cứ để buộc tội Janos – cho đến khi mấy đứa con dâu của ông ta uống quá nhiều rượu trong một bữa tiệc đã tiết lộ việc này.”

“Em hy vọng là Janos bị bắn chết tại chỗ!”

Stefan nhướn mày nhìn cô. Khuôn mặt cô có lại chút sắc thay vì trắng bệch như lúc này.

“Em không còn thấy tội nghiệp cho gã điên ấy à?”

“Không.” Cô thì thào.

“Thật ra, ông ta không bị bắn chết tại chỗ. Ông ta bị đem ra phán xét và kết án treo cổ. Một ngày sau khi ông ta bị xử tử, người em trai duy nhất của Leos, em dâu và hai đứa cháu đều được phát hiện bị chết trong nhà, cổ họng họ đều bị cắt đứt. Một mảnh giấy khác để lại, lần này thì rõ ràng hơn, ” Người trong dòng họ Janacek đều phải chết.”

“Nhưng đó là một hành động trả thù vô cớ. Làm sao bọn họ có thể biện hộ được điều đó?”

“Bọn họ không cần phải làm vậy. Hai người trong dòng họ đã bị giết chết. Những người sống sót còn lại thấy đó là một cuộc chiến tranh cá nhân với hoàng thượng, một cuộc chiến đẫm máu, và rất nhiều người trong dòng họ Stamboloff còn sống sót – đứa con trai thứ hai của Janos, năm đứa cháu trai, hai người em và ba đứa cháu gái. Janos đã kêu gọi phải trả thù, đó là những lời nói sau cùng của ông ta trên giáo đài trước khi bị treo cổ. Nhưng bây giờ sự trả thù này lại là một hành động phản quốc, vì tánh mạng của Leos bị đe dọa. Năm người đàn ông bị giết chết vì chống trả khi bị bắt. Những đứa cháu trai và một đứa cháu gái, lúc đó tất cả đều dưới mười tám tuổi đều bị đây.”

“Anh còn chưa nhắc đến những người đàn bà. Những người con dâu thì sao?”

“Dòng họ Stamboloff có hai đứa con dâu và Janos có một đứa con gái. Tất cả bọn họ đều bị trục xuất khỏi Cardinia chung với những người đàn ông khi bị nghi ngờ là một trong số bọn họ đã dìm chết chị của em trong nhà tắm ”

“Em còn có một người chị nữa à?” Tanya hỏi nhỏ nhỏ.

“Cô bé lúc đó được mười bốn tuổi, con thứ nhì của cha em. Nhưng trục xuất cả dòng họ Stamboloff ra khỏi nước vẫn không ngăn chặn được sự chém giết. Ion Stamboloff, đứa cháu trai lớn nhất của Janos, bị bắt khi muốn giết chết người em họ của Leos, đứa con trai sống sót duy nhất của ông em, người đã qua đời.”

“Tại sao lại là ông ta?”

“Ông ta mang họ Janacek,” Stefan trả lời một cách đơn giản.

“Nhưng ông ta đã thoát chết à?”

“Không. Một tháng sau họ lại tiến hành ám sát một lần nữa và đã thành công. Lần này là do con gái của Janos làm, cô ta bị bắt trước khi trốn khỏi thành phố. Sau đó hai người anh trai của em bị bắn chết chỉ một vài tuần trước khi em chào đời. Sự việc xảy ra làm cho mẹ em chuyển dạ sớm. Em sanh ra rất nhỏ bé nhưng khỏe mạnh. Tuy nhiên, mẹ em không thể hồi phục. Bà đã mất hết những đứa con trừ em và em đã được hứa hôn lúc vừa mới chào đời. Họ nói rằng Leos quyết định thực hiện việc hứa hôn ngay lập tức, vì ông không nghĩ là mình sẽ sống được lâu hơn, điều này làm cho tình trạng mẹ em càng tệ hơn. Khi em vừa được ba tháng tuổi, bà đã qua đời vì một chứng bệnh mà một người đàn bà khỏe mạnh có thể dễ dàng vượt qua.”

“Còn cha em thì sao?”

“Leos bị đâm vào lưng ngay tại bàn ăn. Tên sát thủ đã vào làm cho nhà bếp một thời gian dài cho đến lúc được vào hầu bàn ăn. Hắn ta biết là không có hy vọng thoát được. Hắn thú tội vì sắp chết bởi một chứng bệnh nan y nào đó và số tiền mà hắn có được khi giết chết Hoàng thượng sẽ được dành cho gia đình hắn ta, đó là cách duy nhất mà hắn có thể lo cho gia đình.”

“Nhưng hắn ta có khai là một trong những người của dòng họ Stamboloff đã thuê hắn không?”

“Không chỉ là một người đầu, Công chúa. Cho đến lúc đó, gia đình Stamboloff vẫn rất ngạo mạn, công khai việc thù ghét dòng họ Janaceks và đã không che giấu việc thuê sát thủ. Hẳn ta khai tên từng người một, hai người đàn bà còn lại, đến Ivan, đứa cháu trai nhỏ nhất của Janos, và vì mỗi người trong bọn họ đều bỏ ra một vài vật quý giá để trả cho tên sát thủ, bọn họ đều cùng nhau chia mừng chiến thắng. Và đối với họ, đó là một chiến thắng lớn. Dòng họ Barany được kể vị, bởi vì người sống sót duy nhất của dòng họ Janaceks sẽ không hy vọng được sống sót nếu như cô ta còn ở lại Cardinia.”

“Vì thế mà em bị mang đi à?”

“Không phải ngay tức thì mà là cho đến khi cuộc ám sát đầu tiên xảy ra trên mình em. Vú nuôi của em chết tức thì. Cha anh đã ra kế hoạch bí mật mang em đi, chỉ với nữ nam tước Tomilova là biết em ở đâu. Ông ấy còn ra giá khá cao cho mỗi cái đầu người trong dòng họ Stamboloff.”

“Luôn cả mấy đứa nhỏ à?”

“Bọn họ đã không nhân nhượng về việc giết những đứa trẻ,” Anh hậm hực nói, “Anh trai của em lúc đó mới có sáu tuổi thôi. Em thì chỉ có năm tháng tuổi khi bà vú của em lãnh viên đạn đứng ra là nhắm vào em. Đó là một cuộc chiến đẫm máu đầy Tanya. Nó sẽ không bao giờ chấm dứt cho đến khi người sau cùng của bọn họ bị tiêu diệt. Nhưng bọn họ đã không còn là những đứa trẻ nữa. Phải mất mấy năm trời mới tìm được một trong số bọn họ, vì bọn họ đã tản ra và trốn chạy khi em vừa biến mất. Và chỉ có một người trong bọn họ bị bắt mà không chống trả và bị xử tử hình vì tội phản quốc, những người còn lại thì chống trả cho đến hơi thở cuối cùng. Và người cuối cùng là Ivan, đã không bị phát hiện mãi cho đến năm nay. Tuy vậy, anh ta gần như trốn thoát được bằng tàu. Nhưng vì anh ta vội vàng rời cảng đến nỗi không đủ thủy thủ để chống chọi với con bão mà tàu đã gặp phải. Tàu của anh ta bị chìm dưới Hắc Hải. Đội đặc nhiệm của Sandor đang đuổi sát theo phía sau nên cứu được vài người, nhưng Ivan không có trong số đó.”

“Anh có chắc rằng anh ta là người cuối cùng không?”

“Dòng họ Stamboloffs không chỉ là kẻ thù của gia đình em đâu. Việc họ ám sát Hoàng Đế của Cardinia làm bọn họ trở thành kẻ thù của chiếc ngai vàng. Một đội đặc nhiệm được thành lập gồm có hai mươi người để truy lùng bọn họ. Những người này không nhầm lẫn đâu. Tuy là phải mất hết hai mươi năm, nhưng bọn họ rất tỉ mỉ trong công cuộc dò tìm.”

“Nhưng một đứa trẻ, đã trưởng thành rồi và không được thấy mặt trong suốt mười hay mười lăm năm, ai mà có thể nhận ra anh ta và nói chắc đó là người của dòng họ Stamboloff?”

Stefan nhe răng cười với cô, “Một nhận xét hay đấy, Tanya nhỏ bé ạ.” Anh nói tiếp không để ý đến cặp má ửng hồng của cô vì sự biểu lộ âu yếm của anh, “Dòng họ Stamboloffs là một trong những dòng họ rất đặc biệt, người nhà của họ rất giống nhau – ít ra thì những người đàn ông đều giống nhau. Những người cháu trai còn sống sót đều có làn da sạm màu, mắt xanh, rất giống Janos và những đứa con trai của ông ta khi họ trưởng thành. Và không chỉ một người mà là năm người trong đội đặc nhiệm của Sandor biết quá rành về dòng họ Stamboloffs. Khi họ phát hiện ra được người nào, thì không có lý do gì để nghi ngờ là bọn họ bắt sai người.”

Tanya lắc đầu nhẹ, cô đè nén sự xúc động đang dâng lên trong người, “Tất cả đều chết, chỉ vì một người không thể chấp nhận việc đưa con mình là một kẻ sát nhân. Yuri chắc là che giấu bản chất thật sự rất khéo léo, ngay cả với người thân của mình.”

“Đó cũng là chuyện thường tình thôi.”

“Thật à?” Cô hỏi như thăm thì, “Em sẽ không biết được. Em chưa bao giờ có người thân mà.”

Anh không thể nào làm lẫn khi mắt cô có một mảng sưng che phủ. Anh đưa tay choàng cô nhưng thụt lại vì đột nhiên cỗ xe dừng lại. Cô không hay biết chuyện này, cô xoay người chạm nước mắt.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Một căn nhà của anh nằm ngoài thành phố. Chúng ta sẽ ngủ đêm ở đây, trong khi mọi việc được sắp xếp cho chặng đường cuối cùng.”

Anh lại đưa tay ra, nhưng lần này là để giúp cô xuống xe.

“Anh làm chủ một căn nhà ở đây, cách quá xa nhà anh à?”

“Anh chỉ là thuê nó khi chúng tôi đến Danzig vào mùa xuân.”

Tanya nhìn anh với vẻ sùng sốt, “Và anh đã giữ nó trong suốt mấy tháng qua, chỉ để có một chỗ ở khi anh quay về à? Lay Chúa, Stefan, ai đó phải nói chuyện đàng hoàng với anh về cách anh xài tiền phung phí như thế này chứ.”

Anh phì cười bởi vì cô rất thật tình, “Căn nhà này chỉ tốn có chút ít tiền thôi, Tanya ...”

Cô nhìn căn nhà hai tầng to lớn và la lên, “Chắc là rất đắt!”

“Cũng cần để cho những người hầu bị bỏ lại đằng sau ở chứ. ”

“Ồ, vậy thì anh nói có lý,” Cô trả lời một cách khô khan, “Đặc biệt là chỉ cần mất vài tuần là đến Cardinia được từ nơi này – nhưng anh cũng đã đi, bao lâu rồi nhỉ, bảy hay tám tháng hả?”

Anh nhướn mày nhìn cô rồi nắm lấy cùi chỏ cô, đẩy cô về phía cánh cửa, “Giả tiền rất ít không đáng phải để tâm đến,” Anh nói, “và những người hầu của anh muốn đợi anh ở đây. Anh không thấy ...”

Cánh cửa bật mở. Một cô gái tóc đỏ với thân hình tuyệt đẹp và khuôn gọi ôm choàng Stefan và ép môi cô ta vào miệng Stefan. Stefan có thể “không thấy” cho đến khi trông mắt anh ta lọt ra ngoài, nhưng Tanya thì thấy rất rõ là tại sao người hầu đã chọn nơi này để đợi anh.

Cô cố gắng giải thích điều này cho Stefan hiểu, “Nếu anh còn do dự vì anh nghĩ là em sẽ rất đau lòng vì chuyện này, thì không phải như vậy đâu. Những người này tuy là có quan hệ máu mủ với em, nhưng đã hai mươi năm trôi qua rồi, em đã không biết gì về họ cả và em cũng sẽ không biết gì nhiều hơn, ngoài những gì anh vừa kể cho em nghe. Từ đó, em lại có cảm giác thương hại đối với dòng họ Stamboloffs cũng như đối với dòng họ Janaceks, trừ Yuri ra.”

“Vậy thì để anh thử xem, anh có thể nào làm cho em thay đổi ý nghĩ đó không nhé, Công chúa. Anh trai của em, là người hoàn toàn vô tội trong chuyện này, vào một đêm tối bị lôi khỏi giường, mang đến trước cả dòng họ Stamboloff để bị xử tội và bị kết án. Sau đó Janos cho người treo cậu ấy lên vách tường trong vườn nhà ông ta và mỗi một người trong dòng họ ác ôn đó đều bắn một viên đạn vào người cậu ấy, ngay cả đứa cháu trai tám tuổi của Janos cũng đã làm vậy. Thi thể cậu ấy bị bỏ ngoài đường bên ngoài cung điện. Một mảnh giấy nhỏ, nhuộm đầy máu của cậu ấy, viết rằng “Một đứa con trai đền một đứa con trai “. Tuy nhiên, đó cũng không đủ chứng cứ để buộc tội Janos – cho đến khi mấy đứa con dâu của ông ta uống quá nhiều rượu trong một bữa tiệc đã tiết lộ việc này.”

“Em hy vọng là Janos bị bắn chết tại chỗ!”

Stefan nhướn mày nhìn cô. Khuôn mặt cô có lại chút sắc thay vì trắng bệch như lúc này.

“Em không còn thấy tội nghiệp cho gã điên ấy à?”

“Không.” Cô thì thầm

“Thật ra, ông ta không bị bắn chết tại chỗ. Ông ta bị đem ra phán xét và kết án treo cổ. Một ngày sau khi ông ta bị xử tử, người em trai duy nhất của Leos, em dâu và hai đứa cháu đều được phát hiện bị chết trong nhà, cổ họng họ đều bị cắt đứt. Một mảnh giấy khác để lại, lần này thì rõ ràng hơn, ” Người trong dòng họ Janacek đều phải chết.”

“Nhưng đó là một hành động trả thù vô cớ. Làm sao bọn họ có thể biện hộ được điều đó?”

“Bọn họ không cần phải làm vậy. Hai người trong dòng họ đã bị giết chết. Những người sống sót còn lại thấy đó là một cuộc chiến tranh cá nhân với hoàng thượng, một cuộc chiến đẫm máu, và rất nhiều người trong dòng họ Stamboloff còn sống sót – đứa con trai thứ hai của Janos, năm đứa cháu trai, hai người em và ba đứa cháu gái. Janos đã kêu gọi phải trả thù, đó là những lời nói sau cùng của ông ta trên giáo đài trước khi bị treo cổ. Nhưng bây giờ sự trả thù này lại là một hành động phản quốc, vì tánh mạng của Leos bị đe dọa. Năm người đàn ông bị giết chết vì chống trả khi bị bắt. Những đứa cháu trai và một đứa cháu gái, lúc đó tất cả đều dưới mười tám tuổi đều bị đây.”

“Anh còn chưa nhắc đến những người đàn bà. Những người con dâu thì sao?”

“Dòng họ Stamboloff có hai đứa con dâu và Janos có một đứa con gái. Tất cả bọn họ đều bị trục xuất khỏi Cardinia chung với những người đàn ông khi bị nghi ngờ là một trong số bọn họ đã dìm chết chị của em trong nhà tắm ”

“Em còn có một người chị nữa à?” Tanya hỏi nhỏ nhỏ.

“Cô bé lúc đó được mười bốn tuổi, con thứ nhì của cha em. Nhưng trục xuất cả dòng họ Stamboloff ra khỏi nước vẫn không ngăn chặn được sự chém giết. Ion Stamboloff, đứa cháu trai lớn nhất của Janos, bị bắt khi muốn giết chết người em họ của Leos, đứa con trai sống sót duy nhất của ông em, người đã qua đời.”

“Tại sao lại là ông ta?”

“Ông ta mang họ Janacek,” Stefan trả lời một cách đơn giản.

“Nhưng ông ta đã thoát chết à?”

“Không. Một tháng sau họ lại tiến hành ám sát một lần nữa và đã thành công. Lần này là do con gái của Janos làm, cô ta bị bắt trước khi trốn khỏi thành phố. Sau đó hai người anh trai của em bị bắn chết chỉ một vài tuần trước khi em chào đời. Sự việc xảy ra làm cho mẹ em chuyển dạ sớm. Em sanh ra rất nhỏ bé nhưng khoẻ mạnh. Tuy nhiên, mẹ em không thể hồi phục. Bà đã mất hết những đứa con trừ em và em đã được hứa hôn lúc vừa mới chào đời. Họ nói rằng Leos quyết định thực hiện việc hứa hôn ngay lập tức, vì ông không nghĩ là mình sẽ sống được lâu hơn, điều này làm cho tình trạng mẹ em càng tệ hơn. Khi em vừa được ba tháng tuổi, bà đã qua đời vì một chứng bệnh mà một người đàn bà khoẻ mạnh có thể dễ dàng vượt qua.”

“Còn cha em thì sao?”

“Leos bị đâm vào lưng ngay tại bàn ăn. Tên sát thủ đã vào làm cho nhà bếp một thời gian dài cho đến lúc được vào hầu bàn ăn. Hắn ta biết là không có hy vọng thoát được. Hắn thú tội vì sắp chết bởi một chứng bệnh nan y nào đó và số tiền mà hắn có được khi giết chết Hoàng thượng sẽ được dành cho gia đình hắn ta, đó là cách duy nhất mà hắn có thể lo cho gia đình.”

“Nhưng hắn ta có khai là một trong những người của dòng họ Stamboloff đã thuê hắn không?”

“Không chỉ là một người đầu, Công chúa. Cho đến lúc đó, gia đình Stamboloff vẫn rất ngạo mạn, công khai việc thù ghét dòng họ Janaceks và đã không che giấu việc thuê sát thủ. Hắn ta khai tên từng người một, hai người đàn bà còn lại, đến Ivan, đứa cháu trai nhỏ nhất của Janos, và vì mỗi người trong bọn họ đều bỏ ra một vài vật quý giá để trả cho tên sát thủ, bọn họ đều cùng nhau chia mừng chiến thắng. Và đối với họ, đó là một chiến thắng lớn. Dòng họ Barany được kể vị, bởi vì người sống sót duy nhất của dòng họ Janaceks sẽ không hy vọng được sống sót nếu như cô ta còn ở lại Cardinia.”

“Vì thế mà em bị mang đi à?”

“Không phải ngay tức thì mà là cho đến khi cuộc ám sát đầu tiên xảy ra trên mình em. Vú nuôi của em chết tức thì. Cha anh đã ra kế hoạch bí mật mang em đi, chỉ với nữ nam tước Tomilova là biết em ở đâu. Ông ấy còn ra giá khá cao cho mỗi cái đầu người trong dòng họ Stamboloff.”

“Luôn cả mấy đứa nhỏ à?”

“Bọn họ đã không nhân nhượng về việc giết những đứa trẻ,” Anh hậm hực nói, “Anh trai của em lúc đó mới có sáu tuổi thôi. Em thì chỉ có năm tháng tuổi khi bà vú của em lãnh viên đạn đứng ra là nhắm vào em. Đó là một cuộc chiến đẫm máu đầy Tanya. Nó sẽ không bao giờ chấm dứt cho đến khi người sau cùng của bọn họ bị tiêu diệt. Nhưng bọn họ đã không còn là những đứa trẻ nữa. Phải mất mấy năm trời mới tìm được một trong số bọn họ, vì bọn họ đã tản ra và trốn chạy khi em vừa biến mất. Và chỉ có một người trong bọn họ bị bắt mà không chống trả và bị xử tử hình vì tội phản quốc, những người còn lại thì chống trả cho đến hơi thở cuối cùng. Và người cuối cùng là Ivan, đã không bị phát hiện mãi cho đến năm nay. Tuy vậy, anh ta gần như trốn thoát được bằng tàu. Nhưng vì anh ta vội vàng rời cảng đến nỗi không đủ thủy thủ để chống chọi với cơn bão mà tàu đã gặp phải. Tàu của anh ta bị chìm dưới Hắc Hải. Đội đặc nhiệm của Sandor đang đuổi sát theo phía sau nên cứu được vài người, nhưng Ivan không có trong số đó.”

“Anh có chắc rằng anh ta là người cuối cùng không?”

“Dòng họ Stamboloffs không chỉ là kẻ thù của gia đình em đâu. Việc họ ám sát Hoàng Đế của Cardinia làm bọn họ trở thành kẻ thù của chiếc ngai vàng. Một đội đặc nhiệm được thành lập gồm có hai mươi người để truy lùng bọn họ. Những người này không nhầm lẫn đâu. Tuy là phải mất hết hai mươi năm, nhưng bọn họ rất tỉ mỉ trong công cuộc dò tìm.”

“Nhưng một đứa trẻ, đã trưởng thành rồi và không được thấy mặt trong suốt mười hay mười lăm năm, ai mà có thể nhận ra anh ta và nói chắc đó là người của dòng họ Stamboloff?”

Stefan nhe răng cười với cô, “Một nhận xét hay đấy, Tanya nhỏ bé ạ.” Anh nói tiếp không để ý đến cặp má ửng hồng của cô vì sự biểu lộ âu yếm của anh, “Dòng họ Stamboloffs là một trong những dòng họ rất đặc biệt, người nhà của họ rất giống nhau – ít ra thì những người đàn ông đều giống nhau. Những người cháu trai còn sống sót đều có làn da sạm màu, mắt xanh, rất giống Janos và những đứa con trai của ông ta khi họ trưởng thành. Và không chỉ một người mà là năm người trong đội đặc nhiệm của Sandor biết quá rành về dòng họ Stamboloffs. Khi họ phát hiện ra được người nào, thì không có lý do gì để nghi ngờ là bọn họ bắt sai người.”

Tanya lắc đầu nhẹ, cô đè nén sự xúc động đang dâng lên trong người, “Tất cả đều chết, chỉ vì một người không thể chấp nhận việc đưa con mình là một kẻ sát nhân. Yuri chắc là che giấu bản chất thật sự rất khéo léo, ngay cả với người thân của mình.”

“Đó cũng là chuyện thường tình thôi.”

“Thật à?” Cô hỏi như thăm thì, “Em sẽ không biết được. Em chưa bao giờ có người thân mà.”

Anh không thể nào lầm lẫn khi mắt cô có một mảng sưng che phủ. Anh đưa tay choàng cô nhưng chợt lại vì đột nhiên cỗ xe dừng lại. Cô không hay biết chuyện này, cô xoay người chạm nước mắt.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Một căn nhà của anh nằm ngoài thành phố. Chúng ta sẽ ngủ đêm ở đây, trong khi mọi việc được sắp xếp cho chặng đường cuối cùng.”

Anh lại đưa tay ra, nhưng lần này là để giúp cô xuống xe.

“Anh làm chủ một căn nhà ở đây, cách quá xa nhà anh à?”

“Anh chỉ là thuê nó khi chúng tôi đến Danzig vào mùa xuân.”

Tanya nhìn anh với vẻ sùng sốt, “Và anh đã giữ nó trong suốt mấy tháng qua, chỉ để có một chỗ ở khi anh quay về à? Lạy Chúa, Stefan, ai đó phải nói chuyện đàng hoàng với anh về cách anh xài tiền phung phí như thế này chứ.”

Anh phì cười bởi vì cô rất thật tình, “Căn nhà này chỉ tốn có chút ít tiền thôi, Tanya ...”

Cô nhìn căn nhà hai tầng to lớn và la lên, “Chắc là rất đắt!”

“Cũng cần để cho những người hầu bị bỏ lại đằng sau ở chứ. ”

“Ồ, vậy thì anh nói có lý,” Cô trả lời một cách khô khan, “Đặc biệt là chỉ cần mất vài tuần là đến Cardinia được từ nơi này – nhưng anh cũng đã đi, bao lâu rồi nhỉ, bảy hay tám tháng hả?”

Anh nhượng mày nhìn cô rồi nắm lấy cùi chỏ cô, đẩy cô về phía cánh cửa, “Giá tiền rất ít không đáng phải để tâm đến,” Anh nói, “và những người hầu của anh muốn đợi anh ở đây. Anh không thấy ...”

Cánh cửa bật mở. Một cô gái tóc đỏ với thân hình tuyệt đẹp và khuôn gọi ôm choàng Stefan và ép môi cô ta vào miệng Stefan. Stefan có thể “không thấy” cho đến khi trông mắt anh ta lọt ra ngoài, nhưng Tanya thì thấy rất rõ là tại sao người hầu đã chọn nơi này để đợi anh.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Cũng rất có ích khi bị ép đứng nơi này và nhìn vị hôn phu của cô hôn một người đàn bà khác. Nó làm cho cô quên bồng câu chuyện thương tâm cô vừa nghe được về gia đình của cô. Nó cũng làm cho cô thấy được màu đỏ và không chỉ là màu đỏ từ mái tóc của con điểm này.

Tuy nhiên, cũng phải nên khen Stefan vì anh đã không đáp trả nụ hôn say mê của ả. Anh hình như là muốn chấm dứt nó. Nhưng theo Tanya nghĩ, anh đã mất quá nhiều thời gian để làm chuyện này. Và cô không nghĩ ngờ một chút nào là, nếu như cô không có mặt ở đây để nhìn thấy sự đoàn tụ này thì anh sẽ đáp trả nụ hôn đó. Nhưng cô đang ở đây và anh biết vậy, cho nên anh có thể làm gì khác hơn ngoài việc cố gắng đẩy cánh tay của ả tóc đỏ này khỏi cô anh chứ?

Cuối cùng anh cũng đã làm được việc đó một cách khéo léo tài tình – ả thật sự là dính chặt vào người anh – anh lập tức được nghe hàng tràng lời giải thích cho hành vi của ả, “Anh thật là xấu đấy, Stefan, vì đã đi quá lâu để em phải nhớ anh đến không thể tưởng. Và làm cho em lo lắng quá. Cha anh đã cho người đến hỏi thăm tin tức, anh ta chỉ vừa rời khỏi một tiếng đồng hồ trước. Anh ta quá lo lắng và tính chờ ở đây nhưng em đoán là Sandor đã rất nóng ruột vì sự chậm trễ của anh, nên không muốn đợi thêm một vài ngày nữa để nghe được tin là anh an toàn trở về.”

“Vậy thì cha anh còn sống?”

“Em không nghe gì khác,” cô ta khẳng định với anh bằng nụ cười tươi rói.

Tanya cứng đờ người khi cô ta lại nhào vào người Stefan một lần nữa, hiển nhiên muốn chứng tỏ là cô ta vui mừng đến mức nào khi thấy anh quay về. Tanya muốn đưa tay rút con dao hiện đang đeo sát đùi cô, cho dù cô không nghĩ mình phải làm gì với nó. Đó chỉ là một con dao dùng trên bàn ăn, mà cô đã lấy ở trên tàu và cô chưa tìm được nơi để giấu nó sau khi Sasha liệng bỏ đôi giày ống của cô, nhưng thói quen cũ thì khó mà từ bỏ. Cô có thể giữ thêm một cây dao hay hơn nữa, dù là bọn họ có thừa khả năng để bảo vệ cô, nhưng cô thà là tự mình bảo vệ mình còn an tâm hơn.

Ngay lúc này, con dao đó sẽ nhìn rất đẹp nếu đem ra đưa kẻ cổ họng ả đàn bà tóc đỏ này để cảnh cáo cô ta nên lui ra. Dĩ nhiên sau đó cô sẽ phải đối đầu với Stefan và cô không thể tưởng tượng được anh sẽ hài lòng đến mức nào vì sự ghen tuông mà anh không mong đợi này. Đó thật là một con ghen. Cô không thể nào gọi nó bằng cái gì khác, khi ả đàn bà này hôn Stefan đã làm Tanya giận đến nỗi muốn móc mắt ả ra.

Nhưng làm sao cô có thể giải thích với Stefan? Anh sẽ không tin vào điều đó, giống như anh đã không tin việc cô còn trong trắng – không tin một chút nào. Tại sao anh phải tin chứ? Cô đã từ chối anh hoàn toàn vào lần sau cùng bọn họ ở chung với nhau, trước khi tàu Carpathia nhổ neo. Điều cô có thể làm là nói thật việc cô đã chấp nhận chuyện kết hôn, bây giờ trong đầu cô, cô khẳng định là anh thuộc về cô và chỉ muốn có anh cho riêng cô.

Nhưng có thể nói với gì anh mà không làm cho cô trở nên bỗ lịch, bởi vì anh không có cùng cảm giác với cô. Anh đã thú thật là rất muốn cô, nhưng cũng rất chán ghét bản thân vì điều này. Và anh chỉ muốn có cô tạm thời, không đáng phải nói đến. Một lần lên giường là tất cả những gì anh muốn ở cô, cô đã coi đó là một sự sỉ nhục nên cô đã từ chối anh. Vậy thì sao chứ!

Còn nữa, anh phản đối việc kết hôn với cô, sự phản đối này luôn được xác nhận. Nếu không vì trách nhiệm thì anh không bao giờ chịu kết hôn với cô. Và sự việc đang xảy ra trước mắt cô là một lý do khác để anh cho không muốn.

Cô đã được Vasili cho biết là Stefan có một cô tình nhân. Cô chỉ là không bao giờ mơ thấy mình sẽ phải đối mặt với ả ta. Cô cũng thấy Stefan không có ý định từ bỏ ả này. Tại sao anh ta phải làm vậy chứ, khi mà anh bị ép hôn với Tanya, còn ở đây lại là người đàn bà anh có tình cảm và là sự lựa chọn của chính anh.

Cũng may là Stefan đã kịp thời ngăn lại trước khi cô ta dính sát vào người anh một lần nữa, bởi vì Tanya thật tình không thể đoán chắc được là cô sẽ làm gì nếu cô chứng kiến họ hôn nhau nữa. Thay vì vậy, anh đưa tay choàng ngang hông cô ta và xoay cô ta lại, đối diện với Tanya, trong giây phút này, cặp mắt màu xanh da trời đối diện thẳng với cặp mắt màu xanh lá cây và Tanya biết chắc là hành động này là vì cô. ả bồ của Stefan nhất định sẽ thấy thất thế trước mặt cô. Đúng là một chuyện nực cười.

Những cảm giác thỏa mãn cô vừa có được lập tức biến mất ngay vì phản ứng trên gương mặt Stefan. Anh thật vui mừng vì đã gặp lại cô nhân tình mà không cần phải cố gắng che giấu. Tanya không nghĩ ra rằng, về mặt vui mừng của anh vì nghe được tin cha mình vẫn còn sống.

“Công Chúa Taniana, xin được giới thiệu với em, cô Alicia Huszar. Alicia muốn gặp mặt em trước những người khác trong triều bởi vì cô ấy khao khát được làm một người hầu bên cạnh em, khi em trở thành Hoàng hậu.”

“Trên xác chết của tôi đấy, con qui cái.” Không, không phải là xác của cô, Tanya tự chính mình. Nhưng cô thà là chết đi còn hơn là để cho họ biết cảm giác hiện giờ của cô. Stefan sẽ không biết được cô đang hôn ghen đến xanh mặt. Vì vậy cô không dám nói một tiếng nào. Cô chỉ gật đầu như chấp nhận màn giới thiệu.

Alicia bị ép phải cúi đầu chào chiếu lệ, vì thân phận của Tanya đã được xác định. Suy cho cùng, Tanya cũng là một cô Công chúa chánh tông.

“Tôi xin lỗi, Nương Nương,” Alicia nói, giả đồ ngạc nhiên, “Tôi không biết cô đang đứng đó.”

Đồ giả dối. Á ta chắc chắn đã nhìn thấy họ từ một trong những khung cửa sổ, nếu không phải thế thì Tanya sẽ liếm giày cho cô ta đấy. Nhưng cô không nói gì cả, ngay cả gián tiếp tỏ ý, vì cô không dám bảo đảm những gì mình sẽ nói với ả tóc đỏ này. Cô chỉ nhìn Stefan và nhường mày như không bận tâm.

Ít ra anh cũng hiểu được tín hiệu này hoặc cô nghĩ anh đã nhận ra, vì anh rút tay ra khỏi người Alicia và nhủ mày với cô ta, có lẽ cuối cùng đã nhận thức được rằng, cô ta không phải hôn anh như để chào đón anh trở về, một việc mà không cần phải hỏi là rất quen thuộc với anh, nhưng là cố tình hôn trước mặt vị hôn thê của anh.

Lúc đầu, Stefan định giữ bí mật này, ít nhất là cho đến khi đám cưới đã diễn ra. Có lẽ anh đã không nghĩ đến việc Tanya sẽ nghi ngờ gì về Alicia. Nhưng bộ anh thật sự nghĩ là cô sẽ thấu nhận á ta làm một trong những người hầu cho cô à? Tình nhân của anh ta đó, lạy Chúa! Nếu đó là việc thường xảy ra ở Cardinia, Tanya sẽ không rời khỏi Danzig đâu.

Đối với bản thân, Stefan thấy hổ thẹn vì sự giận dữ của Tanya. Trước đây, anh đã để Alicia ở lại chỗ này với lời hứa là sẽ không bỏ rơi cô ta. Anh không có ý định bỏ cô vì một người đàn bà mà anh bị ép hôn và cho dù anh có cưới cô đi nữa, anh cũng có ý định chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Nhưng anh không tính đến phản ứng của mình đối với khuôn mặt không thay đổi của Tatiana, anh vui mừng vì cô đã không phản ứng dữ dội như họ mong đợi, anh đã giận dữ vì cô cũng chỉ là một con điểm. Tất cả những gì anh có lúc đó là cảm giác thỏa mãn vì anh đã có thể mang cô đến trước cha anh và ngao nghể nói, “Đây là cô Công chúa mà cha đã cột chặt con vào, nhưng cả hai chúng ta đều không bao giờ biết được cô ta thuộc dòng dõi quyền quý hay là đồ tạp chủng.” Thay vào đó, bây giờ, anh cảm thấy rất đổi vui mừng vì cô sẽ thuộc về anh, đã ham muốn có cô từ giây phút đầu gặp gỡ, lúc mà vẻ đẹp của cô còn bị che dấu, nó lộ ra quá trễ, mãi sau này. Lúc đó, tình cảm của anh đối với cô đã được xác định rồi.

Bây giờ anh không biết chính xác là anh muốn gì, mọi việc xảy ra quá đau lòng so với dự đoán của anh, biết rằng anh sẽ không bao giờ hiểu được sự thật trong lòng cô. Cô đã trêu ghẹo anh, có lẽ là không có ác ý vì cô không biết anh đã có cảm giác gì, nhưng nó vẫn làm anh đau đớn khi cô có thể đối diện với vấn đề này một cách quá nông nổi. Nói với cô rằng anh không thể sống thiếu cô, rằng anh yêu cô như điên à? Thật ra, anh đã thấy tâm hồn mình được thanh thản sau cuộc nói chuyện với cô, khi cô yêu cầu anh tránh xa cô ra ở trên tàu, bởi vì mỗi khi ở gần cô, cảm giác ham muốn hoặc giận dữ lại bùng lên trong anh. Và anh không thể kềm chế được những gì cô làm cho anh cảm giác được. Giận dữ, thèm muốn, ghen tức, yêu điên cuồng đều đi chung với nhau khi anh nghĩ đến Tanya.

Yêu cô à? “điên cuồng” hình như thích hợp hơn. Lạy Chúa, anh đúng là một kẻ điên rồ!

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Bữa ăn tối đúng là một sự kiện hết sức thú vị để thử sức chịu đựng của họ, ít ra là đối với Stefan. Anh vẫn chưa có cơ hội để nói chuyện riêng với Alicia và khi anh có cơ hội anh lại không biết nên nói gì với cô ta. Một mặt, cô ta là một tình nhân đáng yêu và anh thấy tiếc khi phải mất đi. Mặt khác, ngay lúc này anh không còn có hứng thú gì với cô ta hết.

Nhưng điều đó sẽ thay đổi thôi, không còn nghi ngờ gì nữa, khi anh chấm dứt việc tự hành hạ mình vì Tanya. Nhưng Alicia không phải là mẫu đàn bà chịu ngồi yên và chờ đợi trong khi anh đau khổ vì người khác. Không công bằng với cô nếu anh yêu cầu cô chờ đợi. Anh cũng không dễ chịu chút nào khi đẩy cô ra một khi anh đã hứa là không để điều này xảy ra. Việc không quyết định được làm cho anh càng bức mình thêm, vì đó không giống với bản tánh thường ngày của anh.

Rồi anh thấy mình thật sự rối loạn khi Alicia đưa Tanya lên lầu để đến phòng cô. Hai người đàn bà đi chung với nhau, một người có thói quen rút dao, mặc dù lạy Chúa cô không còn mang theo chúng bên mình, người kia có thói quen chiếm hữu và quyết bảo vệ những gì thuộc về cô ta và Alicia vẫn còn xem anh là của cô. Thật không dám nghĩ chuyện gì có thể xảy ra. Nhưng không có gì xảy ra cả, hoặc nếu nó có xảy ra thì cả hai đều không nói với anh. Và thật là kỳ lạ, điều này làm anh bức mình hơn cả chuyện anh đang lo lắng đến.

Ngay cả người đưa tin của Sandor cũng không lộ mặt để gặp anh, sau khi Alicia đã chắc với anh rằng anh ta sẽ xuất hiện, làm Stefan như muốn nổi điên lên, nhất là anh đã chuẩn bị một bản tin để anh ta mang về cho cha. Nhưng có thể người đưa tin đó chỉ vừa biết anh sắp trở về là đã quay lại Cardina ngay lập tức mà quên không tới chào hỏi Công chúa, người mà Sandor rất nóng lòng muốn biết tin.

Và cuối cùng anh sẽ nói gì với Sandor về Tanya nhỉ? Sự thật à? Hay chỉ là một nửa sự thật thôi?

Sandor sẽ tự trách vì ông đã tạo nên kết cuộc cho Tanya như vậy. Stefan cũng sẽ tự trách anh một phần nào đó. Tại sao lại chỉ để một người duy nhất đi

chung với một đứa bé và không nghĩ đến việc bắt trắc có thể xảy ra với người giám hộ duy nhất đó ... không, anh không thể nói sự thật cho cha anh biết. Ông sẽ rất đau lòng về việc Tanya đã không được nuôi nấng đáng hoàng. Ông càng không nên biết cô đã trở thành một người không đứng đắn. Nhưng Stefan chưa bao giờ nói dối với cha anh và nếu anh bắt đầu nói dối chỉ vì một người đàn bà, thì thật không thể tưởng tượng được.

Dĩ nhiên hôm nay anh đang ở trong tâm trạng xấu, làm anh có thể trở nên cáu kỉnh với bất cứ việc con con nào, nhưng anh cho rằng, sau những tuần lễ dài lênh đênh trên biển, anh có quyền trút bỏ sự bức bối trong lòng. Không đúng, hình như là Tanya đã khiến anh trở thành như vậy. Đầu tiên là thái độ lạ lùng của cô trên tàu, rồi lại trên xe. Anh cứ nghĩ là cô sẽ trở nên khác đi sau khi anh đã nói rõ mọi việc và cô không còn nghi ngờ gì về thân phận của cô và những người khác, nhưng những lời nói huyền thuyên vô nghĩa ấy là sao? Và tánh tình thay đổi như chong chóng nữa? Nếu cô cố tình làm cho anh giận điên lên thì cô đã quá thành công rồi, chỉ vì anh cố đoán thử cô đang nghĩ gì, và anh không nghi ngờ gì nữa, cô đang nuôi một ý nghĩ nào đó trong đầu ... là điều làm anh bức mình không thể tưởng.

Và Vasili đang làm cái quái gì thế nhỉ?, Mối Alicia ăn tối giống như cô ta là tình nhân của anh ta chứ không phải của Stefan? Vì Tanya à? Từ khi nào thì Vasili muốn bảo vệ cảm nghĩ của Tanya thế nhỉ? Và Alicia cũng đã đóng trọn vai kịch đó. Nhưng Tanya không ngạc nhiên vì cô đã nhìn thấy nụ hôn đó và cô đã không thêm để tâm đến. Đó là điều làm anh bức bối nhất hôm nay. Cô không màng đến việc cô đang ngồi chung bàn với cô bồ của anh à? Bất cứ người đàn bà nào cũng sẽ nổi điên lên, nhưng cô dâu tương lai của anh thì cứ phớt lờ.

Anh nhìn cô, bây giờ cô đang ngồi ở giữa Lazar và Serge, nói chuyện với họ, thỉnh thoảng cười phá lên. Anh chưa bao giờ nhìn thấy cô như thế này, rất thoải mái, hiển nhiên là rất thích thú, không một chút giận dữ. Có phải anh đã tránh xa cô lâu hơn cần thiết không? Không, anh vẫn không thể nào đến gần cô mà không khao khát có cô. Cũng như cô đã từng nói với anh, bây giờ cô thích Lazar và Serge. Cũng có nghĩa là cô không có cảm giác gì khác với anh cả. Và thay vì cô nói chuyện với anh cả buổi sáng, tối nay cô chưa thêm nói một lời nào với anh. Sự thật thì cô nói chuyện với tất cả mọi người trừ anh ra. Thỉnh thoảng cô cũng nhìn về phía anh mỉm cười và anh nghiêng chặt răng mà chẳng biết tại sao

Stefan không biết được là đôi mắt anh đang tóe lửa như muốn thiêu chết người đối diện. Nhưng Tanya biết và đó là lý do duy nhất để cô có thể có thái độ như là không quan tâm đến điều gì cả, khi thật ra cô rất muốn đập những cái đĩa trên bàn lên đầu Stefan. Và cô phát hiện ra mình đóng kịch cũng khá hay, còn khá hơn cả Alicia, người đã nói là muốn làm bạn với cô cùng với ánh mắt thật hiểm độc.

Cô vẫn không thể tin người đàn bà này lớn mật đến thế lúc chiều nay, khi họ vừa bước vào căn phòng nơi Tanya sẽ ngủ lại tối nay, cô ta đã hỏi, “Stefan có nói với cô là đám cưới chỉ là trên danh nghĩa thôi không?”

“Không, tôi nghĩ là anh ấy quên nhắc đến chuyện này.”

“Ồ, thật tội cho cô quá.” Alicia nói như thương hại cô, “Cô chắc là đang rất sợ hãi ... vậy thì tôi rất vui khi có thể giúp được cô về chuyện này. Và cô không cần phải cảm ơn tôi đâu. Tôi biết là cô đã cảm thấy thất vọng lắm khi anh ấy xuất hiện và đòi cưới cô. Những vết sẹo đó phải mất một thời gian dài mới quen được.”

“Vết sẹo gì?” Tanya hỏi và vui khi thấy Alica bị mất tự chủ, cả nụ cười cô ta cũng vậy.

“Không mắc cười chút nào cả, Công chúa.”

“Tôi đâu có thấy gì mắc cười đâu.”

“Ý cô đang nói là cô không màng đến những vết sẹo trên mặt anh ấy à?”

Tanya xoay người và đi về cửa sổ, nhìn ra ngoài, không nói lời nào cả. Sau lưng cô, cô nghe Alicia khịt mũi.

“Tôi cũng đã nghĩ vậy,” Cô ta chế nhạo, rồi đổi sang giọng điệu thân thiết như bạn bè, “Nhưng tôi cố nói cho cô biết, là cô không phải lo lắng gì về việc anh ta sẽ áp dụng quyền làm chồng trên mình cô, không bao giờ, khi có sự hiện diện của tôi. Và cũng đừng lo là sẽ bị cô đơn. Stefan không quan tâm đến việc cô sẽ có bao nhiêu người tình đâu, cô chỉ việc là kín đáo một chút. Và tôi sẽ giúp cô về chuyện này.”

“Cô biết giữ gìn bí mật quá nhỉ?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Tanya nhận thức được rằng nếu cô đang lo sợ về lễ cưới sắp đến, cô có thể sẽ ngu ngốc tin vào Alicia. Tuy nhiên, cô biết rõ là những lời nói đó không phải muốn giúp cô mà ngược lại. Nếu cô yêu Stefan thì hy vọng của cô sẽ bị tan nát. Nếu như cô còn chưa quyết định, cô vừa mới được ả ta cảnh báo là nên quên ý định đó đi, vì anh đã có người khác. Cô biết Stefan đã giận như thế nào khi nghĩ đến những người tình tương tượng của cô trong quá khứ, nên cô cũng rõ là anh sẽ có thái độ nào nếu cô thật sự có một người tình mới. Alicia đang gạt cô để cô gặp nhiều rắc rối đấy.

Tanya xoay người đối diện với Alicia, dù ánh sáng đang lùa vào khung cửa sổ sau lưng cô cũng không soi rõ được đôi mắt giận dữ của cô nhưng khẩu khí của cô thì không thể nào lầm lẫn được, nó quá lạnh lẽo, “Bản thân tôi cũng biết tự giữ bí mật cho mình, vì vậy, từ bây giờ, tôi sẽ giữ bí mật và không nói với cô việc tôi nghĩ cô có ý gì khi muốn giúp tôi theo kiểu như vậy.”

Mắt Alicia neho lại, chứng tỏ là cô ta không còn đóng kịch nữa, “Cô nên nhớ nhận đối với tôi, Công chúa ạ. Chỉ cần một lời nói của tôi với Stefan thôi thì cô sẽ phải quì lạy tôi đấy.”

“Thật à? Cô nghĩ cô có ảnh hưởng lớn đến Hoàng thượng vậy à?”

“Theo tôi biết thì là vậy.” Cô ta nói với vẻ tự tin.

“Vậy thì Hoàng thượng không có quyền hạn gì với tôi cả, vì vậy đừng nghĩ đến chuyện tôi sẽ quì lạy cô. Còn nữa, không giống như cô, tôi không cần anh ấy chống lưng cho tôi đâu. Cô nên nhớ rõ điều đó.”

Alicia chỉ nhếch mũi lên khiêu khích. Tanya xoay người lại về hướng cửa sổ và đếm đến số năm mươi, rồi đến một trăm, rồi hơn nữa. Khi cuối cùng cô lấy lại được bình tĩnh để thả lỏng nắm tay ra và suy nghĩ theo lý trí, cô quyết định sẽ không giết chết ả. Cô phải cho Stefan một cơ hội. Có thể Alicia đã được dặn đợi anh ở đây, chỉ vì anh không nghĩ là sẽ tìm thấy được Tanya. Hay có thể là lúc đầu anh có ý định giữ ả kè bên, bởi vì Tanya sẽ không đau khổ nếu như không biết được điều này. Vậy nay cô đã biết rồi và anh cũng đủ thông minh để biết là cô biết được điều này sau nụ hôn chào mừng anh trở về ngay ngưỡng cửa. Vì vậy, cô đã quyết định là cho anh hết buổi chiều để tổng khứ cô ta đi.

Chỉ là anh đã không làm vậy. Cô bước vào phòng ăn tối nay và nhìn thấy Alicia ngồi ở đó, không phải là khôn ngoan tạo một khoảng cách với Stefan, mà là kè sát bên anh.

Cô ta cũng đã tìm được một bộ đồ làm cho cô ta trở nên xinh đẹp hẳn lên và đang cười với những bình luận của Vasili, người đang ngồi kế bên cô ta ở phía bên kia. Khi cô ta nhìn thấy Tanya, môi cô ta cong lên với nụ cười đầy khiêu khích làm cho Tanya muốn nổi điên lên. Tanya đã cho Stefan cơ hội và anh đã đánh mất nó, chứng tỏ rằng anh không quan tâm đến những suy nghĩ của cô về việc anh có một tình nhân bên cạnh. Vì vậy cô sẽ không làm gì cả. Đó cũng là chút tự trọng sau cùng của cô trong hoàn cảnh này. Và, xin Chúa giúp cô, đó là điều khó khăn nhất mà cô từng làm, trong lòng đang giận sôi nhưng phải cố che giấu, không để lộ ra. Nhưng việc đóng kịch của cô trở nên dễ dàng hơn khi cô nhận ra rằng, khi cô phớt lờ mọi việc, vì một lý do nào đó, đã làm cho Stefan bức bối đến nỗi cặp mắt anh sáng rực như ánh lửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38

Con giận của Stefan lắng xuống sau bữa ăn, phải cảm ơn số rượu lớn anh đã nốc với rất ít thức ăn. Anh nhận thức được rằng, có lẽ người Mỹ rất khác biệt, so với anh, trong cách đối phó với mỗi tình huống và khi nghĩ đến điều này, con giận của anh như mất đi. Suy cho cùng, Tanya có thể đã từng nổi giận trước mặt anh, luôn cả trước những người bạn của anh, nhưng anh không thể nhớ là cô đã bao giờ làm vậy trước mặt những người lạ chưa, và Alicia đối với cô chỉ là một người xa lạ, có lẽ vậy.

Rồi thì, phụ nữ bao giờ cũng khéo cư xử với nhau. Cả hai người họ đối với nhau như là kẻ thù, có thể sẽ đâm vào cổ họng lẫn nhau khi ở riêng biệt, nhưng lại có thể cư xử như là những người bạn thân nơi công

Khi anh bắt đầu nghĩ về khía cạnh này, anh đã viện ra rất nhiều lý do vì sao Tanya có thái độ như thế. Cô có thể cảm thấy bị đe dọa bởi sự khó hiểu của Alicia và về lịch sự tao nhã của cô ta, vì Tanya lớn lên trong một môi trường không cho cô có được một chút hiểu biết nào đối với nghi thức ngoại giao ngoài xã hội. Cô còn chưa thay trang phục cho bữa ăn tối, vẫn còn mặc bộ áo mà cô đã mặc khi đến đây vào lúc sáng nay, trong khi Alicia thì cố chung diện cho thật đẹp, chiếc váy mới bằng lụa màu trắng, trang sức rực rỡ và Alicia đã cố tình khoe khoang như vậy.

Lúc trước, anh đã từng thấy cô ta làm ra vẻ thế này và điều này chưa bao giờ làm cho anh khó chịu cả, cái cách cô đưa tay sờ vào những trang sức trên người khi đứng trước những người đàn bà khác, cốt để gây thêm sự chú ý của bọn họ, giống như là người ta đang khoe những chiếc cúp vậy. Những chiếc cúp đó bây giờ là ba sợi dây chuyền trân châu dài quấn ngang cổ cô, kim cương ở hai tai, và không chỉ là một mà có đến bốn chiếc nhẫn trên những ngón tay của cô ta, mỗi chiếc đáng giá bằng cả một gia tài. Và cô ta chiếm lấy mọi cơ hội để phô trương trước mặt Tanya.

Tối nay, thói quen này của cô ta làm cho anh thấy chướng mắt, không phải là vì cô ta đang đối đầu với Tanya, mà vì những trang sức đó do anh cho cô ta, trong khi cô đầu tư tương lai của anh thì lại chẳng có gì. Tanya sẽ chịu đựng được bao lâu nữa trước khi sự phẫn nộ của cô bột phát nh?

Ít ra anh cũng sẽ sửa lại điều bất công đó và trước khi anh rời khỏi thành phố, chính xác là tối nay, vì bọn họ sẽ đi vào sáng sớm ngày mai, anh không cần biết có phải lỗi người thợ làm kim hoàn ra khỏi giòng anh ta hay không, anh sẽ không để cho cô dâu của anh đến Cardinia mà không được rực rỡ bằng một người có địa vị thấp nhất ở trong triều.

Stefan còn chưa nhận thức được, khi anh bắt đầu uống với Serge và gọi một vài chai vodka để sưởi ấm bọn họ, là anh đang tìm có tri hoãn, cố tình tránh né việc quyết định về Alicia và không ở riêng với cô ta. Sau cùng, anh thấy ghê tởm với bản thân mình. Đến khi anh quay về nhà, một chiếc rượu đựng nữ trang nhỏ đã được đặt trên chiếc ghế cạnh anh trong xe, nhưng anh vẫn chưa tìm được một lý do nào để tránh việc phải đối diện với Alicia với một cái có có thể giải thích dễ dàng nhất là bây giờ anh quá say để có thể quyết định vào tối nay.

Bên cạnh đó, anh có lý do để chờ đến sáng mai là vì anh muốn nói chuyện riêng với Tanya trước. Nếu cô làm khó anh về chuyện Alicia, vậy thì anh sẽ rất vui khi rũ bỏ cô tình nhân của anh. Nhưng nếu như cô không nói gì cả thì anh hiểu rằng những việc anh làm dù gì đối với cô cũng chẳng có gì khác biệt.

Đó là ý định cuối cùng của anh, nhưng anh không tính đến việc cô tình nhân nhất quyết củng cố địa vị của cô ta trong lòng anh. Anh nhìn thấy cô ta khi bước vào căn phòng ngủ mà Sasha đã chuẩn bị sẵn cho anh, thay vì căn phòng anh đã từng ở chung với Alicia trước khi anh đi đến Mỹ, cô đang cuộn người trên giường và chờ đợi anh.

“Anh không cần phải thay đổi phòng đâu, Stefan, cho dù chỉ là làm ra vẻ thôi,” cô nũng nịu với anh, “Cô Công chúa nhỏ của anh không quan tâm đến

việc anh sẽ ngủ ở đâu đâu.”

Đó không phải là một việc làm thông minh khi nói vậy với Stefan vào lúc này. Cô hiểu được khi anh đặt hộp nữ trang anh đang ôm trên tay xuống và xoay người nhìn cô với cặp mắt tóe lửa. Cô cũng hiểu được rằng anh không tỉnh táo lắm. Ít ra việc này sẽ có lợi cho cô. Tuy nhiên, cô không còn nghi ngờ gì nữa khi giọng nói của anh lạnh lẽo đầy giá băng.

“Anh không nhớ là đã mời em đến đây đây, Alicia.”

Cô cố mỉm cười, “Anh không cần phải mời, anh yêu. Em đã ở chung phòng với anh trong suốt hai năm qua. Từ khi nào em lại cần đến một lời mời nhỉ?”

Dĩ nhiên là cô nói đúng. Cô cũng đang ép anh phải đối diện với quyết định của mình ngay bây giờ, khi anh không còn tỉnh táo để có một quyết định đúng đắn. Nhưng thật ra đâu có gì phải quyết định đâu, phải không nào? Anh không những chỉ muốn Tanya thôi mà còn muốn nhiều thứ khác nữa, những thứ mà cô đã làm cho anh có cảm xúc với cô. Còn với Alicia, anh chần chừ chỉ là vì không muốn làm cho cô ta đau lòng, khi quyết tâm cắt đứt những liên hệ này sinh trong hai năm quan hệ thân mật, đã có một sự ưa thích lẫn nhau.

“Alicia ...”

“Đến đây đi Stefan, để em giúp anh nằm xuống nhé”, Cô nhanh chóng cắt ngang trước khi anh có thể mời cô ra khỏi phòng, “Em thấy tối nay anh uống quá nhiều rồi đấy, vì vậy, anh có lẽ là không cần em đâu, nhưng ít nhất cũng để em giúp anh thấy thoải mái chứ.”

Anh bước lại gần giường và cô nhanh nhóng kéo tấm chăn qua một bên cho anh, cùng lúc để lộ thân hình trần trụi của cô ta ở dưới chân. Có một điều anh luôn rất ưa thích Alicia, đó là thân hình của cô ta và cô biết điều này. Cô cũng biết được rằng, giống như hầu hết đàn ông khác, anh sẽ trở nên đa tình hơn khi anh say, rất muốn làm tình cho dù thân thể của anh có đủ sức lực hay không. Cô chưa bao giờ thích chiều chuộng anh trong những lúc như vậy, nhưng tối nay là một ngoại lệ, vì tương lai của cô đang bị đe dọa.

Cô không ngu ngốc. Cô biết anh đã thay đổi. Chỉ cần nhìn cô Công chúa đó một cái là cô đủ hiểu Stefan sẽ không do dự trong việc kết hôn với con quỉ cái đó hoặc là lên giường với cô ta. Nhưng một người đẹp như vậy sẽ không bao giờ muốn có anh. Anh ta không biết vậy à?

Nếu anh ta không biết, Alicia nhất định sẽ làm cho anh ta tỉnh ngộ. Cuối cùng, cô cũng đã trở thành tình nhân của một vị hoàng đế. Cô đã phải chịu đựng Stefan hết hai năm, nhẫn nại chờ cho Sandor chết đi hoặc là thoái vị nhường ngôi cho con trai ông ta và cô đã không cần biết là cách nào. Bây giờ một trong hai điều cô chờ đợi đã xảy ra, cô không thể đánh mất chỗ đứng của mình chỉ vì Stefan phải kết hôn với ai đó.

Khi anh chỉ đứng đó nhìn cô, không làm một cử động nào để đến ngồi gần cô, cô bắt đầu hoảng loạn, không biết có thể nói gì hoặc làm gì để thay đổi kết cục. Nếu anh ta thật sự yêu người đàn bà đó ...

Ý nghĩ kinh khủng đó làm cho cô nhanh chóng quỳ trước mặt anh, “Anh thật là ngớ ngẩn”, cô bấu môi và giúp anh cởi áo khoác, “Anh không thể lựa một thời gian thích hợp khác để uống say sưa như vậy à. Anh có lẽ không muốn em tối nay, nhưng vì em xa anh quá lâu rồi, em không thể nào nói như anh vậy. Nhưng em nghĩ là em có thể chờ đợi nếu như em bắt buộc phải làm vậy. Và em thật không thể trách móc anh sau khi thấy người đàn bà đó có thái độ đối với anh như vậy. Cô ta có thể làm cho bất người đàn ông nào cũng muốn say cả.”

Stefan không muốn chinh cô ta về tình trạng hiện tại của anh. Anh không say lắm và không đến nỗi không thể giữ tấm chăn trên giường cũng như không thể làm tình với cô ta suốt đêm. Và sau khi đi vắng một thời gian dài, không còn nghi ngờ gì nữa là cần phải mất cả đêm mới làm cho anh thỏa mãn. Nhưng vì đây không phải là chiếc giường và không phải là người đàn bà anh muốn cho nên anh không nói gì. Nhưng nhận xét của cô ta về Tanya làm cho anh chú ý.

“Em định nói đến thái độ nào?”

“Còn thái độ nào nữa, cách cô ta lừa anh trong suốt bữa ăn tối nay đây. Cô ta còn không quan tâm đến việc để anh nhìn thấy cô ta thân mật với Lazar như thế nào nữa.”

Lời nói bóng gió như mũi dao cắt vào da thịt anh. Lý do duy nhất để anh không rỉ máu đó là anh biết sự trung thành của Lazar đối với anh. Nhưng nỗi đau của “sự thân mật” của Tanya với những người đàn ông khác vẫn còn đó, và anh không thể không cảm ơn Alicia vì đã nhắc nhở anh điều này.

Một cách cứng cỏi anh nói, “Anh nhận thấy là thái độ của cô ấy tối nay là vì cô ấy đã nhìn thấy cách chào đón của em khi chúng tôi vừa đến sáng nay mà em đã cố tình tạo ra. Cô ấy là vị hôn thê của đây, Alicia. Em nên biết rõ là địa vị của em đã nằm ở đâu!”

Sự giận dữ làm cho anh tỉnh rượu, nhưng từ “đã” càng làm cho cô lo sợ hơn. “Nhưng em không biết là cô ấy đang ở đó với anh,” Cô khẳng khái, hy vọng xoa dịu anh và gỡ tội cho cô cùng một lúc, “Và em đã rất vui mừng khi nhìn thấy anh, em không thể làm gì khác được. Em biết là em đã bất cần và điều này sẽ không xảy ra nữa, nhưng cô ta không quan tâm đến điều đó, Stefan. Em biết là cô ta không quan tâm đến.”

“Làm sao em biết được?”

Alicia hơi nhắm mắt, giả vờ như là do dự không muốn nói thêm. Cô còn giúp anh cởi chiếc áo trong khi anh chờ đợi câu trả lời của cô, anh đang quá chú tâm đến nỗi không biết cô đang làm gì.

Cuối cùng anh lập lại câu hỏi một lần nữa và không nhẹ nhàng lắm, “Làm sao em biết?”

Cô vẫn không nhìn anh, và nhanh chóng kéo hai vạt áo của anh, “Em xin lỗi, Stefan, nhưng em đã nói chuyện với cô ta rất lâu vào chiều nay.”

Cô không nói gì thêm, buộc anh phải tiếp tục tra vấn, “Và?”

“Cô ta nói là cô ta thấy an lòng khi biết anh có một cô tình nhân để giữ cho anh không lại gần cô ta.”

Anh nhích người khỏi cô vì cơn giận dữ đang bùng lên, “Cô ta thật đã nói với em như vậy à?”

“Và còn nữa,” Alicia nói và ngồi xuống, ước gì ít ra cô đã cởi được chiếc áo của anh trước khi anh bắt đầu đi tới đi lui. Cô không yêu anh, nhưng anh là một người tình tuyệt vời, và cô rất thèm có được anh vì đã thiếu anh quá lâu.

Anh tiếp tục quay cô, “Còn gì nữa?”

“Stefan, anh không muốn nghe đâu,” Khi anh cúi nhìn cô, cô biết là cô đã kích động anh đủ rồi, “Cô ta thú thật là cô ta không thể nào đối diện với những ... của anh, ý em nói là, cô ta không thích...”

Cô không cần phải nói thêm, nhưng chỉ nhìn vào má bên trái của anh, những vết sẹo co giật, rồi mắt hấn, khuôn mặt anh tối sầm vì giận dữ, Alicia nhìn anh một cách ngỡ ngàng. Lạy Chúa, anh là một người đàn ông rất đẹp trai khi không có những vết sẹo. Thật tiếc là cô đã có ác cảm với chúng. Dĩ nhiên là nếu không có chúng, cô biết cô sẽ không bao giờ chiếm được người đàn ông này, vì vậy sự ác cảm đó chỉ dấu chặt trong lòng.

Bây giờ đã tung ra hỏa mù, Alicia cảm thấy an tâm chỉ trích Công chúa hơn, “Cô ta chỉ là một cô gái đầy tự phụ đấy, Stefan, vì vậy anh có thể hy vọng gì chứ? Cô ta biết cô ta đẹp như thế nào và biết cô ta có thể có được bất cứ người đàn ông nào mà cô ta muốn ...”

“Đủ rồi!”

Stefan không thể tin được là những lời đó làm cho anh đau đớn đến thế này. Đó là điều anh từng lo sợ, sợ rằng Tanya sẽ không thể lờ đi sự biến dạng trên mặt anh. Anh nên biết là cô đã nói dối khi nói là cô không nhìn thấy những vết sẹo đó vì cặp mắt của anh. Việc cô từ chối anh liên tục đã chứng minh được điều đó. Và việc cô thỉnh thoảng cũng đã đáp trả lại nụ hôn của anh chỉ là giống như anh đã dự đoán – cô ta thật sự là một con điếm mà. Nhưng tự phụ à? Không, về điểm này thì Alicia chỉ là đoán mò thôi. Anh chưa từng biết một người nào khác ít tự phụ hay ít kiêu ngạo như Tanya. Nhưng bây giờ chỉ là những điều tốt anh thấy về cô.

Anh không biết Alicia đang lại gần, nhưng anh cảm giác được bộ ngực của cô ép chặt vào ngực anh và cô ôm choàng lấy anh, “Đề em giúp anh quên cô ta nhé, Stefan,” cô mời gọi, “Anh biết là em có thể làm được mà.”

Anh không biết. Anh cũng đang cần một người đàn bà, rất cần đến nỗi đau thấu tim và người đàn bà đó biết cách quyến rũ anh bằng kỹ năng cao siêu của một con điếm.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Tối đó, Tanya cũng không thể ngủ được. Cô nhớ đến cảm giác bị trông chừng trên tàu vì cô đã ở trên đó quá lâu, nhưng đó không phải là lý do duy nhất và quan trọng nhất. Cô chỉ là đang giận sôi trong lòng mà cô không có cách nào làm dịu đi. Vì vậy không có gì ngạc nhiên khi một tiếng động nhỏ có thể đánh thức cô và cũng không có gì ngạc nhiên khi cô thức dậy tỉnh táo khi có người xoay nắm cửa phòng cô.

Thật không may khi cô đã không phát hiện ra tiếng động này từ đầu tối. Và ngọn lửa trong lò sưởi lúc này cháy sáng để sưởi ấm căn phòng nay đã bị tắt thành tro, không tạo ra được một chút ánh sáng nào cả. Vì vậy cô không thể nhìn thấy cánh cửa từ từ mở ra khi cô cố nhìn vào bóng tối trước mặt và cánh cửa đóng lại êm ru, không có tiếng kêu kẹt của bản lề.

Sau một lúc không nghe gì khác, cô nằm xuống và cố dỗ giấc ngủ hơn cả chục lần. Nhưng lại có một tiếng động, chắc chắn là một tiếng động, trên sàn nhà gần kề giường cô.

Mất cô mờ to và không giống lần vừa rồi, cô bị đánh thức mà không hoảng hốt, lần này cô thật sự hoảng sợ, cô với tay định lấy con dao đang giấu ở dưới gối, một thói quen từ những ngày cô sống trong quán rượu, cô mừng vì vẫn giữ thói quen này, dù khi còn ở trên tàu cũng vậy. Nhưng tay cô vừa đụng phải cán dao thì cái gối bị kéo mạnh và đè lên mặt cô.

Trong giây phút kinh hoàng này, Tanya nghĩ là cô đang bị ám sát. Không cần mất nhiều thời gian để khẳng định ý nghĩ của cô là chính xác, có ai đó đã không muốn để cô sống, đang đè chặt chiếc gối vào mặt cô quá mạnh để cô không thể thở được.

Thật là bất ngờ vì có ai đó thật sự muốn giết chết cô, cả người cô như tê dại hẳn đi vì quá kinh hoàng trong cả phút, mặc dù tay vẫn đang nắm chặt con dao. Và cô thức tỉnh khi bị đau nhức nhối ở ngực, cô không thể cử động được vì bị kẹt giữa những tấm chăn dày, bàn tay nắm con dao lại bị kẹt dưới gối, nơi đang bị đè chặt hai bên mặt cô.

Bàn tay tự do còn lại chỉ là một cánh tay không thể cử động được khi cô kéo tay lên, bởi vì người đang ám sát cô đè cả thân hình hằn ta lên trên chiếc gối. Cô cố kéo chiếc gối ra, nhưng cũng không được. Chỉ còn việc cuối cùng là làm sao rút được con dao ra, và lạ Chúa cô phát hiện ra là cán dao nằm lọt ra khỏi chiếc gối. Nhưng cô không thể mở những ngón tay đang cầm nó vì nó đang bị kẹt. Cô giật mạnh lưỡi dao, xoay nó lại và cố ngo ngoáy, nhưng cánh tay cô bị đè quá chặt. Cô sắp sửa không còn thời gian nữa, cảm giác tê rần cả người và cơn đau nơi ngực càng khủng khiếp hơn.

Tất cả những gì cô có thể làm và cô sẽ không bao giờ làm được trong một tình huống khác, khi không biết làm thế nào mà cô đẩy được cán dao trở lên và hướng về cánh tay kia của cô, có lẽ sẽ làm gãy những ngón tay của cô mất, nhưng cô không có cảm giác gì cả, bởi vì cô đang quá đau đớn ở những chỗ khác trên thân thể và đang mất dần sự tỉnh táo thì chiếc gối bị lệch khỏi một bên mặt cô. Một ít không khí lọt vào phổi giúp cô tỉnh táo lại và vì cánh tay đã được thả lỏng đang nắm con dao, cô chém đại vào kẻ tấn công cô. Cô không đụng trúng cái gì cả, nhưng cô đã cố hít thở được vài cái trước khi hấn ép mạnh cái gối xuống một lần nữa. Chỉ là hấn đã không làm vậy. Hấn biết cô có một cái gì đó rất bén, cô đã chém hấn bằng cái đó và hấn ta lui bước.

Khi nhận thức được cái gối đã được thả lỏng, Tanya không cần đẩy nó ra khỏi mặt, cô chỉ lăn người ra khỏi giường trước khi cô có thể bị đâm hay bị bắn, vì bây giờ kẻ kia đã biết hành động không đồ máu đồ đã bị thất bại. Vẫn còn đang ráng lấy lại hơi thở, cô té trên sàn nhà, bị vướng bởi những tấm chăn và không thể chống trả khi cần.

Trong đời cô, cô chưa bao giờ la hét ầm ỹ, ngoài những cơn thịnh nộ thường xảy ra gần đây, nhưng cô quyết định đây là lúc để bắt đầu gào lên, đơn giản là vì cô không biết kẻ tấn công cô đang làm gì lúc này, cô không thể nhìn thấy hấn và cô vẫn còn đang rất kinh hoàng. Cô không muốn tên khốn đó trốn thoát, trong khi cô còn chưa đủ sức để rượt theo hấn. Nhưng cô gào lên sau khi cô gần như bị ngạt thở không phải là một việc dễ làm. Cô phải gào đến ba lần và tiếng la cuối cùng cũng thoát ra khỏi cổ, đủ lớn để giúp cho cô.

Chưa đầy một phút, cửa phòng cô bật mở, có người đến giúp cô chứ không phải là kẻ tấn công cô đang tìm đường trốn chạy. Stefan là người đầu tiên chạy vào, và Serge ở ngay sau lưng anh, tay đang cầm một ngọn đèn. Họ dừng lại ngay khi thấy đầu cô lộ ra từ phía dưới giường. Nhưng Tanya lờ đi họ, lợi dụng ánh đèn để nhìn khắp phòng. Cô còn nhìn dưới gầm giường nữa, nhưng không có ai ở đó cả.

“Em có thói quen la hét khi nằm ngủ mà bị lăn xuống giường à?”

Giọng nói đầy cáu kỉnh làm Tanya cứng người. Đó là những gì Stefan nghĩ à, rằng cô chỉ là bị rơi khỏi giường thôi sao? “Không, em để dành những tiếng la hét khi bị ám sát,” cô nói móc họ, lờ anh đi và nhìn vào Serge, người đang đặt cây đèn xuống và thắp thêm một cây khác, “Nếu anh nhanh chân thì anh có thể sẽ tìm thấy được người đã vào đây định giết tôi, trước khi họ chạy thoát.”

Vì Tanya đang bình tĩnh ngồi trên sàn nhà, chỉ có cái đầu là lộ cao hơn cái giường, và thốt ra ra những lời chế nhạo, làm cho Serge phải hỏi lại đầy hoài nghi, “Cô đang nói thật hả, Công chúa?”

Cô vẫn còn chưa hít thở bình thường được, vì vậy câu nói “Rất thật” của cô chỉ là một tiếng thờ dài lớn, nhưng cả hai người đàn ông nhanh chóng di chuyển sau khi cô vừa trả lời.

Trong chốc lát, cô ở lại một mình, nhưng cô cũng nhìn thấy được ánh mắt tóe lửa của Stefan khi anh rời khỏi phòng. Cô co rúm người lại, nghĩ là anh đang giận chỉ vì bị ép phải đi lùng sục kẻ muốn ám sát cô, điều mà anh có lẽ đã nghi ngờ là không có thật. Và nếu như họ không tìm thấy được hấn, thì cơn giận đó nhất định sẽ hướng về cô. Giống như đó là việc cô cần quan tâm ngay lúc này vậy.

Lại thở dài, lần này là cố tình và trườn người ra khỏi những tấm chăn, để chúng nằm trên sàn khi cô ngồi lại trên giường. Sau đó, cô đặt con dao xuống chiếc bàn cạnh giường và bắt đầu xoa bóp những ngón tay, không ngón nào bị gãy cả, nhưng bị đau vì đã bị đè chặt và uốn cong theo cán dao, nhất là ngón tay út và cổ tay. Mũi cô cũng bị đau vì bị đè và ngực vẫn còn cảm giác như vừa bị nổ tung ra và vừa được ráp lại. Có lẽ cô sẽ bị đau vài ngày, nhưng ít ra đó cũng chỉ là chuyện của riêng cô. Phải nghĩ ra được ai là người ghét cô đến nỗi muốn cô chết là điều quan trọng nhất mà cô cần phải làm ngay lúc này.

Dĩ nhiên là họ Stamboloffs xuất hiện trong đầu cô trước tiên, nhưng cô đã được đoán chắc là họ đã chết hết, vì vậy cô xua ngay ý nghĩ đó nhanh như khi nó đến. Những người đi chung với cô cũng bị bỏ qua. Nếu họ muốn giết cô thì đã không chờ lâu như vậy. Rất dễ làm cho cô bất tỉnh trên tàu, liệng cô xuống biển, rồi nói là cô bị té xuống đó hay là tự nhảy xuống chẳng hạn.

Nhưng cô không biết ai khác ở đây và những người biết đến sự hiện diện của cô ở đây thì đều ở Cardinia cả. Dĩ nhiên, điều này không có nghĩa là có ai đó ở Cardinia đã không thể đợi được cô cho đến lúc đó. Suy cho cùng, người đưa tin của Sandor cũng đã chờ ở đây để mang tin tức của Stefan về cho ông. Nhưng vẫn còn một người khác cũng đợi cô ở đây.

Sự nghi ngờ đó cũng đúng thôi, nhưng cô phải nghĩ ra động cơ và cô lập tức nghĩ được ngay. Một người không muốn cô kết hôn với Stefan. Kẻ thù của anh ta à? Nhưng tại sao họ lại quan tâm đến việc anh có kết hôn với cô hay không? Hầu hết mọi người đều biết cô là không muốn kết hôn với anh, vì vậy giết chết cô chỉ là giúp đỡ cho anh mà thôi... Không, cô không nên nghi ngờ Stefan, cho dù là anh dư sức để giết người, nhưng cô không nghĩ anh làm vậy, bản năng cô lập tức loại bỏ anh. Bên cạnh đó, đó là trách nhiệm của anh phải kết hôn với cô và trách nhiệm là một việc rất thiêng liêng đối với anh.

Vậy thì không thể nào là kẻ thù của anh, và cô cũng không có người nào đó mà cô có thể nghĩ ra... Hoặc có thể một số đàn bà nào đó muốn kết hôn với Stefan nhưng không có cơ hội vì anh đã định hôn với Tanya chẳng?

Một khi ý nghĩ có một người đàn bà muốn giết cô xuất hiện trong đầu, cô biết chính xác ngay ai là kẻ đã tấn công cô. Suy cho cùng, cô cũng có một kẻ thù, nhưng là một kẻ thù mới, đó là lý do duy nhất khiến cô đã không nghĩ ra được ngay. Chính là Alicia. Không phải à ta đã cố tình hôn Stefan trước mặt cô vì cảm thấy vấy vị bị đe dọa à? Và không phải à ta đã vội tìm cơ hội để nói cho cô biết rõ rằng, à là tình nhân của Stefan à, trong trường hợp vụ hôn đó còn chưa đủ rõ ràng để nói lên mối quan hệ thân thiết giữa cô ta và Stefan? Alicia đã rất lo lắng việc Stefan sẽ có cảm tình với Tanya, à cảm thấy nên gạt bỏ đối thủ của mình. Và à gần như đã thành công.

Tất cả đều hợp lý cả, ngay cả việc tại sao kẻ tấn công đã lập tức bỏ cuộc khi Tanya chống lại. Một người đàn ông sẽ không xử sự như vậy, mà hắn sẽ kéo cô lại khi cô lần người thoát khỏi tay hắn, hoặc giết lấy con dao từ tay cô nếu anh ta khỏe mạnh hơn cô, hoặc sẽ tìm cách khác để giết cô. Nhưng một người đàn bà chỉ có thể sử dụng cách tấn công bất ngờ để chiếm lợi thế và Alicia, trên thực tế, đã mất đi điều đó. Một khi Tanya lần người ra khỏi giường, Alicia hiển nhiên đã nghĩ à không còn có khả năng tấn công tiếp và đã lập tức rời khỏi đây để về ngay phòng cô ta, ở đối diện phòng cô. Và sẽ không có ai nghi ngờ cô ta cả, dĩ nhiên những người đàn ông càng không tin, vì có lẽ bây giờ cô ta đang nằm trên giường, giả vờ đang ngủ say.

Tanya đột nhiên cảm thấy muốn nổi điên, những cơn đau đớn bị quên lãng. À đàn bà ngu ngốc đó! Cô ta to gan muốn cướp đi mạng sống của Tanya, mạng sống của chính cô, chỉ là để giữ cho được người tình của cô ta thêm một thời gian nữa à? Hay là Stefan sẽ kết hôn với cô ta nếu như anh có quyền quyết định chuyện này? Ít ra, điều này cũng làm cho việc ám sát cô vừa rồi có thể dễ hiểu hơn, nhưng không dễ tha thứ được. Và Alicia sẽ không thoát được đâu.

Tanya nắm lấy con dao và đi về phía cửa, mắt cô nhìn vào cánh cửa phòng của Alicia đang bị đóng kín ở bên kia hành lang. Cô đi đến gần cánh cửa phòng cô thì Stefan hiện ra trước ngưỡng cửa, đưa tay chặn cô lại và nhìn cô với cái vẻ bức bối vì cô đã làm mất thời giờ của anh.

“Không có ai trong nhà cả, Công chúa, và những cánh cửa đều được khóa lại cả.”

Anh không nhắc đến những cánh cửa sổ và cô không hỏi tới. Dĩ nhiên là họ không tìm thấy ai rồi. Nhưng anh có cần phải nói bằng giọng như là anh đã biết trước được là như vậy không chứ? Anh ta không tin cô ... cũng như đã không tin cô vài phút trước ... vẫn cho rằng cô chỉ bị ngã xuống giường thôi. Anh có nghĩ là cô cố tình lừa gạt anh không nhỉ?

Trước khi cô có thể nói thêm điều gì để biện minh cho mình, dù cô có muốn hay không, anh đã hỏi cô, “Em nghĩ là sẽ đi đâu với con dao đó vậy?”

Mắt anh nhìn vào con dao của cô. Tay cô nắm chặt nó, nhưng giọng nói rất bình tĩnh khi cô trả lời, “Em sẽ tự mình giải quyết chuyện này, vì hiển nhiên là anh không muốn làm.”

Anh cố nói chuyện một cách điềm tĩnh, nhưng giọng anh lại là những tiếng gầm gừ. “Đặt con dao xuống và thú thật rằng là em vừa có một cơn ác mộng đi.”

“Em không gặp ác mộng.”

Anh càng cáu hơn, “Được rồi, chúng tôi cứ cho là có ai đó đã xâm nhập vào phòng em đi. Chúng tôi cũng sẽ cho là hắn có thể còn đang ở xung quanh đây, ngay cả sau khi chúng tôi đã lùng sục từng ... căn phòng ... trong nhà.”

“Không phải là tất cả, anh đã không làm vậy.”

“Phòng của em nằm gần cầu thang, vì vậy nếu có ai đó thì hắn sẽ đi bằng đường đó, vì những căn phòng khác ở trên này đều có người ở.”

“Đúng vậy.”

Mắt anh nheo lại nghĩ đến chuyện cô đang ám chỉ, nhưng anh không nói gì cả, “Hết chuyện rồi,” anh nói như muốn chấm dứt mọi chuyện, “Vậy thì một là em phải thức thêm một chút nữa khi anh kêu người cài ổ khóa lên cánh cửa để em có thể cảm thấy an toàn, hai là anh có thể ngủ ở đây cho hết tối nay.”

“Anh muốn làm gì thì làm đi. Sàn nhà còn nhiều chỗ lắm. Nhưng trước tiên em sẽ cắt cơn tỉnh nhân của anh thành từng mảnh đã, vì vậy em xin phép được vắng mặt vài phút nhé.”

Cô bước tới và nghe anh ra lệnh, “Đứng lại đó! Anh có nghe em nói đúng không? Em nghĩ Alicia muốn giết em à?”

Anh có biết là vừa thú nhận Alicia là tình nhân của anh không? Cô không nghĩ vậy. Và tại sao cô lại quan tâm đến chuyện này ngay bây giờ chứ? Cô đã được cho biết rồi mà. “Đúng vậy, nhưng mi đã hy vọng là bụi phủ thủy đốm đã nói láo đấy, con ngốc, hoặc là ít ra à ta cũng đã trở thành cô tình nhân một thời đã qua của anh ta.”

Con giận cộng với nỗi đau đớn mà cô đang cảm nhận làm cho cô gần như không kèm nổi nữa.

“Em không phải là chỉ nghĩ thôi, Stefan Barany, em biết chắc là vậy. Cô ta đã ở trong phòng khi em la lớn lên, hoặc là cô ta đã trốn khỏi một vài giây trước đó, nhưng dù sao thì ...”

“Dù sao thì nó cũng không thể nào xảy ra cả, em là người nói dối,” anh cắt ngang, mắt bắt đầu tóe lửa, “Bởi vì cô ấy đang ở chung với anh khi em hét lên!”

Ở giữa đêm à? Bây giờ cô nhìn ra được là anh đang mặc chỉ một nửa quần áo, áo sơ mi thì chưa kịp cài nút, giống như là anh đã khoác vội lên. Và Alicia đã ở chung với anh?

Tanya không thể nghĩ đến việc Alicia vừa được trắng án, có nghĩa là một người nào khác đang muốn giết chết cô. Ngay lúc này cô không nghĩ đến điều đó, không nghĩ gì cả, ngoài việc Stefan lên giường với một người đàn bà khác. Không cần phải hỏi tại sao cô đưa tay lên và phóng con dao vào người anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 40

Stefan bị bắt ngờ khi Tanya phóng con dao về phía anh và cô lập tức hối hận về việc đã làm. Không phải vì nó đã không trúng anh mà chỉ trúng vách tường nằm bên vai trái anh rồi rơi xuống sàn nhà. Chỉ là cô cần phải liệng một cái gì đó để làm cho anh đau giống như cô đang đau vậy. Nhưng không nên là một con dao.

Tuy nhiên, sự hối hận của cô đến từ sự thật là anh đã ko bị bắt ngờ quá lâu mà nó lập tức biến thành cơn giận điên cuồng. Đôi mắt như ác quỷ của anh không chỉ là sáng rực, mà là bây giờ nó đã sáng rực một cách dễ sợ, trước đây cô chưa bao giờ nhìn thấy.

Cô đang gấp rắc rối to và cô biết như vậy, vì vậy cô giảng hoà, “Anh không bị bất cứ nguy hiểm nào. Vì em chưa bao giờ học được cách phóng dao một cách chính xác cả.”

Không có câu trả lời, cũng không có sự thay đổi trên khuôn mặt anh. Cảm giác sợ hãi trong cô biến thành cơn giận.

“Nhưng em ước gì em đã thành công.” Cô nói thêm, “Anh nghĩ, em sẽ cảm thấy thế nào khi anh nói với em là anh đang trên giường với một người đàn bà, trong lúc em bị ám sát chứ? Không làm gì để trút giận à?”

Vẫn không có câu trả lời. Nhưng anh đóng cánh cửa lại và tiến lại gần cô, Tanya không chần chừ nữa, cô xoay người chạy trốn. Tay anh nắm lấy tóc cô giật mạnh làm cho cô phải dừng lại. Tay kia của anh đặt lên vai cô, ép cô phải xoay người lại.

“Em không có bị ám sát,” Anh trầm thì, “Và anh không phải là đang trên giường với cô ta.”

“Nói láo.”

“Anh đã từ chối khi được van xin,” Anh nói tiếp, như cô chưa hề nói anh “nói láo” và đang không dám vào ngực anh, “Bởi vì anh đã quyết định, nếu anh lên giường với một con đĩ, thì anh sẽ làm với một con đĩ mà anh thật sự thích.”

Miệng anh áp chặt môi cô như nói cho cô biết, cô chính là con đĩ mà anh thích và trong vài giây, đó là những gì cô có thể ghi vào tâm trí. Nhưng cô cũng nhận thức được là anh đã uống quá nhiều rượu và rượu cùng với cơn thịnh nộ là một sự kết hợp ghê gớm. Vì vậy, cho dù là cô đã rất ao ước được ở trong tư thế này nhưng cô vẫn cố chống cự quyết liệt để thoát ra. Nhưng cô không thể thoát ra khỏi vòng tay đang ôm chặt của anh, và đột nhiên cô biết là tại sao.

Chúa cứu cô, cô quên mất là anh sẽ làm gì trong cơn giận dữ cùng cực. Trước đây, cô cũng đã cố tình làm nhiều việc ngu xuẩn khiến anh nổi giận như bây giờ, để cô có thể có được anh, vì vậy tại sao bây giờ cô lại quên chứ? Nhưng đó là trước khi họ gặp Alicia. Stefan có thói quen đi tìm tình nhân để trút giận trong lòng, Vasili đã kể vậy. Hiện nay Alicia đang có mặt ở đây, ở ngay bên hành lang đối diện.

Và rồi mọi việc như rõ ràng hơn, tất cả những gì anh vừa nói, là anh đã từ chối Alicia bởi vì Tanya là người anh thật sự thích. Anh đã không đi tìm Alicia, dù cô ta đang ở gần đây hoặc ngay cả ở sẵn trong phòng anh cũng vậy. Thay vào đó, anh trút cơn giận vào người đã gây ra nó.

Tanya không biết phải làm gì, tuy là ngay lúc này cô đã ngưng chống đối. Nhưng sự bối rối khiến cô không hoàn toàn đáp trả lại nụ hôn của Stefan.

Cô có muốn anh khi đầu óc anh thiếu lý trí, khi anh chỉ muốn xả bớt cơn giận trong lòng không? Nếu đây là cách duy nhất để cô có được anh, vậy thì cô biết làm sao hơn. Nhưng bây giờ không phải là cách duy nhất nữa khi anh đã nói, anh quyết định đến với cô vì cần cô, vì anh muốn có cô. Anh đã quyết định trước khi nổi giận với cô tới nay, nên cô thấy mừng vì cái kết cuộc này. Và nếu cô cản anh lại, có thể anh sẽ không đến với cô như đã định nữa, bởi vì bây giờ anh đang rất giận cô.

Anh nổi điên lên vì cô muốn giết anh – anh chính mắt thấy mà. Nổi điên lên vì cô đã nói dối là có ai đó đang muốn giết cô – anh cũng thấy. Vì vậy, nếu bây giờ cô cố ngăn cản anh để họ có thể làm tình, không vì một động cơ nào khác ngoài việc ham muốn lẫn nhau, sự điên tình của anh có thể sẽ khiến anh rời khỏi đây và đi tìm Alicia, bởi vì anh còn đang giận Tanya.

Quyết định này không lệ thuộc vào cô nữa, đầu óc cô bắt đầu cảm thấy mụ mị, cả người cô cảm thấy ngất ngây sung sướng. Vì vậy cô tự hỏi mình một câu hỏi đơn giản, cô đã yêu Stefan Barany rồi phải không?

Cô rất sợ là cô đã yêu anh, nhưng cô còn chưa chắc lắm. Nhưng chắc chắn là cô rất muốn anh và không cho anh đi tìm người đàn bà nào khác để thoả mãn nhu cầu, ngay cả khi anh đang cần xoa dịu cơn giận của mình và đầu óc không đủ tỉnh táo như bây giờ. Vì vậy cô có câu trả lời cho mình, cô muốn anh như thế này, cho dù là anh sẽ hơi thô bạo và nó sẽ nhanh chóng kết thúc, phải không... nhưng có lẽ chuyện này không nên xảy ra theo cách này nhỉ? Cô đang nghĩ đến sự giận dữ và so sánh Stefan với những người đàn ông khác trong cùng một cảnh ngộ tương tự, quên mất là ngay cả trong lúc giận dữ, Stefan vẫn từ từ làm chuyện yêu đương và không thô bạo với cô, chỉ là quyết tâm làm cho bằng được mà thôi.

Cô còn quên một việc khác nữa, Tanya rung mình sung sướng vì việc sắp sửa xảy ra. Chỉ có một ít chướng ngại có thể ngăn chặn Stefan tiến sâu hơn nữa. Cô chưa bao giờ làm được điều đó. Nhưng anh đã từng dừng lại ở những lần trước, bởi một tiếng động, bởi một sự phá rối bất ngờ. Đột nhiên một

sự kích thích bùng nổ và cô bắt đầu hôn đáp trả lại anh.

Cô không biết là anh đang từ từ đẩy cô lại gần giường. Chân cô đụng phải tấm nệm làm cô giật nảy mình. Tuy nhiên cô không ngạc nhiên khi từ từ ngã người xuống nệm, hành động này được thực hiện một cách nhẹ nhàng và chậm chạp và môi họ vẫn không rời nhau. Dường như cô không thể truyền hết cảm giác hồi hã của mình sang anh, nhưng cô cũng không ngạc nhiên lắm. Anh dĩ nhiên là không có cảm giác gì cả ngoài việc đang giận và muốn xoa dịu nó bằng cách của anh, không phải là cách cô thích và cách của anh không có gì là hấp tấp, vội vã, theo bản năng cô nghĩ nó y như những khi anh không giận dữ. Cô nên khoan khoái về điều này, và cô sẽ làm vậy ... nếu lần này không có gì cản trở họ.

Phía sau chiếc áo ngủ của cô được kéo lên trước khi cô ngã người xuống giường. Sợi dây cột ở phía trước được tháo ra lúc nào mà cô không chẳng hay biết gì. Bây giờ, nụ hôn được ngưng lại vì chiếc áo được kéo ra khỏi đầu, nhưng môi anh quay lại chỗ cũ tức thì. Và bây giờ cô cảm nhận được sự nóng bỏng từ người anh tràn qua, thứ mà cô rất quen thuộc mỗi khi anh giận dữ, cái làn da nóng hổi mỗi khi cô chạm vào. Và sức nặng của anh, thật tuyệt vời, đang ép chặt vào ngực cô, bụng cô và nằm ở giữa hai chân mà cô tự nguyện đang ra cho anh.

Trong khi lưỡi anh vẫn cuộn lấy miệng cô, bàn tay anh xen giữa hai thân thể, một tay ôm chặt lấy bầu ngực cô, xoa bóp và vuốt ve nhẹ nhàng, và rồi mạnh bạo hơn khi ngực cô căng lên chờ đợi. Cô muốn được hơn thế nữa, cả người cô nóng bừng vì phải chờ đợi.

Anh đang vuốt ve cánh tay cô, mặt cô, hôn cô lúc thì nồng nhiệt, lúc thì dịu dàng. Và cô nghĩ cô sẽ điên lên, vì anh vẫn không đáp trả những gì thân thể cô đòi hỏi, đòi hỏi hơn bất cứ những lần nào khác. Anh cũng không rời môi cô để cô có thể nói cho anh biết. Nhưng cô hy vọng là cô sẽ không phải làm điều này, cô sợ là anh sẽ dừng lại nếu nghe tiếng nói của cô, anh sẽ trở nên lý trí và sẽ dừng hẳn mọi chuyện để rồi rời khỏi cô trong khi cả hai chưa thỏa mãn.

Cô cố giữ bình tĩnh, thả lỏng người, tự nghĩ là cô không nên ép anh, cô nên theo sự dẫn dụ của Stefan, bởi vì cho dù cô biết thân thể cô đang muốn gì, cô cũng rất ngu ngơ về chuyện lên giường với đàn ông, đúng ra là kỹ thuật làm tình. Nhưng cô không thể kềm chế được. Cô quăn quại, cô uốn cong người, cô bám lấy eo anh, tóc anh và da thịt anh. Anh vẫn không vội, nhưng cô biết không lâu nữa, cô sẽ cháy rụi thành tro.

Cuối cùng, cô cũng cảm nhận được vật mà cô muốn tìm đang ép chặt vào cửa mình cô. Cô thấy bàn tay anh di chuyển xuống đó nhưng không chạm vào người cô. Cô nhận thức được là anh đang cởi quần và cô thấy vui mừng. Và rồi anh lách nhẹ vào người cô còn cô căng người chấp nhận.

Tận cùng trong sâu thẳm của não bộ, Stefan biết Tanya không còn chống cự nữa và đã thuận thực đáp trả lại anh và anh thấy có điều gì đó làm cho anh bức bối. Nhưng nó chưa được hình thành trong suy nghĩ của anh, chỉ là một khoảng trống và đầy rẫy những cơn thịnh nộ và si mê. Anh đang hành động theo bản năng, nguyên thủy của tạo hóa và phải cảm ơn những chai rượu, để anh có lý do biện giải khi anh cướp đoạt những gì không thuộc về anh.

Con giận vẫn còn ở đó nhưng bây giờ sự ham muốn đang gạt nó qua một bên và đột nhiên trở nên quá mãnh liệt khi anh thấy cả người cô ướt đầm và căng phồng vì chờ đợi, anh không nhận thức được sự ngăn trở khi anh tiến sâu thêm vào người cô. Một cái thúc mạnh xuyên qua màng trinh của cô không là gì cả ngoài cảm giác nóng hổi đang bóp chặt lấy anh. Và khi đã vào được hết bên trong, anh nằm yên ở đó, cảm giác quá tuyệt vời đến nỗi anh không thể nào cử động trong một chốc.

Cảm giác này vực dậy lý trí trong anh, xoá sạch mọi phần nộ. Và khi sự giận dữ không còn nữa, anh biết chính xác anh đã làm gì và anh bình tĩnh. Anh đang ở bên trong người cô, cuối cùng cũng đã ở sâu trong người cô và anh không thể nhớ là bằng cách nào mà anh đã làm được điều đó.

Sự hối hận dâng từng chập và sẽ làm anh dịu lại, nhưng anh vẫn còn đang ở bên trong một chỗ chật chội nhất, ấm áp nhất mà anh từng biết, và cảm giác quá tuyệt vời này rất khác biệt với tất cả những gì anh đột nhiên nghĩ ra

Lần sau cùng khi việc này hầu như đã sắp sửa xảy ra giữa anh và cô, anh đã thề với chính mình là anh sẽ không chiếm đoạt Tanya trong cơn giận dữ. Đó cũng là lý do anh phải né tránh cô khi ở trên tàu, nơi bị hạn chế trong việc đi lại này có thể dễ dàng làm bùng nổ sự thèm muốn của anh. Thế mà khi anh trở về đây cùng với cô chưa được một ngày, anh đã chiếm đoạt cô. Chỉ tại cô đã hưởng ứng theo anh, cô ta có hưởng ứng không nhỉ? Hay đó chỉ là điều anh ao ước, sự hưởng ứng như điên dại của cô thật ra chỉ là sự chống cự mà thôi?

Khi anh đang nghĩ vậy, cô đột nhiên ôm chặt lấy cổ anh và anh cảm giác được, thật không thể tin, là anh còn chưa di chuyển thân mình trong vài giây trước đó, thế mà cô đã đạt đến đỉnh cao của sự khoái lạc rồi. Người cô cong lên, quăn chặt lấy anh, xiết chặt anh với những cái nẩy người, thiêu rụi anh với những cảm xúc mê mẩn và kích thích mà anh đã đáp ứng lại cô khi cô đạt được khoái cảm điên cuồng. Anh thúc mạnh người và thúc mãi cho đến khi cả người anh như nổ tung, anh không biết là mình có thể chống đỡ nổi không nữa.

Tanya ôm chặt anh và cười tự mãn khi Stefan cuối cùng cũng sung sướng đến rã người. Cô đã cho anh cảm giác đó và nếu nó cũng giống như cảm giác cô vừa có được, thì người đàn ông này nên quì gối và hôn sàn nhà nơi cô đi qua. Cô đã sẵn sàng cho sự nhượng bộ đó. Có người nói với cô, “Tuyệt lắm, bạn hãy làm thử đi,” cũng không đủ để cô chuẩn bị tâm lý cho một cảm giác như một cơn xoáy lốc này. Không có gì có thể so sánh được cả.

Bây giờ anh đang ngã đầu vào vai cô, tìm anh đập dồn dập trên ngực cô, hơi thở của anh thổi bay vài cọng tóc đang quăn ở cổ cô. Những ngón tay cô đang xoa nhẹ mái tóc đen nhánh của anh, bàn tay kia ve vuốt lưng anh. Lúc này cô thấy thật gần gũi với anh và cảm giác đó thật tuyệt. Cô không muốn anh cử động, không muốn anh kéo người ra khỏi cô, bởi vì cảm giác vẫn còn ngây dại khi anh vẫn còn ở đó.

Cuối cùng anh cũng chuyển động, không phải ngẩng đầu lên mà thân thể anh gồng cứng lại, “Anh có làm em đau không?”

Nỗi đau của màng trinh bị xé rách không đau lắm, nên cô không cần phải nhắc đến, “Không, nhưng tại sao đó luôn là điều anh lo lắng đến khi anh bình tĩnh lại?”

“Tanya, anh vẫn luôn bình tĩnh. Anh có làm cho em đau không?”

“Thật ra thì có đau chút ít, nhưng chỉ vài giây thôi.”

Sự ân hận của Stefan tăng thêm. Chỉ vài giây thôi à? Lay Chúa, anh đã đánh đập cô à? Anh ngẩng đầu lên nhìn vào mặt cô nhưng không thấy vết bầm nào hết, nhưng như vậy cũng không có nghĩa là cô sẽ không bị ở những chỗ khác, hoặc nếu không phải là bây giờ thì sẽ là ngày mai ... Trước đây, Alicia luôn than thở về những vết bầm, cho dù anh chưa bao giờ nhìn thấy chúng. Bây giờ, nếu như anh làm cho Tanya bị thương ...

Tanya tiếc thắm trong bụng khi anh lăn người rời khỏi cô và nhanh chóng mặc quần áo. Sau đó anh rời khỏi giường và chuẩn bị đi ra cửa. Vậy là kết thúc mọi việc sao? Cô miễn man suy nghĩ. Ngay cả một phản ứng, về việc cô không phải là một con điểm như anh từng nghĩ, cũng không có sao? Vasili đã nói là Stefan sẽ nổi giận nếu như anh phát hiện ra cô vẫn còn trong trắng, nhưng vừa lúc này, anh đã không tỏ vẻ giận dữ. Anh có một thái độ rất lạ, như là anh hối hận vì đã chiếm đoạt sự trong trắng của cô, điều này thật lạ, vì cô sẽ thuộc về anh hoàn toàn vào đêm đám cưới sắp được tổ chức trong những ngày tới mà.

“Em không có gì đâu, Stefan,” cô nói với anh, cổ kéo dài từng chữ, “Còn khá hơn là không có gì nữa, thật đấy. Bây giờ anh nên biết là em không mong manh như hoa để anh phải lo lắng mỗi khi chạm vào.”

Anh xoay người lại. Mắt anh hơi tóe lửa. Cô không biết là anh giận chính anh hay anh muốn nhắc đến việc chiếm đoạt cô trong cơn giận dữ khi anh nói, “Có thể là em quá quen thuộc với những việc yêu đương trên giường, nhưng điều đó cũng không thể tha thứ được ... Chuyện này sẽ không bao giờ tái diễn nữa đâu, Công chúa. Anh dám chắc với em đấy.”

Tanya nhìn chăm chăm vào cánh cửa khi nó đóng lại, mắt cô mở to hết cỡ. Cô có hiểu đúng những lời anh vừa nói không nhỉ? Không bao giờ yêu cô nữa à? Và những điều khác anh đã nói làm cô bùng tỉnh. Lay Chúa, anh vẫn nghĩ cô là một con điểm! Anh đã quá giận để không biết là cô còn trong trắng!

Tanya muốn bật cười. Thật không thể ngờ! Chúng cứ duy nhất để chứng minh cô còn trong trắng bây giờ đã mất. Anh đã nhận nó mà không hề biết. Chúa tể, thật là một chuyện đáng cười cho cô. Cũng được thôi, cô mong anh muốn có cô, cho dù anh có nghĩ thế nào về cô và dường như bây giờ, chỉ còn cách duy nhất đó – ngoại trừ việc anh đã có được “một đêm” của anh và hiển nhiên, đó là tất cả những gì anh muốn ở cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

“Anh thấy cái này giống cái gì vậy?”

“Máu”

“Không phải cái đó,” Tanya bực mình vì bị xấu hổ, “Vết rách của khăn trải giường kia.”

Serge đến gần giường để nhìn cho rõ. Tanya nhẩn nại đợi. Cô ước gì cô không phải làm chuyện này, lời anh ra khỏi giường lần thứ hai để chỉ cho anh thấy chứng cứ cô xém bị ám sát. Nếu anh và Stefan tin vào lời cô lúc này thì cô đâu có phải làm như vậy. Và lý do duy nhất khiến cô phát hiện ra chứng cứ này là bởi vì vết máu trinh nữ nằm ở kế bên, trên tấm khăn trải giường và nó làm cô để ý đến nơi đó. Nhưng khi cô nhìn thấy nó, cô đã không muốn quấy rầy Stefan và đã đi thẳng đến phòng của Serge. Có người nào đó phải tin cô về những chuyện xảy ra tối nay và cô không muốn thuyết phục Stefan một lần nữa.

Ngoài ra, sau khi cô nghĩ và cảm thấy rất giận, cô quyết định không muốn Stefan nhìn thấy vết máu trên tấm khăn trải giường, vì vậy cô không đi tìm anh để chỉ cho anh xem những gì cô vừa phát hiện được. Nếu con thịnh nộ làm cho anh mù quáng đến nỗi có thể không biết một chuyện thật quan trọng, việc mà cô sốt sắng hiến dâng cho anh sự trinh nguyên của cô, thì anh có thể bị thổi rửa trước khi cô nói cho anh biết – hay là chỉ cho anh xem.

Cô không nghe thấy tiếng chân Alicia đi về phòng cô ta, có lẽ điều này chỉ có chút ảnh hưởng trong quyết định của cô. Và cô đã để tâm lắng nghe. Nhưng hiển nhiên Stefan đã trở về để ở chung với tình nhân của anh ta và đang ôm chặt cô ta trên giường, đang ngủ hay là ... Anh ta nên bị thổi rửa đi là vừa.

Cô nhìn Serge khi anh ta đưa một ngón tay qua lỗ rách, xuyên qua một cái lỗ tương tự trong tấm nệm, “Đó là vết cắt của con dao muốn đâm cô đấy, Nương Nương,” anh nói, có cùng một kết luận với cô.

“Đúng vậy.”

“Tôi sẽ gọi Stefan.”

“Đừng. Anh ta sẽ nghĩ là tôi cố tình tạo ra nó. Nhưng tôi muốn ít nhất có một người trong bọn anh tin tưởng tôi, để phòng bị, bởi vì tối nay tôi không phải là đang nằm mơ. Một tiếng động đã đánh thức tôi, tôi vội lấy con dao nhưng đã quá trễ. Cái gối của tôi được sử dụng để đè tôi ngạt thở. Cuối cùng tôi có thể là đã đâm trúng cánh tay của kẻ tấn công với con dao của tôi ...”

“Vậy đó là vết máu của hân ta ở trên giường phải không?”

“Không,” cô nói, “Như tôi đã nói, hấn ta thả gối ra và tôi lập tức lăn người ra khỏi giường. Nhưng ở đây quá tối, hấn không thể biết là tôi không còn ở trên giường nữa. Hình như là hấn đã muốn đâm tôi lúc đó và tôi nghĩ là hấn có thể sẽ đâm nữa nếu như tôi không la lên.”

“Vậy thì cô bị đâm trúng hả?”

Cô ước gì anh đừng quá để tâm đến vết máu đó, “Không, tôi không bị đâm.”

“Vậy thì đó là máu của ai vậy?”

“Của tôi,” cô nói, hy vọng anh tự kết luận được trước khi chính miệng cô nói ra.

“Tôi không...” Anh không nói thêm, bộ mặt đỏ rần. Nhưng anh không có một kết luận như cô mong đợi, “Stefan quay trở lại đây với cô sau khi chúng tôi khám xét khắp nhà nhĩ.”

Đó thật ra không phải là một câu hỏi. Và vì Stefan có thể đã nói với anh ta cho nên không việc gì phải từ chối cả, “Phải.”

“Anh ấy có quá giận khi phát hiện cô còn là một xử nữ không?”

Anh ta có cần phải tò mò vậy không chứ? “Anh ấy không biết. Anh ấy quá giận nên không để ý đến.”

Hai má của Serge càng đỏ hơn, “Tôi sẽ gọi anh ấy ngay bây giờ. Anh ấy phải nhìn thấy...”

“Không cần,” cô cầu nhàu, “Tôi nay tôi không muốn phải đối diện với những con thịnh nộ của anh ta một lần nữa, cảm ơn nhé. Và tôi không cần biết anh ta nghĩ gì, vì vậy anh làm ơn hãy quên cái vết máu ấy đi, được không? Chỉ cần cho tôi biết là anh tin tôi khi tôi nói là có người muốn giết tôi. Thế là đủ.”

“Tôi tin cô.”

Cô thở dài an tâm trước khi hỏi, “Tôi còn có kẻ thù nào mà chưa ai kể với tôi không?”

“Không một ai mà tôi có thể nghĩ đến. Kẻ thù của cô đều chết hết rồi.”

“Vậy thì có ai đó muốn tôi chết để tôi không được kết hôn với Stefan không?”

“Cũng có thể có, nhưng không có nhiều người biết đến chuyện hứa hôn của cô hay là còn nhớ đến chuyện này và người biết cô vẫn còn sống còn ít hơn nữa. Cô mất tích khi chỉ còn là một đứa bé. Hầu hết mọi người đều nghĩ là cô chết rồi.”

“Tốt quá nhĩ.”

Anh mỉm cười vì giọng điệu của cô, “Cứ để bọn họ nghĩ thế sẽ tốt cho cô hơn, khi bọn Stamboloffs còn lảng vảng khắp nơi. Nhưng cho dù là Stefan được gọi đi để đón cô về, tôi nghĩ Sandor đã không tuyên bố sự hiện diện của cô cho đến khi cô lộ mặt ở Cardina để chứng minh là cô còn sống.”

“Được rồi. Vậy là chúng ta sẽ không biết là ai và ngay cả là vì sao. Vậy thì hãy nói cho tôi biết điều này nhé. Tại sao tên sát thủ lại muốn làm ngạt thở tôi – điều mà phải tốn một thời gian mới thành công – trong khi hấn có con dao? Hấn có thể chỉ đâm tôi một nhát là xong.”

“Có lẽ là hấn không muốn để lại điều bất lợi.”

“Anh nói thế nghĩa là gì?”

“Hấn có thể muốn mọi việc được nhìn giống như là cô bị chết trong giấc ngủ...”

“Tôi rất khỏe mạnh đấy!” Cô cắn phần cắt ngang.

“... vì một lý do nào đó không thể giải thích được,” Anh nói tiếp, “Như vậy hấn ta sẽ không sợ bị truy lùng.”

“Và hấn sẽ thoát tội, không ai thông minh hơn hấn,” Cô gất gồng, “Tôi nói thật với anh nhé, tôi thật sự không thích tên khốn ấy, cho dù hấn là ai.”

“Nhưng việc ám sát cô, thưa Nương Nương, còn quan trọng đối với hấn hơn là việc sợ bị truy lùng, nếu không hấn đã không sử dụng dao khi kế hoạch thứ nhất bị thất bại.”

“Vậy thì tôi nghĩ, tôi thật may mắn là đã lấy được lại hơi thở và hét lên.”

“Rất là may mắn,” Anh đồng tình, rồi cố chấp nói, “Chúng ta phải nói cho Stefan biết.”

“Về kẻ ám sát ư?” Cô nhún vai, “Được. Anh có thể thuyết phục anh ta, còn tôi, tôi sẽ không làm đâu.” Và rồi mắt cô neho lại như rần đe trong khi hai má cô đỏ hồng lên, “Nhưng đừng nghĩ đến việc nói cho anh ấy biết về vết máu đấy nhé, Serge. Anh ấy yêu tôi mà vẫn nghĩ tôi là một con điếm. Nếu anh ấy còn không cảm nhận được mầng trinh của tôi thì anh ấy cũng sẽ không tin vết máu đó đâu. Anh ấy sẽ nghĩ, tôi làm mình chảy máu rồi bôi vào đó, và tôi lại bị buộc tội là lại nói dối, cộng thêm với những chuyện khác nữa.”

Câu nói thẳng thắn của cô làm cho hai má anh đỏ lựng lên, “Khi anh ấy ở trong tình trạng giận dữ ...”

“Anh đừng biện hộ cho anh ấy nữa, được không?” Cô lạnh lùng yêu cầu.

“Tôi nay anh ấy cũng uống quá nhiều rượu đấy, thưa Nương Nương.”

“Tôi thấy anh rất có quyết tâm đấy,” Cô nói và xoay lưng lại, “Tôi sẽ bị mất ngủ cho đến khi một cái khóa mới được gắn vào cửa. Stefan định sẽ làm điều đó nhưng anh ấy chắc là lại quên rồi. Anh có thể lo chuyện này giùm tôi trước khi anh đi ngủ không?”

“Đĩ nhiên, thưa Nương Nương. Tôi sẽ theo dõi việc đó và còn ngủ bên ngoài phòng cô nữa.”

“Anh không cần phải làm tới mức ấy đâu,” Cô phản đối.

“Ngược lại đấy. Stefan cũng sẽ làm vậy mà không còn cách ...”

“Tôi cóc cần Stefan!”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Việc đầu tiên Tanya nhận ra được khi cô đi xuống nhà dưới không phải những gia nhân đang chạy tới, chạy lui mang hành lý ra những chiếc xe đang đậu xếp hàng bên ngoài, không phải là hai mươi lính gác đều đứng ở vị trí, cũng không phải Stefan đang đứng ở chiếc xe đầu tiên, đang đợi cô cùng với ba người cận vệ chung quanh anh. Việc mà cô nhận ra được là Alicia không có ở đó.

Càng tốt, cô sẽ không hỏi đến. Nếu Stefan đã quyết định bắt đầu cẩn thận trong việc che dấu chuyện này và không đi chung với tình nhân thì mọi việc cũng đã quá trễ rồi, Tanya nghĩ vậy.

“Em xuống trễ đấy.” Stefan nói vắn tắt khi cô đến gần anh.

“Còn quá sớm chứ,” Cô đáp lại, “Em thà là không đi.”

Anh giơ tay ra hiệu cho những người khác lui ra, anh không ngờ cô cũng giận dữ giống anh. Serge, theo cô quan sát, không có vẻ như là kẻ có tội, vì vậy chắc anh ta không kể với Stefan những chuyện cô mà không muốn anh ta nói.

“Thái độ đó có nghĩa gì thế?” Stefan hỏi ngay khi bọn họ được đứng riêng.

“Anh hãy tự suy nghĩ đi, thưa Bộ Hạ. Suy cho cùng, anh rất giỏi trong việc tự đưa ra kết luận mà.”

Cô leo lên xe mà không cần sự giúp đỡ. Stefan kéo giật cô trở lại, “Tại sao em không nói cho anh biết những gì em đã nói với Serge?”

Việc đó đã làm cho anh giận dữ à? “Anh không tin em.”

“Em đã thuyết phục được anh ta. Nhưng em còn chưa thử thuyết phục anh.”

“Như em đã nói, anh không ...”

“Tanya, em là trách nhiệm của anh. Của anh đấy! Nếu anh nghi ngờ những gì em nói với anh, thì em nên nói với anh một lần nữa và nói mãi cho đến khi anh tin vào điều đó. Một việc quan trọng như thế này ...”

“Ngay từ lúc đầu anh đã không nên nghi ngờ em,” Cô cãi lại.

“Anh đồng ý.” Khi thấy mắt cô mở to, anh nói thêm, “Nếu tôi qua anh tỉnh táo hơn thì anh sẽ tin em từ đầu. Anh xin lỗi vì đầu óc không được sáng suốt khi em cần đến.”

Lời xin lỗi đó có phải là cho tất cả mọi việc không nhỉ? Không, anh đã chiếm đoạt cô tối qua. Anh đã không buồn hỏi cô xem có muốn anh hay không. Và anh đã không biết đến sự đòi hỏi của cô khi cô hưởng ứng theo anh, chỉ là ngược lại ... anh không biết cái gì cả.

“Em không nghĩ là em có thể chấp nhận lời xin lỗi của anh đâu, Stefan. Sự say xỉn của anh đã hủy hoại nhiều hơn là việc anh không tin em. Nó giúp cho anh, cùng với sự giận dữ, cướp lấy một thứ từ em và tuy là em đã chuẩn bị để dâng tặng cho anh, nhưng anh không thêm biết đó là cái gì. Và anh chẳng hiểu em đang nói gì phải không? Được mà, em có thể tha thứ cho anh nếu anh biết tặng vật đó là thứ gì, nhưng bởi vì anh không biết, cho nên hãy quên

chuyện này đi.”

Cô xoay người định leo lên xe. Lần này anh chụp lấy hai vai cô và kéo cô lại gần anh. Cô gồng mình, nhưng anh chỉ tuân ra lời cảnh cáo, “Nếu em nghĩ là em sẽ thoát được với câu đố khó hiểu đó thì hãy nghĩ lại đi. Anh cần có câu trả lời từ em, Tanya, và anh phải có ngay bây giờ.”

“Còn không thì sao?”

“Anh sẽ đặt em nằm ngang qua đùi anh một lần nữa.”

Hai má cô đỏ lên khi anh tuyên bố như vậy, “Vậy thì em sẽ phóng một con dao khác vào anh.”

Anh thờ dãi và để cho cô đi, “Được rồi, Tanya, lên xe đi. Em đã làm chúng ta trễ quá rồi đấy.”

“Bởi vì tối qua em bị thiếu ngủ, phải cảm ơn anh và tên sát thủ của em đấy,” Cô đập lại.

“Anh hứa việc này sẽ không xảy ra nữa, Tanya. Em còn muốn anh làm sao nữa?”

Đồ chết tiệt, bây giờ anh đang tỉnh táo nói cho cô biết rõ như ban ngày là anh sẽ không bao giờ chạm vào người cô nữa, “Không cần phải làm gì cả!”

Cô xoay người nhìn ra cửa sổ để khóc. Anh không nói thêm lời nào. Cả tiếng đồng hồ trôi qua trong im lặng.

Và rồi Tanya thấy một vật gì đặt lên đùi cô.

“Chúng là của em đấy.”

Đó là một rương đựng nữ trang nhỏ, “Chúng?” Cô mở nó và nhìn chăm chăm vào những hạt kim cương, trân châu, cẩm thạch, hàng chục và hàng chục, những sợi dây chuyền, nhẫn và vòng đeo tay. Cô có thể mua một trăm quán rượu với những gì cô đang có trong tay, nhưng trên tất cả, cô chỉ thấy nó có ý nghĩa gì. Thói quen của một vị Hoàng đế, Stefan đang ban tặng cho cô để bù đắp những gì đã xảy ra tối qua ... bởi vì cần phải trả tiền những con điếm, đúng không?

Việc này làm cho cô nổi điên đến nỗi muốn liệng cái rương qua cửa xe, hay tốt nhất là vào đầu anh. Nhưng con thịnh nộ của cô không biểu hiện qua giọng nói, chỉ là trong ngôn từ của cô, “Bao nhiêu đây đủ để cho em tìm đường quay về.” Anh giật cái rương lại quá nhanh, cô nháy mắt, rồi nhún vai, “Vậy thì em phải tìm cách khác thôi. Đừng bao giờ nghĩ là em không biết cách tự kiếm tiền.”

Cô cảm thấy thật thoải mái khi mặt anh đỏ lên. Cô có kinh nghiệm làm trong quán rượu, nhưng cô biết đó không phải là những gì anh đang nghĩ tới.

“Bọn họ nói cho anh biết là em đã chấp nhận chuyện kết hôn,” Anh lau bầu.

“Đó là trước khi em được nhắc nhở rằng anh là một tên khốn nạn như thế nào.”

Mắt anh tóe lửa, ” Anh thật lòng xin lỗi chuyện tối qua, nhưng em sẽ phải kết hôn với anh và sống với anh, cho dù là em thích hay ghét!”

“Thật à?”

Cô không có ý đùa cợt, nhưng chắc là anh đã nghĩ khác. Trước khi cô biết anh đang làm gì, anh nhào tới và bế cô ngồi lên đùi anh, luồn tay vào tóc cô, gần như hủy hoại kiểu tóc của cô và áp môi mình vào môi cô như quá thèm khát. Hôn cô lâng lâng bay bổng. Anh lại chạm vào người cô, lại hôn cô, khiến cô tha thứ cho anh về tất cả những gì anh đã làm. Cô thấy an tâm khi anh không thể giữ được lời cam đoan của anh, điều đó chứng tỏ là cô đối với anh quan trọng hơn hẳn mọi việc khác.

Cô không biết là nụ hôn này được anh tính toán kỹ càng, với ý định làm tan chảy sự chống cự của cô và để cho cô bám chặt vào người anh. Bây giờ cô đang bám sát lấy anh và chưa nghĩ đến việc chống đối. Có lẽ sau đó cô sẽ nghĩ rằng, không công bằng chút nào vì anh có thể hôn cô khi cô đang giận anh tóe lửa, nhưng bây giờ những gì cô làm chỉ là hôn lại anh.

Và rồi anh chỉ vờn môi cô, vành tai cô, cổ cô và trực giác cho cô biết là anh sẽ không đi xa hơn nữa. Cô cảm thấy thất vọng nhưng nhờ vậy, cô đè nén được cảm xúc, cô có thể cưỡng lại anh và anh đang cho cô cơ hội đó. Nhưng cô không muốn từ chối anh, cô chờ xem thái độ tiếp theo của anh. Bên cạnh đó, cách anh dùng môi vờn lên người cô cho cô một cảm giác quá ngọt ngào, chỉ đủ để giữ cho cô còn chút tỉnh táo và hy vọng, nhưng bùn rùn muốn hòa tan vào thân thể anh.

Cuối cùng, anh nhìn cô, nâng cằm cô lên để cô không tránh được ánh mắt của anh. Đôi mắt anh màu vàng và tia nhìn dịu dàng nhất mà cô từng thấy. Và anh không nói một lời nào. Việc đó kéo cô trở về với hiện tại. Nhưng cô không thay đổi tư thế, nửa người ngã vào cánh tay anh, tay phải cô ôm choàng cổ anh.

Cô hỏi, hơi nũng nịu, “Chuyện gì đã xảy ra với lời cam đoan của anh vậy?”

“Anh chỉ hơi giận thôi.”

“Anh đùa chắc?” Cô khịt mũi.

Anh mỉm cười nhìn cô, “Vậy để anh nói lại nhé. Anh biết mình đang làm gì?”

“Anh đã muốn hôn em à?”

Nụ cười trên môi anh biến mất, “Tại sao em lại ngạc nhiên thế nhỉ?”

“Lời cam đoan của anh ...”

“Nó không có ảnh hưởng gì hết.”

Không có à? Cô thấy rối loạn, cho đến khi cô nghĩ nên hỏi rõ, “Stefan, chính xác là anh đã cam đoan với em chuyện gì, anh nhớ không?”

Đề tài này không làm anh hài lòng lắm, nếu phản ứng trên khuôn mặt anh là dấu hiệu để tỏ điều này, “Anh nghĩ anh đã nói khá rõ rồi.”

“Vậy thì làm ơn nhắc lại giúp em đi.”

“Anh hứa với em là anh sẽ không bao giờ trút giận vào em nữa.”

Cô cảm thấy an tâm, lòng rộn ràng niềm vui, nhưng còn một ý nghĩ khác làm cho đôi mày cô nhíu lại như giận dỗi, “Vậy thì anh sẽ trút giận vào ai vậy?”

“Anh nghĩ là anh sẽ tìm cách khác.”

“Alicia à?”

Cô muốn cắn đứt lưỡi mình vì đã hỏi câu đó, nhất là khi thấy anh cười toe toét. Tâm trạng của anh đột nhiên khá lên, nhưng cô lại không được thế.

“Em đang ghen với Alicia phải không?”

“Không có,” Cô nói dối, “Nhưng cô ta đâu rồi?” “Mi không nên hỏi chuyện này, con ngốc ạ “. Ồ, ... im... ngay.

“Đang trên đường đi đến Cardinia, anh nghĩ vậy. Cô ấy rời nhà lúc sáng sớm.”

“Em cứ nghĩ là cô ấy sẽ đi chung với chúng ta chứ.”

Anh nhìn cô một lúc lâu, trầm ngâm một lúc rồi nhíu mày. Cánh tay ôm chặt cô hơn. Những vết sẹo co giật.

Cô lại hỗn loạn và căng thẳng hơn khi anh hỏi gặng, “Em muốn cô ấy đi chung lắm à? Có phải để giữ cho anh khỏi hôn em bất cứ khi nào anh muốn phải không?”

Cái gì đã làm anh ta có phản ứng như vậy nhỉ? Cô suy nghĩ một cách khó chịu. Vì câu hỏi không có ý gì khác của cô à? Không phải rồi.

“Tại sao anh lại có ý nghĩ đó?”

“Đó là những gì em đã nói với cô ta mà, phải không?”

Tanya há hốc miệng vì bức tức, “Em đâu có nói với vậy với cô ta! Thật ra, tất cả lại giống như những gì cô ta đã nói với em đấy – là em phải nên vui mừng vì sự có mặt của cô ta, bởi vì em không thể nào muốn anh quấy rầy em về chuyện gối chăn và cô ta đã khẳng định vậy. Cô ta thật cả gan khi dám có giả thuyết, giả thuyết thôi nhé, để biết là em muốn gì. Con mụ đó còn nói láo những gì về em nữa vậy?”

Stefan không trả lời, Anh không biết nên tin ai vào lúc này – Tanya là người luôn nói những chuyện lạ lùng làm anh không bao giờ biết đó là thật hay giả, còn Alicia, theo như anh biết, thì chưa từng nói dối với anh bao giờ. Và Alicia cũng không nói bất cứ chuyện gì mà chính anh còn chưa biết.

Chuyện cô ta nói với anh khiến anh trở lại với chai rượu vào tối qua sau khi gỡ Alicia khỏi người anh và kêu cô ra khỏi phòng. Anh cũng đã không lịch sự lắm và bây giờ anh thấy hối hận khi đã tỉnh táo. Bây giờ, khi đã tỉnh táo, anh hiểu được việc nói với Tanya rằng Alicia đang ở chung với anh khi cô kêu cầu cứu, trong khi Alicia thật ra đã trở về phòng của ả khoảng ba mươi phút trước đó, chỉ là muốn cô bị đau khổ giống như anh thôi. Hiển nhiên là anh đã không thành công, vì phản ứng của cô chỉ là giận như điên khi nghĩ rằng anh đang vui vẻ trong khi cô gặp nguy hiểm.

Tuy nhiên lời buộc tội của Tanya đối với Alicia anh vẫn không thể tin được. Alicia có thể là một người nhỏ mọn và thù vặt, nhưng cô ta không có khả năng làm sát thủ.

Điều khó khăn nhất mà anh làm là cuối cùng hỏi thẳng Tanya, “Nếu em không muốn cô ta ở bên cạnh, vậy là em chấp nhận anh vì anh là anh, với những vết sẹo, chấp nhận tất cả, phải không?”

Tanya không biết câu trả lời của cô đối với anh quan trọng như thế nào, hay là cô có thể tránh để không giận điên lên, nếu cô chỉ trả lời “đúng vậy”. Nhưng cô quá bức mình để trả lời như thế.

“Lại là những vết sẹo của anh à? Anh và Alicia đúng là một giuộc với nhau phải không? Cả hai người đều bị ám ảnh bởi những vết sẹo quái quỷ đó à.”

Tất cả những gì anh thấy được là cô đã tránh né câu hỏi của anh, đủ cho anh câu trả lời.

Anh đặt cô xuống bên cạnh, đợi cho cô ngồi đằng hoàng rồi nói một cách cứng rắn, “Em có thể là không thích anh chạm vào người em, Tanya của anh, nhưng em phải tập cho quen đi. Nhưng có phải cả hai chúng ta đều biết, là một khi em được hôn, em không cần biết ai là người đang hôn em, hay đang vuốt ve em, có phải không?”

“Em thật tình là không biết,” Cô đập lại, chỉ nhận ra lời khích bác này thật sự không nên thốt ra khi đã muộn.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

“Anh có thể nào hôn tôi không?”

Vasili đứng thẳng người cứng đờ, không tin những gì mình vừa nghe, “Cô vừa nói gì?”

Tanya đỏ ửng mặt nhưng vẫn không bỏ cuộc. Họ đã đến rất gần Cardinia. Cô được họ cho biết là chỉ còn ba hay bốn ngày nữa thôi. Nhưng kể từ khi rời khỏi Danzig, Stefan lại cố tình lẩn tránh cô, không phải là hoàn toàn như khi ở trên tàu Carpathia, mà gần giống như vậy.

Hầu như là ngay lập tức anh không đi chung xe với cô nữa mà nhờ Serge hay Lazar, có khi cả hai, đi chung với cô thay cho anh, trong khi anh đi chung xe với Vasili và những người lính gác bên ngoài. Bây giờ cô may mắn lắm mới thấy được dáng anh qua cửa sổ. Anh cũng không nói chuyện với cô khi bọn họ ngừng chân tại những ngôi làng để ăn uống hay ngủ qua đêm. Có một lần bọn họ dựng trại ngủ ngoài trời, nhưng cô cũng chẳng biết anh ngủ ở đâu.

Khi họ rời khỏi Danzig, giống như là họ đã để lại sau lưng nền văn minh. Vùng quê rất hoang vắng và cản trở vì đang là mùa đông. Nhà cửa hay nông trại rất khó nhìn thấy, những thị phố lại còn khó gặp hơn. Thỉnh thoảng, một vài tòa lâu đài hiện ra làm cho Tanya thấy thích thú, nhưng không được lâu. Những đám sương mù thỉnh thoảng bao bọc họ hoàn toàn, rất khó nhìn ra đường đi cho dù chỉ vài thước trước mặt. Cô chưa hưởng được một ngày nắng đẹp nào. Trời mưa thường xuyên và ngày hôm qua còn có tuyết rơi thưa thớt, dù sau đó cơn gió lạnh lẽo đã thổi chúng đi hướng khác. Khí hậu không thôi cũng làm cho cô có tâm trạng bức bối, đã thế còn thêm tình trạng giữa cô với Stefan.

Cô thấy hối hận vì lối cư xử nông nổi của mình vào lần họ nói chuyện sau cùng với nhau. Cô đã để cho tâm trạng điều khiển lý trí của cô như thường lệ, lần này bởi vì cô ghen, thế là cô và Stefan lại trở thành hai người xa lạ một lần nữa. Và chỉ khi cô phát hiện anh không phải là không quan tâm đến cô, tuy bây giờ đúng là anh đang phớt lờ cô, sau lời chế nhạo của anh là cô không cần quan tâm đến ai là người hôn và chạm vào cô, làm cho cô thật sự bức bối và đã phản ứng lại một cách khiêu khích. Bởi vì anh ám chỉ rằng cô có thể chống cự lúc ban đầu nhưng sau đó lại dễ dàng bị thu phục khi đã vào cuộc.

Đó là một lời sỉ nhục, không tệ hại bằng những lời sỉ nhục khác của anh về chuyện cô không cần biết là cô ngủ với ai, nhưng lời sỉ nhục vẫn là một lời sỉ nhục. Cô không sao bài bác được, chỉ tại cô không thể biết điều đó đúng hay là không? Cô chưa bao giờ tạo cơ hội cho bất cứ người đàn ông nào khác có dịp hôn cô, cô luôn ngăn chặn họ lại kịp thời trước khi họ hôn cô thực sự như Stefan đã hôn. Nếu anh nói đúng thì sao? Cô không muốn bất cứ người đàn ông nào khác hôn cô, ngoài anh ra. Có vài chục đàn ông trong nhóm của bọn họ nhưng cô không muốn bất cứ ai, cô chỉ muốn Stefan hôn thôi, nhưng nếu một người trong số họ hôn cô, thật sự hôn cô ... thì sao nhỉ?

Cô quyết định tự mình tìm hiểu. Nếu cô là một người phóng đảng và không chung thủy giống như Stefan đã nhận xét, thì cô cũng rất muốn biết sự thật này. Và Vasili là lựa chọn thích hợp nhất để giúp cô tìm hiểu vấn đề. Ngay lúc này, có lẽ anh cũng muốn có dịp để chuộc lỗi với cô, anh thật sự đã cư xử như một kẻ chuộc lỗi, kể từ khi anh tin việc cô còn trong trắng là sự thật. Vì vậy, anh phải vui lòng giúp cô một tay để chứng minh rằng, tuy cô không phải là một con điểm nhưng có thể là một người có bản tánh phóng đảng, hay là ngược lại.

Anh cũng là người đẹp trai nhất mà cô từng biết, nếu cô muốn thử nghiệm để chứng minh điều cô đang nghi ngờ, và thực sự là cô rất muốn, vậy thì cô nên sử dụng phương tiện tốt nhất và khó có thể vượt qua nhất, đó là người đàn ông này. Một khi cô chứng minh được là cô vô tội – cô tự tin đó sẽ là kết quả của cuộc thử nghiệm – thì cô sẽ có đầy đủ lý lẽ để đối chất với Stefan. Cô nhất định đối diện với Stefan để giải quyết khúc mắc này, cho dù kết quả có thể nào đi nữa, trước khi bọn họ đặt chân đến Cardinia.

Stefan đã nói, cô phải sống chung với anh, nhưng cô sẽ từ chối anh nếu tình trạng này không chấm dứt. Khi chưa khẳng định được là một ngày nào đó, Stefan sẽ yêu cô, thì cô sẽ lập tức bỏ đi trước khi họ đến Cardinia và trước khi cả nước biết đến sự hiện diện của cô.

Bây giờ cô nhìn thẳng vào mắt Vasili và lập lại lời đề nghị bằng một giọng làm anh tin là cô không đùa,” Tôi hỏi rằng, anh có thể hôn tôi không?”

“Thật ra là tôi không thể,” Anh trả lời, rồi nhìn khắp doanh trại, nơi bọn họ đã căng lều một tiếng đồng hồ trước đó, để tìm Stefan.

Tanya đoán được ý của anh, “Anh ấy đã đi với Serge vào ngôi làng cách đây vài dặm. Ít ra, đó là những gì Lazar nói với tôi.”

Vasili nheo mắt nhìn lại cô, “Cho dù là anh ấy không có ở đây, cô đang nhờ một chuyện điên rồ gì thế? Có phải là để làm cho anh ấy ghen không?”

Anh ta sẽ ghen à,” Cô khịt mũi, “Không, tôi nhờ anh là vì bản thân tôi thôi. Stefan nói rằng, tôi không cần biết ai hôn tôi, họ đều được tôi hưởng ứng như nhau. Tôi muốn biết có phải thật như vậy không?”

“Cô đang giỡn chơi à?” Anh la lên.

“Bộ tôi nhìn giống như đang giỡn chơi lắm à?”

“Nhưng tôi nghĩ Stefan không có ý đó đâu. Anh ấy mấy lúc này có tâm trạng không được tốt lắm, nếu cô còn chưa biết. Và khi anh ấy có tâm trạng như vậy ...”

“Anh nói vậy trước khi chúng ta rời khỏi Danzig kia.”

Đuối lý, Vasili kiểm soát khác, anh nói như là đang than thở, “Cô không nên nhờ một người đàn ông hôn cô, Công chúa ạ.”

Câu nói đó làm cho cô đỏ mặt, “Nếu chuyện này không quan trọng thì tôi sẽ không phải nhờ ai hết. Nhưng tôi có lý do để nhờ anh chứ không phải một ai khác, để giữ kín chuyện trong nhà, ấy là nói như vậy. Bây giờ, anh có thể nào hôn tôi liền rồi quên ngay không?”

“Không, tôi sẽ không làm đâu,” Anh từ chối thẳng thừng.

“Tại sao không?”

“Vi Stefan sẽ giết tôi nếu như anh ấy biết được.”

“Anh ấy sẽ không như vậy đâu,” Cô thuyết phục.

“Tôi không muốn thử đâu, cảm ơn nhé.”

Cô ngạc nhiên. Cô cứ nghĩ là anh sẽ giúp cô, “Cũng được, vậy thì tôi sẽ nhờ người khác.”

Cô xoay người định đi nhưng anh nhào tới và kéo cánh tay cô lại. Lúc này mặt anh đỏ bừng.

“Cô phải có chút ít kinh nghiệm trong quá khứ để đem ra so sánh chứ. Ít nhất cũng phải có một người đàn ông nào đó hôn cô trước Stefan chứ. Ráng nhớ đi, lạy Chúa.”

“Tôi đã cố nhớ rồi. Cũng có một vài lần nhưng lúc đó tôi đều bị cưỡng bách thôi và tất cả xảy ra rất nhanh, vì tôi luôn rút dao ra ngay tức khắc.”

Vasili đầu hàng, nhưng vẫn miễn cưỡng, “Vậy thì được rồi,” Anh nghiêng người về phía trước, áp môi mình vào môi cô khoảng năm giây.

Khi anh đứng thẳng lại, Tanya lắc đầu bức bối, “Anh biết là tôi muốn được hôn như thế nào mà, Vasili. Không phải như vậy đâu.”

Lúc này anh đỏ mặt gượng gạo, nắm tay cô kéo cô đi theo anh. “Chúng ta đi đâu vậy?” Cô thắc mắc.

“Nếu tôi làm đúng theo lời cô yêu cầu thì tôi sẽ không chọn nơi công cộng để bị nhìn thấy đâu, để rồi Stefan sẽ biết được.” Và anh nhìn cô nghi ngờ, “Cô không định nói với anh ấy chứ?”

“Nếu tôi có nói, tôi sẽ không nói tên anh đâu.”

Điều đó có thể làm anh an tâm vì anh không phản đối nữa. Nơi anh định đến là bên hông xe của cô, nơi cô ngủ mỗi khi họ dừng lều ngoài trời như vậy. Hiện giờ không có ai ở gần đó cả, nhưng khi cô đi ngủ thì có ít nhất là bốn người canh gác ở trước mỗi cánh cửa, gồm hai người phụ nữ hầu hạ cô và một số lính gác, để canh chừng chiếc xe suốt đêm. Cô không còn cảm giác như một vị cô Công chúa khi bọn họ còn ở Châu Âu, nhưng cô được đối đãi như một vị Công chúa trong chuyến đi này, với vài người hầu để cô khỏi động đến cả một ngón tay trong bất cứ việc gì.

Vasili dừng lại khi anh chắc chắn là không có ai có thể nhìn thấy họ và lập tức ôm lấy Tanya. Nụ hôn lúc đầu có hơi do dự, nhưng anh lập tức thay đổi nó. Và Tanya đã chủ định là hưởng ứng theo, cô thả lỏng người để cảm giác được nụ hôn thử nghiệm. Không khó lắm vì cô đã rất thuần thục trong chuyện này. Vasili lại là người có thừa kinh nghiệm, không khác gì Stefan. Nhưng tất cả các điều đó đều là những gì cô hy vọng để thật sự thử thách được cô.

Cuộc thử nghiệm chấm dứt khoảng sau năm phút khi cô đập nhẹ lên vai Vasili. Anh thả cô ra và lùi lại, bối rối đưa tay lên vuốt tóc.

Mắt anh ánh lên tia nhìn âu yếm nhưng lập tức biến mất khi anh nhìn cô thắc mắc, “Cô có câu trả lời chưa?”

Cô cười toe toét, “Có rồi.”

“Ra sao?”

“Anh không muốn biết đâu, Vasili, phải không?”

Cô nhìn anh chòng chọc đủ cho anh biết câu trả lời là anh đã thất bại trong việc quyến rũ cô. Anh phì cười.

“Cô chưa bao giờ nghĩ tốt về tôi cả, Công chúa, vì vậy, từ bây giờ hãy tha hẳn tôi đi nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Tối hôm qua, Tanya đã nhún nạy chờ đợi Stefan trở về trại. Anh và Serge đứng ra chỉ đi về ngôi làng ở phía trước để lấy tin tức về khu vực bọn họ sắp đến, để chuẩn bị cho bữa sáng khi cả nhóm sẽ đi ngang ngôi làng vào buổi sáng hôm sau và cũng để tìm thêm lương thực cho buổi ăn trưa.

Lazar nói với cô, địa phận này nổi tiếng có nhiều thổ phi và những thành phần phi pháp khác. Ở đây cách biệt và có rất nhiều rừng nên đã bị những quốc gia bao bọc chung quanh không lưu tâm tới: Áo, vương quốc Ba Lan, hoặc những gì còn sót lại của vương quốc này vì Ba Lan đang ở dưới sự cai trị của nước Nga; và chính cả nước Nga nữa.

Thật không may là tuyến đường từ phía bắc dẫn đến Cardinia phải đi qua khu vực hắc ám này, nhưng chỉ cần mất nửa ngày thôi là thoát khỏi nơi đây. Tanya đã được trấn an là nếu ai đi qua vùng này với nhiều cận vệ như họ, sẽ không bao giờ bị quấy rối. Không phải cô lo lắng về điều này, cô cũng đã được cho biết, ngay khi cuộc hành trình bằng đường bộ được bắt đầu, rằng động vật của vùng này cũng rất là nguy hiểm, như gấu, mèo rừng và chó sói vẫn thường gào rú trong rừng. Bọn họ nhấn mạnh hết lần này đến lần khác, là cô không được đi đâu một mình với bất cứ lý do gì. Nhưng cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đó, vì cô đang có quá nhiều chuyện phải lo.

Cuối cùng, Stefan cũng đã trở về doanh trại tối hôm qua, cô cố gắng nói chuyện với anh nhưng anh từ chối, bảo rằng anh rất mệt. Sáng nay cô thử một lần nữa khi bọn họ dỡ lều, anh lại nói là anh quá bận, đợi đến tối đã – khi mà có lẽ cô sẽ nghe anh lại thoái thác là anh mệt sao chứ?

Lúc đó, cô nhớ lại những lời cảnh cáo về sự nguy hiểm nếu cô rời khỏi đoàn. Cô cũng nhớ rõ là Stefan đã giận dữ ra sao vào cái lần mà cô nhảy xuống sông Mississippi, chỉ vì cô đã đặt mình vào sự hiểm nguy. Cô quyết định là nếu cô không thể gây được sự chú ý của anh, để giải thích về chuyện cô có quan tâm đến ai là người hôn cô hay không, thì rồi cô sẽ có cách khác – bằng cách tự biến mất.

Dĩ nhiên là cô không có ý định đặt mình vào nguy hiểm. Cô sẽ không đi xa những chiếc xe lăm để trở thành kẻ “mất tích”, chắc chắn là không quá xa để vẫn có thể nghe họ gọi cô. Chỉ là khi đó cô sẽ không trả lời mà thôi. Và cô sẽ không xuất hiện cho đến khi Stefan giận điên lên. Rồi gã quái đó sẽ phải nói chuyện với cô thôi.

Cô cũng hiểu được là những gì cô định làm sẽ có thể thật sự thử thách lời cam kết của Stefan, vì chắc chắn anh sẽ giận như điên, giống như mọi lần. Điều này làm cho kế hoạch của cô càng nhiều kích thích hơn, nên cô quyết tâm thi hành nó. Nhưng cô không đợi đến tối, vì cô không nên đi một mình trong đêm tối. Cô chọn buổi chiều đó, khi họ dừng chân để ăn phần ăn nguội lạnh đã được ngôi làng mà họ đi ngang vào buổi sáng cung cấp.

Tanya đợi cho mọi người ăn xong mới đi vì cô không muốn vào rừng lâu hơn cần thiết. Cô cũng ăn xong phần bánh mì kẹp thịt và bơ được mang đến cho cô. Khi những người hầu của cô bắt đầu dọn dẹp, cô trốn ra sau xe, đợi thêm một phút để chắc không có ai nhìn thấy cô, rồi cô chạy vào rừng cây.

Cô không biết là cô sẽ nói gì để biện hộ cho hành vi của mình khi cô “được tìm thấy”? Cô có nên thú tội và nói với Stefan sự thật không?. Không, suy cho cùng, cô không đủ lý do để vi phạm những lời cảnh cáo đã được lưu ý. Chỉ bởi vì anh hồ hững với cô à? Suy nghĩ kỹ lại, cô có thể nói với anh, là cô muốn được ở một mình để cân nhắc về ý định cô có muốn kết hôn với anh hay là không, rồi ngu quên. Cô cần một lý do để giải thích tại sao cô không lên tiếng khi bọn họ gọi cô, vậy thì ngu quên là cách hay nhất.

Dù sao đi nữa, cô cũng có thời gian để suy nghĩ thêm về chuyện đó, có lẽ là khoảng mười phút, trước khi bọn họ sẵn sàng tiếp tục lên đường. Rồi cô cảm thấy không yên tâm khi nghĩ đến chuyện họ cứ lên đường mà vẫn tin là cô đã ngồi yên vị trong xe rồi. Nhưng cô gạt bỏ mối lo lắng này. Họ không thể nào cầu thả như vậy. Ngoài ra, luôn luôn có người ngồi trong xe với cô mà.

Đến lúc này, cô nghĩ là cô đã đi vào rừng đủ xa rồi. Cô nhìn chung quanh để kiểm chỗ nấp khác ngoài những thân cây cổ thụ, dù một thân cây cổ thụ cũng đã đủ giúp cô rồi. Rồi cô nhìn thấy một cái gì giống như là một tòa nhà, không xa lắm ở đằng trước và cô đi về hướng đó. Khi đến gần, cô thấy trước đây nó có thể từng là một căn nhà hay một nông trại, nhưng giờ đã hư hỏng và bị bỏ hoang từ lâu rồi. Để làm nơi ẩn nấp thì không được tốt lắm, vì hầu hết mái nhà và một vách tường đã bị đổ nát, nhưng là một nơi để “ngu quên” thì rất thích hợp. Chỉ là Tanya đã không tính đến việc còn có người khác đang ở đó.

Khi cô đến sát tòa nhà và ra khỏi khu rừng, cô nhìn thấy có ba con ngựa nhỏ, giống như là ngựa hoang, rồi cô nhìn thấy ba người đàn ông đang tựa lưng vào vách tường đổ nát. Cô vừa há hốc miệng la lên một tiếng ngạc nhiên, người đàn ông gần cô nhất đã kéo cô ra khỏi tầm nhìn của nơi cô vừa rời khỏi.

“Này ...”

Một bàn tay chụp lên miệng cô để cản cô chống cự, một cánh tay ôm eo cô và nhấc cô lên khỏi mặt đất. Hai cổ tay cô bị một tên khác nắm chặt, hẳn nhét gì vào miệng cô. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, trước khi cô có thể suy nghĩ, trước khi cô có thể rút con dao đang đeo bên đùi ra.

“Nếu không đúng là cô ta thì sao?”

“Đúng là cô ta,” một tên nói với vẻ tự tin, “Anh bảo tôi theo dõi bọn họ và tôi đã làm. Cô ta là phụ nữ duy nhất trong đám đó.”

“Vậy thì cô ta sẽ không đi ra ngoài một mình. Cô ta sẽ không đi xa đường chánh quá.”

“Ai cần biết cô ta đang làm gì ở đây, khi mà cô ta đã làm vậy, để chúng ta có dịp kiếm tiền dễ dàng hơn.”

“Nếu như anh chắc chắn vậy, theo ý tôi, cứ giết cô ta ở đây là xong việc.”

“Anh nói gì lạ vậy, Pavel,” một tên nói một cách khó chịu.

“Tại sao lại phải mất công giữ ...”

“Nhìn cô ta kìa. Tôi sẽ giữ cô ta trước khi giết chết cô ta. Bên cạnh đó, đó là quyền quyết định của Latzko chứ không phải của chúng ta. Chúng ta còn không biết tiền thưởng của chúng ta là thật hay giả kìa, tôi sẽ không giết bất cứ ai mà không có lợi cho tôi.”

“Chúng ta sẽ bị truy nã,” Pavel nêu ra.

“Dù sao thì chúng ta cũng sẽ bị truy nã” Gã kia cười, “Nhưng có khác gì chứ khi mà chúng ta luôn luôn bị truy nã? Và không ai tìm được chúng ta trừ khi chúng ta muốn nạp mình.”

Tanya không biết là cô sẽ được thả ra hay là mạng sống của cô đang bị nguy ngập, bởi vì bọn họ đang nói bằng ngôn ngữ Xla-vơ mà cô không thể hiểu được. Nhưng cô biết cô sẽ phải đi chung với bọn họ, bởi vì cô bị trói lại ngay lập tức – và chỉ mất không đầy một phút để làm xong chuyện này – rồi cô bị quăng lên một con ngựa, với tên đàn ông lùn nhất ngồi sau lưng cô – cô nghĩ chắc là vì sợ con ngựa chớ không nổi.

Cô không biết tại sao mình lại bị bắt cóc, cô hy vọng những tên này không dính dáng đến tên sát thủ định giết cô ở Danzig và vì họ không giết cô ngay, hy vọng này rất cao. Nếu bọn họ là những tên thô phỉ, sao họ lại không cướp những thứ cô mang trên người rồi thả cho cô đi? Tại sao lại bắt cô đi chung với họ?

Họ nhìn không có gì khác lạ với những người cô nhìn thấy trong vài ngày vừa qua ở địa phận này, mắt và tóc đều là màu đen, da ngăm đen, ngoại trừ điểm khác biệt nhất giữa bọn họ, đó là chiều cao. Một người không cao hơn Tanya, người kia cao hơn cô vài incho và người thứ ba khá cao. Áo quần của họ không giống với những gì cô nhìn thấy trong vùng, mà thích hợp để cỡi ngựa hơn, quần dầy, giày ủng làm bằng loại da mềm cao đến gối, áo khoác ngắn làm bằng da cừu với lông lót đệm bên trong, mặc bên ngoài áo sơ mi và quần chặt bằng sợi dây nịt to bản. Mỗi người bọn họ đều quấn một cái khăn màu sắc sặc sỡ ở cổ và những chiếc mũ tua tua những lông thú. Không biết bọn họ có mang theo binh khí không nhỉ? Cô không nhìn thấy, nhưng chắc chắn là bọn họ có mang theo rồi.

Bọn Stefan đi chuyển từ từ về hướng đông nam còn những người này đi theo hướng nam, tiến thẳng đến những ngọn núi Carpathian và họ đi nhanh như bị ma đuổi và chỉ dừng lại vào tối hôm đó tại một nông trại hẻo lánh, để thay những con ngựa mệt mỏi bằng những con khỏe mạnh khác. Họ tránh né đường chánh, hình như biết rõ về những con đường tắt xuyên qua rừng và những ngọn đồi và cũng không dừng lại để ăn uống, chỉ nhai những miếng bánh mì mà bọn họ mang theo bên mình.

Họ đến nơi cần đến vào khoảng giữa trưa ngày hôm sau vì đã đi suốt đêm. Nơi này không khác gì một ngôi làng bình thường, trừ những ngọn núi cao, với những con đường mòn mà Tanya chắc chỉ có những con ngựa nhỏ nhắn như thế này mới có thể đi xuyên qua.

Lúc này cô rất mệt vì thiếu ngủ, giống như những kẻ bắt cóc cô. Cô quá mệt để quan tâm đến chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng cô rất vui mừng khi ngôi nhà mà cô bị lôi vào trong khá ấm áp.

Ngôi nhà này giống như là một căn phòng gỗ, là một căn phòng lớn. Tanya bước thẳng đến chiếc lò làm bằng đất sét ở giữa phòng khi cô vừa được thả ra. Đầu tiên cô nhận thấy là căn phòng quá bừa bộn, đồ đạc thô sơ và rác rưởi ở khắp nơi như đã thiếu người dọn dẹp nhiều năm. Sau đó, cô thấy một gã đàn ông đang ngồi ăn uống ở bàn; hắn còn không buồn ngước lên nhìn khi bọn họ bước vào. Hắn to con, thuộc lứa tuổi trung niên, với gương mặt khắc khổ của một người không có được một cuộc sống khá giả.

Một cái túi nhỏ được đặt trước mặt hắn và một tràng giải thích từ những kẻ bắt cóc cô nhưng cô không thèm tìm hiểu. Thay vì vậy, cô nhìn những chiếc giường nhỏ nằm rải rác trong nhà và nghĩ, không biết bọn họ có cho phép cô sử dụng chúng không nhỉ? Nhưng cô chưa muốn rời khỏi lò sưởi. Cô đã bị lạnh thấu xương, dù cô đang mặc một chiếc áo choàng dài. Cô không quen với cái lạnh của mùa đông như thế này và khí hậu càng lạnh hơn ở trên cao vì bọn họ đang ở trên đỉnh núi.

Cô cuối cùng phát hiện ra sự yên lặng trong phòng. Cô nhìn về phía chiếc bàn và chỉ thấy gã đàn ông trung niên ở đó, ba tên kia đã biến mất. Hắn đang nhìn cô trong khi ăn cho xong bữa ăn. Tuy nhiên, hắn tỏ vẻ như không có gì để nói.

Tanya quyết định thử sự may mắn của mình, “Tôi không nghĩ là ông biết nói tiếng Anh, phải không?”

“Tiếng Anh,” hắn nói với vẻ ghê tởm, “Tôi biết rành bốn thứ tiếng và còn ba thứ tiếng khác không rành lắm. Tiếng Anh là một trong những thứ tiếng tôi không rành.”

“Cũng tốt,” Tanya nói với vẻ yên tâm. Cô biết chút ít tiếng Pháp và tiếng Tây Ban Nha, nhưng cô không nghĩ là hai thứ tiếng này lại ở trong bảy thứ tiếng

hắn vừa khoe, “Ông sẽ cho tôi biết là tôi đang làm gì ở đây chứ?”

“Không nên.”

“Không nên cái gì?”

“Không nên ở đây. Nếu người của tôi của tôi biết khác biệt giữa đá ruby và thủy tinh màu, thì cô sẽ không có mặt ở đây.” Hắn nhặt một sợi dây chuyền trên bàn và đóng đưa nó trên ngón tay để cho cô xem.

“Tôi không hiểu...”

“Chúng tôi được trả bằng cái này để giết chết cô. Vì nó không phải là đồ thật nên cô sẽ không chết.”

Hắn thật tốt bụng, đã nói rõ ràng với cô trước khi cô quá khiếp sợ, “Tôi có hiểu rõ ông đang nói gì không nhỉ? Có người đã trả tiền cho những tên kia đi giết tôi, và sợi dây chuyền đó là thứ giả hả?”

“Đó chính là những gì tôi vừa nói.”

“Và vì nó làm bằng thủy tinh màu chứ không phải đá ruby thật, ông sẽ không giết tôi chứ?”

“Đấy cũng là những gì tôi vừa nói.”

Đó là tên sát thủ nhất gan, đúng là hắn đã quá hoảng sợ để tự mình thi hành nhiệm vụ. Cô thử hỏi thêm, “Ông có thể nói cho tôi biết ông là ai không?”

Hắn nhún vai, “Chúng tôi không cần được biết đến tên tuổi.”

Cô thử dài, “Được rồi, vậy thì bây giờ sẽ thế nào?”

“Người của tôi đã mất quá nhiều thời giờ vì cô, làm tổn hại những súc vật tốt để đến đây., vì thế, Pavel nghĩ là chúng tôi nên giết chết cô, vì những vất vả họ đã trải qua.” Hắn chắc lưỡi, “Hắn rất ghét những kẻ quyền quý, sau khi bị một kẻ đánh gần chết. Người nhà của cô có chịu trả tiền để chuộc cô về không?”

Cô nhún vai, “Có lẽ, cho dù là tôi không nghĩ vậy. Tại sao ông không thử ra giá mà ông muốn và xem thử ông có thể có được nó không?”

Hắn cười toe toét, “Tôi thích lối suy nghĩ của cô đấy, cô bé.” Hắn chỉ tay về cái nôi đang nằm trên lò. “Ăn uống, nghỉ ngơi đi, sẽ không lâu đâu.”

“Không lâu hả?”

“Người của cô ở cách đây không xa,” hắn giải thích, “không xa lắm. Hy vọng bọn họ mang theo nhiều vàng bạc đi, cô bé, không thì chúng tôi phải giết sạch bọn họ đấy.”

Lần này hắn làm cho cô khiếp sợ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Stefan cỡi ngựa từ từ tiến vào ngôi làng của Latzko, người của anh rải đều sau lưng. Trước kia anh đã từng đến đây, khoảng bảy năm trước, khi anh đã có một trận cãi cọ với cô bồ và cô ta đã chạy về nhà cha cô ta là Latzko. Stefan đã đến để hoà giải với cô, giải thích với cô là anh không được cô đối xử công bằng, chỉ là một việc cãi cọ nhỏ mà giờ đây anh không còn nhớ là chuyện gì. Và Arina rất vui mừng vì anh đã đến để rước cô về. Tuy nhiên, một tên bồ cũ của cô đã phản đối và khẳng khái đòi Stefan phải đấu với hắn ta để có được cô. Anh không muốn cô tới nỗi phải tranh giành đến vậy nhưng anh cũng làm theo yêu cầu của hắn và anh đã thắng. Thật nực cười khi mối quan hệ với Arina chỉ kéo dài thêm được vài tháng sau đó mà thôi.

Latzko bước ra khỏi nhà để đón anh và hiển nhiên là đã nhớ ra anh, nụ cười trên mặt hắn chứng tỏ điều ấy. Sao lại không nhớ được nhỉ? Tên cướp xảo trá này đã không hài lòng khi đưa con gái cứng đầu muốn rời khỏi hắn ta một lần nữa, bảy năm trước. Và hắn đã bắt Stefan trả 50 đồng khi anh có thể mang cô ta đi, ngay sau khi Stefan tham dự trận đấu và đã thắng.

“Việc gì đã đưa cậu đến đây vậy, Stefan?”

Hai người đàn ông khác đến với Latzko, đứng chờ ngay trước cửa nhà hắn ta. Stefan không thích khi nhìn thấy Pavel là một trong hai tên đó, và hắn nhìn anh như muốn khiêu chiến, giống lần trước. Người trong làng hét thây đều ra mặt, những người đàn ông lặng lẽ đến gần, bọc chung quanh Stefan, vũ khí của họ được che giấu, nhưng Stefan biết những tên thô phi này sẽ tuốt nó ra nhanh như thế nào.

Anh nhìn chăm chăm vào Latzko và nói không rào đón, “Tôi tin là ông có món đồ thuộc về tôi đây.”

“Của cậu à?” Latzko bật cười. “Tôi không biết. Họ còn chưa nói cho tôi nghe.”

Stefan nghiêng răng, nghi ngờ điều này nhưng ngay lúc này anh không quan tâm đến. “Bao nhiêu?”

“Năm trăm.”

“Được.”

“Và hán sẽ phải đấu với tôi,” Pavel đề vào, nói quá lớn, đủ để cho tất cả mọi người đều nghe thấy.

“Được.”

Dựa theo phản ứng trên mặt Latzko, rõ ràng là hán không mong đợi sự khiêu chiến này. Hán cố phản đối, “Mày nên rút kinh nghiệm từ quá khứ đây Pavel, không nên ngu ngốc sai phạm một lần nữa. Lần trước, hán gần như là đã giết chết mày bằng đôi tay không rồi còn gì?”

“Sai lầm của tôi là đã không rút dao vào lần trước,” Pavel trả lời với vẻ tự tin, “Lần này tôi sẽ sử dụng chúng.”

Người đàn ông trung niên kêu lên một tiếng kinh tởm trước khi quay sang Stefan, “Tên này thù dai đấy. Hán hận cậu vì Arina đã thay lòng với hán ta, mặc dù bây giờ con bé lại đang sống với một vị công tước người Áo. Nhưng tôi là người quyết định sau cùng ở đây và tôi cho rằng cậu không cần phải đấu với hán.”

Latzko hiển nhiên là đang lo lắng đến chuyện hán không nhận được tiền nếu có chuyện xảy ra với Stefan. Nhưng lần này Stefan muốn đánh và đã rất vui mừng khi nghe lời khiêu chiến.

“Tôi đã chấp nhận rồi, Latzko, và nó sẽ xảy ra tức thì, ngay giờ phút này.”

“Stefan!” Lazar phản đối từ sau lưng anh, nhưng Stefan chỉ nhìn anh như cảnh cáo và leo xuống ngựa.

Vasili không im miệng một cách dễ dàng, “Vậy thì hãy để một người trong chúng tôi đánh thay anh. Địa vị của anh không cho phép anh đối diện với những thử thách rủi ro nữa.”

“Do tôi quyết định là thử thách nào và nguy hiểm ra sao. Thử thách này đáng phải làm để bảo vệ miếng da trên lưng của Tanya.”

Vasili nhướng mày như không hiểu. Stefan cần một cái gì đó để trút sự giận dữ và lo sợ trước khi anh đối diện với chuyện kết hôn. Đó là những gì anh có kèm chế trong suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ qua.

“Vậy thì vái trời cho cô ta không mất một cọng lông nào,” Vasili nói khô khan, biết rõ là cô ta không bị nguy hiểm gì, “Vậy thì hãy đấu đi và trút hết giận dữ ra khỏi người anh đi. Nhưng anh sẽ phải suy nghĩ kỹ càng về chuyện sẽ bị chúng tôi tước đoạt những việc thích thú như thế này trong tương lai đây, Stefan, anh phải đồng ý như vậy đấy!”

Stefan chỉ gạt đầu trong khi cởi bỏ kiếm và áo khoác. Anh không đem theo dao, vì vậy Latzko đưa cho anh con dao của ông ta, một con dao dài và cong với một cán dao chắc chắn. Khi anh vừa nắm con dao trong tay thì dao của Pavel đã đâm thẳng vào người anh, mong kết thúc sớm trận chiến. Nhưng Stefan cũng đã không chờ một trận đấu công bằng sau khi đã đối địch với hán một lần trong quá khứ. Việc chơi xấu của Pavel làm Stefan giận đủ để anh đập cho hán ta một trận như từ. Anh nghĩ, có nên giết chết hán không, khi anh nắm được khuỷu tay của Pavel, kéo ngược lại và dùng dao của anh chém xuống, bắp tay của Pavel nhỏ máu từng giọt.

Bây giờ bọn họ đang quần nhau theo vòng tròn, dao đưa tới, tìm kiếm yếu điểm của đối thủ. Cả hai đều bị mất ngủ trong suốt một ngày rười rượi, nhưng không ai cảm thấy mệt mỏi, không cảm thấy gì khác ngoài sự hăng máu đang trào dâng.

Pavel cảm thấy căm ghét và ganh tỵ. Còn Stefan như sống lại nỗi ám ảnh về cái chết của đứa em, lúc anh đã không tìm thấy Tanya trong rừng. Nhưng nỗi ám ảnh này nhanh chóng trở thành sự giận dữ chết người khi họ tìm được dấu vết của ba con ngựa đó. Nếu để anh bắt kịp, anh sẽ không tha thứ cho bọn chúng. Pavel có thể tính tới việc anh ta đang gặp may, vì Stefan còn chưa biết rằng anh ta là một trong số bất cóc đó.

Pavel cuối cùng nhảy tới, một động tác giả, vì sau đó hán nhào tới chân của Stefan để đẩy bật anh xuống. Stefan ngã đầu chúi xuống trước nhưng anh lăn một vòng, vừa kịp tránh con dao đâm phải, nơi lưng anh vừa nằm ở đó. Anh phản ứng nhanh nhẹn bằng một cú đá lên đầu của Pavel, giúp anh đủ thời gian đứng bật dậy, nhưng không đủ làm cho Pavel choáng váng mặt mày.

Pavel lại nhào tới muốn vật ngã Stefan lần nữa, nhưng lần này anh đứng vững và cả hai dính chùm vào nhau, tay bóp chặt khuỷu tay của đối phương. Bây giờ là việc đấu bằng sức mạnh, ai có thể kèm được dao của đối phương trong khi vẫn sử dụng được dao của mình là nắm chắc phần thắng. Cả hai gần như là ngang sức với nhau trong chuyện này vì cả hai đều to con lực lưỡng. Nhưng Stefan vẫn có lợi thế hơn là vì anh đang giận dữ hơn.

Cuộc so tài chấm dứt khi con dao của Stefan đâm mạnh vào bả vai của Pavel. Hán lùi bước. Stefan giữ con dao của hán ta nhưng hán không cần đến nó nữa. Sự đau đớn và mệt mỏi làm hán từ từ quy xuống hai đầu gối.

“Cậu lại thắng lần thứ hai,” Latzko nói với Stefan, chính thức chấm dứt trận đấu, “Nếu hán còn nghĩ đến việc khiêu chiến với cậu nữa, tôi sẽ đích thân giết

chết hẳn.”

Stefan không cần quan tâm đến điều đó, “Cô ấy đâu?” là tất cả những gì anh muốn biết.

Latzko chỉ ngón tay về hướng nhà của ông ta, “Trong đó. Đang ngủ. Và không ai đụng đến cô ta cả, trừ lúc cô ta bị trói tay. Nhưng có một lời cảnh cáo cho cậu nhé, anh bạn. Người của tôi không phải tình cờ gặp cô ta đâu. Tôi sai bọn họ đi Warsaw vì công việc. Ở đó, có người đã mua chuộc bọn họ để giết cô ta. May cho cô ta, người của tôi không thường làm những chuyện này mà không có sự phê chuẩn của tôi. Càng may hơn nữa là tiền thưởng lại là đồ giả, đá ruby làm bằng thủy tinh.”

“Vì vậy mà ông quyết định bán cô ta lại cho tôi à?”

Người đàn ông trung niên nhún vai, “Còn làm gì khác được với cô ta chứ? Tôi quá già để giữ cô ta lại.”

“Ông đã rất tham lam khi giữ lại cô ấy.”

“Đúng vậy.” Latzko cười toe toét, “Nhưng đến đây nào, cậu được hoan nghênh khi ngủ đêm ở đây, nghỉ ngơi...”

“Chúng tôi sẽ rời khỏi ngay bây giờ, Latzko, cảm ơn nhé.”

Bên trong nhà, Stefan thấy Tanya thật sự đang ngủ, hoàn toàn không biết được chuyện anh đến cứu cô và trả đũa cho những việc cô vừa phải nhận. Cô vẫn vô sự, rất xinh đẹp và yên bình trong giấc ngủ, không cần biết đến thế giới bên ngoài. Anh nghĩ, cô không biết mình đang bị nguy hiểm như thế nào, nếu có một ai đó muốn giết cô mà có thể có nổi một thứ gì khác có giá trị hơn những nữ trang làm bằng thủy tinh màu, như vậy là cô có thể đã bị giết rồi. Anh tự hỏi, cô có biết rằng anh đã trải qua biết bao lo âu, khắc khoải vì cô không, từ chuyện sợ cô có thể bị chó sói ăn thịt, rồi lại sợ cô đã bị ám sát?

Anh không đánh thức cô dậy. Anh nhẹ nhàng bế cô lên và mang cô ra ngoài, đưa cô cho Serge đủ lâu để anh leo lên ngựa, sau đó đặt cô ngồi lên đùi anh. Lúc này, cô tựa mình và mở mắt nhìn anh.

“Ồ, xin chào, Stefan,” Cô nhắm mắt lại và mỉm cười, rúc đầu vào người anh, “Anh gặp Latzko chưa? Một người đàn ông tốt bụng, nhưng em hy vọng là anh không phải trả cho ông ta quá nhiều tiền.”

“Số tiền không đáng kể,” anh lầm bầm, “Nếu hắn biết rõ em là ai, hắn sẽ đòi cả mặt trăng đầy và anh sẽ phải tìm cách lấy bằng được xuống cho hắn ta.”

“Mặt trăng à?” Cô ngáp, nhưng sau đó, nụ cười của cô càng tươi hơn.

Anh chịu thua cô. Anh không có ý thú thật một chuyện như thế. Anh đã nói điều mà anh muốn nói với cô từ lâu, “Em phải nên cảm ơn Pavel đấy, vì anh đã không cần phải đi tìm ngôi nỏ khi anh đến đây. Bây giờ thì anh quá mệt để đánh em.”

Câu nói đó làm nụ cười trên mặt cô biến mất, “Tại sao anh lại muốn đánh em?”

“Chúng ta sẽ bàn sau.”

Mắt cô mở to. “Không, em muốn...”

“Nói sau!”

“Vì anh đã từ chối gặp em cho nên dẫn đến kết cục như thế này, tên đàn ông ngu ngốc ạ...” Cô cau mày.

“Để chứng tỏ sự bướng bỉnh của em à? Anh nghĩ em sẽ tiếp tục bị trói lại như vậy cho đến khi chúng ta về đến nhà.”

Nhưng cô không bị trói lại. Chính tay anh đã cắt bỏ dây trói cho cô khi bọn họ đến được xe của họ vào tối đó ở lâu đài của một vị nam tước nào đó, người đã mừng quýnh lên vì hân hạnh được chào đón Vua Stefan đến viếng thăm. Tất cả người nhà của ông ta đều sẵn sàng nghe theo lệnh của Stefan và căn phòng ngủ sang trọng của ông ta được Stefan coi như thuộc về anh vậy.

Tanya phát hiện ra mình sẽ ngủ chung phòng với Stefan. Cô đã xù lông lên suốt cả buổi chiều, không ngủ thêm được chút nào. Cô đã chuẩn bị tinh thần, chắc rằng bọn họ sẽ có một trận cãi vã rất kịch liệt nhưng cô đã đoán sai. Stefan, sau khi khóa cửa lại, bỏ chìa khóa vào túi, ngã người xuống chiếc giường dày và rộng, ngủ thiếp ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tanya ngủ qua đêm trên chiếc ghế bành thoải mái, nhưng cô vẫn thấy cô mỏi như khi bị đánh thức vì một cái vỗ trên vai. Cô mở mắt, bóng của Stefan

đang trằm lầy cô – và cô gần như há hốc miệng vì nhìn thấy biểu hiện trên gương mặt anh. Anh đã thức dậy từ bao lâu rồi để hâm nóng lại những chuyện đã xảy ra trong suốt hai ngày qua, khiến bộ mặt anh giận dữ đến chết người như vậy?

“Em có nên nói lời chào buổi sáng không nhỉ?” Cô hỏi một cách thận trọng, chỉ để thấy cô bị kéo ngay ra khỏi ghế và bị lắc mạnh.

“Em đã được cảnh báo là có chó sói ở khu vực đó!” Anh xô ra.

“Vâng, và gấu và ...”

“Em có biết, một con chó sói có thể xé em nát ra nhanh đến mức nào không?” là câu thứ hai anh thốt lên, câu này giúp cho cô hiểu rõ con thịnh nộ của anh. Lạ Chứa, cô đã quên bằng chuyện của em trai anh! Sau khi đã trải qua một việc như thế, đó có lẽ là điều duy nhất Stefan nghĩ đến, khi họ không thể tìm thấy cô.

“Em xin lỗi, Stefan,” Cô nói một cách chân thành, không nghĩ đến việc nói láo nữa. “Tại anh đã trốn tránh em. Em chỉ là muốn cho anh để ý đến và có cơ hội để nói với anh là anh đã sai rồi. Em đã hôn một người đàn ông khác và đã không có cảm giác gì cả. Chứng tỏ ai là người hôn em rất có sự khác biệt đối với em đấy.”

Nghe cô nói, cho dù có hơi vòng vo, là cô khao khát có được anh, điều này thật sự có tác động lớn đối với Stefan. Sự giận dữ vừa rồi của anh, được châm ngòi vì sợ hãi khi nghĩ đến những nguy hiểm cô có thể gặp, giờ đây tan thành mây khói trước những kích thích cô vừa gây ra cho anh. Anh đang nắm chặt hai vai cô, còn định lắc mạnh thêm nữa cho hả giận, nhưng rồi anh vội kéo cô vào lòng và áp môi mình vào môi cô.

Tanya không cần nghĩ đến chuyện gì đã xảy ra. Cô hiểu đó là do sự giận dữ của anh, dĩ nhiên rồi, hoặc đại khái vậy. Thế mà cũng cam đoan là không trút giận lên mình cô nữa. Nhưng đối với cô, dù sao trận chiến giữa cô và anh cũng đã chấm dứt. Sự giận hờn của cô cũng vậy, cũng đã tan biến khi cô đi ngủ vào tối qua. Thật lạ kỳ khi nụ hôn có thể làm cả hai dịu xuống và bình tĩnh lại, nhưng lại đốt cháy cả hai bằng một cách khác, đẩy những cảm giác khác thích thú hơn.

Cô nhanh chóng hưởng ứng theo anh. Môi họ dính chặt vào nhau. Cô giúp anh cởi bỏ chiếc áo blouse mà anh đã tháo nút cho cô. Chiếc váy rút xuống chân. Đường như anh không ngạc nhiên lắm khi bây giờ cô hoàn toàn lồ lộ, cô đã cởi bỏ đồ lót vào tối qua khi đi ngủ, chỉ còn giữ lại trên mình một lớp áo, như cô đã làm khi ở trên tàu. Nhưng có lẽ anh không quan tâm đến việc lần này có giống như lần trước hay không và đó là chuyện mà cô phải chấp nhận thôi, vì cô không có chút ý định nào để ngăn cản anh cả.

Thật ra, sự việc xảy ra hơi khác, vì lần này cô chính là người đang từ từ đưa cả hai lại gần giường. Và một khi ở đó rồi, cô cũng là người buộc môi họ không rời nhau khi cô từ từ ngả người cô và anh xuống nệm. Cô lo lắng không chỉ là chuyện bọn họ có thể bị quấy rầy đúng lúc không nên bị quấy rầy, điều luôn luôn làm cho anh lấy lại lý trí, cô còn lo lắng về lời cam kết của anh, điều sẽ chấm dứt chuyện này còn nhanh hơn bất cứ mọi ngáng trở nào, nếu anh chợt nhớ lại.

Vì vậy cô cố giữ cho Stefan không được nhớ gì hết, và vẫn không thả môi anh ra khi anh bắt đầu cởi bỏ quần áo của anh. Chỉ cho đến khi anh cũng lồ lộ, cô mới thả lỏng người, đủ để hưởng thụ những gì đang xảy ra. Và rồi cảm giác hoan lạc lại xâm chiếm cô một lần nữa, nó ứ đầy trong cô và khao khát được giải thoát ra ngoài.

Lần này, cô lại là người không để ý kỹ đến những chuyện anh đang làm. Cô chỉ biết là hai bàn tay anh đang khiêu khích cô, khi chúng từ từ thám hiểm từ cổ đến thắt lưng làm cho cô muốn điên lên, phải mất một lúc cô mới nhận thức được là anh không còn hôn cô nữa. Thật ra, anh đang nhìn cô như thói miên. Khi cuối cùng thấy cô mờ mắt ra, anh dừng tay lại, ánh mắt họ chạm nhau và cô thấy anh không còn chút gì là giận dữ cả.

Giờ này, Tanya gần muốn nổi điên, cô thốt lên, “Đồ chết tiệt, Stefan, đừng dừng lại nhé.”

Thật quá sức tưởng tượng của cô, anh bật cười, và vẫn toét miệng cười khi anh hỏi thẳng, “Tại sao?” Anh cúi xuống, cắn nhẹ vào môi cô, rồi dùng lưỡi miết lấy nó, “Em nghĩ là anh sẽ không tiếp tục yêu em nữa à?” Môi anh vẫn miết nhẹ môi cô trong từng chữ, “Nghĩ lại đi, cô tiên bé bỏng. Em thuộc về anh đây, bằng thánh chỉ của cha em, từ lúc em vừa chào đời.” Tay anh lướt lên ngực cô, “Em là người đàn bà duy nhất thật sự là của anh. Anh sẽ không yêu em một cách vội vã đâu, Tanya. Không phải anh đã hứa với em rồi sao?”

Cô đã không mong chờ câu thú nhận như thế này. Cô bủn rủn vì vui sướng, ngất ngây bởi những từ “thuộc về” và “thật sự là của anh”, cô bắt đầu bộc lộ sự vui sướng của mình trước khi nó làm cô vỡ tan thành từng mảnh. Tay cô ôm choàng lấy cổ anh và ép chặt môi anh vào môi cô, lưỡi cô trượt qua khỏi môi anh, công kích và vờn đùa trong khi bàn tay còn lại đưa xuống dưới tìm kiếm và vuốt ve ở đó.

Sự vuốt ve không điều luyện của cô làm cả người anh rạo rực và anh rên lên một tiếng đầy sáng khoái. Cô đang yêu anh và anh để yên cho cô làm. Và khi cô nghĩ cô không thể chịu được nổi nữa, anh tiếp tục giữ cô, kéo cô chặt vào người và lách nhẹ vào cô, truyền hơi nóng của anh vào người cô. Không giống như lần trước, lần này anh chuyển động từ từ, cố tình kéo dài từng giây và rồi lập tức mạnh và nhanh hơn để đáp ứng sự đòi hỏi của thân thể cô, làm cả người cô lâng lâng bay bổng vì đã đạt đến đỉnh cao của khoái lạc và nó còn kéo dài mãi vì anh vẫn cứ mãi chuyển động và cuối cùng người anh rung nhẹ, rên lên một tiếng, anh gục đầu xuống vai cô.

Cô không muốn bị ai quấy rầy như lần trước. Nhưng dĩ nhiên họ không thể nằm như vậy mãi, dính sát vào nhau cho dù là cô rất muốn. Trời sáng hẳn rồi, những người khác chắc hẳn là đã thức dậy và đang chuẩn bị lên đường. Và Tanya vẫn còn phải chịu trách nhiệm với những việc làm ngu xuẩn của cô khi đã tự đưa đầu vào trong tay của bọn thổ phỉ.

Vì vậy, cô rất ngạc nhiên khi cảm giác môi anh đang hôn nhẹ má cô và nghe anh hỏi một cách tò mò, “Ai là người đã hôn em mà không cho em cảm giác gì vậy?”

Cô trả lời, không chút hối hận vì việc mình đã làm, cho dù nó sẽ làm anh nổi giận, “Vasili,” Nhưng cô lập tức nói thêm để gỡ tội cho anh ta, “Nhưng anh ta rất ghét làm điều này, cần nhẫn suốt và chỉ chịu thua khi em nói, em sẽ đi nhờ người khác hôn em, nếu như anh ta không đồng ý.”

Stefan ngẩng đầu lên, một tay chống lên giường, nhìn cô ngờ vực, “Em đi nhờ người ta hôn à?”

“Chỉ để chứng minh lời anh nói có đúng hay không mà thôi.”

“Em không thể nào rút kinh nghiệm từ quá khứ để có câu trả lời à?”

Câu nói này không làm cho cô bức mình. Lúc này cô đã quá thỏa mãn và hài lòng để bị bức mình bởi bất cứ cái gì.

“Em rất tiếc khi làm cho anh thất vọng, cũng như đã làm cho Vasili thất vọng vậy, vì anh ấy đã hỏi em một câu giống như anh vừa hỏi, nhưng kinh nghiệm trong quá khứ của em không nhiều lắm và rất khác với những gì hai anh từng nghĩ.”

Anh mỉm cười, “Và anh phải thú nhận, rất lấy làm thích thú, là anh phải biết ơn những kinh nghiệm này.”

Tanya như bị mắc nghẹn ở cổ, nhưng cô biết anh đang nói gì và đỏ mặt, đập lại, “Đó không phải là những kinh nghiệm, mà chỉ là phản ứng tự nhiên thôi.”

“Anh không phải muốn nhục mạ em đâu, Tanya,” Anh âu yếm nói.

Cô biết vậy, chỉ là cô thấy khó tin quá. Nhưng nếu như đây là phản ứng mà cô có thể thấy ở anh, khi anh không bị cảm giác hối hận dày vò, điều mà bây giờ cô mới hiểu, đó là tất cả những gì xảy ra trong chuyện lần trước, vậy thì cô chắc rằng họ sẽ yêu nhau thường xuyên hơn.

“Chúng ta có thể ở lại đây hết hôm nay để ... tìm hiểu thêm về việc “biết ơn” này của anh nữa không?”

Anh phì cười và nằm xuống, cánh tay anh đang ôm chặt lấy cô vì vậy cô lăn theo anh. Tay anh vuốt tóc cô và giữ cho mặt cô tựa vào ngực anh.

“Anh ước gì chúng ta có thêm thời gian, nhưng cha anh đang lo lắng chờ đợi chúng ta trở về. Ông ấy biết chính xác giờ giấc chúng ta sẽ đến và nếu như chúng ta chậm trễ ...”

“Sẽ làm cho ông lo lắng.” Cô thở dài, “Em hiểu mà.”

Anh vỗ nhẹ vào hông cô và bảo cô đi thay đồ. Nhưng cô nhận được thêm bốn nụ hôn nữa trong khi đang cố làm những gì anh vừa bảo cô. Người đàn ông này hình như không thể rời khỏi cô sáng nay. Cô cũng có cảm giác về anh như vậy. Có được anh như thế này thật là hiếm hoi, và cô không thể nào vui hơn được nữa.

Khi bọn họ đã sẵn sàng để rời khỏi nơi đây, lợi dụng lúc anh đang vui vẻ, cô hỏi, “Những lời anh nói với em về chuyện Pavel đã giúp em chấm ngòi nổ là gì thế nhỉ?”

“Không có gì quan trọng cả,” Anh trả lời, nhưng rồi anh nâng cằm cô lên và nói một cách nghiêm khắc, “Đừng bao giờ lơ đi những lời cảnh cáo như vậy nữa, Tanya.”

Cô mỉm cười, nhận thấy rõ là anh chỉ cần nhẫn bấy nhiêu đó thôi, “Vậy thì đừng bao giờ phớt lờ em nữa, Stefan. Em hay làm những chuyện ngu ngốc trong lúc bức bối lắm.”

“Lạy Chúa, chúng ta ai mà chả vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Thủ đô của Cardinia chỉ như vậy thôi, một thành phố, không giống như Warsaw, nơi họ từng đi qua, hay Danzig. Tanya không hiểu tại sao trong đầu cô lại nghĩ đến một cảnh tượng như trong chuyện cổ tích, với những tòa lâu đài và hoa hồng đại diện lối đi. Ở đây không có tòa lâu đài nào cả, nhưng đang có tuyết rơi ngay khi cô đặt chân vào thành phố, làm cho khung cảnh đẹp như tiên và đây là nơi cô sẽ sống. Thành phố đứng riêng rẽ và bao bọc bởi một bức tường cổ xưa đã không được bảo quản lâu ngày và hiện đang đổ nát, nhưng thành phố được kéo dài vượt qua khỏi bức tường này vào những thập niên trước.

Cũng giống như mọi thành phố khác, có rất nhiều ngôi nhà đồ sộ và sang trọng ở một khu phố, rồi những căn khác không được sang trọng cho lắm ở một khu phố khác, nhưng tất cả đều chỉ hơi khác có chút ít so với những ngôi nhà cô đã từng nhìn thấy ở Châu Âu. Việc thương mại đang phát triển tốt. Có rất nhiều cửa hiệu lớn và nhỏ đủ cỡ, những chợ trời, những người bán hàng vật, và ngay cả những kho hàng kế bên những công viên, quán cà phê và nhà thờ. Xe ngựa và xe kéo đầy nghẽn một số tuyến đường nơi tuyết đã được quét dọn qua một bên nhưng những mảnh băng vụn còn rải rác trong lòng đường, trong khi những đường khác lại vắng hoe, tuyết một màu trắng xóa và chưa bị ai đụng đến. Những bức tượng bằng đồng đặt ngay giữa khu phố

và đèn đuốc bao bọc chung quanh những cành cây trơ trọi lá được thấp sáng khắp nơi.

Cung điện được xây theo lối kiến trúc hình vuông. Nếu đây còn chưa được gọi là một tòa lâu đài vĩ đại thì thật sự nó cũng quá lớn. Cao ba tầng, tòa lâu đài chiếm gần hết một con đường trong thành phố, với hầu hết văn phòng làm việc ở mặt trước của cung điện và còn nhiều phòng khác chạy dọc theo hai bên hông của con đường nằm ngang, những trại lính chung quanh cung điện, và những vườn cây cảnh nằm ở giữa bốn toà nhà rộng lớn bao bọc chung quanh theo hình vuông.

Tanya rất thích thành phố này, sau khi đã nhìn thấy những ngôi làng nhỏ và thỉnh thoảng một vài căn nhà lớn của những kẻ quý tộc trong suốt mấy ngày qua. Nhưng cô thật sự kinh ngạc bởi cung điện nguy nga, với sự vĩ đại và hào nhoáng của nó. Lối vào tiền sảnh thật rộng lớn và vĩ đại, cao tới ba tầng, nơi có một sĩ quan và những lính canh đứng quanh ông ta, một số khác thì đứng nghiêm khắp hành lang và sẵn sàng chặn bọn họ lại, nếu không nhận ra Stefan. Những hành lang rộng lát đá hoa cương chạy dọc lối đi với những bức chân dung được đóng trong khung bằng vàng đúc, được tách rời bởi những ngọn đèn làm bằng bạc, hoặc là những cái bệ đỡ những bức tượng bán thân hay những bức tượng nhỏ đủ kiểu, hoặc là những cánh cửa với lính canh nghiêm trang ở hai bên.

Cô còn đang choáng váng với tất cả khung cảnh trước mắt thì đã bị kéo đi từ hành lang này đến hành lang khác. Cô sẽ sống ở một nơi như thế này à? Và cô chưa được đưa đến căn phòng của cô, Chúa cứu cô, chắc là nằm ở cuối dãy của tòa nhà.

Nhưng cô không được đưa thẳng về phòng, cùng dãy nhà với Stefan. Cô biết là anh sẽ đưa cô đi gặp cha anh ngay lập tức. Cô chỉ ước gì anh đã không nghĩ đến việc kéo cô theo.

Tuy bây giờ Stefan là hoàng đế, nhưng cô chưa nghĩ được như vậy, cô vẫn nghĩ anh chỉ là Stefan mà thôi. Nhưng cha anh đã là Hoàng đế trong suốt hai mươi năm, bằng cả cuộc đời của cô, một vị vua “thật sự”, đó là những gì cô nghĩ và cô chưa chuẩn bị tâm lý để gặp ông, cô lại còn quên mất những lễ nghi hoặc cách xưng hô mà Lazar và những người khác đã cố nhồi nhét vào đầu cô lúc trước.

Đó là lý do tại sao cô cúi đầu chào vị Thủ Tướng, người đang ngồi sau cái bàn đặt trong căn phòng bên ngoài căn phòng ngủ của cựu hoàng đế, khi ông nhìn lên với vẻ ngạc nhiên. Cũng may, ông quá ngạc nhiên nên không nhìn thấy sự ngu ngốc của cô.

“Stefan! Tại sao Ngài lại không nhắn gởi một chút tin tức gì báo là Ngài đã trở về?”

Stefan ôm lấy người đàn ông lớn tuổi và bật cười, “Tôi định làm rồi, nhưng người của Sandor chịu trách nhiệm đợi chúng tôi ở Danzig đã rời khỏi nơi đó ngay lập tức, khi vừa biết tin về chúng tôi, để trở lại đây báo tin, cho nên tôi thấy không cần gởi thêm một người khác về để báo những tin tức mà ông đã biết rồi.”

“Người đưa tin nào? Sandor không gởi ai cả. Chúng tôi nghĩ là Ngài sẽ làm việc này khi trở về.”

“Vậy thì ...” Stefan ngừng lại và nhìn Tanya, “Vậy là kẻ định ám sát em rất thông minh đấy. Và cũng có nghĩa Alicia biết hẳn là ai.”

“Ám sát?” Max thốt lên.

Nhưng Tanya cắt ngang với đôi mắt nhú lại, “Nếu anh định đi gặp con mụ tóc đỏ đó của anh để chất vấn, Stefan, em sẽ đi chung với anh.”

“Anh không biết là cô ta còn dám trở về Cardinia không nữa, nhưng cho dù thế nào đi nữa, một người nào khác cũng có thể chất vấn cô ta.”

Tanya chỉ hơi dịu xuống nhưng Maximilian Daneff thì không như vậy, “Ám sát ư?” ông lặp lại và kéo được sự chú ý của Stefan.

“Có người đã hai lần muốn giết cô ấy khi chúng tôi vừa đến Châu Âu,” Stefan trả lời, rồi nói thêm như ra lệnh, “Tôi không muốn có lần khác, Max.”

“Tôi sẽ đích thân làm chuyện đó. Nhưng tôi nghĩ, chúng ta không nên nói cho Sandor biết. Sức khoẻ của ông ấy đã khá hơn nhưng nếu bị lo lắng có thể làm cho tình trạng tệ hơn.”

“Khá nhiều không?” Stefan hỏi một cách ngờ vực.

“Từ từ đã cậu trẻ. Ngài không nghĩ là cha ngài đóng kịch ...”

“Ông ấy sẽ không làm vậy à?”

Max cười toe toét, “Có lẽ, nhưng không giống vậy đâu. Ngôi vua của ngài đã được chính thức công nhận rồi. Và khi tôi nói sức khoẻ của ông ấy khá hơn, không phải là ông đã hoàn toàn bình phục. Tuy nhiên, bác sĩ hy vọng là ông ấy sẽ sống thêm được vài năm nữa, nếu ông ấy không bước chân vào chánh điện. Bây giờ, hãy để cho tôi chào đón vị hôn thê của ngài đã, người mà dĩ nhiên là không cần phải giới thiệu.” Max xoay lại nhìn Tanya và trân trọng cúi đầu chào, rồi nói, “Cô như là một bản sao của mẹ cô vậy, Công chúa Tatiana, trừ mái tóc của cô thôi, tất cả hình dáng này thật sự là của dòng họ Janacek. Hoan nghênh cô trở về với gia đình.”

Cô sẽ không bao giờ hiểu là tại sao đột nhiên nước mắt cô lại tuôn trào, nhưng chúng cứ tuôn ra. Có lẽ vì người đàn ông này biết khá rõ về cha mẹ cô, đã biết cô khi cô còn là một đứa trẻ sơ sinh, có thể kể cho cô những chuyện mà Stefan không thể kể. Hay có lẽ đơn giản chỉ vì gia đình là một việc không có thật với cô trong suốt bao năm qua và bây giờ, cô cuối cùng cũng cảm nhận được là cô thật sự đã trở về với gia đình.

Khi nhìn thấy giọt nước mắt đầu tiên, Stefan kéo cô vào lòng và cười toét miệng với vị Thủ Tướng, “Không liên quan đến những gì ông vừa nói đâu, tôi chắc chắn là vậy, Max, vì vậy, đừng hoảng sợ. Cô ấy chỉ quá xúc động và quá sức kèm chế thôi. Ông không thể tin những gì tôi đã phải trải qua với ...”

Nói đến đây, bị Tanya đâm một cái vào hông, anh cầu nài, “Ông thấy chưa?”

“Anh đúng là một tên hống hách, anh còn chưa trải qua được một nửa những gì em đã trải qua. Em sẽ cho anh biết ...”

“Đàng hoàng nào, Tanya, nếu không, anh sẽ bắt em nằm ngang đùi anh đấy.”

“Anh nằm mơ chắc.”

“Này, này,” Max chắc lưỡi, bởi vì hiển nhiên cả hai đều không phải là đang giận dữ với nhau, “Tôi nghĩ Sandor sẽ rất vui khi thấy hai người đối xử tốt với nhau như thế này.” Khi thấy Tanya nhìn, ông nói thêm, “Chúng tôi đã rất lo lắng là Stefan sẽ ...”

“Đủ rồi, Max,” Stefan cắt ngang, không còn nghi ngờ gì nữa là lần này anh không được hài lòng.

Tanya nhìn anh và mỉm cười, “Bí mật à? Làm như em không đoán được là ông ấy sẽ nói cho em biết, anh ghét khi phải đi rước em đến mức nào và nếu anh có sự lựa chọn, em sẽ bị thói rửa ra ở đất Mỹ rồi. Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, là em không ngu ngốc đâu, Stefan, nhưng anh lại cứ quên mãi.”

“Theo anh nghĩ, đó chỉ là ý kiến cá nhân của mỗi người thôi.”

“Ái.” Cô nhăn nhó.

“Bây giờ em có chịu đàng hoàng để đi gặp cha anh chưa?”

“Nếu ông ấy giống như anh vậy thì em không chắc là em muốn gặp đâu.”

“Đừng trẻ môi như thế, cô tiên nhỏ ạ. Các vị Công chúa luôn nhượng bộ một cách duyên dáng như thế đấy.”

“Nhưng những con điểm ở quán rượu thì luôn nhào vào cổ họng đấy.”

Mặt anh đỏ lựng, cô cũng vậy, nhận thức được là ở đây chưa một ai biết gì về quá khứ của cô cả. Nhưng Maximilian không để ý gì đến những gì cô vừa nói, ông cứ nghĩ bọn họ chỉ là đang chọc ghẹo lẫn nhau, là một chuyện đùa riêng tư. Và ông quá vui mừng trước sự thay đổi của Stefan nên hầu như không nghe bọn họ nói gì. Sandor cũng sẽ rất vui mừng. Cả hai người họ đều đã lo sợ rằng, không có gì có thể làm cho Stefan chấp nhận cô gái này, cho dù anh có mang cô trở về được hay không. Nhưng nhìn tình hình này, ông đoán anh không những đã chấp nhận cô mà còn hơn thế nữa.

“Em xin lỗi,” Maximilian nghe cô nói.

“Đừng,” Stefan trả lời, “Họ ít ra cũng nên biết và có lẽ tốt nhất là biết ngay bây giờ.”

“Biết gì?” Maximilian hỏi, đột nhiên hoảng hốt vì sự nghiêm nghị của họ.

“Chúng tôi sẽ nói cho hai người biết một lượt, Max, vì vậy hãy thông báo với cha là chúng tôi đang ở đây. Tôi không muốn làm ông ấy ngạc nhiên khi đột nhiên bước vào phòng.”

Max làm những gì ông ta được bảo, cho dù hơi do dự và một tiếng đồng hồ sau đó là một khoảng thời gian đúng là rất khó chịu đối với tất cả bọn họ, nhất là với Tanya, khi cô lắng nghe anh kể tóm gọn những gì liên quan đến cuộc sống của cô, chúng không có gì mới mẻ cả, chỉ là những câu chuyện đau buồn. Khi nghe Stefan kể, ai cũng nghĩ rằng cô đã sống một cuộc sống trong địa ngục. Vì vậy, cô cắt ngang câu chuyện và làm cho tình hình khá hơn, bằng cách không kể đến những nỗi nhọc nhằn mà chỉ kể đến những khoảng thời gian vui vẻ, nhất là những năm sống chung với Iris.

Nhưng Sandor cũng bị ám ảnh vì những điều không vui và cô biết được khi ông nói với cô, “Chắc là con giận ta lắm phải không, con gái?”

“Tại sao? Con không biết Ngài mà.”

“Ta chính là người gọi con cho Tomilova. Bà ấy là bạn thân của mẹ con. Bà ấy sẽ bảo vệ con bằng cả tính mạng của mình. Nhưng ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện bà ấy có thể chết, bỏ con bơ vơ và phải sống bám vào những kẻ thường dân.”

Tanya nghĩ là Dobbs sẽ rất mừng khi được gọi là một thường dân. Lão đã quen bị gọi là đồ rác rưởi, đã có bao giờ được đối xử như một thường dân chưa nhỉ? Cảm nghĩ này làm cô cười mỉm. Cô nhìn Sandor và trấn an ông.

“Ngài không nên hối hận về những chuyện mà ngay lúc đầu Ngài không dự đoán được, cũng như không có ý nghĩa gì khi hối hận về những gì đã xảy ra trong quá khứ, vì vậy xin đừng nghĩ là con đã phải sống trong túi nhục mãi cho đến bây giờ. Không phải đâu. Cuộc sống đó đã dạy cho con rất nhiều điều cùng những đức tính mà một cô Công chúa luôn luôn được cưng chiều sẽ không bao giờ học được. Cả việc sống tự lập nữa. Con nghĩ, việc con lớn lên trong môi trường đó đã giúp cho con có thể chịu đựng được bản tính nóng nảy của con ngài.”

Sandor cười gập cả người, “Nói chuyện y như là một Janacek. Dòng họ đó luôn có cách ứng xử rất hay. Chúng tôi rất vui là con đã hiểu biết như vậy, con gái. Con sẽ là một vị hoàng hậu tốt đấy.”

“Chùng nào?” cô và Stefan đồng loạt hỏi.

“Tuần tới có sớm quá không nhỉ? Suy cho cùng, đây là chuyện mà chúng ta đã chờ đợi quá lâu rồi, và cũng đã chuẩn bị từ mấy tháng trước rồi.”

Chỉ còn một tuần lễ nữa là đến đám cưới à? Tanya không cần biết. Sandor có thể là đã đợi rất nhiều năm để được nhìn thấy đám cưới này, còn cô, hình như là cô đã đợi cả kiếp người cho buổi lễ này, để cho cô có quyền khẳng định Stefan là của riêng cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Một ngày trước đám cưới, Tanya cuối cùng nhận ra là cô chỉ được gặp mặt Stefan có vài lần trong suốt tuần lễ vừa qua và những lần đó đều rất ngắn ngủi. Việc may áo cưới cho cô là cả một việc trọng đại và phải mất hết hàng mấy tiếng đồng hồ này đến mấy tiếng đồng hồ khác để thử đi, thử lại. Rồi lại phải thử những bộ quần áo cho tủ áo mới của cô, những chiếc váy để mặc mỗi ngày trong những buổi tiệc đặc biệt mà cô phải tham dự, nơi cô sẽ được giới thiệu với mọi người trong triều và những người quyền quý khác trong nước, cũng như với những đại sứ nước ngoài và những người có chức trọng sẽ có mặt trong buổi hôn lễ của cô.

Rồi còn phải trả lời trong một cuộc điều tra cả mấy tiếng đồng hồ, khi Maximilian xuất hiện với những cảnh vệ để biết thêm chi tiết về việc cô bị ám sát hụt. Cô phải kể lại mọi chi tiết xảy ra trong tối hôm đó, ngay cả việc cô lăn xuống giường, cho đến khi bọn họ đồng ý là cô không còn gì để nói nữa cả. Nhưng sự nghiêm túc của họ làm cho cô có cảm giác mình vẫn còn trong vòng nguy hiểm, cảm giác đó thật ghê rợn khi nghĩ là có một ai đó đang có ý định muốn giết cô.

Rồi đến những vị gia sư xuất hiện mỗi ngày và chiếm gần hết thời gian của cô. Chúa cứu cô, những bài học cô phải học, về lịch sử của Cardinia, lịch sử về tổ tiên của cô, về cách đi đứng, quan hệ với nước ngoài, thuật ngoại giao, ngay cả ngôn ngữ nữa. Cô còn chưa biết, mình thật là may mắn, vì về mặt giao thiệp, tiếng Anh là một trong sáu thứ tiếng được chính thức công nhận và sử dụng trong triều trong suốt bốn mươi năm qua. Ngay cả một người chỉ có nhiệm vụ là nói chuyện tầm phào với cô, hay ít ra Tanya đã thấy như vậy, cô ta cũng được chỉ dẫn là phải báo cho Tanya biết về những chuyện xấu đang xảy ra, vì vậy cô sẽ không làm lẫn lộn để làm bạn với những người không thích cô và ý đồ xấu với cô.

Ngay trong tuần lễ đó, việc phỏng vấn để chọn những người phục vụ cô trong phòng ngủ được thực hiện. Những cô gái đang chờ đợi sự tuyển chọn và những người hầu, rất vinh dự khi được trúng tuyển vì sẽ được hầu hạ kể bên cô, khi cô trở thành Hoàng hậu, một địa vị mà Alicia từng chắc đã nắm gọn trong tay. Trong việc tuyển chọn này, Tanya được sự giúp đỡ từ người cô của Stefan, người phụ nữ này không có chút gì giống với gã con trai hồng hách của bà ta, Vasili, người mà Tanya đã bắt đầu có cảm tình. Nhưng cô chưa cần phải quyết định ngay, mà có thể đợi đến tuần sau mới đưa ra quyết định chọn người cũng không muộn.

Cô biết cô muốn có Stefan, biết là bây giờ anh không còn thù nghịch với cô nữa, nhưng cô thật sẽ an lòng đám cưới với anh mà không cần biết anh có cảm nghĩ gì về cô à? Biết được anh thích lên giường với cô cũng chưa đủ. Còn chuyện anh không thích về bề ngoài của cô, còn chuyện họ không tương xứng thì sao? Còn những lời sỉ nhục anh thốt ra mỗi lần anh nhớ lại chuyện quá khứ “tưởng tượng” của cô thì sao? Cô phải đối diện với chúng hết lần này đến lần khác trong tương lai à?

Người đàn ông này, ngay cả chuyện cô yêu anh, anh cũng còn chưa biết. Dĩ nhiên là quá rõ ràng vì những gì cô đã làm với anh. Và cô cũng đã tha thứ cho anh về mọi chuyện rồi nhưng anh chưa bao giờ nghe cô nói hẳn ra lời như vậy.

Giờ đây, Tanya đi dọc hành lang mà chưa biết chính xác là cô sẽ hỏi hay nói gì với Stefan. Những người cảnh vệ lập tức đi sát theo bước chân cô. Cô được bố trí mười hai người cảnh vệ cho đến khi tên sát thủ bị bắt, chia làm ba ca, họ phải đứng canh bên ngoài cửa phòng cô và đi theo cô đến bất cứ nơi nào cô đến, vì vậy, lúc nào cô cũng có bốn người đàn ông lót tốt theo sau, hay là ngăn cản những ai không được phép vào phòng cô.

Nhưng khi cô chưa đến phòng Stefan. Maximilian Daneff đang đi trên hành lang với bí thư của ông ta đã dừng lại, nói vài lời với cô.

“Cô nên nghỉ ngơi đây, thưa Nương Nương.”

“Vâng, tôi biết, nhưng...”

“Nếu cô đang định tìm Stefan thì Ngài đang ở chung với cha của Ngài. Ngài rất là bận rộn từ khi trở về, vì thế, họ không có nhiều cơ hội để nói chuyện riêng với nhau.”

Câu nói nghe quá hợp lý và cô thật không nên quấy rầy họ. Nhưng cô rất thất vọng. Maximilian hỏi, “Tôi có thể giúp gì cho cô không?”

“Không, tôi..., thật ra là ông có thể giúp đây.”

Cô nhìn người bí thư cho đến khi Max ra dấu cho ông ta tránh ra. Những người cảnh vệ của cô thì đã thụt lùi lại phía sau. Bọn họ chỉ làm như vậy đối với rất ít người, Thủ Tướng của họ là một trong những người đó.

“Nào, bây giờ tôi có thể giúp gì cho cô?”

Tanya hỏi thẳng, “Ông có biết tại sao Stefan không thích về bề ngoài của tôi không?”

“Về bề ngoài của cô à?”

“Anh ấy thích tôi hơn khi anh ấy nghĩ là tôi không được đẹp. Tôi không bao giờ hiểu được chuyện này.”

Maximilian mỉm cười, “Tôi nghĩ là cùng một lý do với việc Ngài chống lại chuyện đi đón cô trở về.”

“Chỉ vì anh ấy không muốn cưới tôi à?”

“Bởi vì Ngài cho rằng cô sẽ không muốn cưới Ngài. Ngài rời khỏi đây với ý nghĩ cô rất là xinh đẹp. Nếu Ngài gặp cô không giống như những gì Ngài nghĩ thì Ngài cảm thấy rất yên lòng.”

“Tôi vẫn chưa hiểu.”

Maximilian nhún mày, “Có ai nói với cô về việc Ngài rất nhạy cảm về những vết sẹo trên mặt chưa?”

“Lại những vết sẹo quái quỷ đó à?” Cô gi皱 cọt, “Vâng, tôi nghĩ là bọn họ đã nhắc đến hay là đã ám chỉ đến rồi. Nhưng nó có liên quan gì đến về bề ngoài của tôi?”

“Liên quan đến mọi thứ đấy. Stefan đã ngừng không theo đuổi đàn bà đẹp sau khi Ngài bị sẹo. Ngài cảm thấy họ không thể nhìn thấy gì ở đằng sau khuôn mặt xấu xí của Ngài. Tôi đã chính mắt nhìn thấy trong một căn phòng đông người, một vài người đàn bà đã xoay lưng lại với Ngài để Ngài không chú ý đến họ. Tôi chắc là Ngài đã có những kinh nghiệm tệ hơn thế nữa. Nhưng sự thật là Ngài đã không muốn cưới cô chỉ vì Ngài chắc rằng cô sẽ bị ám ảnh bởi những vết sẹo của Ngài, giống như những người đàn bà kia vậy.”

Tanya lắc đầu, không đồng ý. Những khó khăn mà cô đã trải qua trong mối quan hệ giữa cô và Stefan, ít nhất có một nửa là vì bản tánh của Stefan gây nên, nhưng mọi chuyện xảy ra như vậy lại chỉ vì anh đã nghĩ, cô sẽ sợ bộ mặt của anh à? Alicia đã bóng gió cho là như vậy. Ngay cả bạn của anh cũng đã hỏi cô, cô có thể không để tâm đến những vết sẹo của anh không? Còn Stefan lại hỏi, cô có chấp nhận anh như là anh bây giờ, với những vết sẹo và mọi thứ. Lạy Chúa, tại sao anh lại hỏi cô như thế nhỉ?. Và cô chưa trả lời anh rõ ràng. Tại sao cô lại không hiểu rằng anh nghĩ mình là người xấu xí, dễ sợ nhỉ? Chỉ bởi vì cô không hề thấy anh xấu xí, ngược lại, cô lại thấy anh quá quyến rũ. Bởi vậy, cô đã không nhận thức ra được đâu là vấn đề.

“Vậy mà tôi cứ mãi cãi với Stefan là tôi không không ngu ngốc đấy!” Cô bực mình lắm bầm, “Anh ấy hiểu tôi nhiều hơn là chính tôi.”

Maximilian chỉ chắc lưỡi, “Tôi có thể nhìn thấy ngay ngày đầu tiên, khi cô đến đây, cô là một cô gái khác thường. Stefan chắc rất vui khi biết chuyện này.”

“Stefan không biết, nhưng ông có thể nhắn lại cho anh ấy biết là tôi chờ anh ấy trong phòng trước khi anh ấy đi nghỉ tối nay không? Tôi muốn cho anh ấy biết.”

“Ý cô là Ngài vẫn nghĩ...”

“Tôi vẫn không biết anh ấy nghĩ gì. Chính vì thế mà tôi có ý định tìm hiểu tối nay.”

Khoảng sau mười giờ, Tanya nghe có tiếng gõ cửa, rất nhẹ, cho cô biết Stefan nghĩ là cô đã ngủ rồi và anh sẽ không đánh thức cô dậy đâu. Mở tung cánh cửa phòng ngủ của cô mà không thêm gõ cửa là cách xử sự của anh trước kia, nhưng trong những ngày này, Hoàng đế của cô rất là lịch sự và chu đáo.

Cô cười mỉm rồi mời anh vào. Anh đóng cửa lại trước khi thấy cô trong căn phòng rộng lớn. Khi anh nhìn cô, anh rõ ràng cứng người lại.

“Em định mời anh đến để quyến rũ anh à?”

Tanya bật cười, biết rất rõ tại sao anh lại nói với về đầy hoài nghi như vậy. Cô đang ngồi co chân lên ghế bên cạnh lò sưởi, mái tóc đen của cô xõa tung trên vai và cô đang mặc chiếc áo ngủ màu trắng, đáng lẽ để dành cho đêm tân hôn, nhưng cô đã quyết định mặc vào tối nay. Áo được cắt rất ngắn, và mỏng đến nỗi hầu như thân hình cô đều lộ ra hết. Tay áo cũng trong suốt.

“Thật không phải là một ý nghĩ tồi, nhưng không, em muốn chúng ta nói chuyện với nhau một chút.”

“Lòng em vẫn chưa chắc chắn, phải không?” Anh hỏi, bước lại gần cô và thay vì ngồi ở ghế kế bên, anh chỉ đứng trước mặt cô, mắt anh sáng rực.

“Chắc chắn điều gì?”

“Về chuyện kết hôn với anh.”

Anh nói với giọng muốn gây sự và cô không hiểu lý do, “Em chắc mà, nhưng điều mà em muốn biết, là nếu không phải vì trách nhiệm, nếu không phải làm theo ước nguyện của cha anh, thì anh có muốn cưới em không?”

“Có!”

Câu trả lời hấp tấp và lớn tiếng của anh làm cho cô giật nảy mình, “Vậy thì anh giận chuyện gì?”

“Khi cô dâu đòi gặp mặt chú rể ngay trước đám cưới, thông thường chỉ vì muốn rút lui.”

Mắt cô nhìn anh âu yếm, “Cô ta không thể vì cần một ít bảo đảm sao?”

“Em ấy à?”

“Thật sự hôm nay em đã có chút do dự. Ý của em là, anh chưa bao giờ che dấu việc anh không muốn cưới em. Anh đã nói là chúng ta không tương xứng...”

“Một người đàn ông không thể thay đổi ý định à?”

“Và anh ghét khi sự thật em là, giống như anh đã nói, một người tuyệt đẹp,” Cô nói tiếp, như là anh đã chưa từng cắt ngang lời cô, “Điều mà em rất khó hiểu... cho đến hôm nay.”

Anh chờ người, “Em hiểu gì?”

Một lần nữa, cô nói tiếp không màng đến câu hỏi của anh, “Chúng ta sẽ có một hôn lễ bình thường, chúng ta sẽ ngủ chung, có con với nhau... à?”

Anh kéo cô ra khỏi ghế quá nhanh, Tanya há hốc mồm, nhưng chủ ý của anh chỉ là muốn hôn cô, nụ hôn nồng cháy và mãnh liệt. Cô nghĩ đề tài này đã quyến rũ được anh, khi mà chiếc áo ngủ của cô đã thất bại. Hay có thể là anh muốn cản cô đừng nói tiếp, để anh có vài lời với cô, vì cô đã không màng đến những câu nói cắt ngang của anh? Nhưng nụ hôn kéo dài khá lâu, sau đó anh không nói gì cả, chỉ ôm cô sát vào lòng.

Tanya thở dài trong ngực anh và nhẹ nhàng nói, “Anh không biết là anh có sức thu hút như thế nào khi em nhìn thấy anh đâu, phải không Stefan Barany? Em còn không kịp nghĩ đến gương mặt xấu hay đẹp ra sao của anh, dù em rất vui khi em phải cưới anh mà anh lại không hề xấu, nhưng việc đáng nói là về tánh tình của anh kìa... trừ bản tánh nóng nảy ra, dù việc này em không còn quan tâm đến vì em đã quen rồi. Đó là cách anh...”

“Đủ rồi!”

Cô ngăn anh không cho anh đẩy cô ra bằng cách đưa hai tay lên ôm má anh, “Anh không tin em phải không? Em xin lỗi, em không nên khinh suất nói đến chuyện mà anh rất nhạy cảm. Nhưng riêng em, em không hiểu tại sao nó lại là một chuyện làm cho anh không muốn nhắc đến? Lần đầu tiên, khi em nhìn thấy những vết sẹo trên mặt anh, thật sự phải mất một lúc lâu sau, em mới nhìn thấy chúng, bởi vì ban đầu, em chỉ thấy cặp mắt đầy cuốn hút của anh, sau đó, khi nhận ra những vết sẹo, em chỉ cảm thấy cảm thông với anh, khi nghĩ người đàn ông này cũng đã chịu nhiều đau khổ như em vậy.” Cô mỉm cười, một cách dửng dưng, vì ánh mắt anh quá nghiêm khắc và cô dịu dàng vuốt ve từng vết sẹo của anh, “Em không thấy chúng mỗi khi nhìn anh, bởi vì tất cả những gì em thấy, chỉ là một tên ác quỷ cực kỳ đẹp trai, người đầu tiên cho em biết khoái lạc là gì. Không một người nào khác cho em cái cảm giác giống như anh đã cho em, Stefan.” Và rồi cô hỏi thẳng anh, “Anh nghĩ là em có thể muốn anh đến như vậy, khi mà những vết sẹo lại làm cho em khó chịu à?”

Anh chưa trả lời và cô đoán biết câu trả lời của anh sẽ là một lời si nhục, liên quan đến quá khứ bản thù của cô, như là cô có thể muốn bất cứ người đàn ông nào nếu được trả đúng giá và giờ đây, anh đã dâng tặng cô cả vương quốc này, không phải là một giá rất hời hay sao?

Cô lùi lại, mắt cô sáng rực, cô không thể kềm chế được nữa vì anh ngu ngốc như một con heo, “Được rồi, đêm nay là đêm tự thú, vì vậy anh nên nghe một chuyện quan trọng. Khi em đến Danzig với anh, em vẫn còn trong trắng. Và để em nói rõ chuyện này nhé, vì anh đã không nhớ gì về tối đó cả. Tối đó, không phải anh đã chiếm được sự trong trắng của em, mà là em đã dâng tặng cho anh. Nếu anh không nghĩ như vậy thì em sẽ lặp đi, lặp lại, hết lần này đến lần khác, cho đến khi nào anh tin chuyện này mới thôi, hãy nghĩ lại đi.”

“Em thật sự tin là anh đã không biết được sự khác biệt à?” Anh hỏi một cách ngờ vực. “Những gì em nói không thể nào xảy ra cả, Tanya.”

“Dĩ nhiên rồi,” Cô đập lại. “Em đã làm điếm suốt nhiều năm mà.”

Anh lắc mạnh cô, “Nói móc hòng đủ rồi,” Anh cảnh cáo, “Anh không cần biết đến quá khứ của em nữa. Em có hiểu không? Anh không cần biết em đã là người như thế nào, nhưng bây giờ em là của anh và anh... đó là việc quan trọng nhất.”

Tanya chỉ nhìn anh chằm chằm, sừng sốt không nói nên lời, lý trí bảo với cô, anh định nói là anh yêu cô. Nhưng tại sao anh lại dừng lại? Vì những vết sẹo chết tiệt đó à? Anh vẫn còn chưa hiểu ra sau những gì cô nói với anh à? Dĩ nhiên rồi, và anh sẽ cứ nghĩ như vậy, khi anh vẫn tin rằng cô muốn có anh chỉ vì phần thưởng quá lớn mà thôi. Đó đúng là một chuyện nhục cười và cô không thể thuyết phục anh tin cô được. Lòng tự trọng đã khiến không cho cô để anh nhìn thấy tấm khăn trải giường đó và cũng chính lòng tự trọng đã giữ cô không đi tìm Serge để bảo anh ta nói ra sự thật. Cô phải chứng minh cho anh thấy, mọi lúc, mọi nơi, là cô muốn anh, chỉ anh thôi. Đó không phải là một việc làm khó khăn mà là một việc làm khá hứng thú, thật ra...

Anh không màng đến quá khứ của cô à? Lay Chúa, đó không phải là những gì cô muốn, anh nói không màng đến, anh vẫn muốn cô cho dù anh vẫn nghĩ cô là người như vậy à? Và anh thật đã muốn cô. Nếu cô không lầm lẫn, thì anh cũng yêu cô.

Cô âu yếm mỉm cười với anh và nhào vào người anh, vít đầu anh xuống để hôn anh. Cô đã quá vui mừng, cô không thể nào kềm chế được. Cô như muốn hút hơi và anh ôm chặt cô để đáp trả lại. Cả hai say sưa thể hiện tình cảm cho nhau. Rồi đột nhiên anh dừng lại và chỉ ôm chặt cô vào lòng. Cô có thể nghe nhịp tim trong lồng ngực của anh, cảm thấy cả người anh rạo rực. Vì vậy, cô bực mình khi nghe anh nói.

“Tối nay anh sẽ không ngủ với em đâu, Tanya yêu dấu, bởi vì phải mất hết nguyên đêm anh mới thỏa mãn đấy. Và anh không muốn em mệt mỏi trong

đám cưới vào ngày mai.”

“Stefan!”

Anh nâng cằm cô lên hôn nhẹ, rồi tặng cho cô một nụ cười đẹp nhất, “Sau lễ cưới là ngày là ai cũng hiểu được tại sao em lại thức dậy trễ.”

Với một lời hứa hẹn như thế, làm sao Tanya có thể cãi lại được?

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Chiếc áo cưới của Tanya thật lộng lẫy, có những dải đăng ten màu trắng viền những sợi chỉ bạc nằm trên lớp vải sa tanh mềm mại, với những hạt trân châu nhỏ lác đác dọc thân áo. Với cái đuôi áo dài lết phết như thế này, cô không thể nào đi lại một cách dễ dàng nếu không có những người đứng phía sau nâng đuôi áo cho cô. Cô sẽ phải đi đứng khó khăn kiểu này trên suốt lối đi vào giáo đường, cả một đoạn dài, với tay choàng vào cánh tay Sandor, người rất vinh dự được đặt tay cô vào bàn tay của con ông.

Đúng ra là cô rất mệt. Tối qua, sau khi Stefan rời khỏi phòng cô, mãi sau cô mới ngủ được; những vui mừng, cảm giác khao khát, và sự hồi hộp đã làm cho cô mất ngủ. Nhưng bây giờ cô đang kích động thay vì mệt mỏi. Và những người giúp việc đã đến trước khi mặt trời mọc để chuẩn bị, sửa soạn cho cô, hơn một chục người ra vào tấp nập phòng cô sáng nay.

Khi chiếc kẹp tóc có đính kim cương cuối cùng được cài lên mái tóc cô, tất cả mọi người đột nhiên im lặng. Phải mất một lúc, Tanya mới hiểu được, bọn họ chỉ là quá ngạc nhiên về công trình chế tác của họ.

Cô xoay người lại, nhìn thấy Alicia Huszar được cho phép vào phòng ngủ của cô. Tanya cứng đờ mình. Cô sẽ thay những người cảnh vệ đứng bên ngoài vì đã để chuyện này xảy ra. Bằng vào sự im lặng, tất cả mọi người đang có mặt hiển nhiên đã biết Alicia là ai, vì vậy tại sao cảnh vệ của cô lại không biết điều này chứ? Hay là đây là một việc thường xảy ra, cô nhân tình cũ đến chúc mừng người vợ mới, để không còn gút mắt gì trong lòng nữa à? Đi chết đi.

Tanya ra dấu cho những người khác lui ra. Cuộc nói chuyện này sẽ không phải là đề tài bàn tán cho những người nhiều chuyện. Và khi chỉ còn lại hai người, cô chờ xem lần này, bộ mặt của Alicia là gì. Nếu không phải là thân thiện hay muốn giúp đỡ cô như lần trước, Tanya có lẽ là sẽ muốn ói.

Nhưng lần này Alicia để lộ bộ mặt thật của ả, nếu nụ cười chảnh chọe trên môi chưa đủ, ả nói rõ hơn, “Cô có biết tối qua Stefan ngủ ở đâu không?”

Trong giây lát Tanya bắt đầu nghi ngờ, nhưng cô đánh bật nó đi. Cô quyết định chơi theo cách của Alicia và cười giễu cợt.

“Tôi biết chứ.”

Alicia không thể nào nói cô nói láo khi cô hiểu ngay tức thì là Stefan đã không ở chung với ả như ả đã cố ý bóng gió để gây hiểu lầm cho Tanya. Alicia không biết là Stefan đã ngủ ở đâu, nhưng chắc là không ở chung với cô cho nên đã hỏi vậy.

“Nếu cô còn muốn gây rắc rối, Alicia, cô nên rời khỏi đây ngay.”

Vì chiến thuật đầu tiên thất bại, ả đàn bà tóc đỏ này nổi giận và thử cách khác, “Đó không phải là lý do tại sao tôi đến trước khi quá trễ. Nếu như cô rút lui, phản đối kết hôn với Stefan, cô sẽ cho anh ấy có cơ hội thoát khỏi cuộc hôn nhân này mà không thất trách. Anh ấy không muốn cưới cô. Cô không có lòng tự trọng à?”

“Tôi nghĩ là tôi có quá nhiều tự trọng đấy. Nhưng tôi biết chắc là ...”

Tanya dừng lại khi nhìn thấy sợi dây chuyền làm bằng đá ruby trên cổ của Alicia. Nó gần giống như ... không, phải nói là giống hệt sợi mà Latzko đã đóng đưa trên ngón tay của ông ta để khoe với cô phần thưởng ông được trả cho sự biến mất của cô trên cõi đời này. Và đây chính là bản sao của nó, hay nói đúng hơn, sợi dây chuyền của Latzko là bản sao của sợi này.

Con thịnh nộ nổi lên, Tanya thấy cổ họng mình tắc nghẽn, bởi vì không còn nghi ngờ gì nữa, người muốn giết cô, không chỉ là một lần, nhưng tới hai lần, đang đứng trước mặt cô. Nhưng cô không để lộ một chút giận dữ nào ra mặt. Cô chỉ từ từ cúi xuống chân tìm con dao, rồi nhớ lại là không có con dao nào ở đó cả, vì cô không muốn làm cho những người giúp cô sáng nay phải hoảng sợ. Vì vậy, cô đứng lên bước lại gần bàn giấy, kéo hộc tủ ra, cầm lấy con dao và dấu nó trong lòng bàn tay.

Rồi cô xoay người lại đối diện với Alicia, vừa bước lại gần vừa mỉm cười và tiếp tục câu nói đang bị bỏ dở, “... Tôi biết là cô đang tự đánh lừa bản thân mình khi nghĩ những gì cô nói là đúng. Nó có thể đúng khi Stefan vừa rời khỏi đây để đến Mỹ, nhưng kết quả đã hoàn toàn thay đổi. Anh ấy yêu tôi, Alicia, giống như tôi đã yêu anh ấy. Nhưng tôi tin chắc là cô đã hiểu chuyện này rồi.” Cô bước lại đủ gần để đẩy ả sát vào tường, con dao kề vào cổ họng ả, “Có phải đó là lý do cô muốn giết chết tôi không?”

Mắt Alicia trắng bệch như chiếc áo cưới của Tanya, đôi mắt xanh của cô ta lộ vẻ kinh hoàng khi cô ta cảm nhận được làn da bị con dao cứa và, “Đừng ... xin đừng!”

“Cho tôi một lý do thích đáng là tại sao tôi phải dừng lại đi,” Tanya rít lớn.

“Tôi bị mất lý trí vì quá giận, bởi vì anh ấy đã quyết định quan hệ của chúng tôi chấm dứt, chấm dứt hoàn toàn. Tôi đã tốn hết hai năm trên mình anh ấy, chờ đợi anh ấy trở thành Hoàng đế và rồi anh ấy lại rũ bỏ tôi đúng lúc này. Phải, tôi đã đoán được là anh ấy yêu cô. Người tôi muốn làm cho đau khổ chính là anh ấy, bằng cách giết chết cô. Nhưng sau khi tôi bình tâm suy nghĩ lại, tôi đã rất ghê tởm những gì mình đã làm. Tôi xin thề với Chúa đấy, tôi không phải là một kẻ giết người. Chỉ là tôi đã quá giận dữ... Tatiana, nếu thật sự tôi muốn giết chết cô thì tôi đã dùng đá thật dễ thương cho họ rồi.”

Lời giải thích này có thể đúng, nhưng nó không làm cho Tanya dịu xuống. “Cô có nghĩ là Stefan sẽ bỏ qua khi anh ấy biết được chuyện này không?”

Khuôn mặt Alicia vừa có chút sắc hồng, vì ít ra Tanya cũng lắng nghe những gì ả nói, bây giờ đã trắng bệch trở lại, “Ồ, lạy Chúa, xin đừng nói với anh ấy. Cho dù cô vẫn còn sống, anh ấy sẽ xử chết tôi. Anh ấy sẽ phải làm vậy. Bất cứ sự đe dọa nào đối với hoàng tộc đều là chuyện phản quốc và anh ấy sẽ không nhìn thấy điều gì khác.”

“Nếu tôi là cô thì chưa cần lo lắng đến hình phạt từ anh ấy đâu, tôi còn chưa có quyết định là có nên cắt đứt cổ họng của cô ra hay không?” Tanya nói, ép con dao sát vào cổ ả, đủ để khẳng định lời mình.

Mắt Alicia mở to, hãi hùng, “Tôi xin thề đấy, Tatiana, bằng mạng sống của mình, tôi sẽ không bao giờ làm chuyện ngu ngốc như vậy nữa. Tôi sẽ rời khỏi nước, tôi sẽ ...”

“Tôi hiểu rồi!” Tanya thét lên, không còn đủ nhẫn nại, “Tôi chấp nhận đề nghị của cô, cho dù chỉ có Chúa mới biết tại sao tôi lại làm chuyện ngu xuẩn như vậy. Nhưng tôi sẽ nói với Maximilian Daneff – và nếu như có bất cứ chuyện ám sát nào xảy ra trên mình tôi, ông ấy sẽ không tìm ai khác ngoài cô. Bây giờ hãy rút ngay, Alicia. Và nên rời khỏi nước lập tức.”

Sau khi cánh cửa đóng lại sau lưng Alicia, Tanya lắc đầu, suy nghĩ không biết đó có phải là một chuyện ngu ngốc cô vừa làm không, để cho ả đàn bà đó thoát mà không bị trừng phạt gì, trừ vài vết trầy nhỏ trên cổ. Và cô sẽ nói gì với những người cảnh quan của Maximilian, khi họ đang tìm kiếm kẻ muốn ám sát cô? Cô có nên để bọn họ mất thời gian ...

“Cô thật biết cách đối phó với kẻ thù của mình đấy, Janacek ... trừ những người cô không biết đến. Có lẽ tôi sẽ cho phép cô viết tin nhắn đó cho Daneff trước khi tôi giết cô. Rồi mọi người sẽ không còn nghi ngờ gì tôi vì đã có người chết thế cho tôi.”

Tanya quay phắt người lại ngay từ tiếng nói đầu tiên thoát ra khỏi miệng hân, cô nhìn thấy hân ta đứng ngay ngưỡng cửa phòng đọc sách của cô, nơi cô phải học hành cả tuần lễ nay. Trong những bài học về tổ tiên của cô, cô có thấy vài bức chân dung nhỏ của Janos Stamboloff cùng vài người khác trong dòng họ của ông ta. Cô biết là bây giờ cô đang nhìn thấy một người trong số bọn họ. Stefan đã nói đúng. Da ngăm đen, tóc vàng kim và mắt xanh, gã đàn ông này y như một bản sao của Janos. Và hân đang hướng mũi súng đứng vào ngực cô.

“Ivan Stamboloff?” Cô đoán.

“Rất thông minh đấy, Công chúa.” Hân chế giễu cô.

“Làm sao anh thoát được tai nạn đắm tàu đó?”

Hân mỉm cười, nụ cười tuyệt đẹp. Hân quả thật là một gã đẹp trai. Khuôn mặt của hân không có chút gì là của một tên giết người máu lạnh cả. Có lẽ đó là lý do tại sao tìm cô còn chưa ngừng đập khi đã quá khiếp sợ như vậy.

“Tôi bơi lội rất giỏi,” Đây là câu trả lời ngạo mạn của hân.

“Anh bơi xuyên qua biển à?”

“Tôi chỉ bơi khỏi chiếc tàu bị đắm thôi, để tự cứu mình. Thần chết đang chờ tôi ở đó. Rồi khỏi nơi đó là cơ hội sống sót duy nhất của tôi.

“Nhưng nó giống như là tự sát vậy!”

Hân nhún vai trong sự ngạc nhiên của cô, “Đó là để cứu vớt linh hồn của tôi, giống như tôi đã nhìn thấy vào ngày hôm sau ... một kỳ tích, tàu của người Thổ Nhĩ Kỳ đang ở gần đó và họ đã cứu tôi. Một kỳ tích, bởi vì là ý Chúa, để tôi có cơ hội hoàn thành những gì ông nội tôi đã thề trước khi chết.” Hân tin như vậy à? Và câu nói của hân rõ ràng là hân sẽ giết chết cô. gương mặt hân không thay đổi, nếu như hân căm thù cô sâu sắc thì gã không hề để lộ ra ngoài.

“Nếu anh bắn tôi...” cô đương đầu với hân, “... cánh vệ của tôi sẽ xông vào ngay tức thì. Anh sẽ không có cơ hội trốn thoát. Anh cũng bị giết chết.”

“Tôi thà là không bị chết nhưng tôi vẫn sẵn sàng chết, nếu cần. Bây giờ hãy rời khỏi cánh cửa đó ngay, Công chúa.”

Cô từ từ rời khỏi cửa, chỉ vì hân đang bước lại gần. Cô nhận thấy quá trễ, hân có lẽ sẽ khóa cửa lại, để hân có thời gian trốn chạy sau đó.

Cô cố gắng đánh lạc hướng hân, “Anh làm sao vào đây được?”

“Qua cửa sổ trong đó.” Hấn hít đầu về hướng phòng đọc sách, “Tôi nghĩ bình minh là thời gian thích hợp nhất, vậy thì hãy nghĩ thử xem, tôi đã gặp khó khăn như thế nào khi đám đàn bà đó đến quá sớm. Tôi chỉ vừa kịp nấp sau tấm màn.”

“Anh leo hai tầng lầu à?”

“Tôi xuống từ mái nhà. Dễ làm hơn.”

Và hấn đang mặc một bộ đồ màu xám lợt, cùng màu với những tảng đá xây phía ngoài cung điện. Khó có người có thể nhận ra hấn đang tuột xuống từ mái nhà.

“Vậy là anh đã nấp ở đó cả buổi sáng à?”

“Tôi không còn gì cả ngoài sự nhẫn nại, Công Chúa. Không phải tôi đã chờ cả hai mươi năm nay, cho đến khi cô lộ mặt ra sao?”

Cô ước gì cô có thể cảm giác được đây là sự thật, vì cô còn chưa cảm thấy sợ hãi bằng một nửa của lần nguy hiểm trước, để giữ cho cô nói tiếp, “Đó nghe như không phải là nhẫn nại, mà là điên rồ.”

Tuy nhiên, lời nhận xét của cô không làm cho hấn bức mình. Thật ra, hấn chắc lưỡi và định đặt tay lên nắm cửa.

“Dụng vào nó, tôi sẽ la lớn lên đấy.” Cô hét lên.

Hấn chán chừ và hơi rút tay lại, “Đó là một việc làm kém thông minh đấy, Công chúa.”

Cô nhún vai, “Đang nào anh cũng sẽ giết chết tôi thôi mà. Tại sao tôi lại không kéo anh chết theo chứ?”

“Có lẽ cô muốn khuyên tôi đừng nên giết cô, giống như đối thủ vừa rồi của cô. Tôi muốn nghe cô năn nỉ đấy.”

“Tôi nghĩ là anh sẽ không được nghe đâu. Nhưng nếu như anh có dao,” Cô nói, nhìn con dao đang cài trong dây nịt của hấn, biết rõ hấn sẽ sử dụng nó để giết cô vì có thể gây tiếng động ít hơn, “Và tôi cũng có dao. Có dám thi đấu công bằng không?”

Hấn cười. “Cô muốn đấu với tôi à? Cô nghĩ chắc cô đã làm cho tôi ngạc nhiên vì con dao trên tay cô lần trước, thì lần này cô sẽ thắng à?”

Mắt cô mở to khi cô nghe hấn thú nhận. “Vậy lần trước ở Danzig là anh sao?”

“Dĩ nhiên rồi. Tôi đã chờ ở đó hết mấy tháng, cho đến khi Barany đưa cô trở về.”

“Nhưng làm sao anh biết được là tôi sẽ trở về?”

“Bởi vì họ đều nghĩ là tôi đã chết, điều đó khiến tôi biết chắc là cô sẽ xuất đầu lộ diện. Tôi không thể lên kế hoạch bị đắm tàu được tốt hơn nếu tôi đoán được điều này.”

“Được. Anh còn chưa yêu cầu tôi bỏ dao xuống, việc mà tôi sẽ không làm. Vậy thì anh sẽ phá bỏ truyền thống của dòng họ anh và thi đấu công bằng phải không?”

Cô cuối cùng cũng thành công khi làm cho hấn nổi giận, “Ý cô nói là dòng họ tôi đã ra tay giết người một cách không công bằng, trong khi chính dòng họ cô đã gây ra sự hận thù đẫm máu này à?”

“Chú Yuri của anh đã khởi đầu, bằng cách đã trở thành một tên sát nhân. Cha tôi chỉ chấp hành luật pháp thôi, và chú anh đáng phải bị như vậy. Nhưng rồi cả dòng họ của anh đã trở thành giống như Yuri, đúng không?”

Hấn không trả lời. Mắt nhắm lại, hấn dứt khẩu súng vào thắt lưng rồi rút dao ra. Tanya cuối cùng cũng cảm thấy tim mình đập dữ dội vì lo sợ khi hấn từ từ tiến lại gần cô. Hấn sẽ đấu với cô một cách công bằng, cô đã dự được hấn đấu theo ý cô, nhưng hấn là đàn ông, và cô có thể biết sử dụng dao khi nó nằm trong tay cô, nhưng cô chưa bao giờ đấu với một người đàn ông có cùng một vũ khí. Đột nhiên, cô biết Alica đã có cảm nghĩ gì vài phút trước đó, và chắc chắn cảm nghĩ này không thoải mái chút nào. Tại sao lại phải đấu công bằng khi mạng sống của cô đang được cá cược chứ?

Cô mở miệng để kêu thét lên nhưng tiếng hét chưa kịp thoát ra, cánh cửa bỗng bật mở và Stefan đứng ở đó, hiển nhiên là anh lại bước vào mà không gõ cửa và đã rất giận dữ, trước khi anh nhìn thấy Ivan. Rồi anh nhìn thấy hấn và con dao trong tay hấn.

Chuyện xảy ra nhanh không thể tưởng. Stefan ném vào mặt Ivan món đồ mà anh đang cầm, một cái quần, thủ đoạn này hình như anh đã học được từ Tanya. Những người cảnh vệ ở sau lưng anh lập tức xông vào, nhưng Stefan không đợi cho bọn họ giải quyết chuyện này. Anh đã nhận ra Ivan và trong khi hấn đưa tay lên hất món đồ đang che mắt hấn, Stefan rút cây súng bên hông hấn ra và không chán chừ, bắn hấn một phát.

Tanya nhìn thấy bọn cảnh vệ kéo Ivan ra khỏi phòng và cô bắt đầu run lẩy bẩy, không phải vì cô vừa chứng kiến cái chết của một người mà cô vừa đối thoại – cô đã tận mắt nhìn thấy ít nhất là bảy cái chết ở quán Seraglio – nhưng là vì sự kinh sợ không còn nữa và cô đã kinh sợ hơn là cô tưởng.

“Em có sao không? Hấn có làm cho em bị thương không?”

Cô ngược mặt nhìn Stefan, ngạc nhiên là thấy anh đang ôm cô, “Em không sao ... thật mà. ” Nhưng cô đột nhiên rùng mình một cái, làm cho anh ôm

chặt hơn.

“Làm sao hấn vào đây được vậy?” Anh muốn biết.

“Bằng cửa sổ trong kia.”

“Tanya, mọi chuyện kết thúc rồi. Em không còn kẻ thù nào nữa và cho dù là còn đi nữa, anh sẽ giết hết chúng cho em. Anh sẽ không bao giờ để bất cứ ai làm thương tổn đến em.”

“Em biết.” Cô bắt đầu thả lỏng mình, cô hỏi như để tự đánh lạc hướng mình, “Tại sao anh lại vào đây?”

Cô cảm thấy người anh cứng lại. Cô sợ là cô đã dùng sai cách. Và thật sự là anh đã buông cô ra để nhặt cái quần mà anh đã quăng vào mặt Ivan. Cô nhìn thấy mặt anh như toé lửa khi anh quay lại, giờ nó ra.

“Sáng nay anh chuẩn bị mặc đồ cho hôn lễ và Sasha đã đưa cái gì để anh mặc, em biết không? Là cái này!”

“Có lẽ không đúng màu à?” Cô kinh ngạc hỏi.

“Nó bị vấy bẩn đấy, Tanya.”

“Ồ, em biết tại sao anh lại không hài lòng rồi, nhưng ...”

Anh dí cái quần vào sát mặt cô và thét lớn, “Bôi vết máu đấy!”

Cô chắc lưỡi, “Sasha chắc là không cẩn thận rồi. Làm sao mà ông ấy không nhìn thấy được vậy kia?”

“Ông ấy không phải là không nhìn thấy. Ông ấy muốn chắc chắn là anh phải nhìn thấy chúng.” Và rồi anh nói rõ, nhỏ nhẹ hơn, như là đang cảnh cáo cô, “Em còn chưa hỏi đó là vết máu của ai đấy, Tanya.”

“Của anh à?”

“Không phải.”

“Khi anh đánh với Pavel ...?”

“Không. Anh chưa mặc lại cái quần này kể từ khi chúng ta rời khỏi Danzig.”

“Ồ!” Và rồi mắt cô mở to, hiểu rõ là chuyện gì và cô nói, “Ồ, vậy thì anh đang giận dữ chuyện gì thế nhỉ? Anh đã nói là nó không còn quan trọng nữa rồi mà.”

“Nó không quan trọng khi em không còn trong trắng khi anh gặp em, nhưng nó rất là quan trọng khi em còn trong trắng đấy!”

Vì giọng anh lại lớn lên, Tanya nghĩ là cô nên nhượng bộ, “Vậy thì anh phải giải thích chuyện này cho em hiểu đấy, Stefan. Lúc trước em cứ nghĩ là anh không thích em là một người đàn bà đức hạnh.

“Em biết rõ là anh đã nghĩ sai thế nào! Và em chưa một lần chỉnh sửa lỗi lầm đó của anh!”

“Anh nói không đúng. Em nghĩ là em đã nói với anh, buổi sáng khi chúng ta đến New Orleans, là em không có bất cứ kinh nghiệm gì với những người đàn ông khác, trừ anh.”

“Và em đã nói bằng giọng điệu xiên xỏ làm cho anh không thể nào tin em được.”

Cô nhún mày. Hôm nay là ngày kết hôn của họ. Họ sẽ vừa nắm tay đi vào giáo đường vừa cãi cọ à?

“Stefan, anh đang giận cái gì vậy? Là vì em còn trong trắng hay là vì anh đã không biết điều đó?”

“Không có ... với cả hai.” Anh thờ ra, tay vuốt tóc, và tiếp tục càu nhàu, “Anh đang giận bản thân mình.”

Cô cười toét miệng. “Chuyện lạ này bao giờ chấm dứt nhỉ?”

“Và em nữa.”

“Em cũng đã đoán được.”

“Mỗi khi em hưởng ứng cùng anh, Tanya, anh cứ nghĩ là bởi vì em là một con điếm và đã không được gần đàn ông một thời gian dài. Mỗi lần như vậy đều làm cho anh giận điên lên, bởi vì anh quá ghen với những gã đàn ông em đã quen biết trước anh. Nhưng em đề cho anh, đã đề cho anh sỉ nhục em bằng những lời buộc tội bỉ ổi nhất và em lại chưa bao giờ nói một lời nào để bào chữa cho mình ... thật ra là không một lời nào em nói ra làm cho anh có thể tin được. Thay vì vậy, em phải nói cho anh biết sự thật chứ. Chuyện này em phải làm mỗi khi có cơ hội ...”

“Không, chỉ khi nào anh nhọc mệ em thôi.” Cô lắc đầu, “Anh đã phát giác ra được giọng điệu xiên xỏ của em khi em nói em còn trong trắng mà. Anh không thể nào phát hiện được những gì em nói xạo à?”

“Những lần đó anh luôn giận điên cuồng. Nhưng khi anh nghĩ em có thể dễ dàng làm cho đầu óc anh dịu lại ...”

“Tại sao vậy? Làm sao em có thể chứng minh là mình trong sạch, trừ việc hiến thân cho anh? Và khi em đã làm vậy, thì nó cũng chẳng chứng minh được gì, phải không?”

Anh đỏ mặt vì những gì cô vừa nhắc anh, “Anh phải xin em tha thứ cho chuyện đó và cả việc nghi ngờ em vào tối qua, khi em rất thật lòng.”

“Không, đừng nên,” cô dịu dàng nói và cảm thấy an toàn để bước lại gần anh. Và cô đã làm vậy, đặt một tay lên má anh, “Những gì anh vừa nói tối qua đã xóa sạch mọi thứ rồi, Stefan. Anh nói quá khứ của em không còn quan trọng nữa, và anh đã nói anh yêu em. Anh thật sự yêu em phải không?”

“Còn hơn là anh nghĩ anh có thể yêu bất cứ một ai khác,” Anh nói với vẻ tha thiết. Nhưng vẫn còn có một chút nghi ngại gì đó ánh lên trong đôi mắt màu xêrét của anh, và cô biết là tại sao khi anh nói thêm, “Những vết sẹo của anh thật sự không làm cho em khó chịu chứ?”

“Dĩ nhiên là chúng làm cho em khó chịu rồi,” cô nói một cách xác xược trước khi cô ngã người về phía trước và hôn chúng, “Suy cho cùng, chúng cũng hết sức là thô thiển mà.”

Anh cười toét miệng và ôm chặt lấy cô, “Anh nghĩ, anh nên tập làm quen với cách nói chuyện xác xược của em là vừa.”

“Anh nên làm vậy đi. Vì có lẽ em còn ở đây lâu lắm và anh sẽ bị dính chung với em đấy.”

“Nếu em chịu được bộ mặt xấu xí của anh, em nghĩ em cũng yêu anh, cho dù là tánh khí thất thường và ...”

“Thật ra, em thích tánh khí thất thường của anh lắm. Nó luôn cho em một kết cuộc mỹ mãn.” Anh cười lớn, nhưng cô thì không, “Stefan, em đã thề là em sẽ không kết hôn với bất cứ người đàn ông nào cả, và em sẽ không đặt mình vào vị trí mà một người đàn ông có thể khống chế em. Bây giờ em lại muốn kết hôn với anh, cho nên em phải nói cho anh biết chuyện này”

“Là em thật sự yêu anh à?”

“Đúng vậy, anh chàng khờ.”

Anh mỉm cười rạng rỡ vì quá vui mừng, nụ cười làm anh nhìn rất đẹp trai và làm cho cô mù mịt cả người, “Anh nghĩ chúng ta nên đám cưới ngay bây giờ đi, Tanya yêu dấu ... nếu em đã hết giận rồi.”

“Giận gì? Em nghĩ anh phải cố lắm mới giữ cho em không bước được vào được giáo đường đấy, Bệ Hạ của em.”

“Phải nói là ‘thưa Bệ Hạ’,” Anh chỉnh cô.

Tanya cười toe toét, “Em biết. Nhưng kể từ bây giờ, anh là của em”

Hết

Bạn đang đọc truyện *Ngôi Sao Lạc Loài (Once A Princess)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.